

ROOM

E M M A D O N O G H U E

Vẽ bìa: Toan Juno

CĂN PHÒNG KHÓA

"Cực kỳ hấp dẫn... Vô cùng kịch tính...
Căn Phòng Khóa là một thành công lớn".

- San Francisco Chronicle

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Biên dịch: LÊ QUANG TOÀN

Dành tặng Căn Phòng Khóa cho Finn và Una,
hai tuyệt phẩm của mẹ.

CON YÊU

Bao muộn phiền âm thầm mẹ chịu.

Con ngủ ngoan, từng nhịp thở bình yên;

Hôm gối buồn nơi giấc mơ lãng dịu;

Ánh khóa đồng ghim chặt những mảnh đêm,

Trong tâm tối, giấc hồng con tỏa sáng dịu êm.

— Simonides (556 TCN – 468 TCN), *Danaë*[§]

QUÀ SINH NHẬT

HÔM NAY TÔI NĂM TUỔI.

Đêm qua, khi chui vào ngủ trong chị Tủ áo, tôi chỉ bốn tuổi nhưng khi thức giấc trên chị Giường, thì ủa ba la xì í ba la xum, trong bóng tối, tôi đã lên năm. Trước đó là ba tuổi, rồi hai tuổi, rồi một tuổi, và trước nữa là không tuổi. – Con đã từng âm tuổi phải không mẹ?

— Gì cơ? – Mẹ vươn người một cái.

— Trên Thiên đường con đã từng âm một tuổi, âm hai tuổi, âm ba tuổi đúng không mẹ?

— Không đâu, số tuổi chỉ được tính khi con hóa thành quả trứng chui vào bụng mẹ thôi.

— Con chui qua Cửa sổ trần đúng không! Mẹ hẳn là buồn lắm trước khi con rơi vào bụng Mẹ.

— Là con nói đấy nhé. – Mẹ nhào người qua Giường để bật Đèn, anh ấy làm mọi thứ sáng bừng lên. *Ui chao!*

Tôi nhắm ngay mắt lại, rồi hé một mắt, rồi mở cả hai mắt.

— Mẹ đã khóc đến cạn khô nước mắt, – Mẹ nói với tôi. – Mẹ cứ nằm đây đếm từng giây.

— Bao nhiêu giây ạ? – Tôi hỏi Mẹ.

— Hàng triệu, hàng triệu giây.

— Không, chính xác là bao nhiêu giây ạ?

— Mẹ không đếm xuể. – Mẹ trả lời.

— Rồi Mẹ cứ cầu và cầu mong mãi cho quả trứng của Mẹ mau lớn đến nỗi Mẹ mập ú ù.

Mẹ cười toe. – Mẹ còn cảm thấy con chòi đạp đấy.

— Con đạp gì cơ ạ?

— Tất nhiên là đạp mẹ rồi.

Tôi luôn phá lên cười khi đến đoạn này.

— Trong bụng mẹ ấy, *bum bum*. – Mẹ kéo áo phông ngủ lên và làm cái bụng nảy tung tung. – Mẹ nghĩ Ô, *bé Jack sắp chui ra rồi*. Thế là sáng hôm sau, con trượt ra trên thảm với hai mắt mở to tròn.

Tôi nhìn xuống chị Thắm với những vết đỏ, nâu, đen vương vãi ngoằn ngoèo. Đó là những vết ố do tôi lỡ gây ra khi mới chào đời. – Mẹ đã cắt dây rốn để con được tự do, – tôi nói với Mẹ. – Và rồi con biến thành một đứa bé trai.

— Thực ra, ngay khi chào đời, con đã là một bé trai rồi. – Mẹ rời Giường, đi đến chỗ Máy điều nhiệt để làm không khí ấm lên.

Tôi không nghĩ hẳn ta đã đến sau chín giờ tối qua, không khí luôn khác nếu hẳn đến. Tôi không hỏi vì Mẹ không thích nói về kẻ đó.

— Hãy nói cho mẹ biết, Quý ngài năm tuổi, con thích nhận quà bây giờ hay sau bữa sáng nào?

— Là quà gì ạ, quà gì ạ?

— Mẹ biết là con thích lắm, – Mẹ nói, – nhưng nhớ là đừng mút tay, không thì vi trùng sẽ lén vào người con đấy.

— Làm con bị bệnh như hồi lên ba, bị ói và bị tiêu chảy ạ?

— Còn tệ hơn thế nữa cơ, – Mẹ nói, – vì trùng có thể làm con chết ấy.

— Và trở lại Thiên đường sớm ạ?

— Con vẫn mút tay kìa. – Mẹ kéo tay tôi ra.

— Con xin lỗi. – Tôi ngồi đề lên cái tay hư. – Gọi con là Ngài năm tuổi nữa đi, Mẹ.

— Vậy, thưa Quý ngài năm tuổi, – Mẹ nói, – bây giờ hay để sau đây?

Tôi nhảy lên bà Ghế bập bênh nhìn Đồng hồ, cậu ấy nói 07:14. Tôi có thể trượt trên bà Ghế bập bênh mà không cần vịn vào bà, rồi tôi *lăn cù* lên chị Chăn lông vịt và trượt trên đó. – Quà nên được mở lúc nào ạ?

— Lúc nào cũng vui. Mẹ chọn cho con nhé? – Mẹ hỏi.

— Giờ con năm tuổi rồi mà Mẹ, con phải tự chọn chứ. – Ngón tay tôi lại chui tọt vào miệng, tôi nhét nó dưới nách rồi kẹp chặt lại. – Con chọn – *ngay bây giờ*.

Mẹ rút ra một cái gì đó từ dưới gối, tôi nghĩ là nó đã tàng hình trốn dưới đó suốt đêm qua. Đó là một cái ống bằng giấy kẻ ô cuộn lại, quấn quanh bằng một dải ruy băng màu tím thào ra từ hộp sô-cô-la mà chúng tôi nhận được hồi Giáng sinh. – Con mở đi, – Mẹ bảo, – nhẹ tay thôi.

Tôi mày mò tìm cách tháo nút, vuốt phẳng tờ giấy. Đó là một bức vẽ bằng bút chì, không màu. Tôi không biết nó là gì cả, cho đến khi tôi quay nó lại. – Là con! – Giống như hình tôi khi nhìn vào chị Gương, nhưng còn hay hơn thế nữa, đầu, cánh tay và vai tôi, trong chiếc áo ngủ chui đầu.

— Sao mắt con nhắm tịt thế này?

— Vì con đang ngủ mà, – Mẹ nói.

— Làm sao Mẹ vẽ được trong khi ngủ?

— Không, lúc đó mẹ thức. Sáng hôm qua, sáng hôm kia và sáng hôm kia nữa, mẹ bật đèn lên và vẽ con. – Nụ cười của Mẹ tắt lịm. – Có chuyện gì vậy, Jack? Con không thích à?

— Không ạ – chỉ là con không thích khi Mẹ thức mà con thì lại ngủ.

— À, mẹ không thể vẽ khi con thức, vì như thế sẽ hết cả bất ngờ, đúng không? – Mẹ ngừng một lúc. – Mẹ đã nghĩ con thích một bất ngờ.

— Con thích một bất ngờ mà con biết trước cơ.

Mẹ thoáng cười.

Tôi trèo lên bà Ghế bập bênh để gỡ một chiếc ghim trong Bộ ghim trên Kệ, lấy nốt cái đó ra nữa thì bây giờ năm cái chẳng còn cái nào. Trước đây là sáu nhưng một cái đâu mất rồi. Một cái ghim bức *Kiệt tác của Nghệ thuật Tây phương Số 3: Đức Mẹ đồng trinh, Chúa Hài đồng với Thánh Anne và Thánh John – Người rửa tội nằm phía sau Ghế*. Một cái ghim bức *Kiệt tác của Nghệ thuật Tây phương Số 8: Ấn tượng: Mặt trời mọc* bên cạnh Phòng tắm. Một cái ghim con bạch tuộc xanh dương. Một cái nữa ghim bức con ngựa chứng có tên *Kiệt tác của Nghệ thuật Tây phương Số 11: Guernica*. Còn những kiệt tác nữa đựng trong hộp bột yến mạch nhưng tôi treo con bạch tuộc, đó là tác phẩm đỉnh nhất của tôi trong tháng Ba, hơi quăn queo bởi hơi nước nóng bốc ra từ Phòng tắm. Tôi ghim bức hình bất ngờ của Mẹ vào chính giữa tấm giấy dán tường trên đầu Giường.

Mẹ lắc đầu. – Đừng ghim ở đó.

Mẹ không muốn Lão Nick nhìn thấy.

— Hay con ghim trong Tủ áo, trước lưng tủ nhé? – Tôi hỏi.

— Hay đấy.

Tủ áo làm bằng gỗ, nên tôi phải lấy hết sức ấn mạnh cái đinh ghim. Tôi khép hai cánh cửa ngốc nghếch của chị lại, lần nào chúng cũng kêu ken két dù hai Mẹ con đã tra dầu ngô vào bản lề. Tôi nhìn qua khe gỗ nhưng bên trong tối quá. Tôi mở cánh cửa ra một chút để hé nhìn, bức vẽ bí mật trắng toát ngoại trừ những đường kẻ nhỏ màu xám. Chiếc váy màu xanh biển của Mẹ treo cao hơn con mắt nhắm của tôi một chút, ý tôi là con mắt trong bức vẽ, còn váy thì là váy thật đang treo trong Tủ.

Tôi có thể ngửi thấy mùi Mẹ đang ở bên tôi. Tôi có cái mũi thính nhất nhà mà.

— Ôi, con quên tu ti một chút khi thức dậy rồi.

— Có sao đâu. Thỉnh thoảng mình bỏ qua nó cũng được mà. Giờ con cũng đã năm tuổi rồi phải không?

— Không đời nào!§

Mẹ ngả lưng lên chị Chăn lông vịt trắng, tôi nằm theo, và thế là được chén một bữa no nê.

TÔI ĐẾM ĐỦ MỘT TRĂM HẠT NGŨ CỐC và đổ dòng sữa như một dòng thác trắng vào chiếc tô còn trắng hơn, không vãi ra ngoài một giọt. Mẹ và tôi tạ ơn Chúa Hải đồng. Tôi nhón lấy bạn Thìa chảy có mấy chấm trắng trên cán khi bạn ấy bất chợt ngả người vào chảo mì ống đang sôi sùng sục. Mẹ không thích bạn Thìa chảy, nhưng tôi thích bạn ấy nhất vì bạn không giống những chiếc thìa khác.

Tôi xoa xoa an ủi mấy vết xước trên mặt bà Bàn ăn để khiến chúng cảm thấy tốt hơn. Bà Bàn ăn hình tròn, trắng tinh, trừ những vết xước

màu xám do thái thức ăn gây ra. Trong khi ăn, chúng tôi chơi trò *Ngậm miệng ngân nga* bởi vì trò này không cần mở miệng. Tôi đoán *Macarena*, rồi đến *Cô ấy sẽ đến quanh ngọn núi*^s, và *Hạ cánh xuống, cỗ xe ngọt ngào*^s nhưng hóa ra lại là bài *Trời bão giông*^s. Thế nên số điểm của tôi là hai, và được Mẹ hôn hai cái.

Đến lượt tôi ngâm bài *Chèo thuyền, chèo thuyền nan*^s, Mẹ đoán ra ngay lập tức. Tôi tiếp tục với bài *Ba hoa chích chòe*^s, Mẹ nhắm mắt nói: – Á à, mẹ biết bài này, nó nói về việc bị thất bại và đứng lên ngay, tên là gì ấy nhỉ?

Rốt cuộc mẹ cũng nhớ ra. Đến lần thứ ba, tôi ngâm bài *Không thể xua đuổi anh khỏi tâm trí em*^s thì Mẹ chẳng tài nào đoán nổi. – Con chọn được bài khó quá... Con nghe được trên ti-vi à?

— Không đâu, từ Mẹ ấy. – Tôi buột miệng hát luôn phần điệp khúc, Mẹ bảo ôi, mẹ đúng là đồ ngốc.

— Đây thì ngốc này. – Tôi hôn Mẹ hai cái.

Tôi kéo ghế đến bên Bồn rửa chén: phải thật nhẹ tay với mấy cái tô nhưng thìa thì tha hồ khuấy *lanh canh lạnh canh*. Tôi thè lưỡi ra với chị Gương. Mẹ ở ngay sau lưng tôi, tôi có thể nhìn thấy mặt mình che ngang mặt Mẹ giống như chiếc mặt nạ chúng tôi làm vào dịp Halloween.

— Ước gì mẹ vẽ đẹp hơn, – Mẹ nói, – nhưng ít nhất thì nhìn vào cũng biết con giống ai.

— Con giống ai?

Mẹ gõ nhẹ vào Gương – chỗ trán tôi trong đó, ngón tay Mẹ để lại một vết tròn.

— Bản sao y hệt của mẹ.

— Bàn sao y hệt của Mẹ là sao ạ? – Vòng tròn mờ dần đi.

— Nghĩa là con giống hệt mẹ. Chắc do con chui ra từ bụng mẹ, giống như một bản sao. Cũng mắt nâu này, miệng rộng này, cằm nhọn này...

Tôi nhìn chăm chăm vào chúng tôi trong Gương, cùng lúc chúng tôi trong Gương cũng nhìn lại không chớp mắt.

— Mũi thì không giống.

— Ừ, vì con có cái mũi của trẻ con.

Tôi sờ lên mũi.

— Thế nó có rụng đi và mũi của người lớn sẽ mọc lên không ạ?

— Không đâu, nó chỉ lớn lên thôi. Cũng tóc nâu này...

— Nhưng tóc con dài đến ngang lưng, còn tóc Mẹ chỉ đến vai thôi.

— Đúng vậy. – Mẹ nói trong khi với tay lấy Kem đánh răng. – Tất cả các tế bào trong người con trẻ gấp đôi của mẹ mà.

Tôi không biết là có những thứ lại có thể trẻ bằng một nửa. Tôi nhìn vào Gương lần nữa. Áo ngủ của chúng tôi cũng khác nhau, cả quần lót nữa, quần của Mẹ không có hình con gấu nào.

Khi Mẹ nhổ bọt ra lần thứ hai thì đến lượt tôi cầm Bàn chải, tôi chải từng cái răng một thật kỹ càng. Trong Bồn rửa, nước bọt của Mẹ trông chẳng giống tôi tẹo nào, mà đám nước bọt của tôi cũng chẳng giống tôi nốt. Tôi xả trôi chỗ bọt nhổ và khoe một nụ cười kiêu ma cà rồng.

— Á a. – Mẹ đưa tay che mắt. – Răng con trắng sáng quá, làm mẹ lóa mắt rồi.

Răng Mẹ sâu gần hết vì Mẹ đã quên đánh răng. Mẹ tiếc lắm và không quên nữa, nhưng mấy cái răng vẫn cứ sâu.

Tôi gấp ghế lại để bên cạnh anh Cửa, tựa vào ông Giá phơi quần áo. Ông luôn cầu nhàu rằng phòng hết chỗ rồi, nhưng nếu ông chịu đứng cho thật thẳng thì vẫn còn khối chỗ đấy chứ. Tôi cũng có thể gấp người thẳng như thế nhưng không thật sát được vì các cơ của tôi còn trẻ quá. Anh Cửa được làm bằng thứ kim loại ma thuật sáng loáng, cứ kêu *bíp bip* sau chín giờ khi tôi định lên vào ngủ trong chị Tủ áo.

Khuôn mặt vàng của Đức Chúa trời hôm nay sẽ không ló dạng, Mẹ nói ông khó lòng chui qua lớp tuyết.

— Tuyết nào cơ ạ?

— Con nhìn đi. – Mẹ nói, tay chỉ lên cao.

Chỉ có chút ánh sáng phía trên Cửa sổ trần, còn lại thì tối om. Tuyết trên Ti-vi trắng lấm mà tuyết thật lại không thế, lạ quá! – Sao tuyết không rơi xuống người mình hả Mẹ?

— Vì nó ở ngoài mà.

— Trong Không gian Bên ngoài sao? Ước gì nó ở trong này để con chơi với nó.

— À, nhưng lúc đó nó sẽ tan ra mất, vì trong này ấm và dễ chịu. – Mẹ bắt đầu ngân nga, tôi đoán ngay ra bài *Cứ để tuyết rơi*^s. Tôi hát lời hai rồi chuyển sang bài *Mùa đông ở xứ sở thần tiên*^s và Mẹ hòa theo ở quãng cao hơn.

Sáng nào chúng tôi cũng có hàng đồng việc, chẳng hạn như đưa cô Cây vào Bồn rửa và cho cô uống một cốc nước để tránh nhỏ nước ra sàn, rồi đặt cô trở lại cái đĩa cạnh trên Tủ ngăn kéo. Lúc trước, cô Cây sống trên bà Bàn ăn, nhưng mặt Trời đã đốt héo một chiếc lá của cô. Giờ cô chỉ còn chín lá, chúng rộng bằng bàn tay tôi, phủ đầy lông. Chó cũng phủ đầy lông, Mẹ nói thế. Nhưng chó thì chỉ có trên Ti-vi thôi. Tôi không

thích số chín. A, tôi tìm thấy một chiếc lá nhỏ xiu sấp nhú ra này, vậy là mười nhé.

Chị Nhện thì có thật đấy. Tôi gặp chị ấy hai lần rồi. Giờ tôi đang tìm chị đây, nhưng chỉ thấy mỗi cái mạng nhện giăng từ chân đến mặt bà Bàn ăn. Bà Bàn ăn giữ thăng bằng rất tốt, hẳn là phải khéo lắm mới làm được vậy. Tôi có thể đứng một chân lâu ơ là lâu, nhưng cuối cùng cũng ngã nhào. Tôi không kể cho Mẹ nghe về chị Nhện. Mẹ sẽ quét sạch đám mạng nhện ngay, Mẹ nói chúng bẩn, nhưng với tôi chúng trông như sợi bạc mong manh. Mẹ thích mấy con thú chạy vòng quanh và ăn thịt lẫn nhau trong chương trình Thế giới Hoang dã, nhưng lại không thích những con thú thật. Hồi bốn tuổi, khi tôi đang xem lũ kiến hành quân lên Bếp lò thì Mẹ chạy tới đập bẹp dí để chúng khỏi tha mất thức ăn. Phút trước còn thấy chúng bò bò mà phút sau đã thành một đồng bầy nhầy. Tôi khóc sừng cả mắt.

Một lần khác, có một con gì đó giữa đêm kêu vo ve vo ve rồi đột ngột, thế là Mẹ đập nó một phát dính lên Tường cửa chỗ bên dưới Kệ. Hóa ra đó là một con muỗi. Vết tích hầy còn lưu trên gỗ xộp dù Mẹ đã chùi rửa, đó là máu mà con muỗi đã hút trộm của tôi, như một con ma cà rồng tí hon. Đó là lần duy nhất tôi bị lấy máu.

Mẹ lấy một viên thuốc từ cái vỉ bạc có hai mươi tám ô nhỏ. Tôi lấy một viên vitamin từ cái chai có hình cậu bé đang trồng cây chuối và Mẹ cũng lấy một viên từ cái chai lớn có hình người phụ nữ chơi Tennis. Vitamin là thuốc phòng bệnh và tránh việc trở lại Thiên đường sớm. Tôi chưa bao giờ muốn đi, tôi không thích chết, nhưng Mẹ nói khi đã một trăm tuổi và chơi đùa mệt rồi thì chết cũng không sao. Mẹ cũng uống một viên giảm đau nữa. Đôi lúc Mẹ uống hai viên, nhưng không bao giờ quá hai, bởi vì một thứ gì đó tốt nhưng dùng nhiều quá cũng sẽ thành có hại.

— Là Răng hư làm mẹ đau sao? – Tôi hỏi. Răng hư nằm ở hàm trên, gần trong cùng vòm miệng, là cái răng bị sâu nhiều nhất.

Mẹ gật đầu.

— Sao mỗi ngày Mẹ không uống hai viên giảm đau?

Mẹ nhăn mặt. – Thế thì mẹ nghiện mất.

— Là sao ạ?

— Giống như bị mắc vào lưới câu ấy, lúc nào cũng phải cần đến thuốc. Mẹ sẽ ngày càng phải uống nhiều thuốc hơn.

— Cần uống thuốc thì có gì xấu hả mẹ?

— Khó mà giải thích cho con hiểu được.

Mẹ biết về mọi chuyện, trừ những chuyện Mẹ không nhớ rõ, hoặc đôi khi Mẹ bảo tôi còn quá nhỏ để Mẹ có thể giải thích cho tôi hiểu.

— Răng mẹ đỡ đau hơn nếu mẹ không nghĩ đến chúng nữa. – Mẹ nói với tôi.

— Như thế nào ạ?

— Cái đó gọi là sức mạnh tinh thần. Nếu mình không để ý thì sẽ không đau.

Tôi mà bị đau cái gì, dù chỉ một chút, thì tôi cũng luôn để ý. Mẹ xoa nhẹ vai tôi, cái vai đâu có đau, nhưng tôi vẫn thích được Mẹ xoa như thế.

Tôi vẫn chưa nói với Mẹ về cái mạng nhện. Cũng lạ khi có một số thứ của-tôi-không-phải-của-Mẹ. Mọi thứ khác đều là của Hai mẹ con. Tôi đoán cơ thể tôi là của tôi, và cả những ý nghĩ trong đầu tôi nữa. Nhưng những tế bào của tôi lại được làm từ tế bào của Mẹ, vậy nên tôi là bản sao của Mẹ. Cũng như khi tôi kể cho Mẹ nghe điều tôi đang nghĩ

và Mẹ nói cho tôi biết những điều Mẹ đang nghĩ, thì mỗi ý nghĩ ấy sẽ nhảy vào đầu người kia, giống như tô màu xanh dương lên trên màu vàng thì ra màu xanh lá.

Lúc 08:30 sáng, tôi ấn nút Ti-vi và thử tìm chương trình gì hay hay trong số ba kênh. Tôi tìm được chương trình *Dora – nhà thám hiểm, hoan hô*. Mẹ xoay đầu và tai chú thỏ Bunny vòng quanh thật chậm để hình ảnh rõ nét hơn. Có lần hồi tôi bốn tuổi, Ti-vi chết ngắc và tôi khóc om lên, nhưng tối đến, Lão Nick mang tới một chiếc hộp chuyển đổi kỳ diệu để cứu Ti-vi sống lại. Ngoài ba kênh, những kênh khác rất nhiều nên hai Mẹ con không xem vì có hại cho mắt. Chỉ khi nào có chương trình ca nhạc, chúng tôi mới trùm chị Chăn lên Ti-vi, nghe nhạc qua lớp vải xám của chị và nhịp nhịp chân.

Hôm nay tôi chạm những ngón tay lên đầu Dora thay cho cái ôm và nói cho bạn biết về siêu năng lực tuổi lên năm của mình, bạn ấy mỉm cười. Dora có mái tóc to đùng hết như chiếc mũ bảo hiểm màu nâu ụp lên đầu với phần đuôi tĩa nhọn, nó to bằng cả thân dưới của bạn ấy. Tôi trở lại Giường ngồi vào lòng Mẹ, ngo ngoáy để tránh những chòm xương nhọn. Người Mẹ không có nhiều chỗ mềm nhưng những chỗ mềm thì thật là mềm.

Dora nói gì đó không phải bằng ngôn ngữ của chúng tôi, đó là tiếng Tây Ban Nha, như *lo hicimos*[§]. Lúc nào bạn ấy cũng đeo Ba-lô sau lưng, nhỏ thôi nhưng chứa được tất tậ mọi thứ mà Dora cần, như thang xếp, đồ du hành vũ trụ, đồ dùng để khiêu vũ, chơi bóng đá, sáo... là những thứ để Dora phiêu lưu cùng bạn Khỉ-Ứng đồ thân thiết của bạn ấy. Dora luôn nói bạn ấy sắp cần sự giúp đỡ của tôi, kiểu như hỏi tôi có thấy một điều kỳ diệu nào đó không, rồi bạn ấy đợi tôi nói, “Có chứ!“, tôi hét lên,

“Đằng sau cây cọ kia!” và mũi tên màu xanh sẽ chỉ ngay ra phía sau cây cọ, bạn ấy nói “Cảm ơn nhé!”.

Những nhân vật khác trên Ti-vi chẳng bao giờ lắng nghe. Chú Bản đồ lúc nào cũng chỉ ba nơi khác nhau, chúng tôi phải đi từ nơi thứ nhất tới nơi thứ hai rồi tới nơi thứ ba. Tôi đi cùng Dora và Ủng đỏ, nắm tay hai bạn ấy, tôi tham gia vào tất cả các bài hát, đặc biệt là những bài có màn lộn nhào hoặc đập tay, hoặc bài *Điều nháy con gà ngốc*⁸. Chúng tôi phải canh chừng gã Trộm lén lút và kêu thật to “Trộm, không được ăn trộm!” ba lần, như thế gã sẽ nổi điên lên và nói “Ôi trời!”, rồi chạy mất. Một lần, hần chế tạo ra một con bướm bướm rô bốt điều khiển từ xa, nhưng nó bị trục trặc nên thay vì nắn đồ của người khác, nó lại giật phăng mặt nạ và găng tay của gã, rất tức cười! Đôi khi chúng tôi hái sao bỏ vào bạn Ba-lô, tôi chọn nhóc Sao âm ỉ có khả năng đánh thức mọi thứ và bé Sao biến hình có thể biến thành mọi hình dạng.

Ở những hành tinh khác hầu như chỉ toàn người, có hàng trăm người lọt vào màn hình, trừ một người lúc nào cũng thật bự và ở gần. Họ mặc quần áo thay cho da, gương mặt họ hoặc hồng hoặc vàng hoặc nâu, hoặc lụa thưa hoặc đầy lông tóc, với những cái miệng rất đỏ và mắt to có viền đen. Họ cười lớn và hét rất nhiều. Lúc nào tôi cũng thích xem Ti-vi, nhưng nó làm náo hai mẹ con mủn mất. Trước khi tôi từ Thiên đàng rơi xuống, Mẹ suốt ngày dính lấy Ti-vi và đã hóa thành một người vật vờ giống con ma, bước đi cứ *thình thịch*. Thế nên bây giờ Mẹ luôn tắt Ti-vi khi hết một chương trình, sau đó các tế bào mới sinh sôi nảy nở vào ban ngày và chúng tôi có thể xem một chương trình khác sau bữa tối và trí não sẽ phát triển thêm khi chúng tôi đi ngủ.

— Một chương trình nữa thôi, vì hôm nay sinh nhật con mà? Đi Mẹ?

Mẹ định nói gì đó nhưng lại thôi. Rồi Mẹ bảo: – Sao lại không nhỉ? – Mẹ tắt tiếng chương trình quảng cáo, vì nó làm cho não chảy nhanh hơn đến mức trào ra cả hai tai.

Tôi xem mấy món đồ chơi, có một chiếc xe tải đẹp tuyệt, một tấm bạt lò xo và mấy con rô bốt Bionicle. Hai cậu bé đang đánh nhau bằng rô bốt Biến hình trên tay nhưng trông cả hai đều thân thiện, không có vẻ là kẻ xấu.

Rồi chương trình tiếp theo đến, phim hoạt hình *Bob bọt biển quăn quàng*. Tôi chạy đến sờ vào cậu ta với anh bạn sao biển Patrick, nhưng không chạm vào anh bạch tuộc Squidward trông gớm chết kia. Đó là câu chuyện rùng rợn về một cây bút chì khổng lồ, tôi xem qua kẽ ngón tay của Mẹ, ngón tay nào của Mẹ cũng dài gấp đôi ngón tay tôi.

Chẳng điều gì làm Mẹ sợ. Trừ Lão Nick, có lẽ thế. Mẹ thường gọi lão ấy là *hắn ta*, tôi thậm chí còn không biết tên của hắn ta cho đến khi tôi xem bộ phim hoạt hình về một người đàn ông đến vào ban đêm được gọi là Lão Nick, tôi gọi kẻ trong đời thực bằng cái tên đó vì hắn ta cũng đến vào buổi tối, nhưng hắn ta không giống nhân vật có bộ râu, sừng và nhiều thứ khác trong Ti-vi. Có lần tôi hỏi Mẹ hắn ta đã già chưa, Mẹ nói tuổi hắn ta gần gấp đôi tuổi Mẹ, nghĩa là cũng khá già rồi.

Mẹ đứng dậy tắt Ti-vi ngay khi đến đoạn giới thiệu cuối phim.

Nước tiểu của tôi có màu vàng vì mấy thứ vitamin tôi uống. Tôi ngồi xuống ị rồi nói với cục ị: – Chào nhé, ra biển chơi đi. – Sau khi xả nước, tôi xem bốn cầu sủi đầy bọt *bong bóng lông nga lông ngóng*. Rồi tôi kỳ cọ hai tay cho đến khi da sắp sửa bong ra, đó là cách để tôi biết mình đã rửa tay sạch sẽ.

— Có một cái mạng nhện ở dưới bà Bàn ăn đấy Mẹ, – tôi buột miệng, không biết mình định nói gì. – Cửa chị Nhện, chị ấy là thật đấy. Con nhìn thấy chị ấy hai lần rồi.

Mẹ mỉm cười nhưng không giống đang cười.

— Mẹ đừng quét nó đi, được không ạ? Bởi vì dù bây giờ chị ấy không ở đó nhưng có thể chị ấy sẽ quay lại.

Mẹ quỳ xuống để nhìn bên dưới bà Bàn ăn. Tôi không thể nhìn thấy khuôn mặt Mẹ cho đến khi Mẹ vén tóc ra sau vành tai.

— Thế này nhé, mẹ sẽ để nó yên cho đến khi chúng ta tổng vệ sinh nhà cửa, đồng ý chứ?

Đó là vào ngày thứ Ba, nghĩa là còn ba ngày nữa. – Vâng ạ.

— Con biết không. – Mẹ đứng dậy. – Bây giờ mình phải đánh dấu xem con cao bao nhiêu. Con năm tuổi rồi mà.

Tôi nhảy căng lên.

Thường thì tôi không được phép vẽ lên bất cứ chỗ nào trong Căn phòng hay đồ đạc. Hồi hai tuổi, tôi vạch nguệch ngoạc lên chân chị Giường, cái chân gần chị Tủ áo, thế là mỗi khi chúng tôi vệ sinh Căn phòng, Mẹ lại gõ gõ vào cái vạch đó mà nói: – Nhìn này, mẹ con mình phải sống chung với nó hết đời đấy.

Nhưng đánh dấu chiều cao vào ngày sinh nhật lại là chuyện khác. Đó là những con số bé xíu bên cạnh anh Cửa, một số 4 màu đen, một số 3 màu đen nằm bên dưới, một số 2 màu đỏ, là màu anh Bút mực cũ của chúng tôi trước khi anh hết mực, dưới cùng là số 1 màu đỏ.

— Đứng thẳng lên nào. – Mẹ nói. Bút mực cọ vào đỉnh đầu tôi.

Khi tôi bước ra thì đã có một số 5 màu đen nằm hơi cao một chút trên số 4. Tôi thích số năm nhất trong tất cả các con số. Tôi có năm ngón tay trên mỗi bàn tay và cũng có năm ngón chân trên mỗi bàn chân. Mẹ cũng thế, chúng tôi là những bản sao y hệt của nhau mà. Số chín là con số tôi ít thích nhất. – Con đứng được bao nhiêu hả Mẹ?

— Cao chứ. Ừm, mẹ cũng không biết chính xác. – Mẹ nói. – Có lẽ lúc nào mẹ con mình sẽ hỏi xin một cái thước dây, như món quà ngày Chủ nhật.

Tôi nghĩ là thước dây chỉ có trong Ti-vi thôi.

— Đừng, Mẹ hỏi xin sô-cô-la đi. – Tôi đặt một ngón tay lên con số 4 và đứng áp sát mặt mình vào đó, ngón tay ngang với mớ tóc của tôi. – Lần này con chẳng cao lên được bao nhiêu.

— Bình thường mà.

— Bình thường là gì ạ?

— Là... – Mẹ chép miệng. – Nghĩa là cũng được rồi. *No hay problema*^s

— Nhưng Mẹ xem cơ bắp của con to đến chừng này rồi. – Tôi nhẩy phóc lên Giường, tôi là chàng Jack có đôi hia bầy dậm đã đánh bại gã Khổng lồ.

— Kéch xù luôn. – Mẹ nói.

— Khổng lồ.

— Đồ sộ.

— To.

— Bự. – Mẹ nói.

— To bự. – Đó là một từ ghép khi chúng tôi ghép hai từ lại với nhau.

— Hay đấy.

— Mẹ biết không? – Tôi nói. – Khi con mười tuổi, con sẽ lớn lắm.

— Vậy à?

— Con cứ to lên, lớn lên, cao lên cho đến khi con trở thành một con người.

— Thực ra con đã là người rồi. – Mẹ nói. – Mẹ và con đều là người.

Tôi nghĩ từ đó đúng với Mẹ con tôi. Những người ở trong Ti-vi thì chỉ là màu sắc.

— Ý con là một người phụ nữ, từ *phụ nữ* phải không?

— Vâng. – Tôi trả lời. – Một người phụ nữ với một đứa bé trai nằm trong một cái trứng ở trong bụng con, và đứa bé sẽ trở thành một con người thực sự. Hay là con sẽ lớn lên thành một người khổng lồ, nhưng là một người khổng lồ tốt bụng, cao chùng này này. – Tôi nhảy lên để chạm vào Tường trên Giường ở tít cao, gần nơi Mái nhà bắt đầu nghiêng xuống.

— Nghe hay đấy, – Mẹ nói.

Mặt Mẹ sầm xuống, thế nghĩa là tôi đã nói điều gì đó sai nhưng tôi không biết đó là gì.

— Con sẽ phóng xuyên qua Cửa sổ trần tới Không gian Bên ngoài và *nhảy tung tung* giữa các hành tinh. – Tôi nói với Mẹ. – Con sẽ đến thăm Dora, Bob bọt biển và tất cả bạn bè, con sẽ có một con chó tên là Lucky.

Mẹ nở nụ cười, đặt anh Bút mực trở lại Kệ sách. Tôi hỏi Mẹ.

— Đến lần sinh nhật tới thì Mẹ được bao nhiêu tuổi hả Mẹ?

— Hai mươi bảy.

— Oa!

Tôi không nghĩ điều đó làm Mẹ vui.

Trong khi chờ nước chảy đầy cô Bồn tắm, Mẹ lấy chị Mê cung và bác Pháo đài trên nóc chị Tủ áo xuống. Chúng tôi đã làm chị Mê cung từ khi tôi hai tuổi. Cả người chị toàn là lõi cuộn giấy vệ sinh, bên trong dán thêm những mảnh bìa để tạo thành những đường hầm xoắn lấy nhau theo nhiều hướng. Nhóc Bi này rất thích bị lạc bên trong và trốn tôi. Tôi phải gọi thật to, lắc lắc chị Mê cung, nghiêng chị sang phải rồi sang trái, rồi lại lật úp xuống nhóc Bi mới chịu lăn ra, thế đấy. Rồi tôi bỏ những thứ khác vào trong chị, như một hạt đậu phộng, một mẫu gậy của bé Bút sáp xanh hay một đoạn mì spaghetti còn sống nguyên. Chúng rượt đuổi nhau trong những đường hầm, trốn nhau và kêu lên *buuuu*; tôi không thể nhìn thấy nhưng nghe được tiếng chúng chạm vào tấm bìa và có thể đoán ra chúng ở đâu.

Cậu Bàn chải cũng muốn chơi một lượt, nhưng tôi phải xin lỗi cậu ấy, người cậu ấy quá dài. Cậu bèn nhảy vào trong bác Pháo đài, thay vì đứng canh một ngọn tháp. Bác Pháo đài được làm từ mấy vỏ lon đồ hộp và các chai thuốc vitamin. Mỗi khi chúng tôi có được một cái vỏ lon rỗng thì chúng tôi lại xây thêm cho bác to lớn hơn. Bác có thể quan sát mọi hướng, đổ dầu sôi lên đầu quân thù và chúng không hề biết về những vết dao rạch bí mật trên người bác, ha ha. Tôi rất muốn đem bác vào trong cô Bồn tắm để bác biến thành một hòn đảo, nhưng Mẹ bảo nước sẽ làm bong những chỗ keo dán trên người bác mất.

Mẹ và tôi tháo chùm tóc đuôi ngựa của hai Mẹ con để cho chúng tha hồ bơi lội trong nước. Tôi nằm lên người Mẹ, không nói một lời, tôi

thích nhịp tim của Mẹ. Khi Mẹ thở, người chúng tôi đập dềnh lên xuống. Chú chim nhỏ của tôi cũng nổi trên mặt nước.

Vì hôm nay là sinh nhật tôi nên tôi chọn quần áo cho cả hai Mẹ con. Quần áo của Mẹ sống trong ngăn kéo trên cao của anh Tủ ngăn kéo, quần áo của tôi thì ở ngăn thấp hơn. Tôi chọn bộ đồ jean xanh sọc đỏ ưa thích của Mẹ mà Mẹ chỉ mặc vào những dịp quan trọng – vì chúng đã bắt đầu xơ ở đầu gối. Về phần mình, tôi chọn cái áo vàng có mũ trùm. Tôi đã cẩn thận khi đóng ngăn kéo lại nhưng cạnh bên phải của anh vẫn cứ nhô ra và Mẹ phải đóng mạnh anh mới chịu vào. Hai Mẹ con cùng kéo cái áo xuống và nó cắn vào mặt tôi, nhưng rồi đầu cũng vào đấy.

— Mẹ bấm một chút ở giữa chữ V cho cổ áo rộng ra nhé? – Mẹ hỏi.

— Không đời nào!

Để chuẩn bị cho bài Thể dục, chúng tôi bỏ vớ ra vì chân trần sẽ ít trượt hơn. Hôm nay tôi chọn bạn Đường chạy trước. Chúng tôi nhắc bà Bàn ăn lên và đặt úp lên chị Giường, rồi để bà Ghế bập bênh lên trên bà Bàn ăn, chị Thảm phủ lên trên cùng. Đường chạy lượn vòng quanh chị Giường, từ chị Tủ áo đến anh Đèn, làm thành một chữ C màu đen trên mặt chú Sàn nhà.

— Mẹ ơi, nhìn này, con có thể chạy đi chạy lại trong vòng mười sáu bước đấy.

— Tuyệt quá! Lúc con lên bốn thì con chạy hết mười tám bước, phải không nào? – Mẹ nói. – Thế hôm nay con nghĩ là con sẽ chạy đi chạy về bao nhiêu lần nào?

— Năm.

— Thế năm lần năm là bao nhiêu? Đó là phép tính nhân yêu thích của con đấy.

Chúng tôi xòe tay ra cùng đếm. Tôi đếm được hai mươi sáu, nhưng Mẹ bảo chỉ có hai mươi lăm thôi. Tôi đếm lại lần nữa và đúng là hai mươi lăm thật. Mẹ cầm bạn Đồng hồ để canh thời gian.

— Mười hai... – Mẹ kêu lên. – Mười bảy. Con giỏi lắm!

Tôi thở hào hển, *phù phù phù*.

— Nhanh nữa lên...

Tôi chạy nhanh hơn nữa, siêu nhanh, giống như Siêu nhân đang bay.

Khi tới lượt Mẹ chạy, tôi phải viết lên Tập giấy viết Đi học con số bắt đầu và con số hoàn thành của Mẹ, rồi chúng tôi trừ ra để xem Mẹ chạy nhanh thế nào. Hôm nay, thời gian Mẹ chạy nhiều hơn tôi chín giây, thế là tôi thắng. Tôi nhảy căng lên rồi thè lưỡi lêu lêu.

— Giờ mình cùng chạy đua nha Mẹ.

— Có vẻ vui đây. – Mẹ nói. – Nhưng con có nhớ lần hai mẹ con mình cùng chạy rồi vai mẹ va vào tủ ngăn kéo không?

Thi thoảng khi tôi quên điều gì đó, Mẹ nhắc lại và thế là tôi nhớ ra ngay.

Chúng tôi hạ tất cả đồ đạc xuống khỏi chị Giường và trải chị Thảm lại chỗ cũ để chị che đi bạn Đường chạy, như thế Lão Nick sẽ không thấy được chữ C bẩn thỉu đó.

Rồi Mẹ chọn trò *Nhảy trên bạt lò xo*, nhưng chỉ có mình tôi nhảy trên chị Giường thôi vì Mẹ mà nhảy thì chị sẽ gãy mất. Mẹ đọc lời bình luận “Một cú lộn vòng táo bạo trên không của nhà vô địch trẻ người Mỹ...“.

Tiếp theo tôi chọn chơi trò *Simon yêu cầu*, thế là Mẹ bảo hãy mang vớ lại để giả làm *Xác chết*, tức là nằm giống như con sao biển, móng chân mềm oặt, lỗ rốn mềm oặt, lưỡi thè ra mềm oặt, thậm chí cả não cũng

mềm oặt. Đột nhiên Mẹ bị ngửa ở giữa đầu gối và phải động đậy, thế là tôi lại thẳng thêm lần nữa.

12:13 rồi, đã đến giờ ăn trưa. Đoạn tôi ưa thích nhất trong lời kinh cầu nguyện là về món bánh mì hàng ngày. Tôi làm chủ những trò chơi, nhưng chính Mẹ mới là người làm chủ các bữa ăn. Ví dụ như Mẹ không dọn món ngũ cốc cho bữa điểm tâm, bữa trưa và bữa tối nếu chúng tôi bị ốm, vả lại ăn như thế thì sẽ rất mau hết. Hồi tôi mới không và một tuổi, Mẹ thường cắt vụn thức ăn và nhai thật nhuyễn cho tôi, nhưng khi tôi đã mọc đủ hai mươi cái răng thì tôi có thể tự nhai mọi thứ. Bữa trưa hôm nay có bánh quy giòn phết cá ngừ, tôi đảm nhiệm công việc mở nắp hộp cá vì cổ tay của Mẹ không làm được việc này.

Tôi đang nhún nhảy một chút nên Mẹ đề nghị chơi trò *Dàn nhạc giao hưởng*. Chúng tôi chạy quanh xem có tiếng động nào được tạo ra nếu gõ vào mọi thứ. Tôi gõ trống lên mặt bà Bàn ăn còn Mẹ thì gõ cốc cốc vào chân chị Giường, rồi *phụp phụp* vào mấy cái gối, tôi dùng một cái nĩa và một cái muỗng đập vào anh Cửa *đinh đoong*, ngón chân đập *bang* vào cô Bếp lò, nhưng tôi thích nhất là giẫm mạnh lên cái chân giẫm của ông Thùng rác vì nắp thùng sẽ bật lên tạo thành một tiếng *binh*.

Nhạc cụ ưa thích nhất của tôi là bạn đàn Ghita Tìng Tang được làm từ một cái hộp đựng ngũ cốc. Tôi trang trí cho bạn ấy bằng chân, giày, áo khoác và đầu đủ màu sắc được cắt ra từ một cuốn catalogue cũ, rồi tôi quấn ba sợi dây ruy băng quanh người bạn ấy. Lão Nick không đem mấy cuốn catalogue đến cho chúng tôi chọn quần áo nữa, Mẹ bảo hăn ta bủn xỉn hơn rồi.

Tôi trèo lên bà Ghế bập bênh để lấy mấy cuốn sách trên bác Kệ và dựng một cao ốc mười tầng trên mặt chị Thảm. “Mười tầng ←”, Mẹ reo lên rồi cười, dù chẳng buồn cười lắm.

Trước đây chúng tôi có chín quyển sách nhưng chỉ bốn quyển có hình ở bên trong là:

Tuyển tập những bài hát ru

Dylan kẻ đào vàng

Thỏ Bunny trốn chạy

Khám phá phi trường

Và năm cuốn cũng có hình nhưng chỉ ở trang bìa thôi, là:

Căn lều

Chạng vạng

Người bảo vệ

Tình yêu ngọt ngào và đắng cay

Mật mã Da Vinci

Mẹ hiếm khi đọc những quyển sách không có hình, trừ những lúc Mẹ tuyệt vọng. Hồi tôi lên bốn, chúng tôi đã hỏi xin thêm một cuốn sách hình nữa như món quà ngày Chủ nhật và thế là *Alice ở xứ thần tiên* xuất hiện. Tôi thích em sách này nhưng cô bé có quá nhiều chữ và hầu hết là những chữ cổ xưa.

Hôm nay tôi chọn *Dylan kẻ đào vàng*. Vì anh ấy nằm ở gần đáy nên tòa nhà mười tầng bị đổ cái rầm.

— Lại Dylan. – Mẹ nhăn mặt rồi cao giọng hết cỡ.

Đâaaaaây Dylan, kẻ đào vàng vững chãi!

Đã đào lên từng bãi quặng chất đầy.

Cánh tay dài vẫn thọc sâu vào lòng đất.

Chẳng máy khoan nào kiên nhẫn bằng anh.

Chiếc cuốc dài lăn tròn mãi xung quanh,

Xúc đất lên và mãi mê phân loại.

Có một con mèo trong bức hình thứ nhì, trong bức hình thứ ba, nó nằm trên một đồng đá. Đá thì cứng và nặng như sứ trên thân cô Bồn tắm, thím Bồn rửa và bác Bồn cầu, tuy không nhẫn bằng. Mèo và đá chỉ có trên Ti-vi thôi. Trong bức hình thứ năm, con mèo ngã xuống, nhưng loài mèo thì có đến chín mạng sống chứ không như tôi và Mẹ, mỗi người chỉ có một.

Gần như lần nào Mẹ cũng chọn *Thỏ Bunny trốn chạy* vì Mẹ thích cách thỏ mẹ túm lấy thỏ con ở đoạn cuối và hét lên: “Ăn cà rốt đi con!”. Thỏ ở trong Ti-vi, nhưng cà rốt lại là thật, tôi thích vẻ sặc sỡ của chúng. Tấm hình tôi yêu thích là cảnh thỏ con bị biến thành một tảng đá trên đỉnh núi và thỏ mẹ phải trèo lên cao, cao mãi cao mãi để tìm con. Những ngọn núi quá to để có thật, tôi đã từng nhìn thấy một ngọn núi trên Ti-vi với một người phụ nữ đang treo mình trên nó bằng những sợi dây. Những người phụ nữ không thật như Mẹ, các cô bé và cậu bé cũng không thật. Những người đàn ông cũng không thật, trừ Lão Nick, mà tôi cũng không chắc hẳn ta là thật đúng nghĩa là thật. Hay chỉ thật một nửa nhỉ? Hẳn ta đem đến cho chúng tôi những món đồ tạp hóa và món quà Chủ nhật, và mang rác đi mất, nhưng hẳn ta không phải là người như chúng tôi. Hẳn ta chỉ xuất hiện vào ban đêm, y như lũ dơi. Có thể anh Cửa đã tạo ra hẳn ta bằng những tiếng bíp bíp và rồi bầu không khí thay đổi. Tôi đoán Mẹ không thích nói về hẳn ta vì sợ hẳn ta sẽ trở nên thật hơn.

Tôi ngộ ngậy trong lòng Mẹ để ngắm nghía bức tranh yêu thích của tôi về Chúa Hài đồng Jesus đang nô đùa với Thánh John Tẩy giả – người vừa là bạn vừa là em họ^s của Chúa. Đức Mẹ Mary cũng đang ở đó, Người đang được Mẹ của Người tức là Bà ngoại của Chúa Hài đồng âu

yếm vuốt ve, giống như là *abuela*[§] của Dora vậy. Đó là một bức hình kỳ cục, không màu và một số nhân vật không có cả tay lẫn chân. Mẹ bảo chưa vẽ xong. Ban đầu, Chúa Hài đồng là một thiên thần hạ xuống cõi phàm và rơi vào bụng Đức Mẹ Mary, giống như một con ma nhưng là con ma đáng yêu với đôi cánh trên lưng. Đức Mẹ Mary ngạc nhiên lắm, Người thốt lên “Sao lại thế này?”, rồi Người bảo “Ừ, thế cũng được.” Khi Chúa Hài đồng bất ngờ chui ra khỏi bụng Người vào đêm Giáng sinh, Người đặt Chúa vào trong máng cỏ nhưng không phải là để cho đàn bò đến nhai, mà để Chúa được hơi thở của chúng sưởi ấm bởi vì Chúa là một phép màu.

Giờ thì Mẹ tắt anh Đèn và chúng tôi cùng nằm xuống. Đầu tiên chúng tôi đọc lời cầu nguyện của người chăn cừu mơ về những đám cỏ xanh. Tôi đoán *những đồng cỏ xanh* này cũng giống như chị Chăn lông vịt, chỉ khác là phủ đầy lông tơ và xanh mướt thay vì phẳng phiu và trắng tinh. (Còn *một chén dầu đầy tràn* thì chắc sẽ làm hỗn loạn lắm đây).[§] Tôi bú Mẹ thêm chút nữa, tí bên phải, vì tí bên trái chẳng còn mấy giọt. Lúc ba tuổi, hai tí Mẹ luôn tràn trề sữa mỗi lần tôi bú, nhưng kể từ khi lên bốn thì tôi luôn bận rộn làm chuyện linh tinh nên chỉ còn bú vài lần vào ban ngày và lúc đêm xuống. Tôi ước gì có thể vừa bú tí vừa nói chuyện, nhưng tôi chỉ có mỗi một cái miệng thôi.

Tôi đã hơi thiu thiu nhưng chưa ngủ hẳn. Có lẽ Mẹ đã ngủ rồi vì tôi nghe thấy tiếng Mẹ thở nhè nhẹ.

SAU GIÁC NGỦ TRƯA, Mẹ bảo rằng chúng tôi không cần hỏi xin thức dậy nữa mà có thể tự chế tạo một cái.

Chúng tôi tái chế một cái hộp đựng ngũ cốc từ bộ Kim tự tháp cổ Ai Cập. Mẹ chỉ cho tôi cách cắt ra một dải bìa dài bằng bàn chân mẹ (đó là

lý do tại sao người ta gọi là dài một *bàn chân*[§]), rồi Mẹ kẻ lên đó mười hai đường kẻ nhỏ, dài mười hai *đốt tay*[§]. Tôi đoán mũi của Mẹ đo được hai đốt tay. Mũi của tôi dài một đốt và một phần tư. Tôi ghi kết quả vào giấy. Mẹ làm cho anh Thước bật từ từ lên tựa vào Tường cửa, nơi đánh dấu chiều đứng của tôi. Mẹ bảo tôi cao ba bàn chân và ba đốt.

— Mẹ ơi, mình đo Căn phòng nhé.

— Sao cơ, cả căn phòng á?

— Thế mình còn việc gì khác để làm không Mẹ?

Mẹ nhìn tôi vẻ ngớ ngàng.

— Mẹ nghĩ là không có việc gì.

Tôi viết vào giấy tất cả các con số, như là chiều đứng của anh Tường cửa đến chỗ tiếp giáp với bà Mái nhà là sáu bàn chân và bảy đốt tay. — Mẹ đoán xem nào. — Tôi nói với Mẹ. — Tất cả các miếng gỗ dán tường đều hơi dài hơn anh Thước một chút.

— Ôi chết, — Mẹ nói, vỗ một cái vào đầu mình. — Mẹ đoán là mấy miếng gỗ dán được làm đúng tỉ lệ một bàn chân đấy. Mẹ phải làm cây thước ngắn hơn một tẹo mới được. Mình đếm theo những viên gạch đi, như thế dễ hơn đấy.

Tôi bắt đầu tính chiều đứng của anh Tường giường, nhưng Mẹ bảo rằng bức tường nào cũng giống nhau cả. Một quy luật nữa là chiều rộng của các bức tường thì bằng đúng chiều rộng của chú Sàn nhà. Tôi đếm được mỗi chiều dài mười một bàn chân, thế nghĩa là chú Sàn nhà hình vuông. Bà Bàn ăn thì hình tròn nên tôi bị rối, nhưng Mẹ đã đo ngang giữa bàn, đó là nơi rộng nhất của bà và chỗ đó dài ba bàn chân chín đốt tay. Ghế của tôi cao ba bàn chân hai đốt tay, ghế của Mẹ cũng cao đúng bằng

chùng ấy, chúng thấp hơn tôi. Lúc này thì Mẹ cảm thấy hơi mệt với công việc đo đạc nên chúng tôi dừng tay.

Tôi tô màu phía sau những con số với tất cả những màu sắc khác nhau từ năm cây bút chì màu của chúng tôi – màu xanh dương, màu cam, xanh lá, đỏ, nâu. Khi tô xong, trang giấy giống hệt như chị Thắm nhưng trông vui mắt hơn. Mẹ gợi ý tôi nên dùng bức hình đó làm tấm lót bàn chỗ tôi ngồi ăn tối.

Tôi chọn món mì ống cho bữa tối nay, có cả bông cải xanh tươi dù tôi không chọn, nó tốt cho sức khỏe của chúng tôi. Tôi dùng bạn Dao răng cưa để cắt bông cải xanh thành từng miếng nhỏ, đôi khi Mẹ không để ý, tôi nuốt luôn miếng nào đó, thế là Mẹ kêu lên, “Ôi, không, cái miếng to dùng đó biến đâu mất rồi?”. Thật ra Mẹ chẳng nổi cáu đâu vì đồ ăn sống giúp ta sống lâu hơn mà.

Mẹ bật lửa làm cho hai cái vòng trên mặt cô Bếp lò đỏ rực lên. Tôi không được phép chạm vào những nút bấm đó vì đó là công việc của Mẹ, để đảm bảo là sẽ không bao giờ có đám cháy giống như trong Ti-vi. Nếu hai cái vòng đó mà vướng vào một thứ gì đại loại như khăn tắm hay quần áo thì ngọn lửa sẽ chạy loạn xạ khắp nơi và những cái lưỡi màu cam sẽ thè ra và đốt cháy bạn Căn phòng thành tro, còn Mẹ con tôi thì sẽ ho sặc sụa, ngạt thở và kêu khóc trong cơn đau khủng khiếp nhất.

Tôi không thích mùi bốc ra từ bông cải xanh đang nấu trên bếp, nhưng nó còn đỡ hơn mùi đậu cô-ve. Rau quả thì là thật, nhưng kem lạnh thì chỉ có trong Ti-vi. Tôi ước gì món kem cũng là thật luôn.

— Cô Cây có phải là một thứ còn sống không hả Mẹ?

— Ừ, phải, nhưng đó không phải là thứ để ăn.

— Thế tại sao cô ấy không ra hoa nữa?

Mẹ nhún vai và tiếp tục khuấy món mì Ống.

— Vì cô ấy mệt.

— Thế thì cô ấy nên đi ngủ.

— Nhưng đến khi thức dậy, cô vẫn còn mệt. Có lẽ đất trong chậu không còn chất dinh dưỡng nữa.

— Hay cho cô ấy ăn phần bông cải xanh của con?

—Ồ, không phải loại thức ăn đó đâu. Là thức ăn dành riêng cho cây kia. – Mẹ phá lên cười.

— Mình có thể xin mà, như món quà ngày Chủ nhật ấy.

— Mẹ đã có một danh sách đầy ắp những thứ phải xin rồi.

— Danh sách đâu ạ?

— Nó nằm trong đầu mẹ. – Mẹ trả lời. Mẹ kéo ra một con sâu mì Ống rồi nhấm thử. – Mẹ nghĩ là chúng thích ăn cá.

— Ai hả Mẹ?

— Cây cối. Chúng thích ăn cá ươn. Hay là xương cá nhỉ?

— Ghê quá.

— Có lẽ lần tới khi ăn món cá chiên xù, mình sẽ chôn một ít bên dưới cô Cây.

— Không được lấy phần của con đâu nhé.

— Sẽ lấy một chút từ phần của mẹ, được chưa.

Lý do tôi thích món mì Ống nhất chính là bài hát của những viên thịt băm. Tôi reo lên khi Mẹ sắp vào đầy đĩa cho hai Mẹ con.

Sau bữa tối là điều thú vị bất ngờ: chúng tôi làm một ổ bánh sinh nhật. Tôi cá là nó sẽ rất *delicioso*§ với những ngọn nến cháy sáng có số lượng bằng với số tuổi mới của tôi. Tôi chưa hề thấy nến thật bao giờ.

Tôi là người thổi trứng§ giỏi nhất nhé, tôi có thể làm cho lòng trắng và lòng đỏ chảy thành dòng ra khỏi vỏ. Để làm bánh, tôi cần phải thổi ba quả trứng. Tôi dùng cái đinh ghim đang ghim bức hình *Ấn tượng: Mặt trời mọc* vì tôi sợ con ngựa chứng sẽ lên cơn nếu tôi hạ bức *Guernica* xuống, dù tôi luôn ghim lại nó ngay lập tức. Mẹ nghĩ *Guernica* là kiệt tác vĩ đại nhất vì nó trông thật nhất, nhưng thật ra thì nó là cả một đống lộn xộn, con ngựa đang hí vang, răng nhe hết ra vì nó bị một mũi giáo đâm vào người, lại thêm một con bò và một người đàn bà đang ôm một đứa trẻ mềm oặt chúc đầu xuống đất và một ngọn đèn giống hệt như con mắt, tệ nhất là cái bàn chân to dùng lối ra ở một góc, lúc nào tôi cũng nghĩ nó sắp sửa giẫm lên mình.

Tôi liếm thìa, rồi Mẹ đặt cái bánh vào trong cái bụng nóng bỏng của cô Bếp lò. Tôi thử chơi trò tung hứng mấy cái vỏ trứng. Mẹ bắt lấy một cái.

— Làm Jack bé xiu với nhiều khuôn mặt nhé?

— Không đâu. – Tôi trả lời.

— Hay là mình làm một cái tổ bằng bột nhào? Nếu ngày mai mình rã đông mấy củ dền thì mình sẽ có nước ép để nhuộm cái tổ thành màu tím...

Tôi vẫn lắc đầu:

— Mình nới mấy cái vỏ này vào bé Rắn trứng đi Mẹ.

Bé Rắn trứng còn dài hơn cả Căn phòng ấy. Chúng tôi đã tạo ra bé từ hồi tôi lên ba tuổi, và giờ thì bé nằm cuộn tròn bên dưới Gầm giường để

bảo vệ chúng tôi. Hầu hết những quả trứng trên thân bé có màu nâu, nhưng đôi khi cũng có quả màu trắng, một số lại có hoa văn được vẽ bằng bút chì, bút chì màu hay bút mực, hoặc bị dính bột hồ, một cái vương miện giấy nhôm cuộn lại và một chiếc thắt lưng ruy băng màu vàng, một mớ chỉ và vài vụn làm tóc. Lưỡi của bé là một cái kim giữ cho sợi chỉ đỏ đi xuyên qua giữa thân. Đạo này chúng tôi ít khi lấy Rắn trứng ra chơi vì thỉnh thoảng bé lại rối tung lên và những quả trứng bị nứt rạn xung quanh lỗ xỏ kim, thậm chí rời hẳn ra, chúng tôi phải xếp các mảnh vỡ lại như trò xếp hình vậy.

Hôm nay, tôi đâm kim vào lỗ của mấy cái vỏ trứng mới, tôi phải canh cho đến khi cây kim thò đầu ra ở đúng lỗ bên kia, phải khéo cơ. Bây giờ thì bé Rắn trứng đã được nối dài thêm ba quả nữa, tôi phải cuộn tròn bé lại thật là nhẹ nhàng để cho toàn bộ thân hình của bé nằm vừa khít bên dưới Gầm giường.

Cái bánh bắt chúng tôi phải chờ đợi hết giờ này sang tiếng nọ, chúng tôi hít lấy hít để bầu không khí thơm nức mũi. Khi bánh đã nguội đi, chúng tôi bắt đầu chế ra thứ gọi là kem nhưng không lạnh như kem mà chỉ là đường hòa tan trong nước thôi. Mẹ trải thứ kem đó lên khắp mặt bánh và nói:

— Bây giờ con có thể đặt sô-cô-la lên trong khi mẹ rửa dọn các thứ.

— Nhưng có còn miếng sô-cô-la nào đâu.

— Ừ nhỉ, – Mẹ nói, tay cầm lên một cái túi nhỏ và lắc cho nó kêu *lách cách*. – Mẹ đã để dành được một ít từ món quà ngày Chủ nhật cách đây ba tuần này.

— Mẹ lén giấu à. Ở đâu vậy?

Mẹ kéo khóa trên miêng.

— Để lần sau mẹ phải tìm một chỗ giấu khác à?

— Nói cho con đi!

Mẹ không cười nữa.

— Con hét to làm điếc cả tai mẹ.

— Chỉ cho con chỗ bí mật đi.

— Jack!

— Con không thích có những chỗ bí mật ở đây.

— Làm gì mà ghê gớm thế?

— Những cái cây ma.

— À.

— Rồi chần tỉnh với ma cà rồng nữa...

Mẹ mở anh Tủ ngăn kéo và lấy hộp đựng gạo ra. Mẹ chỉ vào cái lỗ tối đen.

— Mẹ chỉ giấu ở trong hộp gạo này, được chứ?

— Dạ được.

— Chẳng có gì đáng sợ ở trong này đâu. Con có thể xem thử bất cứ lúc nào cũng được.

Có năm viên sô-cô-la trong túi: màu hồng, màu xanh dương, màu xanh lá và hai viên màu đỏ. Khi tôi cầm mấy viên sô-cô-la lên, một chút màu của chúng tan ra dính vào mấy đầu ngón tay tôi. Tôi quệt lấy một chút kem và mút tay thật sạch.

Rồi thì cũng đến lúc thối nén, nhưng chẳng có cây nén nào hết.

— Con lại hét toáng lên nữa rồi. – Mẹ nói và lấy tay bịt hai tai lại.

— Nhưng Mẹ nói là có bánh sinh nhật, phải đốt nến thì mới là bánh sinh nhật chứ.

— Lẽ ra mẹ nên giải thích rõ hơn. – Mẹ thở dài. – Năm viên sô-cô-la nói lên rằng con đã năm tuổi rồi.

— Con không thích cái bánh này. – Tôi rất tức tối trong khi Mẹ chờ đợi trong im lặng. – Cái bánh đáng ghét!

— Bình tĩnh nào Jack.

— Lẽ ra Mẹ phải hỏi xin món quà ngày Chủ nhật là nến chứ.

— Ừ, nhưng tuần trước mình cần thuốc giảm đau mà.

— Mẹ cần chứ con đâu có cần. – Tôi gào lên.

Mẹ nhìn tôi như thể tôi có thêm một khuôn mặt khác mà Mẹ chưa từng thấy. Rồi Mẹ nói:

— Dù sao thì con cũng nên nhớ là mình phải chọn những thứ mà hẳn ta có thể mua dễ dàng.

— Nhưng mà hẳn ta có thể mua bất cứ thứ gì kia mà.

— Biết là thế. – Mẹ nói. – Nhưng nếu như hẳn ta gặp rắc rối...

— Tại sao lại rắc rối ạ?

— Ý mẹ là hẳn ta có thể phải đi đến hai hay ba cửa tiệm và điều đó sẽ làm cho hẳn ta bực bội. Và giả sử hẳn ta không tìm thấy cái thứ khó mua đó thì có thể là mẹ con mình sẽ không có món quà ngày Chủ nhật nữa đâu.

— Nhưng Mẹ à. – Tôi cười phá lên. – Hẳn ta không đi đến cửa tiệm đâu. Các cửa tiệm chỉ có trong Ti-vi thôi.

Mẹ cắn môi. Rồi Mẹ nhìn xuống ổ bánh.

— Ừ, dù sao thì mẹ cũng xin lỗi con, mẹ cứ nghĩ là chỗ sô-cô-la đó có thể thay cho nến.

— Mẹ khờ quá.

— Mẹ thật ngốc! – Mẹ lấy tay vỗ vào đầu.

— Ngốc thật. – Tôi nói nhưng không còn thấy bực bội nữa. – Tuần sau khi con lên sáu thì Mẹ nhớ xin nến nhé.

— Năm tới chứ! – Mẹ nói. – Ý con là năm tới. – Và hai mắt Mẹ nhắm lại.

Đôi khi chúng vẫn nhắm mắt lại như thế và Mẹ không nói gì đến cả phút. Lúc tôi còn nhỏ, tôi thường nghĩ là cục pin của Mẹ đã hết, giống như có lần bạn Đồng hồ bị hết pin và chúng tôi phải hỏi xin món quà ngày Chủ nhật là một cục pin mới cho bạn ấy.

— Mẹ hứa nhé?

— Ừ, mẹ hứa. – Mẹ nói rồi mở mắt ra.

Mẹ cắt cho tôi một miếng bánh khổng lồ. Khi Mẹ quay mặt đi, tôi chộp tất cả năm viên sô-cô-la bỏ sang phần bánh của tôi: hai viên màu đỏ, một viên màu hồng, màu xanh lá và màu xanh dương. Mẹ kêu lên:

— Ô kìa, một viên nữa đã biến đi đâu rồi, làm sao mà nó lại bị mất được nhỉ?

— Người sẽ chẳng bao giờ tìm lại được đâu, ha ha ha. – Tôi bắt chước giọng nói của Trộm mỗi khi hắn ta ăn cắp một thứ gì đó của Dora. Tôi nhón lấy một viên màu đỏ và đưa nó vào miệng Mẹ. Mẹ đẩy nó ra phía răng cửa, nơi ít bị sâu hơn, vừa gặm gặm vừa mỉm cười.

— Nhìn kìa Mẹ. – Tôi chỉ cho Mẹ. – Có những cái lỗ trên mặt miếng bánh của con, chỗ những viên sô-cô-la nằm lúc nãy.

— Giống như những cái hố. – Mẹ đáp và đặt đầu ngón tay vào một hố.

— Hố là gì hả mẹ?

— Là những cái hố còn lại sau khi có điều gì đó xảy ra. Giống như miệng núi lửa hoặc một vụ nổ hay cái gì đó.

Tôi đặt viên sô-cô-la màu xanh lá trở lại cái miệng núi lửa của nó và rồi đếm mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một, bùm. Viên sô-cô-la bay thẳng vào Khoảng không gian Bên ngoài Vũ trụ rồi lượn quanh miệng tôi. Cái bánh sinh nhật này là món ngon nhất đời tôi.

Mẹ chẳng có vẻ đói bụng chút nào. Chị Cửa sổ trần đã hút hết ánh sáng vào bụng và gần như đen tuyền.

— Tiết xuân phân. – Mẹ bảo. – Mẹ nhớ là người ta đã nói thế trên Ti-vi vào buổi sáng khi con ra đời. Năm đó trời cũng còn tuyết như thế này.

— Xuân phân là gì hả Mẹ?

— Là thời điểm bằng nhau, khi thời gian tối bằng thời gian sáng.

Ăn bánh xong thì cũng đã quá trễ để xem Ti-vi, bạn Đồng hồ bảo 08:33. Cái áo vàng có mũ suýt nữa thì làm đầu tôi rụng ra khi Mẹ kéo nó qua khỏi cổ. Tôi tròng cái áo ngủ chui đầu vào rồi đánh răng trong khi Mẹ thắt nút miệng túi rác và để nó ở đằng sau anh Cửa cùng với bản danh sách của chúng tôi mà tôi đã viết, tối nay danh sách ghi: Xin vui lòng cho Mì ống, Đậu lăng, Cá ngừ, Phô mai (nếu không quá nhiều tiền), O.J., Cám ơn.

— Mình có thể hỏi xin nho được không Mẹ? Nho tốt mà.

Mẹ viết thêm vào cuối danh sách: Nho nếu có thể (hoặc bất cứ thứ trái cây tươi hay đóng hộp nào).

— Mẹ kể cho con nghe một câu chuyện đi!

— Chỉ một câu chuyện nào ngắn thôi đấy. Xem nào..., *GingerJack* được không?

Mẹ kể câu chuyện thật là nhanh và vui nhộn: GingerJack nhảy ra khỏi bếp lò và vừa chạy vừa lăn tròn nhanh đến nỗi không ai có thể bắt kịp nó. Cả bà già lẫn ông già, người thợ gặt cũng như bác thợ cày đều không bắt được nó. Nhưng cuối cùng thì nó lại ngu ngốc để cho một con cáo đưa mình qua sông và bị ăn mất ngon lành.

Nếu tôi mà làm bằng bánh thì tôi sẽ ăn chính tôi trước tiên chứ mấy người khác đừng hòng.

Chúng tôi cầu nguyện thật nhanh đến nỗi tay chạm cả vào nhau, mắt nhắm tịt. Tôi cầu nguyện xin Thánh John Người rửa tội và Chúa Hải đồng đến đây để cùng chơi với Dora và Ủng đỏ. Mẹ thì cầu xin ánh nắng mặt trời đun chảy đám tuyết trên chị Cửa sổ trần.

— Cho con bú tí nhé?

— Sáng mai, ngủ dậy mẹ cho liền. – Mẹ nói, kéo cái áo ngủ chui đầu xuống.

— Không, tối nay cơ.

Mẹ chỉ vào bạn Đồng hồ đang nói 08:57, chỉ còn ba phút nữa là chín giờ tối. Thế là tôi chạy tọt vào trong chị Tủ áo, nằm xuống gối và trùm kín người trong chị Mền bằng vải xám xốp mịn có những đường viền đỏ. Tôi nằm ngay bên dưới bức vẽ của mình mà tôi đã quên băng đi mất là nó đang ở đó. Mẹ thò đầu vào hỏi.

— Ba cái hôn nhé?

— Không chịu, phải năm cái cho Ngài năm tuổi cơ.

Mẹ hôn tôi năm cái rồi đóng cánh cửa kêu cọt két lại.

Vẫn còn vài tia sáng xuyên qua giữa mấy thanh gỗ nên tôi có thể nhìn thấy lờ mờ vài nét của mình trong bức hình, một chút giống Mẹ và cái mũi là của riêng tôi. Tôi đưa tay vuốt ve tờ giấy, đó là loại giấy lụa. Tôi đứng thẳng người dậy nên đầu tôi chạm vào chị Tủ áo, cả hai chân cũng thế. Tôi nghe thấy tiếng Mẹ đang mặc áo ngủ chui đầu và uống thuốc giảm đau, luôn luôn là hai viên vào buổi tối. Mẹ nói cơn đau cũng giống như nước vậy, nó tràn ra khắp nơi mỗi khi Mẹ nằm xuống. Mẹ nhổ kem đánh răng trong miệng ra và nói:

— Anh bạn *Zack* mặc áo rách.

Tôi nghĩ ra một câu:

— Cô bạn *Za* hát là lá *la*.

— Bạn Ê-ben-ne-zơ sống trong chiếc phi cơ.

— Bạn *Dora* đi đến nhà thờ-a.

— Câu này ăn gian. – Mẹ nói.

— Thôi nào! – Tôi rên rỉ giống như tên Trộm. – Bạn Chúa Hài đồng thích sữa chua.

— Bạn *Răng* đi tung tăng dưới ánh trăng.

Trăng là khuôn mặt màu trắng bạc của Đức Chúa trời và chỉ hiện ra trong một vài dịp đặc biệt mà thôi.

Tôi ngồi xuống và áp mặt vào những thanh gỗ. Từ đây tôi có thể nhìn thấy một phần bạn Ti-vi đã tắt, ông Nhà vệ sinh, cô Bồn tắm, bức hình con bạch tuộc xanh bắt đầu quấn queo của tôi. Mẹ cất quần áo trở lại vào trong chị Tủ.

— Mẹ ơi!

— Gì thế con?

— Tại sao lại phải giấu con đi giống như sô-cô-la?

Tôi nghĩ là Mẹ đang ngồi ở trên chị Giường. Mẹ nói nhỏ hết mức đến nỗi tôi phải khó khăn lắm mới nghe thấy. – Mẹ chỉ không muốn hấn ta nhìn con. Ngay từ khi con còn bé xiu, lúc nào mẹ cũng trùm kín con trong chị Mền trước khi hấn ta đến.

— Thế có đau không?

— Cái gì đau?

— Nếu như hấn ta nhìn thấy con.

— Không đâu. Ngủ đi con. – Mẹ bảo tôi.

— Đêm ơi đêm, hãy ngủ thật êm, đừng cho rệp cắn.

Những con rệp thì vô hình nhưng tôi vẫn thường nói chuyện với chúng và thỉnh thoảng còn đếm chúng nữa. Lần trước tôi đã đếm đến 347. Tôi nghe thấy tiếng tắt công tắc rồi ánh Đèn vụt tắt cùng một lúc. Nghe tiếng Mẹ chui vào dưới chị Chăn lông vịt.

Tôi nhìn thấy Lão Nick qua những khe gỗ vài đêm, nhưng chưa bao giờ nhìn thật gần. Đầu hấn ta có vài sợi tóc trắng và số tóc còn ít hơn ở tai. Có lẽ đôi mắt hấn sẽ biến tôi thành đá. Những thầy ma thì cần trẻ con để khiến chúng sống dở chết dở, ma cà rồng thì hút máu trẻ con cho đến khi chúng mềm oặt ra, chần tinh thì ngoạm chân con nít, lắc lấy lắc để rồi nhai dần lên trên. Những gã khổng lồ có lẽ cũng tệ như thế và đều nói *dù cho người còn sống hay đã chết thì ta cũng sẽ xay nhỏ xương người ra để làm bánh mì*, nhưng cậu bé Jack đã chạy đi mất cùng với con gà mái vàng. Cậu tuột xuống thân cây Đậu khổng lồ nhanh thật nhanh. Gã khổng lồ bám theo cậu bé, nhưng Jack đã gọi Mẹ cậu ấy lấy cái rìu,

đó là thứ giống như con dao của chúng ta nhưng to hơn. Mẹ cậu vì quá run sợ nên không chặt được cây Đậu thần, nhưng rồi khi Jack trèo xuống được đến mặt đất thì cả hai Mẹ con cùng chặt và thế là gã khổng lồ rơi xuống đất tan tành, haha. Vậy là Jack trở thành chàng Jack – dũng sĩ tiêu diệt Khổng lồ.

Tôi tự hỏi không biết Mẹ đã ngủ chưa.

Khi đã nằm bên trong chị Tủ áo, thường thì tôi luôn cố gắng nhắm nghiền mắt lại và nhanh chóng ngủ thiếp đi nên tôi không nghe thấy tiếng Lão Nick đến, để rồi khi tôi thức dậy thì trời đã sáng và thấy mình đang nằm bú tí Mẹ ở trên Giường, mọi thứ đều ổn. Nhưng riêng tối nay tôi cứ thao thức mãi. Cái bánh cứ kêu xèo xèo trong bụng. Tôi dùng lưỡi đếm mấy cái răng ở hàm trên từ phải sang trái cho đến mười, rồi đến hàm dưới từ trái sang phải rồi lại đổi chiều, mỗi lần như thế phải đủ mười và hai lần mười là hai mươi, tức là tôi có hai mươi cái răng.

Không nghe thấy tiếng *bíp bip*. Đã quá chín giờ lâu lắm rồi. Tôi lại đếm răng và lần này chỉ có mười chín. Hẳn là tôi đã đếm sót hay là một cái răng nào đó đã rụng đâu mất. Tôi nhấm đầu ngón tay, chỉ một chút thôi, rồi lại thêm một chút nữa. Tôi đợi thêm hàng giờ nữa.

— Mẹ ơi, – tôi thì thầm. – Liệu hẳn ta có đến không?

— Có vẻ như là không. Ra đây với mẹ nào.

Tôi nhảy bật dậy và xô mạnh cánh cửa chị Tủ áo tung ra, tôi chui vào chị Giường chỉ trong vòng hai giây. Bên dưới chị Chăn lông vịt nóng sức khiến tôi phải thò hai chân ra ngoài nếu không chúng sẽ bốc cháy mất. Tôi tha hồ bú tí Mẹ, bên trái rồi sang bên phải. Tôi không muốn ngủ vì khi thức dậy thì ngày sinh nhật đã đi mất rồi.

CÓ ÁNH ĐÈN CHIẾU THẲNG VÀO TÔI, làm tôi chói mắt. Tôi hé mắt nhìn ra bên ngoài chị Chăn lông vịt. Mẹ đang đứng bên cạnh anh Đèn và mọi thứ đều sáng lóa, rồi thì *cách* một tiếng và tối bùng trở lại. Lại sáng bùng thêm một lần nữa. Mẹ để đèn sáng ba giây rồi lại tối sầm, rồi lại sáng lên khoảng một giây. Mẹ đang nhìn chăm chăm vào chị Cửa sổ trần. Lại tối mù. Mẹ thường làm như thế trong đêm, tôi nghĩ nó giúp Mẹ ngủ lại được.

Tôi đợi đến khi anh Đèn tắt hẳn. Tôi thì thầm trong bóng tối.

— Xong hết rồi chứ Mẹ?

— Mẹ xin lỗi vì đã đánh thức con. – Mẹ nói.

— Không sao đâu ạ.

Mẹ quay trở lại chị Giường, người Mẹ lạnh hơn tôi, tôi choàng tay ôm ngang người Mẹ.

BÂY GIỜ THÌ tôi đã được năm tuổi và một ngày.

Con chim ngốc nghếch cứ dựng đứng lên vào buổi sáng, tôi lấy tay đè nó xuống.

Khi chúng tôi kỳ cọ tay sau khi đi tè, tôi hát bài *Anh ấy có cả thế giới trong tay*⁸, rồi tôi không thể nghĩ đến bàn tay nào khác nữa, nhưng con chim của tôi thì dài khoảng một ngón tay.

Peter ơi bay đi,

Paul ơi, hãy bay đi.

Hai ngón tay tôi nhẩy nhót khắp nơi trong Căn phòng và suýt nữa thì va vào nhau trên không.

Trở lại nào Peter,

Paul ơi, hãy quay về.

— Mẹ nghĩ họ thực sự là những thiên thần. – Mẹ bảo.

— Dạ?

— À không phải, mẹ xin lỗi, những vị thánh thì đúng hơn.

— Những vị thánh là gì hả mẹ?

— Là những người cực kỳ thuần khiết. Giống như những thiên thần không có cánh.

— Thế thì làm sao họ bay ra khỏi bức tường được? – Tôi bối rối.

— Không phải thế, đó chỉ là những con chim con, chúng có thể bay dễ dàng. Ý mẹ nói là chúng được đặt tên theo Thánh Peter và Thánh Paul, hai người bạn của Chúa Hài đồng Jesus.

Tôi không biết là Chúa Hài đồng có những người bạn khác ngoài Thánh John Tẩy giả nữa đấy.

— Thật ra thì có lần Thánh Peter bị nhốt trong tù.

— Trẻ con đâu có bị bỏ tù. – Tôi cười phá lên.

— Chuyện đó xảy ra khi họ lớn.

Tôi không biết là Chúa Hài đồng Jesus cũng lớn lên.

— Vậy Thánh Peter là người xấu ạ?

— Không, không phải vậy. Ngài bị bắt vào tù do một sự nhầm lẫn, ý mẹ là có một cảnh sát xấu nào đó đã bắt nhốt ngài. Dù sao đi nữa thì lúc nào ngài cũng cầu nguyện và cầu nguyện để thoát ra. Và con biết không? Một thiên thần đã bay xuống và phá tung cửa nhà tù.

— Hay quá. — Tôi nói. Nhưng tôi vẫn thích khi họ là những đứa trẻ trần truồng chạy loanh quanh hơn.

Có một tiếng nổ vui tai và tiếng kêu ken két. Ánh sáng đang trở lại với chị Cửa sổ trần, đám tuyết tối tăm gần như tan chảy hết. Mẹ cũng ngược nhìn lên, hơi mỉm cười, tôi nghĩ lời cầu nguyện đã đem lại phép màu.

— Thứ đó vẫn còn bằng nhau hả Mẹ?

— À, xuân phân á? Không, phần thắng đã nghiêng về phía ánh sáng hơn một chút rồi.

Mẹ cho phép tôi ăn bánh ngọt vào bữa sáng, trước đây chưa bao giờ được phép làm thế cả. Bánh đã hơi cứng, nhưng vẫn ngon tuyệt.

Ti-vi đang chiếu chương trình *Những thú nuôi tuyệt vời!*, khá là nhiều lông. Mẹ cứ xoay xoay chú Thỏ Ảng ten nhưng vẫn không làm cho hình ảnh trong Ti-vi sắc nét hơn chút nào. Tôi làm một cái nơ gắn lên cái tai bằng dây kim loại của chú bằng dải ruy băng tím. Tôi ước gì Ti-vi chiếu chương trình *Những người digan ở sân sau*, đã lâu lắm rồi tôi không gặp lại họ. Hôm nay không có món quà ngày Chủ nhật vì tối qua Lão Nick không đến. Thật ra thì đó đúng là điều tuyệt vời nhất trong ngày sinh nhật của tôi. Dù sao thì những điều chúng tôi hỏi xin cũng không đặc biệt cho lắm: vài cái quần mới vì mấy cái quần màu đen của tôi đã bục đầu gối. Tôi thấy mấy lỗ thủng này cũng chẳng sao, nhưng Mẹ bảo chúng làm tôi giống trẻ vô gia cư, Mẹ không thể giải thích được vô gia cư nghĩa là gì.

Sau khi tắm, tôi chơi với mớ quần áo. Sáng nay cái váy màu hồng của mẹ là con rắn, nó cãi nhau với chiếc váy trắng của tôi.

— Tổ là bạn thân nhất của anh Jack đây.

— Còn lâu, tớ mới là bạn thân nhất của anh Jack.

— Tớ đập cho cậu một phát bây giờ.

— Tớ sẽ hạ gục cậu cho xem.

— Tớ sẽ bắt cậu bằng cái súng nước của tớ.

— À, vậy sao, tớ có một con voi biến hình đấy...

— Đây. – Mẹ gọi. – Mình chơi *Bắt bóng* nhé.

— Mình có còn nhóc Bóng bãi biển đâu Mẹ. – Tôi nhắc.

Nhóc Bóng đã nổ tung vì một tai nạn khi tôi đá nó vào anh Tủ ngăn kéo bằng một cú đá siêu tốc. Tôi muốn hỏi xin một nhóc Bóng khác thay vì mấy cái quần vớ vẩn.

Nhưng Mẹ bảo rằng chúng tôi có thể chế ra một nhóc bóng khác. Hai Mẹ con nghiền tất cả những trang giấy mà tôi đã tập viết xong, nhồi đầy một cái túi giấy và ép chặt cho đến khi nó có hình dạng của một quả bóng. Sau đó chúng tôi vẽ lên đó một khuôn mặt đáng sợ với ba con mắt. Nhóc Bóng chữ không bật cao bằng nhóc Bóng Bãi biển, nhưng mỗi lần chúng tôi bắt lấy thì nó lại kêu lên một tiếng két rất to. Mẹ là tay bắt bóng thiện nghệ, ngoại trừ những lúc Bóng chữ chạm vào cổ tay đau của Mẹ. Tôi thì giỏi nhất ở khoản ném bóng.

Do đã ăn bánh ngọt vào bữa sáng nên món bánh kếp ngày Chủ nhật được dờn qua bữa trưa. Chỉ còn sót lại một ít nhân nên mấy cái bánh kếp cứ lép kẹp, tôi lại thích thế. Tôi gấp chúng lại, có vài cái bị vỡ ra. Mút cũng gần hết nên chúng tôi phải hòa thêm nước vào.

Phía góc tôi ngồi ướm sũng. Mẹ lấy bé Bọt biển để lau chùi chú Sàn nhà. – Gỗ xộp tróc hết rồi, – Mẹ nói, hai hàm răng nghiền chặt, – làm sao giữ cho sàn nhà sạch được chứ?

— Đâu hả Mẹ?

— Đây này, ngay chỗ chân mình đang lau đây.

Tôi chui xuống dưới bà Bàn ăn. Có một cái lỗ trên chú Sàn nhà với cái gì đó màu nâu cứng cứng dưới móng tay tôi.

— Đừng làm nó tróc thêm, Jack.

— Dạ không, con chỉ cho ngón tay con nhìn thôi mà. – Nó giống như một cái hố bé xíu.

Chúng tôi dời bà Bàn ăn sang bên cạnh cô Bồn tắm để có thể tắm nắng trên chị Thắm, ngay bên dưới chị Cửa sổ trần. Chỗ này ấm cực kỳ. Tôi hát bài *Lẽ nào không có nắng*^s, Mẹ thì hát bài *Mặt trời đến kia*^s. Tiếp theo tôi chọn bài *Anh là tia nắng của em*^s. Sau đó tôi muốn bú thêm một chút, chiều nay sữa ở tí bên trái béo ngậy.

Khuôn mặt màu vàng của Đức Chúa trời chiếu những tia đỏ qua hai mí mắt tôi. Tôi mở mắt ra. Chói quá. Mấy ngón tay tôi in bóng trên mặt chị Thắm, những ngón nhỏ hơi ướt.

Mẹ đang ngủ thêm thiếp.

Tôi nghe một tiếng động và nhồm dầy, cố không đánh thức Mẹ. Trên cô Bếp lò, có tiếng *chút chút chút chút*.

Một thứ gì đó sống động, một con vật, là thật chứ không phải trong Ti-vi. Nó ở trên Sàn nhà, đang ăn thứ gì đó, có lẽ là một mẩu vụn bánh kếp. Nó có một cái đuôi, tôi nghĩ nó là... là... là... một con chuột nhắt.

Tôi bước lại gần hơn và vút một cái, nó đã lẩn xuống bên dưới cô Bếp lò nên tôi không thấy nữa. Tôi chưa từng biết thứ gì chạy nhanh đến thế.

— Đây, bé Chuột nhất. – Tôi thì thêm để nó khỏi sợ. Đó là cách nói chuyện với một con chuột nhất, như trong truyện *Alice* ấy, chỉ khác là bạn ấy lỡ lời kể về con mèo Dinah của mình làm cho chú chuột hoảng hồn bơi đi mất. Tôi chấp hai tay lại như đang cầu nguyện và nói:

— Đây bé Chuột, quay lại đây đi... nào... nào... nào...

Tôi đợi lâu ơ là lâu nhưng bé không quay lại.

Mẹ đã ngủ say rồi.

Tôi mở thím Tủ lạnh ra, chẳng còn bao nhiêu đồ ăn bên trong. Chuột thích ăn pho mát, nhưng chúng tôi chẳng còn miếng nào cả. Tôi bóp vụn một miếng bánh mì bỏ vào đĩa rồi đặt xuống sàn nhà nơi bé Chuột xuất hiện lúc nãy. Tôi thu người lại thật nhỏ rồi lại đợi lâu ơ là lâu.

Thế rồi sự kiện tuyệt vời nhất đã xảy ra. Bé Chuột nhất thò cái mõm ra, cái mõm hơi nhón nhọn. Suýt nữa thì tôi nhảy căng lên nhưng tôi kìm lại được, tôi ngồi thật yên. Bé Chuột nhất lần đến gần những mẩu vụn bánh và đánh hơi khụt khịt. Tôi chỉ ngồi cách bé có hai bàn chân. Tôi ước gì ngay lúc này tôi có anh Thước kẻ trong tay để đo nó, nhưng hiện giờ thì anh đang nằm gọn trong anh Hộp bên dưới chị Giường, mà tôi lại không muốn di chuyển vì có thể làm cho bé Chuột nhất sợ hãi. Tôi ngắm nghía mấy bàn tay của bé, mấy sợi ria, cái đuôi cong cong. Nó sống động quá, là thứ sống động to nhất mà tôi từng nhìn thấy, to hơn mấy con kiến hay chị Nhện hàng triệu lần.

Bất chợt một thứ gì đó đập xuống mặt cô Bếp lò, *cháttttttttt*. Tôi hét lên và vô tình đập lên cái đĩa. Bé Chuột nhất chạy mất. Nó đâu rồi nhỉ? Liệu cuốn sách có đè bẹp nó không? Bà sách tên là *Khám phá phi trường*. Tôi lật từng trang của bà nhưng vẫn không thấy bé Chuột đâu. Cậu Giấy gửi Hành lý đã quần tít lên và không còn đứng vững được nữa.

Khuôn mặt Mẹ trông thật lạ.

— Mẹ làm bé chạy mất rồi. – Tôi hét lên với Mẹ.

Mẹ cầm bà Chổi, Mẹ quét dọn những mảnh đĩa vỡ.

— Chuyện gì đã xảy ra trên sàn thế này? Bây giờ thì mình chỉ còn có hai cái đĩa lớn và một cái nhỏ, vậy đấy...

Bà bếp trong truyện *Alice* ném mấy cái đĩa vào đứa bé và một cái chảo suýt nữa thì làm bay mất mũi nó.

— Bé Chuột thích vụn bánh.

— Nào Jack!

— Nó có thật, con đã nhìn thấy nó mà.

Mẹ kéo cô Bếp lò ra, có một khe nứt nhỏ ở bên dưới chỗ anh Tường cửa. Mẹ lấy ra một bó giấy nhôm, vo lại thành từng nắm nhỏ và nhét vào khe nứt đó.

— Đừng mà Mẹ.

— Mẹ rất tiếc. Nhưng khi đã có một thì sẽ thành mười.

Thật là một bài toán điên rồ.

Mẹ bỏ mớ giấy nhôm xuống và ghì chặt lấy hai vai tôi.

— Nếu mẹ con mình để cho nó ở đây thì chẳng mấy chốc mình sẽ bị lũ con của nó làm hại thôi. Nào là ăn vụng thức ăn của chúng ta, nào là đem vi trùng đến trên những cái móng chân bẩn thỉu của chúng.

— Chúng có thể ăn thức ăn của con. Con không đói.

Mẹ không nghe tôi nói. Mẹ đẩy mạnh cô Bếp lò trở lại chỗ cũ, ép sát vào Tường.

Sau đó, chúng tôi dùng một mảnh băng keo để làm cho tờ giấy có hình Khoang chứa máy bay đứng thẳng hơn trong cuốn *Khám phá phi trường*, nhưng Tờ khai Hành lý thì nhàu nhĩ quá nên không thể chỉnh lại được nữa.

Chúng tôi ngồi cuộn tròn trong bà Ghế bập bênh và Mẹ đọc cho tôi nghe truyện *Dylan kể đào vàng* đến ba lần – thế nghĩa là Mẹ đang hối hận.

— Mình xin thêm một cuốn sách mới làm món quà ngày Chủ nhật, Mẹ nhé. – Tôi nói.

— Mẹ đã xin rồi, cách đây vài tuần. Mẹ muốn con có thêm một cuốn nữa cho ngày sinh nhật. Nhưng ông ta bảo đừng có quấy rầy thêm nữa, chẳng phải mẹ con mình đã có cả một kệ đầy sách đó sao.

Tôi ngược nhìn qua đầu Mẹ để trông lên bác Kệ. Bác ấy còn có thể chứa thêm hàng trăm cuốn sách nữa nếu chúng tôi bỏ mấy thứ khác xuống dưới Gầm giường, chỗ bên cạnh bé Rắn trứng. Hoặc là để trên đầu chị Tủ áo... nhưng chỗ đó là nhà của bác Pháo đài và chị Mê cung rồi. Việc sắp xếp ai ở chỗ nào thì khá là tế nhị, đôi khi Mẹ bảo là chúng tôi nên ném hết vào thùng rác, nhưng thường thì tôi sẽ tìm được một chỗ ở cho họ.

— Hẳn ta bảo chúng ta chỉ cần xem Ti-vi hết ngày là được.

Nghe buồn cười nhỉ.

— Rồi thì não của hai mẹ con mình sẽ thối rữa ra, giống như não của hẳn ta ấy. – Mẹ nói. Mẹ nhào người ra lấy cuốn *Tuyển tập những bài hát ru*. Mẹ đọc cho tôi nghe những đoạn mà tôi chọn trong từng trang. Những câu chuyện mà tôi ưa thích đều có ai đó tên Jack, như là *Jack Gây gò* hay là *Cậu bé Jack thối tù và*.

Jack lạnh lợ,

Jack hoạt bát,

Jack nhẩy qua giá đỡ nệm.

Tôi nghĩ là cậu ấy muốn thử xem liệu bộ áo ngủ của cậu có bị cháy hay không đây mà. Trong Ti-vi người ta mặc pyjama, nếu là con gái thì mặc váy ngủ. Áo ngủ chui đầu là cái áo rộng nhất của tôi, nó có một cái lỗ trên vai áo, tôi thích thò ngón tay vào đó và tự cù mình mỗi khi đi ngủ. Cũng có truyện *Chú chó Jackie Wackie* ăn *bánh pudding* và *bánh nướng*, nhưng khi tôi mày mò tìm cách đọc thì tôi lại thấy thực ra đó là *Georgie Porgie*. Mẹ cũng thay đổi theo ý tôi, đó không phải là gian lận mà chỉ là làm bộ thôi. Cũng giống như

Nhóc tí Jack con trai người thối sáo,

Trộm được heo liền chạy một lèo.

Thật ra thì nhân vật trong quyển sách đó là Tom, nhưng đổi thành Jack lại nghe hay hơn. Ăn cắp là khi một cậu bé lấy đi cái gì đó của những cậu bé khác, bởi vì trong sách truyện và trên Ti-vi tất cả mọi người đều có thứ gì đó chỉ của riêng họ, thật là phức tạp.

Đã 05:39 chiều nên chúng tôi có thể ăn tối. Hôm nay có mì ăn liền. Trong khi mì còn nằm trong nước sôi, Mẹ đã tìm thấy trong thùng đựng sữa một vài từ khó để đọc tôi, như *dinh dưỡng* ý nói đến *thực phẩm*, còn *tiệt trùng* thì giống như là dùng súng laser hạ gục vi trùng. Tôi muốn ăn thêm bánh nhưng Mẹ bảo phải ăn món củ dền trước đã. Sau đó, tôi cũng được ăn cái bánh lúc này đã hơi hơi cứng. Mẹ cũng ăn một miếng nhỏ.

Tôi trèo lên bà Ghế bập bênh để tìm bạn Hộp đồ chơi nằm ở phía cuối bác Kệ. Tối nay tôi chọn trò *Cờ đam* và tôi sẽ chọn quân đỏ. Các quân cờ trông giống như những viên sô-cô-la nhỏ, có điều chúng chẳng

có mùi vị gì. Tôi đã thử liếm chúng rất nhiều lần rồi. Chúng bám vào bàn cờ bằng thứ phép màu từ tính. Mẹ thích chơi *Cờ vua* nhất, nhưng trò đó lại làm tôi nhức đầu.

Đến giờ xem Ti-vi, Mẹ chọn chương trình *Thế giới Hoang dã*, xem những con rùa vùi trứng vào trong cát để giấu. Khi Alice đã quen ăn nấm thì con chim bồ câu nổi cáu vì nó tưởng bạn ấy là một con rắn hiếm ác đang tìm cách ăn trứng của nó. Đến phần các bé rùa sơ sinh chui ra khỏi vỏ trứng rồi, thế nhưng rùa mẹ đã bỏ đi đâu mất. Thật kỳ lạ. Tôi tự hỏi nếu có lúc nào đó những con rùa mẹ và baby rùa con gặp lại nhau trong lòng biển thì liệu chúng có nhận ra nhau không hay chỉ là bơi lướt qua nhau thôi.

Thế giới Hoang dã nhanh hết quá nên tôi chuyển sang kênh có hai gã đàn ông chỉ mặc độc chiếc quần đùi, mang giày đế mềm, mồ hôi đầm đìa.

— Ái da, không được phép đánh nhau đâu. – Tôi nhắc họ. – Chúa Hải đồng sẽ giận lắm.

Người mặc quần màu vàng đâm mạnh vào mắt người lông lá.

Mẹ rên lên như thể chính Mẹ đang bị đánh vậy. – Mình phải xem màn đánh đấm này sao?

Tôi nói với Mẹ: – Một phút nữa thôi, cảnh sát sẽ ò e í e ập đến và bắt lấy hai người đó bỏ vào tù ngay thôi.

— Thật ra thì quyền anh... rất ghê, nhưng đó là một trò chơi, hình như là được phép nếu họ đeo loại găng đặc biệt đó vào. Nào, hết giờ rồi.

— Chơi thêm trò *Con vẹt* nữa đi Mẹ, nó giúp luyện từ vựng rất tốt mà.

— Đồng ý. – Mẹ bước tới và chuyển Ti-vi sang chương trình *Trường kỷ đố*, màn hình hiện lên một người phụ nữ có mái tóc phồng. Đó là người chủ trò đang nêu câu hỏi cho những người khác và hàng trăm người khác nữa thì vỗ tay.

Tôi chăm chú lắng nghe. Bà ta đang nói chuyện với người đàn ông chỉ có một chân. Tôi nghĩ là ông ta đã bị mất chân kia trong một cuộc chiến.

— Vẹt, – Mẹ kêu lên và bấm nút tắt tiếng.

— *Điều đau xót nhất, tôi nghĩ với tất cả khán giả của chúng ta, đó chính là những nỗi niềm sâu kín mà các bạn đã chịu đựng.* – Tôi tuôn ra một tràng từ ngữ.

— Phát âm tốt đấy. – Mẹ khen rồi nói tiếp. – Đau xót nghĩa là buồn bã.

— Lần nữa ạ.

— Cũng chương trình này à?

— Không, một chương trình khác ạ.

Mẹ tìm một đoạn tin khác khó hơn.

— Vẹt nào, – Mẹ tắt tiếng lần nữa.

— À, với toàn bộ cuộc tranh cãi về nhãn hiệu đang trở nên gay gắt trên những điểm trọng yếu của việc cải tổ chăm sóc sức khỏe, và tất nhiên điều này nên được lưu ý vào giữa nhiệm kỳ...

— Còn gì nữa không con? – Mẹ chờ một chút. – Tốt đấy, lại nào. Nhưng người ta nói là *luật Lao động* chứ không phải là *nhãn hiệu*^s.

— Thế thì có gì khác nhau hả Mẹ?

— Nhãn hiệu là miếng dính dán trên những quả cà chua, thế đấy, còn *luật Lao động* là...

Tôi ngáp một cái thật dài.

— Thôi bỏ đi. – Mẹ cười rồi tắt Ti-vi.

Tôi ghét lúc hình ảnh biến mất và màn hình lại xám xịt. Lần nào tôi cũng muốn khóc òa lên, nhưng chỉ một giây thôi.

Tôi trèo vào lòng Mẹ trong bà Ghế bập bênh. Chân cẳng của hai Mẹ con quấn vào nhau rồi tung cả lên. Mẹ là thầy phù thủy bị biến hình thành một con bạch tuộc khổng lồ và tôi là chàng Hoàng tử JackerJack, đến cuối truyện tôi sẽ trốn thoát được. Chúng tôi cùng chơi cù nách rồi đến trò *Bóng nẩy* và chiếu bóng lên chõ Tường giường.

Sau đó tôi xin Mẹ chơi trò *Thỏ JackerJack*, cậu ấy luôn chơi xỏ Cáo Brer. Cậu nằm lăn bên đường giả vờ chết và Cáo Brer ngửi ngửi mùi trên người Thỏ Jack rồi nói:

— Tốt hơn là đừng đem hăn về nhà, hăn hôi hám quá... – Mẹ hít hà khắp người tôi rồi nhăn mặt. Tôi thì không dám cười vì như thế Cáo Brer mới không biết là tôi còn sống. Thật ra tôi vẫn sống nhăn đây mà.

Vì tôi muốn nghe một bài hát để cho vui, Mẹ bắt đầu:

— Những con giun bò ra, những con giun thụt vào§...

— Chúng nhấm ruột con như món dưa cải bắp... – Tôi hát theo.

— Chúng chén mắt con, nuốt mũi con...

— Liếm láp đất cát giữa hai ngón chân...

Tôi bú đã đời khi nằm trên Giường, nhưng miệng tôi thì đã buồn ngủ. Mẹ bế tôi vào chị Tủ áo, lót chị Mền xung quanh cổ tôi, tôi đưa tay kéo tí Mẹ một lần nữa. Mấy ngón tay tôi sờ soạng dọc theo đường viền màu đỏ quanh tí.

Bíp bíp, anh Cửa lên tiếng làm Mẹ nhảy bật lên và gây ra tiếng động. Có lẽ Mẹ bị va đầu. Mẹ đóng sầm chị Tủ áo lại.

Bầu không khí lạnh buốt thổi vào bên trong chị Tủ áo. Tôi nghĩ đó là một chút không khí của Bên ngoài Vũ trụ, nó có mùi rất hấp dẫn. Anh Cửa kêu một tiếng ầm, thế nghĩa là Lão Nick đã bước vào. Tôi không còn buồn ngủ nữa. Tôi quỳ gối nhìn qua mấy thanh gỗ, nhưng chỉ nhìn thấy có chị Tủ áo, cô Bồn tắm và đường cong của bà Bàn ăn.

— Trông ngon lành quá nhỉ. – Giọng Lão Nick rất trầm.

—Ồ, đó chỉ là phần còn sót lại của cái bánh sinh nhật thôi. – Mẹ đáp.

— Lẽ ra nên nhắc tôi chứ. Có thể tôi sẽ đem món gì đó cho thằng bé. Nó mấy tuổi rồi, bốn hả?

Tôi đợi Mẹ trả lời nhưng Mẹ vẫn im lặng.

— Năm. – Tôi thì thầm.

Nhưng chắc Mẹ đã nghe thấy, vì Mẹ bước lại gần chị Tủ áo và nói “Jack” với giọng giận dữ.

Lão Nick phá lên cười. Tôi không biết hẳn ta có thể cười. – Nó nói kìa.

Tại sao hẳn ta không gọi là *thằng bé* mà lại gọi là nó?

— Có muốn ra khỏi chỗ đó và mặc thử cái quần jean mới này không?

Không phải hẳn ta nói với Mẹ mà là với tôi. Trống ngực tôi bắt đầu *nện thình thình thình*.

— Thằng bé gần ngủ rồi. – Mẹ lên tiếng.

Không, tôi chưa buồn ngủ đâu. Tôi ước gì mình đừng thì thào *năm* để hẳn ta nghe thấy, tôi ước mình cứ nằm thật yên.

Họ nói với nhau gì đó mà tôi không nghe rõ.

— Được rồi, được rồi. – Lão Nick nói. – Tôi có thể ăn một miếng chứ?

— Bánh có vẻ muốn thiu rồi. Nếu như anh thực tình muốn ăn thì...

— Thôi, quên đi, em là bà chủ mà.

Mẹ không nói gì nữa.

— Tôi chỉ là một gã giao hàng tạp hóa, đổ rác cho quý bà, đi lòng vòng quanh các quầy hàng quần áo trẻ con, trèo lên thang để quét tuyết cho cửa sổ mái nhà bà, theo lệnh của quý bà...

Tôi nghĩ ông ta đang nói nhạo, khi ông ta thực sự muốn nói những điều trái ngược với giọng nói, đó là một trò quanh co.

— Cám ơn về những việc đó. – Mẹ nói, nghe không giống Mẹ. – Căn phòng đã sáng lên nhiều lắm.

— Đấy, cũng đâu có đau đâu, phải không?

— Xin lỗi. Cám ơn nhiều lắm.

— Giống như thỉnh thoảng nhổ vài cái răng thôi mà. – Lão Nick nói.

— Và cám ơn về đồ tạp hóa, cả quần jean nữa.

— Không có chi.

— Đây này, tôi sẽ lấy cho anh một đĩa, có lẽ phần bánh ở giữa chưa đến nỗi nào.

Có tiếng lanh canh. Tôi đoán Mẹ đang dọn bánh cho hăn ta. Bánh sinh nhật của tôi. Phút sau, tôi nghe thấy hăn ta nói lúng búng trong miệng.

— Ừm, bánh hơi thiu rồi.

Miệng hăn ta đầy bánh của tôi.

Tách, anh Đèn tắt phụt làm tôi giật nảy mình. Tôi không sợ bóng tối, nhưng tôi không thích bị bất ngờ. Tôi nằm xuống bên dưới chị Mền và chờ đợi.

Khi Lão Nick làm cho chị Giường kêu cọt két. Tôi lắng nghe và đếm trên năm đầu ngón tay, đêm nay có 217 tiếng. Tôi lúc nào cũng phải đếm cho đến khi hăn ta hỏn hển thở hắt ra rồi dừng lại. Tôi không rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không đếm vì lần nào tôi cũng đếm cả.

Thế còn những đêm tôi ngủ thì sao?

Tôi không rõ, có lẽ Mẹ sẽ đếm.

Sau số 217, mọi thứ trở nên yên lặng.

Tôi nghe tiếng bật Ti-vi, chỉ là kênh tin tức, tôi trông thấy chút xíu những chiếc xe tăng xuyên qua những thanh gỗ, nhưng không lý thú cho lắm. Tôi gối đầu lên chị Mền. Mẹ và Lão Nick đang nói chuyện một chút với nhau, nhưng tôi không nghe nữa.

KHI TÔI THỨC DẬY trên chị Giường thì trời đang mưa, lúc đó chị Cửa sổ trần hoàn toàn mờ đục. Mẹ cho tôi bú tí một lúc và hát bài *Ca hát dưới mưa*^s rất khể khàng.

Tí bên phải của Mẹ không ngon lắm. Nhớ lại chuyện đêm qua, tôi ngồi dậy:

— Sao Mẹ không báo trước cho hăn ta biết hôm đó là sinh nhật con?

Mẹ không cười nữa.

— Lúc hăn ta đến đây thì con đã sắp ngủ mất rồi.

— Nhưng nếu Mẹ bảo cho hẳn ta biết trước thì hẳn ta đã *đam* cho con vài thứ gì rồi.

— Đem chứ. – Mẹ sửa lại. – Hẳn ta nói thế.

— Vài thứ là những thứ gì nhỉ? – Tôi chờ đợi. – Lẽ ra Mẹ nên nhắc hẳn ta chứ.

— Mẹ không muốn hẳn ta đem thứ gì đó đến cho con. – Mẹ duỗi thẳng hai tay cao khỏi đầu.

— Nhưng món quà ngày Chủ nhật...

— Đó lại là chuyện khác Jack ạ. Đó là những thứ mình cần và mẹ hỏi xin hẳn ta đem đến. – Mẹ chỉ về phía chị Tủ đầu giường nơi có thứ gì đó màu xanh dương được gấp lại gọn gàng. – Dù sao con cũng có chiếc quần jean mới đấy thôi.

Mẹ bước vào ông Nhà vệ sinh.

— Mẹ có thể hỏi xin hẳn ta một món quà cho con kia mà. Suốt đời con chưa bao giờ có được một món quà.

— Mẹ đã có quà cho con rồi, không nhớ sao? Bức hình ấy.

— Con không muốn bức hình ngốc nghếch đó. – Tôi khóc òa lên.

Mẹ lau khô tay rồi bước lại ôm tôi vào lòng, dỗ dành.

— Được rồi, thôi nào.

— Biết đâu...

— Mẹ chẳng nghe được con nói gì cả. Hít một hơi dài nào.

— Biết đâu...

— Biết đâu sao cơ?

— ... là một con chó.

— Gì cơ?

Tôi không thể ngừng lại, tôi phải nói trong khi vẫn khóc nức.

— Món quà ấy. Nó có thể là một con chó thật và chúng ta sẽ gọi nó là Lucky.

Mẹ dùng lòng bàn tay lau mắt cho tôi.

— Con biết là mình đâu có chỗ mà nuôi chó.

— Có, mình có mà.

— Chó cần phải được đi dạo.

— Mình vẫn đi dạo mà.

— Nhưng một con chó thì...

— Chúng ta vẫn chạy xa thật xa trên bạn Đường chạy đó thôi, Lucky có thể chạy sau lưng mẹ con mình. Con cá là nó sẽ chạy nhanh hơn Mẹ nữa kìa.

— Jack này, một con chó sẽ gây nhiều phiền phức cho chúng ta.

— Không, bạn ấy không làm thế đâu.

— Nó sẽ sinh chuyện. Phải nhốt nó lại này, sửa ẩm ỉ này, cào lên sàn nhà...

— Lucky sẽ không cào đâu.

Mẹ đảo mắt. Rồi Mẹ bước tới anh Tủ ngăn kéo lấy ngũ cốc, Mẹ đổ ra chén của hai Mẹ con mà chẳng buồn đếm hạt.

— Đến đêm khi Mẹ đang ngủ, con sẽ thức dậy, sẽ kéo mớ giấy nhôm ra khỏi cái lỗ để cho bé Chuột nhắt có thể quay lại. – Tôi bắt chước bộ

mặt sư tử găm.

— Đừng ngốc thế.

— Con không ngốc, Mẹ mới là kẻ ngốc có cái đầu rỗng tuếch.

— Nghe này, mẹ biết là...

— Bé Chuột nhắt và Lucky là bạn của con. – Tôi lại khóc ré lên.

— Không có Lucky nào cả. – Mẹ nói với hai hàm răng nghiến chặt.

— Sẽ có, và con thương bạn ấy lắm.

— Đây chỉ là con tưởng tượng ra thôi.

— Còn bé Chuột nữa, bé thật sự là bạn của con, vậy mà Mẹ đuổi bé đi...

— Ừ, phải. – Mẹ gắt lên. – Thế thì đêm đến bạn con mới không bò lên mặt và cắn con.

Tôi gào to đến lạc cả giọng. Tôi chưa hề biết là bé Chuột sẽ cắn vào mặt tôi, tôi nghĩ chỉ có ma cà rồng mới làm thế.

Mẹ buông người lên chịch Chăn lông vịt và nằm bất động.

Một phút sau, tôi trèo lên nằm bên cạnh Mẹ. Tôi vén áo Mẹ lên để bú tí nhưng rồi tôi phải ngừng lại để chùi mũi. Tí bên trái thì ngon nhưng chẳng còn được bao nhiêu sữa.

Lát sau, tôi mặc thử chiếc quần jean mới. Nó cứ tụt xuống.

Mẹ giật một sợi chỉ ra.

— Đừng Mẹ.

— Quần mới mà đã tuột chỉ rồi. Thứ rẻ tiền... – Mẹ không nói rõ thứ gì rẻ tiền.

— Denim[§], quần jean làm từ vải denim. – Tôi nói với Mẹ rồi cắt sợi chỉ vào bà Bình thủ công trong anh Tủ ngăn kéo.

Mẹ lấy bà Hộp đồ may xuống để khâu vải mũi vào chỗ lưng quần, sau đó thì cái quần jean không tụt nữa.

Buổi sáng chúng tôi khá bận rộn. Trước tiên, hai Mẹ con tháo tung em Tàu cướp biển mà chúng tôi đã làm tuần trước và biến em thành một bạn Xe tăng. Bé Bong bóng là người lái, trước đây cô bé to bằng đầu Mẹ, có màu hồng và ú nu; bây giờ thì bé chỉ còn bằng cỡ nắm tay tôi, màu đỏ và nhăn nheo. Chúng tôi chỉ thổi một bong bóng vào mỗi đầu tháng, vì vậy chỉ có thể đem cho cô bé thêm một em gái Bong bóng khác vào tháng Tư tới. Mẹ cũng chơi với bạn Xe tăng, nhưng chỉ một lúc rồi thôi. Mẹ mau chán đồ chơi, đó là do Mẹ đã thành người lớn.

Thứ Hai là ngày giặt giũ. Chúng tôi bỏ vào cô Bồn tắm nào vợ, đồ lót, cái quần xám của tôi bị nước sốt cà chua bắn vào, tấm khăn trải giường và khăn lau bát, rồi chúng tôi làm bong những vết bẩn ra. Mẹ bật ông Điều nhiệt lên để làm quần áo mau khô. Mẹ kéo ông Giá phơi quần áo từ bên cạnh anh Cửa và dựng ông đứng dạng chân ra, còn tôi bảo ông cố gắng đứng cho thật vững. Tôi muốn cưỡi lên ông giống như hồi tôi còn bé, nhưng bây giờ thì tôi đã to lớn thế này nên có thể làm gãy sống lưng ông mất. Giá như thỉnh thoảng được bé xiu trở lại rồi sau đó lại lớn đùng lên, như Alice ấy, thì thật là thích. Khi đã vắt ráo mọi thứ và phơi lên, Mẹ và tôi phải cởi áo ra, thay phiên nhau chui vào trong ông Tủ lạnh cho mát.

Bữa trưa có món đậu trộn salad, là món tôi ghét hạng nhì. Sau giấc ngủ trưa, chúng tôi chơi trò *La hét* như mỗi ngày, trừ thứ Bảy và Chủ nhật. Chúng tôi đăng hăng rồi leo lên đứng trên bà Bàn ăn để đến gần chị Cửa sổ trần hơn, vịn chặt hai tay cho khỏi ngã. Chúng tôi kêu lên: “Vào vị trí xuất phát, chuẩn bị, bắt đầu”; thế rồi cả hai cùng há miệng thật rộng

và hò hét hú hét inh ỏi hết cỡ. Ngày hôm nay tôi hét to nhất bởi vì hai lá phổi năm tuổi của tôi đang căng rộng ra.

Rồi chúng tôi im bật, với ngón tay áp chặt lên môi. Có lần tôi hỏi Mẹ là mình đang lắng nghe điều gì thì Mẹ bảo chỉ là để phòng hờ thôi, ta chẳng bao giờ biết.

Sau đó tôi chà bóng một cái nữa, anh Lược, mấy cái nắp lọ và hai bên ống quần jean của tôi. Giấy có hàng kẻ là thứ mềm nhất để lau chùi, còn giấy vệ sinh dùng để vẽ thì tốt hơn vì nó bền mãi. Hôm nay tôi vẽ hình tôi với một con mèo, một con vẹt, một con cự đà, một con gấu mèo, ông già Noel, một con kiến cùng chú chó Lucky và tất cả các bạn trong Ti-vi của tôi đang diễu hành, còn tôi là Vua Jack. Sau khi vẽ xong xuôi, tôi lại cuộn giấy vào như cũ để có thể dùng để đi vệ sinh. Tôi xé một mảnh nhỏ ra từ cuộn kế tiếp để viết thư cho bạn Dora. Tôi chuốt cây bút chì đỏ bằng bạn Dao cùn. Tôi phải nắm cây bút chì thật chặt vì nó ngắn quá, chỉ còn một mẫu bé tẹo. Chỉ thỉnh thoảng tôi mới viết những lá thư tuyệt hảo từ mặt trước ra mặt sau. Hôm nay, tôi viết. *Mình được năm tuổi ngày hôm kia. Bạn có thể ăn mẫu bánh cuối cùng nhưng không có nến đâu. Tạm biệt bạn thân thương, Jack.* Lá thư chỉ bị rách một vết nhỏ ở ngay chỗ chữ bánh.

— Khi nào Dora nhận được thư hả Mẹ? – Tôi hỏi.

— Ừm, Mẹ nghĩ phải mất vài giờ bức thư mới ra đến biển rồi sau đó sẽ dạt vào bờ...

Mẹ mút mút một viên nước đá cho bớt đau răng, âm thanh phát ra nghe rất buồn cười. Biển và bờ là trong Ti-vi, nhưng tôi nghĩ việc tôi gửi đi một lá thư sẽ khiến chúng trở nên thật hơn đôi chút. Mấy cục ị thì chìm xuống còn những lá thư thì nổi lên trên các đợt sóng trong Bồn cầu.

— Ai sẽ tìm thấy nó hả Mẹ? Diego à?

— Có thể. Cậu ta sẽ nhặt nó và đem đến cho cô em họ Dora...

— Trên chiếc xe Jeep đi săn của anh ta. Phóng vù vù trong cánh rừng.

— Vậy là sáng mai thư sẽ đến. – Tôi nói. – Muộn nhất là đến bữa trưa thôi.

— Để xem sao. – Lúc này viên đá đã làm mặt Mẹ bết sưng.

Mẹ đẩy cục đá lên trên lưỡi.

— Con nghĩ là con cũng có một cái răng đau.

— Ôi Jack. – Mẹ rên rỉ.

— Thực sự... thực sự là đau lắm đấy Mẹ. Ôi... ôi... ôi...

Mẹ đổi nét mặt.

— Nếu con muốn rút đá thì cứ việc, con đâu cần phải giả vờ đau răng.

— Tuyệt quá!

— Đừng có dọa mẹ thế.

Tôi không biết mình có thể làm Mẹ sợ đấy.

— Biết đâu nó sẽ đau khi con lên sáu tuổi.

Mẹ thổi phù phù khi lấy mấy viên đá ra khỏi ông Tủ lạnh.

— Nói dối, nói dối, lời đười rồi kìa.

Nhưng tôi đâu có nói dối, chỉ là giả vờ thôi.

Trời mưa suốt buổi chiều hôm đó, Đức Chúa trời không buồn hé mắt nhìn lấy một lần nào. Chúng tôi hát bài *Trời bão giông*^s rồi đến bài

Những người đàn ông mưa^s và một bà nữa nói về sa mạc nhớ nhung cơn mưa.

Bữa tối có món cá chiên xù ăn với cơm. Tôi cố vắt quả chanh bằng nhựa chứ không phải chanh thật. Chúng tôi đã từng có chanh thật, nhưng nó khô quắt lại rất nhanh. Mẹ lấy một mẫu cá từ phần của Mẹ đem chôn xuống đất bên dưới cô Cây.

Buổi tối không có chương trình hoạt hình, có lẽ vì ở đó trời tối và họ không có đèn. Tôi chọn chương trình nấu ăn tối nay, nó không giống thức ăn thật, họ không có món đồ hộp nào cả. Người phụ nữ và người đàn ông đang cười với nhau và làm món thịt với một cái bánh ở trên cùng và những thứ màu xanh xung quanh những thứ màu xanh khác, làm thành một chùm. Rồi tôi chuyển sang chương trình tập thể hình, những người mặc đồ lót cùng với đủ thứ máy móc cứ phải làm những động tác lặp đi lặp lại. Tôi nghĩ là họ đang bị nhốt ở trong đó. Chương trình này kết thúc nhanh chóng và tiếp theo là xây nhà theo ý bạn. Người ta biến những căn nhà thành những hình dáng khác nhau và sơn hàng triệu màu sắc lên tất cả mọi thứ, chứ không chỉ trên những bức tranh. Những căn nhà giống như rất nhiều Căn phòng kết dính với nhau, còn các cư dân trong Ti-vi hầu như lúc nào cũng ngồi trong nhà. Đôi khi họ cũng ra ngoài và bắt gặp rất nhiều kiểu thời tiết khác nhau.

— Mình chuyển cái giường sang bên kia nhé! – Mẹ hỏi.

Tôi giương mắt nhìn Mẹ rồi quay qua hướng Mẹ chỉ.

— Đó là anh Tường Ti-vi mà Mẹ.

— Đó chỉ là cách mình gọi thôi. – Mẹ đáp. – Cái giường có lẽ vừa vào chỗ đấy, giữa nhà vệ sinh và... Chúng ta sẽ dời Tủ áo sang một chút, rồi cái tủ đầu giường sẽ chuyển sang chỗ này và Ti-vi đặt ở trên đầu tủ.

Tôi lắc đầu quây quây.

— Thế thì mình chẳng nhìn thấy gì cả.

— Được chứ, chúng ta sẽ ngồi ở ngay đây, trên ghế bập bênh.

— Ý kiến dở tệ.

— Thôi, quên đi. – Mẹ khoanh hai tay lại thật chặt.

Người phụ nữ trong Ti-vi đang hét lên vì lúc này căn nhà của bà đang chuyển sang màu vàng.

— Bà ấy thích màu nâu hơn hả Mẹ? – Tôi hỏi.

— Không, bà ấy sung sướng quá nên hét lên thôi.

Lạ quá.

— Có phải bà ấy vui-sầu, giống Mẹ khi nghe những bản nhạc hay trên Ti-vi không?

— Không, bà ấy ngốc thôi. Giờ thì tắt Ti-vi nào.

— Thêm năm phút nữa được không? Con xin Mẹ!

Mẹ lắc đầu.

— Con sẽ làm Vẹt, con sẽ lắng nghe chăm chú hơn nữa.

Thế là tôi chăm chú lắng nghe người phụ nữ Ti-vi và lặp lại: “*Giấc mơ đã thành hiện thực! Tôi phải nói cho anh biết, Darren này, việc này vượt xa những tưởng tượng điên khùng nhất của tôi, các gờ mái...*”.

Mẹ tắt tiếng. Tôi muốn hỏi gờ mái là gì, nhưng tôi nghĩ là Mẹ hãy còn cáu kỉnh về chuyện đời đồ đạc lúc này – một ý tưởng điên rồ.

Nằm trong chị Tủ áo, lẽ ra tôi phải ngủ nhưng thay vào đó, tôi đếm những lần cãi nhau với Mẹ. Chỉ mới có ba ngày mà hai Mẹ con đã cãi

nhau ba lần, một lần là về những cây nến, lần khác là về bé Chuột nhắt và một lần nữa về Lucky. Tốt hơn hết, tôi nên quay lại bốn tuổi thôi, thay vì lên năm mà cứ phải cãi nhau hàng ngày thế này.

— Chúc ngủ ngon, bạn Căn phòng. – Tôi nói thật khể khàng. – Chúc ngủ ngon, anh Đèn và bé Bong bóng.

— Chúc ngủ ngon, bếp lò. – Mẹ lên tiếng. – Cả bàn ăn nữa, chúc ngủ ngon.

Tôi nghe răng cười toét.

— Chúc Bóng chữ ngủ ngon. Chúc bác Pháo đài ngủ ngon. Ngủ ngon nhé, chị Thăm.

— Chúc ngủ ngon, không khí. – Mẹ nói.

— Chúc ngủ ngon, tiếng ồn ở khắp nơi.

— Chúc Jack ngủ ngon.

— Chúc Mẹ ngủ ngon. Và lũ Rệp nữa, đừng quên lũ Rệp Mẹ nhé.

Và Mẹ hát.

— Đêm ơi đêm, hãy ngủ thật êm, đừng cho Rệp cắn.

KHI TÔI THỨC DẬY, cả tấm kính của chị Cửa sổ mái nhà là một màu xanh thắm, ngay cả các góc cũng chẳng còn sót lại chút tuyết nào. Mẹ đang ngồi trên ghế, hai tay ôm mặt, thế nghĩa là Mẹ đang đau lằm. Mẹ nhìn thứ gì đó trên bà Bàn ăn, có hai thứ.

Tôi nhảy chồm lên và vỗ lấy.

— Xe Jeep. Một chiếc xe Jeep điều khiển từ xa! – Tôi cho nó nhảy múa trong không gian, nó có màu đỏ, to bằng cỡ bàn tay tôi. Cái điều khiển thì màu bạc và có hình chữ nhật. Khi tôi dùng ngón tay cái bật một trong những công tắc thì mấy cái bánh của chiếc xe jeep xoay tròn, zin zinnnnn.

— Quà sinh nhật muộn đấy.

Tôi biết ai đã *đam* nó đến: chính là Lão Nick, nhưng Mẹ sẽ không nói vậy đâu.

Tôi không muốn ăn món ngũ cốc, nhưng Mẹ bảo phải ăn xong mới được chơi xe. Tôi ăn hai mươi chín hạt, rồi tôi không còn thấy đói nữa. Mẹ bảo thế thì phí quá và Mẹ ăn nốt chỗ còn lại.

Tôi đã tìm ra cách dùng bạn Điều khiển làm cho bạn Jeep chạy. Cái cần ăng-ten mỏng manh màu bạc, tôi có thể kéo nó dài ra hay thu ngắn lại. Một cái công tắc làm cho bạn Jeep chạy tới và chạy lùi, cái nút khác thì làm cho bạn ấy quẹo bên nọ hoặc bên kia. Nếu tôi bật cả hai nút cùng lúc thì bạn Jeep sẽ bị tê liệt giống như bị trúng một mũi giáo tẩm thuốc độc, và sẽ kêu lên eeeeeee...

Mẹ bảo tốt nhất là nên bắt đầu lau chùi vì hôm nay là ngày thứ Ba.

— Nhẹ tay thôi nhé. – Mẹ dặn. – Nhớ là nó dễ vỡ lắm đấy.

Tôi biết điều đó rồi, mọi thứ đều dễ vỡ.

— Nếu con để nó chạy lâu quá thì pin sẽ cạn, mà mình không có pin khác để thay đâu.

Tôi có thể cho bạn Jeep chạy vòng quanh bạn Căn phòng, để ợt, chỉ trừ khi đến mép chị Thảm, chị cứ cuộn lên bên dưới những bánh xe của bạn Jeep. Bạn Điều khiển là ông chủ, bạn ấy bảo.

— Lùi lại ngay, cậu Jeep lơ đờ kia! Chạy vòng quanh hai lần cái chân đó của bà Bàn ăn, nhanh lên. Mấy cái bánh xe quay tiếp đi!

Đôi khi bạn Jeep mệt mỏi, bạn Điều khiển chuyển cái bánh của Jeep sang chế độ *grừ grừ*. Bạn Jeep hư hỏng chạy trốn vào trong chị Tủ áo, nhưng bạn Điều khiển đã dùng phép thuật tìm thấy ngay và bắt tên hư ấy lùi trở ra và rồi phóng vọt lên, đâm sầm vào mấy thanh gỗ.

Ngày thứ Ba và ngày thứ Sáu luôn có mùi giấm. Mẹ đang lau chùi bên dưới bà Bàn ăn bằng tấm giẻ lau vốn trước kia là một trong mấy cái tã mà tôi đã mặc cho đến khi lên một tuổi. Tôi dám chắc là Mẹ đang quét tung đám tơ của chị Nhện, nhưng tôi không quan tâm lắm. Và rồi Mẹ mở bà Hút bụi lên, khiến đám bụi bắn hét toáng lên *oái, oái, oái*.

Jeep chui xuống trốn dưới Gầm giường. “Quay lại nào, em bé Jeepy nhỏ xinh của ta!”, bạn Điều khiển gọi bạn Jeep đang lẩn trong gầm của chị Giường. “Nếu mi biến thành một con cá dưới sông thì ta sẽ hóa ra một ngư phủ và tung lưới bắt mi”.

Nhưng bạn Jeep láu lỉnh vẫn nằm im thín thít cho đến khi bạn Điều khiển hạ thanh ăn-ten xuống nghỉ ngơi thì cậu ta mới lén ra đằng sau và lấy hết mấy cục pin trong người bạn Điều khiển ra. Vui chưa này *ha ha ha*!

Tôi chơi đùa với bạn Jeep và bạn Điều khiển cả ngày trời, chỉ trừ lúc ngồi trong cô Bồn tắm. Lúc ấy thì hai bạn phải đậu tạm lên mặt bà Bàn ăn để khỏi bị rỉ sét. Khi hai mẹ con chơi trò La hét thì tôi đẩy các bạn lên gần chị Cửa sổ trần và Jeep để cho các bánh xe của mình rộng to hết cỡ.

Mẹ nằm xuống và lại ôm lấy cái răng đau. Đôi lúc Mẹ thở ra một hơi thật dài dài dài.

— Sao Mẹ cứ xuýt xoa mãi thế?

— Mẹ cố đề lên nó.

Tôi đến ngồi bên cạnh đầu Mẹ, vén tóc phần tóc rủ xuống mắt Mẹ. Trán Mẹ đầm mồ hôi. Mẹ chộp lấy hai tay tôi và giữ thật chặt.

— Ổn rồi con.

Nhưng trông có vẻ như không ổn.

— Mẹ có muốn chơi cùng bạn Jeep, bạn Điều khiển với con không?

— Chắc để lát nữa đi.

— Nếu Mẹ chơi thì mẹ sẽ không còn để ý đến cái răng đau và rồi sẽ chẳng sao nữa.

Mẹ cười nhẹ, nhưng hơi thở kế tiếp nghe lại lớn hơn, giống như một tiếng rên.

Lúc 05:57 chiều, tôi nói: “Mẹ ơi, gần sáu giờ rồi”, thế là Mẹ đứng dậy để làm bữa tối, nhưng Mẹ chẳng ăn gì. Hai bạn Jeep và Điều khiển đang đợi ở trong cô Bồn tắm vì lúc này cô đang khô ráo và biến thành hang động bí mật cho hai đứa.

— Thật ra thì bạn Jeep đã chết và đã lên đến Thiên đường. – Tôi vừa nói vừa nuốt thật nhanh mấy lát thịt gà.

— Ô, vậy sao?

— Nhưng rồi khi đêm xuống, lúc Đức Chúa trời đã ngủ say, bạn Jeep lén ra và trượt xuôi theo thân cây Đậu khổng lồ để chui vào Căn phòng thăm con.

— Bạn ấy láu cá quá nhỉ.

Tôi ăn ba hạt đậu và uống một ngụm sữa lớn, rồi lại thêm ba hạt nữa, từng ba hạt một thì trượt xuống bụng nhanh hơn. Năm hạt có thể sẽ

nhanh hơn nữa, nhưng tôi không thể nuốt được, cổ họng sẽ bị nghẹn mất. Có một lần khi tôi lên bốn tuổi, Mẹ viết *Đậu cô-ve hoặc mấy thứ rau xanh đông lạnh* khác trong danh sách mua sắm và tôi viết nguệch ngoạc mấy chữ *Đậu cô-ve* bằng cây bút chì màu cam, Mẹ cho rằng thế rất buồn cười. Vào cuối bữa, tôi ăn món bánh mì mềm vì tôi thích ngậm bánh trong miệng giống như ngậm một cái gối nhỏ vậy.

— Tạ ơn Chúa Hải đồng, nhất là vì món thịt gà xắt lát. – Tôi cầu nguyện. – Và làm ơn, đợi lâu lâu rồi hãy gửi thêm đậu cô-ve nhé! Mà Mẹ ơi, tại sao chúng ta tạ ơn Chúa Hải đồng mà không phải là cám ơn hẳn ta?

— Ai cơ?

Tôi gục gặc đầu, nhìn về phía anh Cửa.

Mặt Mẹ trở nên lạnh lùng dù tôi không hề nói tên hẳn ta.

— Tại sao Mẹ con mình phải cám ơn hẳn ta?

— Thì tối hôm nọ Mẹ chẳng nói là cám ơn hẳn ta về những món đồ tạp hóa, về việc hẳn ta đã dọn tuyết trên Cửa sổ trần và về cái quần là gì.

— Con không nên nghe mấy chuyện đó. – Đôi lúc Mẹ thực sự giận, Mẹ nói mà miệng gần như không mở ra. – Chỉ là cám ơn giả vờ thôi.

— Tại sao lại...

Mẹ ngắt lời. – Hẳn ta chỉ là người đem đến thôi. Hẳn ta đâu có trồng lúa mì trên cánh đồng.

— Cánh đồng nào ạ?

— Hẳn ta không thể làm cho mặt trời chiếu sáng trên cánh đồng, hoặc làm mưa rơi, hay bất cứ điều gì.

— Nhưng Mẹ này, bánh mì đâu có mọc trên cánh đồng.

Bàn tay Mẹ ép chặt lấy miệng.

— Sao Mẹ lại nói... ?

— Đến giờ xem Ti-vi rồi. – Mẹ nói nhanh.

Đó là chương trình ca nhạc, tôi rất thích mấy tiết mục này. Thường thì Mẹ hay nhún nhảy cùng tôi, nhưng tối nay thì không. Tôi nhảy lên chị Giường và dạy Jeep và Điều khiển cách lắc hông. Tối nay có Rihanna, T. I., Lady Gaga và Kanye West.

— Tại sao trời đã tối mà mấy người hát rap lại đeo kính đen thế hả Mẹ? – Tôi hỏi Mẹ. – Có phải họ bị đau mắt không?

— Không phải, họ chỉ muốn trông có vẻ ngầu. Và để người hâm mộ đừng có lúc nào cũng nhìn thẳng vào mặt vì họ là người nổi tiếng.

— Tại sao người hâm mộ lại nổi tiếng hả Mẹ? – Tôi bối rối.

— Không phải thế, các ngôi sao mới là người nổi tiếng.

— Và họ không muốn nổi tiếng phải không?

— À, mẹ nghĩ là có chứ. – Mẹ trả lời và ngồi dậy để tắt Ti-vi. – Nhưng họ cũng muốn có được chút riêng tư.

Trong khi tôi bú, Mẹ không chịu cho tôi đem hai bạn Jeep và Điều khiển lên Giường dù hai đứa đã là bạn của tôi. Sau đó Mẹ bảo chúng phải trèo lên bác Kệ khi tôi ngủ.

— Chúng có thể cắn vào người khi mình ngủ.

— Không đâu Mẹ, cả hai đã hứa rồi mà.

— Nghe này, để chiếc xe jeep ra xa và con có thể ngủ với cái điều khiển vì nó nhỏ hơn, miễn là phải hạ cái ăng-ten xuống. Đồng ý chứ?

— Đồng ý.

Khi tôi chui vào trong chị Tủ áo, chúng tôi nói chuyện với nhau xuyên qua những thanh gỗ.

— Cầu Chúa phù hộ cho Jack. – Mẹ cầu nguyện.

— Cầu Chúa che chở cho Mẹ và hóa phép làm cho răng Mẹ hết đau. Cầu Chúa che chở cho hai bạn Jeep và Điều khiển nữa.

— Cầu Chúa che chở cho những quyển sách.

— Cầu Chúa phù hộ mọi thứ ở đây và cả ở ngoài Không gian nữa, và cả bạn Jeep nữa. Mà Mẹ ơi!

— Gì con?

— Lúc đang ngủ thì mình sẽ đi đâu?

— Ở ngay đây thôi. – Tôi có thể nghe thấy tiếng ngáp của Mẹ.

— Nhưng còn những giấc mơ? – Tôi dừng lại một chút. – Chúng ở trong Ti-vi hả Mẹ? – Mẹ vẫn không trả lời. – Mình có đi vào trong Ti-vi để nằm mơ không Mẹ?

— Không. Mẹ con mình chẳng bao giờ đi đâu cả, chỉ ở đây thôi. – Giọng của Mẹ nghe như thể rất xa vậy.

Tôi nằm cuộn người lại, mấy ngón tay sờ soạng những nút bấm. Tôi thì thào.

— Không ngủ được à, các em bé nút bấm? Được rồi, bú một tí nhé.

Tôi đặt chúng lên trên hai đầu tí của mình, chúng thay phiên nhau bú. Tôi đã cảm thấy buồn ngủ nhưng chỉ mới hơi hơi thôi.

Bíp bip. Đó là tiếng anh Cửa.

Tôi đóng tai nghe. Không khí lạnh ủa vào. Nếu tôi thò đầu ra khỏi chị Tủ áo thì hẳn là sẽ thấy anh Cửa đang mở ra. Tôi cá là tôi có thể nhìn thẳng vào các ngôi sao và những con tàu vũ trụ, những hành tinh và những người ngoài hành tinh đang đứng xung quanh các đĩa bay. Tôi ước... ước... ước gì được ngắm nhìn khoảng không gian bên ngoài nhỉ.

Râm, đó là anh Cửa đóng sầm lại và Lão Nick đang nói chuyện với Mẹ về việc không thể kiếm được vài thứ, còn những thứ khác thì có giá trên trời.

Không biết hẳn ta có ngược nhìn lên bác Kệ và trông thấy bạn Jeep không. Chà, hẳn ta đã đem bạn ấy đến cho tôi nhưng tôi không nghĩ hẳn ta từng chơi đùa với bạn ấy. Hẳn ta sẽ chẳng biết bạn Jeep sẽ bất thành linh vọt đi như thế nào khi tôi bật công tắc bạn Điều khiển, *zin zinnnn*.

Tối nay Mẹ và hẳn ta chỉ nói chuyện một chút. Tạch, anh Đèn tắt phụt và Lão Nick lại làm chị Giường kêu lên ken két. Đôi khi tôi thử khác đi, đếm từng tiếng một thay vì mỗi lần năm tiếng. Nhưng tôi bắt đầu bỏ sót nên lại chuyển sang đếm từng năm tiếng một cho nhanh. Tôi đếm được đến 378.

Tất cả đều yên lặng, tôi đồ chừng hẳn ta đã ngủ say rồi. Không biết lúc hẳn ta ngủ thì Mẹ có ngủ không hay Mẹ vẫn thức để đợi tiễn hẳn ta về nhỉ? Có lẽ cả hai đều đã ngủ còn mắt tôi vẫn còn mở thao láo, thật là kỳ cục. Thậm chí tôi có thể ngồi dậy và bò ra khỏi chị Tủ áo mà họ không tài nào biết được. Tôi có thể vẽ một bức hình họ đang ngủ trên chị Giường hay làm điều gì đó. Tôi thắc mắc không biết họ có nằm cạnh nhau hay nằm xa về hai bên mép giường.

Chợt một ý nghĩ kinh khủng nảy ra trong đầu tôi, lẽ hẳn ta bú tí Mẹ thì sao? Liệu Mẹ có để cho hẳn ta bú hay Mẹ sẽ bảo *Không đời nào, sữa chỉ là để dành cho Jack thôi?*

Nếu hăn ta bú một chút thì có lẽ hăn ta sẽ bắt đầu trở nên thật hơn một chút.

Tôi muốn nhảy dựng lên và hét to.

Tôi tìm thấy nút công tắc của bạn Điều khiển, tôi bật cho nó sáng xanh lên. Có buồn cười không nhỉ nếu siêu năng lực của Điều khiển làm cho mấy cái bánh xe của bạn Jeep xoay tròn trên bác Kệ? Chắc Lão Nick sẽ ngạc nhiên thức dậy cho mà xem, ha ha ha.

Tôi thử đẩy nút điều khiển hướng về trước, chẳng có gì xảy ra cả. Ôi, tôi quên dựng ăng-ten lên rồi. Tôi kéo nó dài ra và thử mở công tắc lần nữa, nhưng bạn Điều khiển vẫn chẳng thèm hoạt động. Tôi chọc cái ăng-ten qua khe hở mấy thanh gỗ cửa của chị Tủ áo. Giờ thì nó đã nằm ở bên ngoài, trong khi tôi thì hoàn toàn ở bên trong. Tôi búng nhẹ vào nút công tắc. Tôi nghe thấy một tiếng động thật nhẹ. Chắc chắn là các bánh xe của bạn Jeep đang sống lại và rồi...

RẦMMMMMMMMMMMM

Lão Nick kêu rống lên, chưa bao giờ tôi nghe hăn ta kêu lên như vậy, hăn ta kêu điều gì đó về Chúa Jesus, nhưng tôi biết không phải về Chúa Jesus Hải đồng mà về chính tôi. Anh Đèn bật sáng choang, ánh sáng xuyên qua những thanh gỗ chiếu thẳng vào mắt tôi. Tôi vội nhắm chặt mắt lại rồi vặn lưng, kéo chị Mền lên trùm kín mặt.

Hăn ta gào lên. – Cô vừa kéo cái gì thế hả?

Giọng Mẹ run rẩy, Mẹ nói: – Gì thế, cái gì thế? Anh gặp ác mộng à?

Tôi cắn chặt chị Mền, chị mềm mại như một chiếc bánh mì xám đang nằm trong miệng.

— Cô đang thử trò gì đó? Đúng không? – Hấn ta hạ giọng. – Tôi đã bảo cô từ trước rồi, nó nằm ngay trên đầu cô, nếu mà...

— Em đang ngủ mà. – Mẹ nói, giọng nhỏ xíu rời rạc. – Anh hãy nhìn xem, chỉ là chiếc jeep ngu ngốc lăn khỏi kệ thôi mà.

Bạn Jeep không hề ngu ngốc.

— Em xin lỗi. – Mẹ nói tiếp. – Em rất tiếc, lẽ ra em phải để nó ở nơi nào đó không rơi xuống được. Em thực sự rất... rất...

— Thôi được rồi.

— Mình tắt đèn nhé.

— Khởi cần. – Lão Nick nói. – Tôi đi đây.

Không ai nói gì cả, tôi đếm một con hà mã, hai con hà mã, ba con hà mã... *Bíp bíp*, anh Cửa mở ra rồi đóng lại đánh rầm. Hấn ta đã đi khỏi.

Anh Đèn lại tắt.

Tôi sờ soạng lên sàn chị Tủ áo để tìm bạn Điều khiển và, thật kinh khủng, cần ăng-ten của bạn ấy cụt ngắn và bén ngót, chắc là nó đã bị gãy khi vướng vào các thanh gỗ.

— Mẹ ơi. – Tôi thì thào.

Không có tiếng trả lời.

— Bạn Điều khiển bị gãy rồi Mẹ ơi.

— Đi ngủ đi. – Giọng Mẹ thật cộc cần và giận dữ, tôi nghĩ đó không phải Mẹ đâu.

Tôi đếm mấy cái răng của mình đến năm lần, mỗi lần đều ra đúng số hai mươi, nhưng tôi cứ phải đếm đi đếm lại. Chúng hãy còn nguyên lành, nhưng biết đâu đến lúc tôi lên sáu sẽ có vài cái bị sâu.

Tôi hẳn đã ngủ rồi nhưng tôi không biết, vì sau đó tôi thức dậy.

Tôi vẫn còn nằm trong chị Tủ áo, tất cả đều tối đen. Tại sao Mẹ vẫn chưa bế tôi vào chị Giường?

Tôi đẩy cửa chị Tủ áo ra và lắng nghe tiếng thở của Mẹ. Mẹ đang ngủ, khi ngủ Mẹ sẽ không cúi gắt đầu nhỉ?

Tôi chui vào bên dưới chị Chăn lông vịt. Tôi nằm gần, nhưng không chạm vào Mẹ. Xung quanh Mẹ nóng rực.

KHÔNG NÓI DỐI

SÁNG HÔM SAU khi chúng tôi đang ăn món cháo yến mạch thì tôi chợt nhìn thấy những vết lạ. “Cổ Mẹ bị cắn kìa”.

Mẹ đang uống nước và phần da trên cổ rung rung khi Mẹ nuốt.

Thật ra thì đó không phải là vết cắn, tôi không nghĩ thế.

Tôi nhắm một chút cháo nhưng nóng quá nên tôi phải nhổ trở lại vào bạn Thìa chảy. Tôi nghĩ chính Lão Nick đã in những vết đó lên cổ Mẹ. Tôi định nói nhưng chẳng lời nào thoát ra khỏi miệng, tôi cố thêm lần nữa.

— Xin lỗi Mẹ vì đêm qua con đã làm rơi bạn Jeep.

Tôi đứng dậy khỏi ghế, Mẹ ôm tôi vào lòng.

— Lúc đó con muốn làm gì vậy? – Mẹ hỏi, giọng hầy còn khó chịu.

— Cho hăn ta xem.

— Xem cái gì?

— Con... Con... Con...

— Được rồi, Jack. Nói chậm thôi nào.

— Nhưng bạn Điều khiển bị gãy, còn Mẹ thì nổi giận với con.

— Nghe này. – Mẹ bảo. – Mẹ không lo nhiều cho chiếc xe jeep đó đâu.

— Nó là món quà của con mà.

Tôi chớp mắt nhìn Mẹ. Thế nhưng, giọng Mẹ càng lúc càng lớn và khó nghe hơn.

— Điều khiến mẹ nổi giận là con đã đánh thức...

— Đánh thức bạn Jeep ạ?

— Lão Nick.

Tôi nhảy dựng lên khi Mẹ nói lớn tiếng gọi tên hấn ta.

— Con làm cho hấn ta sợ.

— Hấn ta sợ con sao?

— Hấn ta không biết đó là do con làm. – Mẹ giải thích. – Hấn ta nghĩ là mẹ định tấn công hấn ta, làm rớt thứ gì đó thật nặng xuống đầu hấn.

Tôi bịt cả miệng lẫn mũi nhưng tiếng cười rúc rích vẫn cứ tuôn ra.

— Không vui đâu, ngược lại đây.

Tôi nhìn vào cổ Mẹ lần nữa, nhìn những vết mà hấn đã để lại trên cổ Mẹ, và tôi lại cười rung cả người.

Món cháo yến mạch hãy còn rất nóng, vì vậy cả hai mẹ con quay trở lại chị Giường để nằm ôm nhau một lúc.

Sáng hôm đó có tiết mục của Dora, hoan hô. Bạn ấy đang ở trên thuyền và suýt nữa va phải một con tàu. Lẽ ra chúng tôi phải vỗ tay ra hiệu và hét lớn: “Coi chừng!”, nhưng Mẹ vẫn lặng thinh. Những con tàu thì chỉ có ở trong Ti-vi và biển cũng thế, trừ khi mấy cục ị và những lá thư của chúng tôi trôi ra đến biển. Hay cũng có thể chúng đã không còn thật nữa khi ra đến biển? Alice bảo nếu bạn ấy đang ở biển thì bạn ấy có thể về nhà bằng đường sắt, một đoàn tàu kiểu xưa. Rừng cây ở trong

Ti-vi, rừng rậm, sa mạc, đường phố, những tòa nhà chọc trời và xe hơi cũng thế. Thú vật cũng ở trong Ti-vi, ngoại trừ đàn kiến, chị Nhện và bé Chuột nhắt, nhưng bây giờ thì bé Chuột nhắt cũng đã quay trở lại Ti-vi rồi. Vì trùng có thật, máu cũng thế. Đám con trai cũng ở trong Ti-vi trông chúng giống tôi nhưng không thật, tôi ở trong chị Gương cũng không phải là thật, tấm hình cũng thế. Đôi khi tôi cởi dây buộc nhúm tóc đuôi ngựa để xoa tóc của mình phủ trùm lên mặt, thè lưỡi xuyên qua rèm tóc đó, rồi thò mặt ra và *hù*.

Hôm nay là thứ Tư nên cả hai Mẹ con gọi đầu. Chúng tôi làm những chiếc mũ trùm bằng đám bột lấy từ Đĩa đựng xà phòng. Tôi nhìn xung quanh cổ Mẹ nhưng không nhìn vào chỗ đó.

Mẹ làm cho tôi một hàng ria mép, nhột quá nên tôi chùi đi hết.

— Thế một bộ râu quai nón thì sao? – Mẹ hỏi và bôi hết đám bột xà phòng lên cằm tôi để làm một bộ râu quai nón.

— Hô hô hô. Ông già Noel có phải là người khổng lồ không ạ?

— À, mẹ nghĩ ông khá là to lớn đấy. – Mẹ đáp.

Tôi nghĩ ông hẳn phải là thật vì ông đã *đam* đến cho chúng tôi hàng triệu viên sô-cô-la trong cái hộp quấn dây ruy băng tím.

— Con sắp biến thành Jack-Dũng sĩ khổng lồ tiêu diệt người Khổng lồ xấu xa đây. Con sẽ là một người khổng lồ tốt, con sẽ đi tìm tất cả quỷ dữ và đấm cho đầu chúng *vỡ vụnnn*.

Chúng tôi làm những cái trống khác nhau bằng cách đổ đầy đổ vơi nước vào những cái bình thủy tinh. Tôi chế một cái thành một con rô-bốt biến hình với một quả mìn chống trọng lực mà thật ra quả mìn đó chính là bạn Thừa gỗ.

Tôi xoay lưng lại để nhìn bức *Ấn tượng: Mặt trời mọc*. Có một con thuyền màu đen với hai người bé tí xíu, gương mặt vàng của Đức Chúa trời ở phía bên trên với những tia sáng màu cam mờ nhạt trên mặt nước, có những thứ gì đó màu xanh, tôi đoán là những chiếc thuyền khác. Khó mà biết được vì đó là nghệ thuật.

Đến giờ Thể dục, Mẹ chọn chơi trò *Thám hiểm các hòn đảo*. Trong trò này, tôi sẽ đứng trên chị Giường và Mẹ sẽ đặt những chiếc gối, bà Ghế bập bênh, những cái ghế, chị Thảm đã được cuộn lại, bà Bàn ăn và ông Tủ rác, ở những vị trí bất ngờ. Tôi phải ghé thăm từng hòn đảo mà chỉ được đến một lần duy nhất thôi. Bà Ghế bập bênh là hòn đảo khó chịu nhất, cứ tìm cách hất văng tôi xuống. Mẹ thì bơi vòng quanh giả làm con quái vật hồ Loch Ness đang tìm cách đớp chân tôi.

Đến lượt tôi, tôi chọn trò *Gối chiến*, nhưng Mẹ bảo rằng ruột gối sắp bục ra rồi nên tốt hơn là hãy chơi trò *Karate*. Chúng tôi luôn luôn cúi đầu chào nhau để tỏ lòng kính trọng đối thủ. Chúng tôi chơi và hét *hự, yaaa* rất ác liệt. Có một lần tôi chém xuống mạnh quá và làm đau cổ tay bị yếu của Mẹ, nhưng chỉ là vô tình thôi.

Mẹ đã mệt rồi nên Mẹ chọn trò *Căng mắt* vì chỉ cần nằm dài cạnh nhau trên chị Thảm, duỗi hai tay để cả hai vừa khít trên chị. Chúng tôi nhìn những vật ở xa như chị Cửa sổ trần rồi đến những thứ ở gần như ngay chóp mũi, chúng tôi phải nhìn khoảng giữa những thứ đó thật nhanh.

Trong lúc chờ Mẹ hâm nóng đồ ăn cho bữa trưa, tôi cho bạn Jeep tôi nghiệp chạy quanh một lát vì giờ bạn ấy không còn tự đi được nữa. Bạn Điều khiển làm bất động mọi thứ, cả Mẹ cũng bị đông cứng như một rô bốt.

— Nào, cử động. – Tôi nói.

Mẹ lại khuấy thức ăn trong nồi, rồi bảo: – Đồ ăn đến đây.

Là món súp rau, *phù phù*. Tôi thổi bọt trên mặt món súp để làm nó trông vui hơn.

Tôi vẫn chưa muốn ngủ trưa nên lấy vài cuốn sách xuống. Thấy vậy, Mẹ đang hăng, – *Dylan đến đaaaaaaaây!* – Rồi Mẹ ngừng lại. – Mẹ thật không chịu nổi *Dylan*.

Tôi nhìn Mẹ chằm chằm. – Cậu ấy là bạn của con mà.

— Ôi Jack... chỉ là mẹ không chịu được cuốn sách thôi. Được rồi, mẹ không... không phải là mẹ không chịu nổi anh bạn *Dylan* ấy.

— Tại sao mẹ không chịu nổi quyển sách *Dylan*?

— Mẹ đọc nó quá nhiều lần rồi.

Nhưng tôi đã thích thứ gì thì lúc nào tôi cũng sẽ thích, như sô-cô-la ấy, tôi sẽ chẳng bao giờ nói là tôi đã ăn sô-cô-la quá nhiều cả.

— Con có thể tự mình đọc quyển đó. – Mẹ bảo.

Thật ngốc, tôi có thể tự mình đọc hết tất cả những cuốn sách đó, ngay cả cuốn *Alice* với những từ ngữ cổ xưa. – Nhưng con thích Mẹ đọc hơn.

Mắt Mẹ quắc lên giận dữ. Nhưng Mẹ vẫn mở cuốn sách ra. –
Đâaaaaay là Dylan!

Vì Mẹ đang bực bội nên tôi để Mẹ đọc cuốn *Thỏ Bunny trốn chạy*, rồi sau đó là vài đoạn trong cuốn *Alice*. Bài hát mà tôi thích nhất là *Súp Cũu bữa tối*⁸ và tôi dám chắc nó không nói về rau. *Alice* cứ lang thang trong một hành lang lớn với rất nhiều cánh cửa, một trong những cánh cửa đó rất bé, bé xiu xiu xiu, và khi *Alice* mở cánh cửa đó bằng chiếc chìa khóa vàng thì thấy đó là một khu vườn với những bông hoa tươi thắm và những vòi phun nước tuyệt diệu, thế nhưng bạn ấy lúc nào cũng bị biến

sai kích cỡ. Cuối cùng Alice cũng đi vào được khu vườn nhưng hóa ra những bông hồng lại chỉ là hoa giả được tô màu chứ không phải hoa thật và bạn ấy phải chơi bóng với mấy bông hồng và lũ nhím.

Chúng tôi nằm lên chị Chăn lông vịt và tôi tha hồ bú. Tôi nghĩ bé Chuột nhắt có thể sẽ trở lại nếu hai Mẹ con thật là yên lặng. Nhưng bé không đến, chắc Mẹ đã bú hết các lỗ rồi. Mẹ không keo kiệt, nhưng đôi khi Mẹ làm những chuyện keo kiệt.

Khi thức dậy, chúng tôi chơi trò *La hét*. Tôi gõ gõ nắp chảo như gõ vào chũm chọe. Những tiếng hét kéo dài hàng thế kỷ vì mỗi khi tôi sắp sửa ngừng thì Mẹ lại hét lên, giọng gần như lạc đi. Mấy vết trên cổ Mẹ trông giống như tôi dùng nước ép củ dền vẽ lên. Tôi nghĩ đó là những dấu tay của Lão Nick.

Sau đó, tôi chơi trò *Điện thoại* với mấy cuộn giấy vệ sinh, tôi thích nghe những âm thanh vang vọng khi tôi nói qua một cuộn giấy dày. Thường thì Mẹ sẽ nói đủ tất cả các giọng, nhưng chiều nay, Mẹ cần phải nằm và đọc sách. Đó là cuốn *Mật mã Da Vinci* với đôi mắt đang liếc nhìn của một người phụ nữ, bà trông giống Mẹ của Chúa Hà đồng.

Tôi gọi điện cho bạn Ủng đỏ, bạn Patrick và Chúa Hà đồng Jesus và kể cho các bạn nghe về tất cả những quyền năng mới khi tôi lên năm tuổi.

— Mình có thể trở nên vô hình này. — Tôi thì thào vào điện thoại. — Mình cũng có thể thè lưỡi ra và bay vèo ra khỏi tầng Không gian như một chiếc tên lửa.

Mắt Mẹ nhắm nghiền, làm sao Mẹ có thể đọc xuyên qua hai mí mắt nhỉ?

Tôi chơi trò *Bấm số*, tức là phải đứng trên chiếc ghế bên cạnh anh Cửa. Thường thì Mẹ vẫn đọc số cho tôi bấm, nhưng hôm nay tôi phải tự làm thôi. Tôi bấm vào Bảng số nhanh thật nhanh mà không hề có một lỗi nào. Những con số này không làm cho anh Cửa mở ra *kêu bíp bíp*, nhưng tôi vẫn rất thích tiếng *tít tít* khi tôi bấm các phím số.

Làm trang phục là một trò chơi yên lặng. Tôi đội lên đầu chiếc vương miện hoàng gia được làm từ những mảnh giấy vàng và bạc cùng vài mẫu bìa cứng cắt từ đáy thùng sữa. Tôi cũng làm cho Mẹ một cái vòng đeo tay bằng cách thắt hai chiếc vớ của Mẹ lại với nhau, một chiếc màu trắng còn chiếc kia màu xanh lá cây.

Tôi hạ anh Thùng trò chơi từ trên bác Kệ xuống. Tôi dùng anh Thước kẻ đo từng món một, mỗi quân domino dài gần một đốt tay, còn những quân cờ đam thì chỉ nửa đốt thôi. Tôi biến hai ngón tay của mình thành Thánh Peter và Thánh Paul, cả hai cúi chào nhau trước rồi sau đó thay phiên nhau bay lên.

Mẹ lại mở mắt ra. Tôi đem đến cho Mẹ chiếc vòng đeo tay làm bằng vớ, Mẹ khen đẹp rồi đeo ngay vào.

— Mình chơi trò *Người hàng xóm ăn xin* nha Mẹ?

— Đợi mẹ một chút nhé. – Mẹ đáp rồi đi đến chỗ thím Bồn rửa và rửa mặt. Tôi không hiểu tại sao Mẹ phải rửa vì mặt Mẹ đâu có bẩn. Chắc là có vi trùng trên mặt.

Tôi xin tiền Mẹ hai lần và Mẹ xin tôi một lần, tôi ghét bị thua. Sau đó là trò *Bài Gin* và *Đi câu cá*, hầu như lần nào tôi cũng thắng. Tiếp theo, chúng tôi chỉ chơi với những lá bài, nhảy múa, chiến đấu và chơi đồ hàng. Jack Kim cương là bạn thân của tôi, còn những người bạn khác của cậu ấy là những Jack khác.

— Mẹ ơi. — Tôi chỉ vào bạn Đồng hồ. — Đã 05:01, mình có thể ăn tối rồi.

Mỗi người ăn một cái bánh mì kẹp xúc xích, ngon tuyệt.

Tôi đến ngồi vào bà Ghế bập bênh để xem Ti-vi, nhưng Mẹ lại ngồi ở chị Giường cùng với bà Hộp đồ may. Mẹ đang dùng những sợi chỉ màu hồng để kết lại đường viền trên chiếc váy màu nâu của Mẹ. Chúng tôi xem chương trình y học, các bác sĩ và y tá rạch những cái lỗ trên người bệnh nhân để lấy vi trùng ra. Bệnh nhân nằm ngủ mê mết nhưng không chết. Bác sĩ không dùng răng để cắn chỉ như Mẹ mà dùng những con dao găm siêu bén, sau đó họ khâu người bệnh nhân lại giống kiểu bác sĩ Frankenstein vẫn làm.

Đến chương trình quảng cáo, Mẹ bảo tôi bấm nút tắt âm thanh. Trong Ti-vi có một người đàn ông đội chiếc mũ bảo hiểm màu vàng đang khoan hố trên đường, ông ấy ôm lấy trán và nhăn mặt.

— Ông ấy bị đau hả Mẹ? — Tôi thắc mắc.

Mẹ ngừng may và ngước lên nhìn:

— Chắc là bị nhức đầu vì máy khoan ồn ào đó.

Chúng tôi không thể nghe tiếng máy khoan vì âm thanh đã bị tắt. Người đàn ông trong Ti-vi đứng ở cái bồn rửa lấy ra một viên thuốc trong một cái chai, kế tiếp ông ta mỉm cười và ném quả bóng cho một cậu con trai.

— Mẹ, Mẹ! — Tôi kêu lên.

— Gì thế? — Mẹ đang gút chỉ lại.

— Chai thuốc của mình kia. Mẹ thấy không? Mẹ có nhìn thấy cái ông bị nhức đầu không?

— Không.

— Chai thuốc mà ông ấy lấy viên thuốc ra chính là cái chai thuốc của mẹ con mình, thuốc giảm đau.

Mẹ nhìn vào màn hình, nhưng lúc này Ti-vi đang chiếu một chiếc xe hơi phóng nhanh vòng qua một ngọn núi.

— Không, lúc này kia. – Tôi nói. – Đúng là ông ta có chai thuốc giảm đau của mình mà.

— Ừ, có lẽ đó là chai thuốc cùng loại với mình, nhưng nó không phải của mình.

— Phải mà Mẹ.

— Không phải, có rất nhiều lọ thuốc như thế.

— Ở đâu cơ?

Mẹ nhìn tôi, rồi quay trở lại với chiếc váy. Mẹ vuốt vuốt đường viền áo.

— Đấy, lọ thuốc của mình nằm ngay trên bác Kệ, còn những lọ kia thì...

— Ở trong Ti-vi phải không ạ? – Tôi hỏi Mẹ.

Mẹ nhìn những sợi chỉ và cuộn chúng quanh lá bài nhỏ để cho vừa vào bà Hộp đồ may.

— Mẹ biết không? – Tôi nhảy cẫng lên. – Mẹ có biết thế nghĩa là sao không? Hẳn ta phải đi vào trong Ti-vi.

Chương trình y học đã trở lại nhưng tôi không thèm nhìn đến.

— Lão Nick ấy! – Tôi phải nói rõ để Mẹ không nghĩ là tôi đang nói đến người đàn ông đội mũ bảo hiểm màu vàng. – Những lúc hẳn ta

không đến đây, vào lúc ban ngày, thật ra là hẩn đi vào trong Ti-vi. Ở đó hẩn mới lấy được những viên thuốc giảm đau ở trong một cửa hàng và đem chúng về đây.

— *Đem.* – Mẹ vừa nhắc vừa đứng lên. – *Đem* chứ không phải là *đam*. Đến giờ đi ngủ rồi con.

Mẹ cất giọng hát bài *Xin chỉ đường đến nơi trú ngụ của tôi*⁸ nhưng tôi không hát theo.

Tôi nghĩ là Mẹ đã không hiểu được vấn đề này thú vị như thế nào. Tôi nghĩ đến nó ngay khi đang tròng lên người chiếc áo ngủ chui đầu, khi đánh răng và ngay cả khi tôi đang bú tí Mẹ ở trên chõ Giường. Tôi nhả tí Mẹ ra và hỏi.

— Thế tại sao mình chẳng bao giờ thấy hẩn ở trong Ti-vi hả Mẹ?

Mẹ ngáp và ngồi dậy.

— Những lúc mình xem Ti-vi chẳng bao giờ nhìn thấy hẩn ta cả, sao thế hả Mẹ?

— Hẩn không ở đó.

— Thế còn lọ thuốc, làm sao hẩn lấy được?

— Mẹ không biết.

Cách Mẹ nói nghe lạ quá. Tôi nghĩ Mẹ đang giả vờ.

— Mẹ phải biết chứ. Mẹ biết hết mọi chuyện mà.

— Kìa con, có gì quan trọng đâu chứ.

— Điều đó rất quan trọng và con quan tâm đến nó. – Tôi gần như hét lên.

— Jack...

Jack gì? *Jack* nghĩa là sao?

— Chuyện này rất khó giải thích. – Mẹ tựa lưng lên gối.

Tôi nghĩ Mẹ có thể giải thích, chỉ là Mẹ không muốn thôi.

— Mẹ có thể chứ vì giờ con đã năm tuổi rồi.

— Trước đây, lọ thuốc của mình đúng là từng ở trong một cửa hàng. Hẳn đã mua nó ở nơi đó rồi đem đến đây như món quà ngày Chủ nhật. – Mẹ nghiêng mặt về phía anh Cửa.

— Một cửa hàng trong Ti-vi? – Tôi ngược nhìn lên bác Kệ để xem lọ thuốc có còn ở đó không. – Nhưng những viên thuốc giảm đau là thật mà...

— Cửa hàng đó cũng là thật. – Mẹ chùi mắt.

— Sao lại thế?

— ĐỦ RỒI! ĐỦ RỒI ĐẤY!

Tại sao Mẹ lại hét lên?

— Con nghe này. Những gì mà ta thấy trên Ti-vi là... là... nó là hình ảnh của những thứ có thật.

Đó là điều lạ lùng nhất tôi từng nghe.

Mẹ đưa tay lên che miệng.

— Bạn Dora cũng là thật sự luôn hả Mẹ?

Mẹ bỏ tay ra.

— Không, Mẹ xin lỗi. Rất nhiều thứ trên Ti-vi được làm từ những bức tranh... giống như Dora vậy, bạn ấy là một hình vẽ... Nhưng những

người khác, những người có mặt mũi giống như con với Mẹ, họ là người thật.

— Những con người thực sự?

Mẹ gật đầu. – Và các địa điểm cũng là thật: những trang trại, rừng cây, máy bay và thành phố...

— Không. – Tại sao Mẹ lại lừa gạt tôi? – Chúng thì đặt vừa vào đâu được chứ?

— Ngoài đó. – Mẹ đáp, hất đầu ra sau. – Bên ngoài.

— Bên ngoài anh Tường giường á? – Tôi nhìn chăm chú vào bức tường.

— Bên ngoài bạn Căn phòng. – Lần này tay Mẹ chỉ về hướng khác, về phía anh Tường bếp lò, ngón tay Mẹ chuyển động vẽ thành một vòng tròn.

— Các cửa hàng và rừng cây mọc xung quanh Tầng không gian hả Mẹ?

— Thôi, quên đi, Jack, lẽ ra mẹ không nên...

— Mẹ nên mà. – Tôi lay mạnh đầu gối Mẹ, tôi nói. – Nói cho con nghe đi!

— Không phải tối nay, mẹ chưa tìm ra được từ thích hợp để giải thích cho con.

Alice bảo rằng bạn ấy không thể giải thích chính xác mình là ai vì bạn ấy không phải là chính bạn ấy. Alice biết là lúc buổi sáng thì hãy còn là chính mình, nhưng sau đó thì phải trải qua vài lần biến đổi.

Mẹ đột ngột đứng lên lấy chai thuốc giảm đau ra khỏi bác Kệ. Tôi nghĩ Mẹ muốn xem chúng có giống với những viên thuốc trong Ti-vi hay không, nhưng Mẹ đã mở chai thuốc và lấy ra, uống hết viên này đến viên khác.

— Thế đến mai Mẹ sẽ tìm thấy từ ngữ thích hợp chứ?

— Bây giờ đã là tám giờ bốn mươi chín phút rồi, Jack, con chịu đi ngủ chưa? – Mẹ thắt nút miệng cái túi rác rồi đặt nó bên cạnh anh Cửa.

Tôi nằm xuống bên trong chị Tủ áo, nhưng hai mắt tôi mở rộng.

Hôm nay là một trong những ngày Mẹ *đi vắng*.

Mẹ không dậy đúng giờ. Mẹ vẫn ở đây thôi nhưng không thực sự ở đây. Mẹ nằm trên chị Giường, mấy cái gối trùm lên đầu.

Con chim ngu ngốc lại đứng dựng lên, tôi phải đè nó xuống.

Tôi ăn đủ một trăm hạt ngũ cốc rồi trèo lên trên ghế để đứng rửa tô và bạn Thừa chảy. Khi tôi tắt vòi nước, xung quanh yên Ơi là yên. Tôi tự hỏi không biết tối qua Lão Nick có đến không, nhưng tôi đoán là không vì túi rác vẫn còn nguyên bên cạnh anh Cửa. Cơ mà cũng có thể là hăn đã đến, chỉ không lấy túi rác đi thôi, nhỉ? Cũng có thể là Mẹ chẳng hề *đi vắng*. Có thể hăn đã ép lên cổ Mẹ mạnh hơn và giờ thì Mẹ...

Tôi trèo lên thật gần người Mẹ, chăm chú lắng nghe cho đến khi biết chắc Mẹ vẫn còn thở. Tôi chỉ cách Mẹ có một đốt ngón tay. Tóc tôi chạm vào mũi Mẹ làm Mẹ đưa tay lên che mặt. Tôi lùi lại.

Tôi không tự tắm mà chỉ thay quần áo.

Đã qua hàng giờ rồi, hàng trăm giờ ấy chứ.

Mẹ dậy để đi tè nhưng vẫn không nói năng gì, gương mặt trống rỗng. Tôi đã đặt một ly nước gần bên chị Giường, nhưng Mẹ chỉ chui vào lại chị Chăn lông vịt.

Tôi rất ghét mỗi khi Mẹ đi vắng, nhưng tôi cũng thích vì được tha hồ xem Ti-vi suốt ngày. Ban đầu tôi để âm thanh thật nhỏ, lát sau lại chỉnh hơi to lên một chút. Xem Ti-vi quá nhiều có thể biến tôi thành một cái thây ma, nhưng hôm nay thì Mẹ cũng giống một thây ma dù mẹ chẳng ngó ngang đến Ti-vi.

Có chương trình *Bob người thợ xây* và *Những con thú nuôi tuyệt vời!*, rồi lại có *Barney*. Chương trình nào tôi cũng chạy đến đưa tay ra chạm vào màn hình để chào các nhân vật. Barney và các bạn luôn ôm nhau thật thắm thiết, thế nên tôi chạy đến để đứng vào giữa, nhưng đôi khi trễ quá. Hôm nay, trong Ti-vi có một bà tiên cứ đêm xuống lại lén vào nhà và biến mấy cái răng sâu thành tiên. Tôi rất mong Dora, nhưng bạn ấy không đến.

Thứ Năm là ngày giặt giũ nhưng mình tôi không giặt hết đồng quần áo được, còn Mẹ vẫn nằm trên tấm ga trải giường.

Khi cái bụng sôi lên, tôi nhìn lên bạn Đồng hồ nhưng mới 09:47 thôi. Các bộ phim hoạt hình đã hết nên tôi xem bóng bầu dục và các chương trình người ta thi thố để giành giải thưởng. Bà tóc phồng ngồi trên trường kỷ màu đỏ đang nói chuyện với một người đàn ông trước đây đã từng là một tay chơi golf nổi tiếng. Ở chương trình khác thì có những người phụ nữ nâng niu trong tay mấy chiếc vòng đeo cổ và cứ luôn miệng nói chúng thật tinh xảo. Bình thường, khi xem đến chương trình này Mẹ lại bảo: “Đồ ngốc”, nhưng hôm nay Mẹ chẳng nói gì mà cũng không để ý là tôi cứ xem Ti-vi mãi và nào tôi bắt đầu bốc mùi hôi hám.

Làm sao Ti-vi lại có thể là hình ảnh của những thứ có thật được?

Tôi nghĩ hẳn là chúng đang trôi bồng bềnh ở Tầng không gian bên ngoài các bức tường của bạn Căn phòng. Cả trường kỷ và những chiếc vòng cổ, bánh mì với thuốc giảm đau, những chiếc máy bay cùng với các bà, các ông, những tay đấm Quyền Anh, người đàn ông một chân và cái bà tóc phồng nữa, tất cả đều đang trôi ngang qua chị Cửa sổ trần. Tôi vẫy tay chào họ. Ô, lại còn cả các tòa nhà chọc trời, những đàn bò, tàu thuyền và cả xe tải nữa, hẳn là khoảng không gian bên ngoài đã chật ních rồi. Tôi đếm tất cả những thứ có thể đâm sầm vào bạn Căn phòng. Tôi cảm thấy ngạt thở nên phải chuyển sang đếm rằng: từ trái qua phải ở hàm trên rồi từ phải qua trái ở hàm dưới, xong rồi thì quay trở lại, mỗi lần đều đúng hai mươi cái nhưng tôi vẫn nghĩ mình đã đếm nhầm.

12:04, ăn trưa được rồi. Tôi mở một hộp đậu hũ, phải-rất-cần-thận đây. Nhỡ tôi cắt vào tay và khóc thét lên thì Mẹ có thức dậy giúp tôi không nhỉ? Tôi chưa bao giờ ăn đậu ngưu thể này nên tôi chỉ ăn chín hạt rồi không còn thấy đói nữa. Tôi đổ chỗ còn lại vào trong tô để khỏi phí phạm. Một vài hạt còn dính vào đáy hộp thiếc nên tôi đổ nước vào. Chắc là khi thức dậy, Mẹ sẽ cọ rửa nó sau. Mà biết đâu Mẹ sẽ thấy đói bụng và kêu lên “Ôi Jack, con thật chu đáo, đã để phần đậu cho Mẹ ở trong tô này”.

Tôi đo thêm vài thứ nữa bằng anh Thước kẻ, nhưng phải tự cộng các con số lại với nhau thì hơi khó. Tôi uốn cong anh Thước cho đầu này chạm vào đầu kia và anh trở thành người nhào lộn trong rạp xiếc. Tôi chơi đùa với bạn Điều khiển, hướng bạn ấy vào người Mẹ và thì thầm “Dậy nào”, nhưng Mẹ vẫn không động dậy. Bé Bong bóng giờ đã mềm xèo, vắt vẻo trên đầu anh Chai nước mặn tí ở trên cao gần chị Cửa sổ trần, cả hai làm cho ánh sáng có màu nâu lấp lánh. Chúng rất sợ bạn Điều khiển vì cái đầu sắc bén của bạn ấy, do đó tôi cắt bạn vào trong chị Tủ áo và khép cửa tủ lại. Tôi nói với tất cả đồ vật trong Căn phòng là cứ

yên tâm vì đến mai Mẹ sẽ quay trở lại thôi. Tôi tự mình đọc cả năm quyển sách, chỉ trừ cuốn *Alice* là tôi chỉ đọc vài đoạn. Hầu như tôi cứ ngồi suốt.

Tôi không chơi trò *La hét* vì như thế sẽ làm phiền Mẹ. Tôi nghĩ không chơi một ngày thì cũng chẳng sao.

Rồi tôi lại bật Ti-vi lên, lắc lắc hai cái tai Thỏ Ảng-ten Bunny để hạt mè trên màn hình rơi bớt, nhưng cũng chỉ được tí ti. Có đua xe. Tôi rất thích nhìn họ phóng đi vù vù nhưng phải nhìn họ chạy vòng vòng theo hình ô-van đến cả hàng trăm lần thì chẳng còn gì hứng thú nữa. Tôi muốn đánh thức Mẹ dậy để hỏi thêm về Không gian bên ngoài với những con người thật và đồ vật thật đang trôi xung quanh, nhưng Mẹ sẽ lại cáu gắt. Hay Mẹ sẽ chẳng bao giờ bật dậy nữa cho dù tôi có lay đến mấy. Tôi sẽ không hỏi Mẹ nữa. Tôi trèo lên chị Giường, bò lại gần Mẹ, Mẹ nằm hé ra nửa mặt và cổ. Mấy dấu tay trên cổ lúc này đã ngả sang màu tím.

Tôi sẽ đá vỡ móng Lão Nick cho xem. Tôi sẽ mở tung anh Cửa với bạn Điều khiển và bay vèo vào Không gian Bên ngoài, lấy đủ mọi thứ ở những cửa tiệm thật sự đem về cho Mẹ.

Tôi mếu máo khóc nhưng không thành tiếng.

Tôi xem một chương trình thời tiết và một trong những kẻ thù đang vây hãm một tòa lâu đài, những người tốt bụng đang cùng nhau dựng chướng ngại vật để chặn cánh cửa không cho nó bật ra. Tôi lại ngậm ngón tay, Mẹ không thể cản được. Tôi tự hỏi bao nhiêu phần não của mình đã nhào ra và bao nhiêu phần hầy còn tốt. Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ nôn ọe giống như lúc lên ba và còn bị tiêu chảy nữa. Lỡ tôi nôn ra khắp chị Thảm thì sao, làm sao tôi có thể giặt chị được khi chỉ có một mình?

Tôi nhìn vết ố trên mặt chị lúc tôi ra đời. Tôi quỳ xuống và vuốt ve nó, nhưng chỉ cảm thấy âm ấm và ram ráp giống như khi sờ lên những chỗ khác trên mặt chị Thắm, chẳng có gì lạ.

Chưa bao giờ Mẹ đi vắng quá một ngày. Tôi không biết rồi mình sẽ làm gì nếu như ngày mai thức dậy và thấy Mẹ vẫn cứ như thế.

Rồi tôi thấy đói bụng, tôi ăn một quả chuối dù nó còn hơi xanh.

Dora chỉ là một hình vẽ trong Ti-vi, nhưng đó vẫn là người bạn thật của tôi, rồi quá đi. Jeep thì đúng là thật, tôi có thể dùng tay sờ bạn ấy. Siêu nhân thì chỉ là Ti-vi. Những cây cối cũng là Ti-vi, nhưng cô Cây thì lại là thật. Ôi, tôi quên cho cô uống nước rồi. Tôi bưng cô từ chỗ chị Tủ đầu giường lại thím Bồn rửa và cho cô uống ngay lập tức. Không biết cô đã ăn mẩu cá Mẹ cho chưa?

Ván trượt thì ở trong Ti-vi, đám con gái, con trai cũng thế, trừ khi Mẹ bảo chúng là thật. Nhưng làm sao chúng là thật được khi người chúng phải thế kia? Mẹ và tôi có thể dựng chướng ngại vật, có thể đẩy chị Giường ra sau anh Cửa để anh không bị bật ra, hẳn sẽ bị một cú sốc, *ha ha*. Hẳn sẽ gào lên: “*Để cho ta vào, nếu không ta sẽ giết dữ ở phi phò và sẽ thổi sập căn nhà của bọn người*”. Cỗ thì ở trong Ti-vi và lửa cũng thế, nhưng nó cũng có thể chui vào Căn phòng này nếu tôi hâm nóng hộp đậu và để cho cái lưới đỏ nhảy lên liếm tay áo rồi bốc lên khắp người tôi. Tôi muốn nhìn thấy cảnh đó lắm nhưng nó sẽ không xảy ra đâu.

Không khí là thật, còn nước chỉ có ở trong cô Bồn tắm và thím Bồn rửa. Những dòng sông và hồ nước ở trong Ti-vi, tôi không biết biển thế nào, nó mà cứ ầm ì bên ngoài khoảng Không gian thế thì sẽ làm ướt hết mọi thứ mất. Tôi rất muốn đánh thức Mẹ để hỏi xem biển có thật không. Căn phòng thì đúng là rất thật, có lẽ Không gian Bên ngoài cũng thế, nhưng có lẽ nó đang mặc chiếc áo choàng vô hình giống như Hoàng tử

JackerJack trong truyện chẳng? Tôi nghĩ Chúa Hài đồng Jesus thì ở trong Ti-vi, trừ bức hình của Chúa với Mẹ với người em họ và Bà ngoại. Nhưng Đức Chúa trời thì trông rất thật ở chỗ chị Cửa sổ mái nhà với bộ mặt vàng chói, có điều hôm nay không thấy Người đâu bởi bên ngoài chỉ toàn một màu xám xịt.

Tôi muốn nằm trên chị Giường với Mẹ nhưng tôi lại ngồi trên chị Thảm, sờ mu bàn chân Mẹ dưới chị Chăn lông vịt. Tôi mỏi quá nên hạ tay xuống một lúc rồi lại đặt lên chân Mẹ. Tôi cuốn góc chị Thảm lại rồi thả tay để cho nó tự bật tung ra, cứ thế cả trăm lần.

Khi trời tối, tôi cố ăn thêm vài hạt đậu nữa nhưng nó ghê quá. Tôi đành ăn tạm vài miếng bánh mì với bơ đậu phộng vậy. Tôi mở ông Tủ lạnh và thò đầu vào bên cạnh mấy túi đậu, cải bó xôi và món đậu cô-ve kinh khủng. Tôi cứ giữ nguyên như thế cho đến khi cả mặt tê cóng đến tận mí mắt. Sau đó, tôi nhảy ra và đóng cửa tủ lại rồi chà xát hai má để sưởi ấm. Hai bàn tay tôi đã cảm giác được hai má ấm ấm rồi, nhưng kỳ lạ là tôi lại không có cảm giác là hai bàn tay đang áp lên má.

Bây giờ thì chị Cửa sổ mái nhà đã tối đen. Tôi hy vọng Đức Chúa trời sẽ xuất hiện với khuôn mặt màu bạc của Người.

Tôi thay chiếc áo ngủ chui đầu và tự hỏi liệu mình có dơ lắm không vì hôm nay tôi chưa tắm. Tôi cố hít mùi từ cơ thể mình. Tôi đã chui vào chị Mền bên trong chị Tủ áo nhưng vẫn thấy lạnh. Hôm nay tôi quên bật nút ông Điều nhiệt, thảo nào mà lạnh thế. Tôi sức nhớ ra nhưng không thể bật lên được vì trời đã tối rồi.

Tôi thèm bú tí Mẹ quá, suốt ngày hôm nay tôi chẳng bú được miếng nào. Bên phải cũng được, dù tôi thích bên trái hơn. Giá như được vào ngủ với Mẹ và bú một chút... Nhưng biết đâu Mẹ lại đẩy tôi ra và thế thì còn tệ hơn.

Nhỡ Lão Nick đến khi tôi đang ngủ trong chị Giường với Mẹ thì sao? Tôi không biết là đã chín giờ hay chưa vì trời tối quá không nhìn được vào mặt bạn Đồng hồ.

Tôi bò vào trong chị Giường, chậm thật chậm không để Mẹ biết. Tôi chỉ nằm kề bên Mẹ thôi. Nếu nghe thấy tiếng *bíp bip* là tôi nhảy phóc vào trong chị Tủ áo ngay lập tức.

Nếu hăn ta đến mà Mẹ vẫn chưa thức dậy thì sao, liệu hăn có nổi câu hơn nữa không? Có gây thêm những dấu vết tối tệ hơn trên cổ Mẹ không?

Tôi thao thức, canh xem hăn có đến không.

Hăn ta không đến nhưng tôi vẫn thức.

CÁI TÚI RÁC hãy còn nằm cạnh anh Cửa. Sáng hôm nay, Mẹ thức dậy trước tôi, mở miệng túi ra để đồ chỗ đậu còn sót trong hộp thiếc. Nếu cái túi hãy còn nằm ở đây thì hăn là tối qua hăn không đến. Thế là đã hai đêm hăn không mò đến, hoan hô!

Thứ Sáu là ngày giũ bà Nệm. Chúng tôi lật bà nằm úp xuống rồi lật bà đứng cả hai bên, xóc xóc để bà khỏi bị xô lệch. Bà nặng đến nỗi tôi phải vận dụng tất cả các bắp thịt của mình, rồi khi bà ngã nhào xuống thì hất luôn tôi chúi nhủi lên người chị Thảm. Tôi nhìn thấy vết màu nâu trên mặt bà Nệm từ lần tôi chui ra khỏi bụng Mẹ. Tiếp theo chúng tôi chạy đua với bụi; bụi là những mẩu nhỏ xíu của da mà chúng ta không cần đến nữa sau khi đã mọc lên những lớp da mới như loài rắn. Mẹ hắt hơi với tông cao vút giống như một ngôi sao hát opera mà có lần chúng tôi đã nghe trên Ti-vi.

Sau đó, chúng tôi lập danh sách những món cần thiết và vẫn chưa quyết định được nên chọn gì làm món quà ngày Chủ nhật.

— Hồi xin kẹo đi Mẹ! – Tôi gợi ý. – Không phải sô-cô-la nữa nhé. Thứ kẹo gì mà mình chưa từng có ấy.

— Thứ gì giòn ngọt, dính dính để có được một bộ răng giống mẹ phải không?

Tôi không thích mỗi khi nghe Mẹ mả mai.

Bây giờ thì chúng tôi đang đọc những câu văn trong mấy cuốn sách không có hình, cuốn này tên là Căn liễu với một căn nhà đáng sợ phủ đầy tuyết trắng.

— Kể từ đó, anh ấy và tôi, như *bọn trẻ* ngày nay thường nói, hay đi chơi, cùng uống chung một ly cà phê..., hoặc cho riêng tôi là một ly trà thảo mộc thật nóng với sữa đậu nành. – Tôi đọc to.

— Rất giỏi! – Mẹ khen. – Có điều *nành* thì khi phát âm phải nghe răng như *anh* nhé.

Những người trong sách và trong Ti-vi lúc nào cũng khát nước, họ cứ uống suốt, nào là bia, nước trái cây, rượu sâm banh và cà phê với sữa và đủ loại các thức uống khác. Đôi khi nếu cao hứng họ lại đập nhẹ ly của mình vào ly của người khác, nhưng không làm vỡ chúng. Tôi đọc lại dòng đó và vẫn thấy khó hiểu.

— Ai là *anh* ấy và ai là tôi hả Mẹ, họ có phải là *bọn trẻ* không?

— Ừm, mẹ nghĩ *bọn trẻ* ở đây nghĩa là trẻ con nói chung. – Mẹ nói khi đưa mắt nhìn vào sách qua vai tôi.

— Nói chung nghĩa là gì?

— Là rất nhiều trẻ con.

Tôi thử nhìn và trông thấy chúng, đông ơì là đông, đang chơi đùa với nhau.

— Đây là người thật hả mẹ?

— Ừ. – Mẹ lặng thinh không nói gì suốt một phút, rồi mới lí nhí trả lời. Thế là đúng rồi, bất cứ điều gì Mẹ nói đều đúng cả.

Mấy vết thâm hầy còn lằn trên cổ Mẹ. Không biết rồi đây chúng có biến mất không.

TRONG BÓNG ĐÊM, Mẹ nháy đèn lên làm tôi đang nằm trên chịch Giường vụt thức dậy. Đèn sáng lên, tôi đếm năm. Đèn tắt, tôi đếm một. Sáng lên, tôi đếm hai. Tối đi, tôi đếm hai. Tôi khẽ rên.

— Chỉ chút nữa thôi. – Mẹ vẫn đang chăm chú nhìn lên chịch Cửa sổ trần tối đen.

Không thấy bao rác nằm cạnh anh Cửa, thế nghĩa là hầy đã đến trong khi tôi ngủ.

— Đừng mà Mẹ.

— Một phút nữa thôi mà.

— Chối mắt con lắm.

Mẹ nghiêng người bên chịch Giường hôn lên khóe miệng tôi rồi phủ chịch Chăn lông vệt lên mặt tôi. Ánh sáng vẫn còn nhấp nháy, nhưng đã bớt chói hơn.

Một lúc sau, Mẹ lại nằm trên chịch Giường và cho tôi bú để đỡ tôi ngủ lại.

THỨ BẢY, mẹ tết tóc tôi thành ba bím để thay đổi, buồn cười làm sao! Tôi lúc la lúc lắc đầu để mấy cái bím xoay xoay chạm vào mặt mình.

Sáng nay tôi không xem hoạt hình mà chọn xem một chút chương trình làm vườn rồi tập thể dục với tin tức. Nhìn thấy thứ gì tôi cũng kêu lên:

— Mẹ ơi, đó có phải là thật không?

Mẹ bảo là thật, chỉ trừ một chút trong bộ phim có người sói và một phụ nữ nổ tung như quả bóng thổi. Đó là hiệu ứng đặc biệt, thực chất là hình vẽ được thực hiện trên máy tính.

Bữa trưa là một hộp cà ri đậu gà và cả cơm nữa.

Tôi muốn chơi trò *La hét* to thật là to nhưng chúng tôi không được phép làm ồn vào những ngày cuối tuần.

Hầu hết cả chiều, chúng tôi chơi dây⁸, chúng tôi có thể tạo hình bạn Nến, bạn Kim cương, cô nàng Máng ăn và bà Kim đan. Chúng tôi còn tập làm tên Bò cạp nữa nhưng ngón tay Mẹ cứ bị kẹt suốt.

Bữa ăn tối có món bánh *pizza* bé xíu, mỗi người ăn một cái, cái cuối cùng thì chia làm đôi. Sau đó, chúng tôi cùng xem một chương trình Ti-vi với những người mặc rất nhiều quần áo xếp nếp và đều có mái tóc phồng to, trắng phau. Mẹ bảo đó là người thật nhưng họ giả vờ làm những người đã chết cách đây hàng trăm năm rồi. Đó cũng là một trò chơi, nhưng nghe chừng không vui cho lắm.

Mẹ tắt Ti-vi và hít hít mũi.

— Mẹ vẫn còn ngửi thấy mùi cà ri hồi trưa.

— Con cũng ngửi thấy.

— Món đó ngon nhưng cái mùi bám vào người thật là gớm.

— Con cũng cảm thấy gớm. – Tôi nói với Mẹ.

Mẹ phá lên cười. Những vết thâm trên cổ Mẹ đã mờ đi, chuyển sang màu xanh xanh, vàng vàng.

— Mẹ kể chuyện cho con nghe đi!

— Chuyện gì nào?

— Chuyện gì Mẹ chưa bao giờ kể ấy.

— Mẹ nghĩ đến giờ thì con đã nghe hết tất cả những câu chuyện mà mẹ biết. *Bá tước Monte Cristo* nhé? – Mẹ mỉm cười.

— Con đã nghe chuyện đó cả triệu lần rồi.

— *Gulliver ở xứ Liliput* được không?

— Hàng tỷ lần.

— Thế *Nelson trên đảo Robben* thì sao?

— Rồi ông ấy thoát ra sau hai mươi bảy năm và trở thành tổng thống.

— *Goldilocks* nhé?

— Rùng rợn quá.

— Lũ gấu chỉ gặm gừ cô ấy thôi mà. – Mẹ nói.

— Vẫn sợ lắm.

— *Công nương Diana* nhé?

— Bà ấy nên thắt đai an toàn.

— Đấy, chuyện gì con cũng nghe cả rồi. – Mẹ thở dài thườn thượt. – Khoan đã, hãy còn câu chuyện về một cô tiên cá...

— *Nàng tiên cá*.

— Không, là chuyện khác kia. Một đêm nọ, khi cô tiên cá này đang ngồi chải tóc trên những tảng đá thì một ngư phủ rón rén bò đến và tung lưới bắt gọn lấy cô.

— Để chiên cô ấy làm bữa ăn tối phải không?

— Không, không phải thế. Hắn đem cô về túp lều của mình và cô phải làm vợ hắn. Hắn tước đi chiếc lược phép của cô, do đó cô không thể quay trở lại biển. Và một thời gian sau, cô hạ sinh một em bé...

— ... tên là JackerJack. – Tôi tiếp lời Mẹ.

— Đúng rồi. Nhưng mỗi khi lão ngư phủ ra ngoài để đánh cá, cô lại tìm kiếm khắp trong lều và một ngày nọ cô đã tìm thấy nơi hắn cất giấu chiếc lược thần của cô.

— Ha ha.

— Cô bỏ trốn ra bãi đá rồi nhảy xuống biển.

— Không.

— Con không thích câu chuyện này sao? – Mẹ nhìn tôi thật gần.

— Lẽ ra cô ấy không nên bỏ đi.

— Được rồi. – Mẹ lấy ngón tay lau nước mắt cho tôi. – Mẹ quên mất, tất nhiên cô đem em bé đi cùng, bé JackerJack, bé làm rối tung tóc của cô. Đến lúc lão ngư phủ quay về, túp lều của hắn vắng hoe và hắn không bao giờ được gặp lại họ nữa.

— Cậu ấy có chết đuối không?

— Lão ngư phủ ấy à?

— Không, bé JackerJack cơ. Bé có chìm xuống nước không?

— Ô, đừng lo. Cậu bé có một nửa dòng máu tiên cá trong người mà, con nhớ không? Cậu ta có thể thở cả trên cạn lẫn dưới nước, bất cứ nơi nào.

Mẹ đáp và bước tới nhìn vào bạn Đồng hồ, đã 08:27.

Tôi nằm trong chị Tủ áo hàng giờ, nhưng không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Chúng tôi hát hò và cầu nguyện.

— Chỉ một bài hát ru thôi mà Mẹ? – Thế là tôi chọn bài *Ngôi nhà Jack đã dựng lên*^s bởi đó là bài dài nhất.

— *Người đàn ông tàn tạ, rách rưới...* – Giọng Mẹ hát nghe cứ như nhựa.

— *Đã hôn nàng trinh nữ buồn đau...*

— *Đang vắt sữa con bò cái có cặp sừng sút sẹo...* – Tôi vội vàng lướt qua vài câu. – ... *đã hất ngã con chó thường gây lo lắng cho con mèo đã giết chết con chuột mà...*

Bíp bip.

Tôi ngậm chặt miệng lại.

Câu đầu tiên Lão Nick nói tôi nghe không rõ.

— Ừm, xin lỗi vì cái mùi đó, hai mẹ con ăn cà ri. Thật ra thì em đang nghĩ... – Giọng Mẹ chột cao vút lên. – Nếu được thì hôm nào anh gấn cho một cái quạt thông gió hay thứ gì đó?

Hắn ta không nói gì cả. Tôi nghĩ là họ đang ngồi trên chị Giường.

— Chỉ một cái nhỏ thôi mà. – Mẹ bảo.

— Hừ, ý kiến hay đấy! – Lão Nick nói. – Để rồi hàng xóm bàn tán xem tôi đang nấu món gì trong xưởng mà nhiều gia vị thế à?

Tôi nghĩ đó lại là một lời mỉa mai.

— Ô, xin lỗi... – Mẹ nói. – Em không nghĩ là...

— Thế sao tôi không gắn luôn một cái mũi tên nhấp nháy bằng đèn neon ở ngay trên mái nhà khi tôi phải leo lên đó nhỉ?

Không biết một mũi tên nhấp nháy ra sao ta?

— Em thật tình xin lỗi, em chỉ không nhớ ra là cái mùi ấy... rằng cái quạt sẽ...

— Tôi ngờ rằng cô không ý thức được mình sung sướng thế nào với những thứ cô có ở đây, phải không? – Lão Nick nói.

Mẹ im lặng, không nói tiếng nào.

— Được ở trên mặt đất, có ánh sáng tự nhiên, có máy điều hòa, thế này là tốt hơn nhiều chỗ khác lắm rồi, tôi dám chắc đấy. Trái cây tươi, đầy đủ dụng cụ vệ sinh. Xem cô có những gì nào? Chỉ cần búng ngón tay một cái là có ngay. Biết bao đứa con gái khác sẽ tạ ơn trời đất nếu có được một chỗ ở thế này, an toàn như ở nhà. Đặc biệt là với một đứa bé...

Là tôi sao?

— Chẳng phải lo sợ mấy gã tài xế say rượu, đám buôn lậu ma túy, hay mấy thằng đòi trộm... – Hẳn ta nói tiếp.

Mẹ xen vào thật nhanh.

— Lẽ ra em không nên hỏi xin một cái quạt. Em thật là ngu ngốc, mọi thứ khác đều tốt cả mà.

— Thôi được rồi.

Không ai nói thêm tiếng nào nữa.

Tôi đếm răng của mình, nhưng cứ đếm sai hoài, mười chín rồi hai mươi, lại mười chín. Tôi cắn vào lưỡi cho đến khi đau điếng.

— Tất nhiên là có mặc ắt có mòn, sự đời là thế. – Tiếng nói hằn ta đang vang lên từ chỗ khác, tôi nghĩ lúc này hẳn đang ở cạnh cô Bồn tắm. – Cái bồn tắm này bị lún xuống rồi, tôi phải đổ thêm cát bên dưới và cố định nó lại thôi. Đây nữa này, lộ cả nền rồi.

— Mẹ con em cẩn thận lắm. – Mẹ đáp, giọng thật nhẹ.

— Cẩn thận thế vẫn chưa đủ đâu. Gỗ xộp không phải để lát đường cao tốc. Tôi đã dự trù là nó sẽ dành cho một người biết ngồi yên.

— Anh có định đi ngủ không đấy? – Mẹ hỏi với giọng cao vút nghe rất buồn cười.

— Để tôi cởi giày ra đã. – Nghe giống như tiếng cằn nhằn, rồi tôi nghe tiếng một thứ gì đó rơi xuống chú Sàn nhà. – Chính cô đã làm phiền tôi về chuyện sửa chữa trước chứ, khi tôi mới đến có hai phút.

Anh Đền tắt phụt.

Lão Nick làm cho chị Giường kêu lên ken két, tôi đếm được đến chín mươi bảy tiếng, rồi tôi nghĩ là mình đã đếm sót một tiếng nên tôi bắt đầu nhăm lẩn rồi tung lên.

Tôi vẫn thức và đóng tai lắng nghe, dù chẳng còn tiếng gì nữa để mà nghe.

CHỦ NHẬT, Mẹ con tôi ăn tối với món bánh vòng dai nhách, rau câu hoa quả và bơ đậu phộng. Mẹ kéo chiếc bánh vòng ra khỏi miệng và tôi thấy có cái gì đó nhọn nhọn cắm vào miếng bánh.

— Cuối cùng rồi cũng chịu ra. – Mẹ nói.

Tôi nhặt lên, nó có màu vàng vàng hơi nâu xỉn.

— Cái răng hư của Mẹ phải không?

Mẹ gật đầu. Mẹ đang đưa lưỡi rà rà phía vòm họng. Chuyện này thật là kỳ lạ.

— Mình có thể dùng hồ dán để gắn nó trở lại chứ mẹ?

Mẹ lắc đầu, cười toét:

— Mẹ mừng là nó đã chịu chui ra, bây giờ thì nó không còn làm mẹ đau nữa.

Chỉ mới phút trước nó hãy còn là một phần của Mẹ mà bây giờ đã khác. Chỉ còn là một thứ đồ vật mà thôi. – À, Mẹ biết không, nếu Mẹ để nó ở bên dưới gối thì tối nay sẽ có một bà tiên đến và biến nó thành tiền đấy.

— Thôi nào, bà ấy không đến đây đâu. – Mẹ đáp.

— Sao lại không?

— Bà tiên rằng không biết đến Căn phòng. – Mắt Mẹ như nhìn xuyên qua các bức tường.

Có đủ mọi thứ ở Bên ngoài. Giờ thì mỗi khi nghĩ về một thứ gì đó như giày trượt, pháo bông, những hòn đảo, thang máy hay mấy con yo-yo, tôi đều phải cố nhớ rằng chúng là thật, tất cả đều đang thực sự tồn tại ở Bên ngoài. Cứ phải nhớ như thế làm cho đầu óc tôi mệt mỏi. Và cả con người nữa, từ lính cứu hỏa, thầy giáo, ăn trộm, em bé, thánh thần, cầu thủ bóng đá và tất cả những người khác – họ đều thực sự ở Bên ngoài. Nhưng tôi lại không ở đó, tôi và Mẹ, chỉ chúng tôi là không ở đó. Vậy chúng tôi có còn là thật không?

Sau bữa tối, Mẹ kể chuyện *Bức tường Berlin* đã sụp đổ thế nào, *Hansel và Gretel*, và *Rumpelstiltskin*. Tôi khoái chí khi nghe đến đoạn bà hoàng hậu phải đoán cho ra tên của con quỷ lùn, nếu không hẳn sẽ bắt hoàng tử mới sinh của bà đi.

— Những câu chuyện đó có thật không Mẹ?

— Câu chuyện nào?

— Bà mẹ tiên cá, rồi Hansel và Gretel, và tất cả các chuyện khác.

— À, không hẳn.

— Là sao... ?

— Đó là những câu chuyện cổ tích, chúng không nói về những con người thật sống quanh đây.

— Vậy đó là chuyện bịa à?

— Không phải thế. Những câu chuyện đó là thật theo một kiểu khác.

Mặt tôi nhăn lại vì gắng sức để hiểu.

— Thế *Bức tường Berlin* là thật chứ?

— Là thật. Đã từng có một bức tường, nhưng giờ thì không còn nữa.

Tôi mệt quá đến nỗi sắp rách toạc làm đôi giống như quỷ lùn *Rumpelstiltskin* ở đoạn cuối truyện.

— Đêm ơi đêm, hãy ngủ thật êm, đừng cho rệp cắn. – Mẹ vừa hát vừa khép hai cánh cửa chị Tủ áo.

TÔI KHÔNG BIẾT mình đã ngủ thiếp đi lúc nào, thế nhưng khi Lão Nick đến thì cả Căn phòng chợt ồn ào.

— Còn vitamin...? – Có tiếng Mẹ đang nói.

— Đắt như gì ấy.

— Anh muốn mẹ con em ồm sao?

— Đó chỉ là trò lừa gạt. – Lão Nick nói. – Tôi đã từng đọc bản tường trình về mấy kết quả nghiên cứu đó rồi. Cuối cùng thì tất cả đều kết thúc ở bồn cầu thôi.

Cái gì kết thúc ở bác Bồn cầu nhỉ?

— Thì chỉ thế thôi. Giá mà mẹ con em được ăn uống đầy đủ hơn...

— Lại thế rồi. Cứ rên rỉ ỉ ôi suốt ngày.... – Tôi đã có thể nhìn thấy hẳn ta xuyên qua các thanh gỗ, hẳn ta đang ngồi trên mép cô Bồn tắm.

Giọng Mẹ trở nên giận dữ.

— Tôi dám chắc nuôi mẹ con tôi còn rẻ hơn nuôi một con chó. Chúng tôi thậm chí còn chẳng cần đến giày dép mà.

— Em chẳng có chút khái niệm gì về thế giới hiện tại. Ý tôi muốn nói là... Em có biết lâu nay tiền ở đâu mà ra không?

Cả hai người chẳng ai nói thêm tiếng nào. Rồi Mẹ lên tiếng:

— Anh muốn nói gì? Tiền nói chung, hay là... ?

— Sáu tháng. – Hai cánh tay to lớn của hẳn khoanh lại. – Đã sáu tháng nay tôi không có việc làm. Còn em, cái đầu nhỏ bé xinh đẹp của em có phải lo lắng chuyện gì đâu?

Tôi cũng có thể nhìn thấy Mẹ qua những thanh gỗ, Mẹ đang đứng sát bên hẳn.

— Có chuyện gì xảy ra vậy?

— Cứ làm như quan tâm lắm ấy.

— Thế anh có tìm công việc khác không?

Họ nhìn trừng trừng vào nhau.

— Anh có nợ nần gì không? – Mẹ hỏi. – Rồi anh tính...?

— Cô câm miệng đi.

Tôi không cố ý, nhưng vì sợ hấn lại sắp sửa đánh Mẹ nên âm thanh vụt vỡ ra khỏi đầu tôi.

Giờ thì Lão Nick đang nhìn về phía tôi. Hấn ta bước lên một bước, một bước nữa, thêm một bước nữa rồi gõ gõ vào mấy thanh gỗ. Tôi trông thấy cái bóng của bàn tay hấn.

— Này, ở trong đấy à?

Là hấn ta đang nói với tôi đấy. Ngực tôi đánh trống bùm bùm. Tôi ôm lấy đầu gối và cắn chặt hai hàm răng. Tôi muốn chui vào bên dưới chị Mền nhưng không thể, tôi không làm được gì cả.

— Thằng bé đang ngủ. – Là tiếng Mẹ.

— Cô ta nhốt mày ở trong tủ cả ngày lẫn đêm hử?

Mày tức là tôi. Tôi đợi Mẹ lên tiếng nói "Không", nhưng Mẹ im lặng.

— Có vẻ không bình thường nhỉ. – Tôi có thể nhìn vào hai mắt hấn, chúng trông thật nhợt nhạt. Hấn có nhìn thấy tôi không, tôi có bị hóa thành đá không? Nếu hấn mở cửa tủ ra thì sao? Tôi nghĩ có khi...

— Tôi nghĩ có cái gì đó không ổn. – Hấn đang nói với Mẹ. – Em chẳng bao giờ cho tôi nhìn thấy nó kể từ khi nó ra đời. Thằng ranh con đó có hai đầu hay có gì bất thường sao?

Tại sao hăn lại nói thế? Tôi gần như chỉ muốn thò cái đầu duy nhất của mình ra khỏi chị Tủ áo cho hăn thấy.

Mẹ đang đứng đó, phía trước những thanh gỗ, tôi có thể nhìn thấy xương bả vai của Mẹ đang nhô lên dưới chiếc áo ngủ.

— Thằng bé chỉ xấu hổ thôi.

— Sao lại phải xấu hổ với tôi chứ? – Lão Nick nói. – Chưa bao giờ tôi đặt một bàn tay lên người nó cả.

Tại sao hăn lại muốn đặt tay lên người tôi?

— Tôi đã mua cho nó cái xe jeep đẹp để này đấy chứ. Tôi hiểu đám con trai mà, dù gì thì tôi cũng đã từng là một đứa con trai. Nào, Jack...

Hăn đang gọi tên tôi.

— Ra lấy kẹo mút nào.

Kẹo mút!

— Thôi, đi ngủ đi. – Giọng Mẹ nghe lạ lắm.

— Tôi biết em muốn gì mà, quý bà. – Hình như Lão Nick cười.

Mẹ muốn gì nhỉ? Thứ gì trong danh sách chẳng?

— Nào. – Mẹ lặp lại.

— Mẹ em chưa bao giờ dạy em cách cư xử sao?

Anh Đền tắt phụt.

Nhưng Mẹ làm gì có Mẹ.

Chị Giường rên rĩ, hăn đang leo lên đấy.

Tôi trùm chị Mền lên đầu và bịt hai tai lại để khỏi phải nghe. Tôi không muốn đếm những tiếng ken két nhưng rồi vẫn đếm.

KHI THỨC DẬY tôi thấy mình hãy còn nằm trong chị Tủ áo, xung quanh hoàn toàn tối đen.

Tôi tự hỏi không biết Lão Nick có còn ở đây không. Và cây kẹo mút nữa?

Quy định là hãy cứ ở yên trong chị Tủ áo cho đến khi mẹ bế tôi ra.

Cây kẹo mút có màu gì nhỉ? Trời tối thế này thì nó có màu sắc gì không?

Tôi cố gắng ngủ lại nhưng sao vẫn thức.

Tôi có thể thò đầu ra ngoài chỉ để...

Tôi bèn đẩy hai cánh cửa, thật chậm, thật khẽ. Tất cả những gì tôi có thể nghe được là tiếng thở nhẹ của ông Tủ lạnh. Tôi đứng dậy, bước tới một bước, rồi hai bước, ba bước. Ngón chân tôi vấp vào thứ gì đó, úi da. Tôi nhặt lên, hóa ra là một chiếc giày, chiếc giày khổng lồ. Tôi nhìn vào chị Giường, kia kìa, Lão Nick đang nằm đó. Có phải khuôn mặt của hắn được tạc bằng đá không. Tôi chìa một ngón tay ra nhưng không chạm vào mặt hắn, chỉ đưa lại gần thôi.

Hai mắt hắn lóe trắng lên, tôi bật lùi lại và đánh rơi chiếc giày. Tôi nghĩ hắn sẽ hét lên, nhưng chỉ nhăn ra cười khoe những chiếc răng to sáng lóa và nói:

— Chào, bé con.

Tôi không hiểu từ đó...

— Đi đi, tránh xa ra! – Rồi Mẹ hét lớn lên, lớn hơn bất kỳ lần chơi trò *La hét* nào.

Tôi phóng ngược trở lại chị Tủ áo, oái, tôi bị cụng đầu, còn Mẹ vẫn quát:

— Tránh xa ra.

— Im ngay! – Lão Nick cũng gào lên. – Câm miệng lại.

Rồi hấn gọi Mẹ bằng những từ gì tôi nghe không rõ vì tiếng hét của Mẹ. Rồi giọng Mẹ như bị nén lại, còn hấn nói:

— Đừng làm ồn nữa!

Mẹ cứ *ummmmmmm* không thành tiếng. Tôi ôm đầu ngay chỗ vừa bị va và cố gắng lấy hai tay che kín chỗ đau.

— Cô chỉ là đồ vô dụng, biết không hả?

— Em sẽ im mà. – Mẹ đáp, gần như chỉ thầm thì. Tôi nghe rõ tiếng Mẹ thở hổn hển. – Anh biết là em im lặng được thế nào mà, miễn là anh để thằng bé được yên. Em chỉ cần bậy nhiều thôi.

— Cô cứ kỳ kèo bao nhiêu là thứ mỗi khi tôi bước vào đây. – Lão Nick khụt khịt mũi.

— Tất cả đều vì Jack mà.

— Ừ, thì thế, nhưng đừng quên là nhờ đâu cô có được nó.

Tôi chăm chú lắng nghe nhưng Mẹ không nói gì nữa.

Có tiếng động. Hấn đang mặc quần áo ư? Những chiếc giày, chắc hấn đang mang giày.

Tôi không ngủ được sau khi hấn bỏ đi. Tôi nằm suốt đêm trong chị Tủ áo, chờ đợi hàng giờ nhưng Mẹ vẫn không đến bế tôi ra.

TÔI ĐANG NGƯỢC NHÌN bà Máí nhà thì đột nhiên bà bật mở lên, bầu trời tràn vào, rồi những ghế bập bênh, đàn bò và cây cối rơi sầm xuống đầu tôi...

Không, tôi đang nằm trên chị Giường, chị Cửa sổ trần đang rải từng tia sáng xuống. Chắc sắp sáng rồi.

— Chỉ là một giấc mơ tệ hại thôi. – Mẹ vừa nói vừa vuốt má tôi.

Tôi bú Mẹ nhưng không nhiều. Tí bên trái vẫn ngon tuyệt.

Rồi tôi nhớ lại và vặn mình chồm dậy để nhìn cổ Mẹ nhưng không thấy có thêm những dấu khác.

— Con xin lỗi vì tối qua đã chui ra khỏi chị Tủ áo.

— Mẹ biết mà.

Có phải như thế là mẹ đã tha thứ cho tôi? Tôi nhớ ra nhiều thứ nữa.

— *Thằng ranh con* nghĩa là gì hả Mẹ?

— Ôi, Jack!

— Tại sao hắn lại nói là con có gì đó bất thường?

— Con chẳng có gì bất thường cả, con hoàn toàn bình thường. – Mẹ lẩm bẩm rồi hôn lên mũi tôi.

— Nhưng tại sao hắn lại nói thế?

— Hắn chỉ muốn chọc tức Mẹ thôi.

— Tại sao hắn ta...

— Con thấy là con thích chơi với xe hơi, bong bóng và những đồ vật đến thế nào rồi chứ? Thế đấy, hắn ta cũng thích chơi đùa với cái đầu của mẹ như vậy đấy. – Mẹ gõ nhẹ lên đầu.

Tôi không biết làm thế nào để chơi với những cái đầu.

— Không có việc làm giống như là nằm nghỉ ngơi phải không Mẹ?

— Không phải, có nghĩa là hẳn bị mất việc chứ. – Mẹ giải thích.

Tôi nghĩ chỉ có đồ vật mới có thể bị mất, giống như chúng tôi từng bị mất một cái đinh ghim trong bộ sáu cái ghim. Ở Bên ngoài, mọi thứ hẳn phải khác rồi.

— Tại sao hẳn lại nói là đừng quên từ đâu mà Mẹ có được con?

— Ô, mình tạm nghỉ một phút nhé, được không?

Tôi đang đếm thầm, một con hà mã, hai con hà mã. Hàng chục câu hỏi cứ nhảy lên nhảy xuống trong đầu tôi suốt cả sáu mươi giây.

Mẹ tự rót sữa cho mình mà không rót cho tôi. Mẹ nhìn chăm chăm vào ông Tủ lạnh, đèn trong ông không sáng, thật kỳ lạ. Mẹ lại đóng ông.

Hết một phút rồi.

— Tại sao hẳn lại bảo là đừng quên từ đâu Mẹ có con? Không phải từ Thiên đường sao Mẹ?

Mẹ đang bật anh Đèn, nhưng anh không chịu thức dậy.

— Ý hẳn ta là con-thuộc-về-ai.

— Thì con thuộc về Mẹ mà.

Mẹ khẽ cười với tôi.

— Anh Bóng đèn bị hư hả Mẹ?

— Mẹ không nghĩ thế. – Mẹ rùng mình rồi bước tới để xem ông Điều nhiệt.

— Tại sao hẳn lại bảo Mẹ là chớ có quên?

— Ừ, thật ra thì hẳn hiểu sai đấy chứ, hẳn cứ nghĩ là con thuộc về hẳn ta.

Ra thế!

— Hẳn thật ngốc!

— Bị cắt điện rồi. – Mẹ đang nhìn ông Điều nhiệt.

— Là sao Mẹ?

— Giờ thì chẳng còn thứ gì có điện nữa.

Thật là một ngày kỳ lạ.

Chúng tôi ăn ngũ cốc rồi đánh răng, thay quần áo rồi đưa cô Cây đi uống nước. Hai Mẹ con đổ nước vào cô Bồn tắm nhưng chỉ hứng được một xô rồi sau đó nước trở nên lạnh cóng, thế là chúng tôi chỉ giặt quần áo mà không tắm. Chỗ chị Cửa sổ trần có sáng hơn nhưng không nhiều lắm. Ti-vi cũng không bật được, tôi nhớ các bạn của mình quá. Giả vờ là họ sắp sửa đến, tôi đưa tay vỗ vỗ, chào họ trên màn hình. Mẹ bảo mỗi người hãy mặc thêm một cái áo, một cái quần nữa cho ấm, thậm chí là mỗi chân mang hai chiếc vớ. Chúng tôi chạy tới chạy lui trên bàn Đường chạy biết bao nhiêu là dấm để làm nóng người lên, rồi Mẹ cho tôi cởi bớt một lớp vớ ngoài ra vì các đầu ngón chân tôi bị ép chặt hết cả lại.

— Hai tai con đau quá. – Tôi nói với Mẹ.

Mẹ nhướng mày lên.

— Trong chúng yên lặng quá.

— À, là vì chúng ta không còn nghe những tiếng động nhỏ quen thuộc, chẳng hạn như tiếng máy điều nhiệt phả hơi ấm hay tiếng tủ lạnh kêu o o.

Tôi chơi đùa với bạn Răng Hư, tôi giấu bạn ấy ở những chỗ khác nhau như dưới gầm chị Tủ đầu giường, trong túi gạo rồi ở sau bà Đĩa xà phòng. Tôi thử nhiều chỗ và rồi quên bẵng mất đã để bạn ấy ở đâu. Chợt tôi sửng sốt khi thấy Mẹ đang thái nhỏ toàn bộ chỗ đậu cô-ve trong ông Tủ lạnh. Sao Mẹ thái nhiều đậu thế nhỉ?

Rồi tôi sực nhớ một thứ vô cùng hấp dẫn mà tôi nghe được tối qua.

— À, Mẹ, cái kẹo mút.

— Ở trong thùng rác. – Mẹ vẫn không ngừng tay thái.

Tại sao hẳn ta lại để kẹo trong thùng rác? Tôi chạy đến đó, đập chân lên đòn bẫy và, *hấp*, nắp thùng bật ra nhưng tôi vẫn không thấy cái kẹo mút đâu. Tôi mò tìm trong mớ vỏ cam, cốm, thức ăn thừa và mấy miếng nhựa.

— Thôi bỏ đi con. – Mẹ kéo vai tôi.

— Cái kẹo đó là món quà ngày Chủ nhật của con mà. – Tôi nói với Mẹ.

— Nó chỉ là rác rưởi thôi.

— Không phải.

— Hẳn chỉ phải bỏ ra có năm mươi xu để mua cái kẹo đó. Hẳn giấu cọt con đấy.

— Con chưa bao giờ có cái kẹo mút nào. – Tôi vùng ra khỏi tay Mẹ.

Cô Bếp lò chẳng hâm nóng được món thức ăn nào vì điện đã bị cắt. Do đó, bữa trưa của Mẹ con tôi là món đậu cô-ve lạnh ngắt trơn tuột, tệ hơn cả đậu đã luộc. Chúng tôi buộc lòng phải ăn vì nếu không thì chúng sẽ nhão nhoẹt và hư mất. Tôi thì không quan tâm chuyện đó lắm, nhưng như thế là phí phạm.

— Con có muốn nghe chuyện *Thỏ Bunny trốn chạy* không? – Mẹ hỏi khi chúng tôi đã rửa xong mớ chén đĩa bằng nước lạnh buốt.

Tôi lắc đầu và hỏi.

— Khi nào thì hết cắt điện hả Mẹ?

— Mẹ không biết, xin lỗi con.

Chúng tôi vào nằm trên chõ Giường cho ấm. Mẹ vén hết cả áo lên và tôi tha hồ bú, xong tí bên trái rồi sang đến tí bên phải.

— Nếu Căn phòng cứ lạnh hơn rồi lạnh lạnh hơn nữa thì sao?

— Ô, không đâu. Ba ngày nữa là sang tháng Tư rồi. – Mẹ vừa đáp vừa vỗ vỗ người tôi. – Không thể lạnh hơn nữa đâu.

Chúng tôi ngủ gà gật, nhưng tôi chỉ ngủ một chút thôi. Tôi đợi đến khi Mẹ đã ngủ say rồi vịn mình trườn ra và mon men đến ông Thùng rác lần nữa.

Tôi tìm thấy cái kẹo mút nằm tẹt đáy thùng, nó hình quả bóng màu đỏ. Tôi rửa cả tay lẫn cái kẹo vì có mấy miếng thức ăn thiêu dính lên nó. Tôi tháo ngay lớp ni lông gói kẹo ra và mút lấy mút để, đó là thứ ngọt ngào nhất tôi từng được thưởng thức. Mùi vị của Bên ngoài là thế này chẳng?

Nếu tôi bỏ trốn ra ngoài thì tôi sẽ biến thành một cái ghế và Mẹ chẳng biết được cái nào là tôi. Hoặc tôi sẽ trở nên vô hình và bám chặt vào chõ Cửa sổ trần, còn Mẹ sẽ nhìn xuyên qua người tôi. Hay là biến thành một hạt bụi nhỏ xíu rồi chui vào mũi, và Mẹ sẽ hắt xì thôi tôi bay ra ngoài ngay lập tức.

Hai mắt Mẹ mở ra.

Tôi giấu ngay cái kẹo ra sau lưng.

Rồi Mẹ lại nhắm mắt.

Tôi cứ mút mãi suốt hàng giờ liền dù tôi cảm thấy hơi khó chịu. Cuối cùng thì cái kẹo chỉ còn lại chiếc que và tôi bỏ nó trở lại ông Thùng rác.

Khi thức dậy, Mẹ chẳng nói gì về cái kẹo mút cả, có lẽ lúc đó Mẹ vẫn còn ngủ dù hai mắt đã mở to. Mẹ thử bật lần nữa nhưng anh Đèn vẫn chưa chịu dậy. Mẹ bảo là Mẹ sẽ để anh Đèn bật như thế và chúng tôi sẽ biết ngay khi nào hết cắt điện.

— Thế nếu anh sáng lên lúc giữa đêm và đánh thức Mẹ con mình dậy thì sao?

— Mẹ không nghĩ điện sẽ có lại lúc nửa đêm đâu.

Chúng tôi chơi trò *Bowling* với Bóng nảy và Bóng chữ và đánh đổ mấy lọ vitamin mà chúng tôi đặt những cái đầu lên chúng khi tôi lên bốn, như là RỒNG, Người ngoài hành tinh, Công chúa và Cá sấu. Gần như trận nào tôi cũng thắng.

Tiếp theo, tôi thực hành phép cộng, phép trừ, các dãy số rồi đến phép nhân, phép chia và viết ra những con số lớn nhất. Mẹ khâu cho tôi hai con búp bê mới từ những đôi vớ bé xíu thời tôi hãy còn là em bé, chúng đang tươi cười bằng cái miệng là những đường thêu, còn mắt làm bằng nút áo. Tôi cũng biết khâu, nhưng việc đó không thú vị lắm. Tôi ước gì có thể nhớ hồi bé mình ra sao.

Tôi viết một bức thư cho bạn Bob bọt biển kèm theo một bức tranh ở mặt sau vẽ tôi và Mẹ đang nhảy nhót cho ấm người. Chúng tôi chơi bài *Snap* tìm hình giống nhau và trò *Câu cá*. Rồi Mẹ muốn chơi *Cờ vua* nhưng trò này làm cho não tôi mềm oặt nên Mẹ bảo thôi chơi *Cờ đam* vậy.

Mấy ngón tay đã cứng ngắc, tôi cho chúng vào miệng. Mẹ bảo làm như thế vì trùng sẽ chạy khắp cơ thể nên bắt tôi đi rửa tay lần nữa trong dòng nước lạnh buốt.

Chúng tôi nhào bột rồi vo thành thật nhiều hạt nhỏ để làm vòng cổ nhưng chưa thể xỏ sâu vì phải đợi chúng khô và cứng lại đã. Rồi chúng tôi chế tạo một con tàu vũ trụ từ mấy cái hộp và bình. Băng dính đã gần hết nhưng Mẹ bảo cứ làm đi, thế là chúng tôi dùng đến miếng cuối cùng.

Chị Cửa sổ trần đang tối dần.

Bữa tối là món phô mai nướng mỡ hôi và bông cải đã có mùi. Mẹ bảo tôi phải ăn, không thì sẽ thấy lạnh hơn nữa.

Mẹ lấy hai viên thuốc giảm đau và uống một ngụm nước lớn để nuốt chúng xuống.

— Tại sao Răng Hư đã ra rồi mà Mẹ vẫn còn đau?

— Mẹ nghĩ là mẹ vừa phát hiện thêm vài cái nữa.

Chúng tôi xỏ áo ngủ chui đầu vào và mặc thêm mấy bộ quần áo nữa bên ngoài. Mẹ bắt đầu hát:

— *Phía bên kia núi...*

— *Ở phía bên kia núi...* – Tôi hát theo.

— *Ở phía núi bên kia...*

— *... là tất cả những gì chàng có thể trông thấy.*

Tôi hát bài “Chín mươi chín lon bia trên tường” và cứ thế giảm dần cho đến khi chỉ còn lại bảy mươi lon.

Mẹ đưa hai tay lên bịt tai và nói phần còn lại để ngày mai hát tiếp.

— Biết đâu ngày mai sẽ lại có điện.

— Ô hay quá! – Tôi nói.

— Và ngay cả khi không có điện, hấn cũng không thể bắt mặt trời
đứng lên.

Lão Nick ư?

— Tại sao hấn lại bắt mặt trời đứng lên?

— Ý mẹ muốn nói là hấn không thể làm được. – Mẹ ôm tôi một cái
thật chặt và nói tiếp. – Mẹ xin lỗi.

— Sao Mẹ lại xin lỗi?

— Đó là lỗi của mẹ, vì mẹ đã chọc giận hấn ta. – Mẹ thở hển hển.

Tôi nhìn vào mặt Mẹ nhưng không thấy rõ lắm.

— Hấn không chịu nổi mỗi khi mẹ hét lên. Đã lâu lắm rồi mẹ mới hét
lại, và hấn muốn trừng phạt mẹ con mình.

— Hấn sẽ trừng phạt mình thế nào? – Tôi đập thành thịch rõ to.

— Không, ý mẹ là hấn làm rồi đấy. Hấn cắt điện.

— Ô, thế cũng chẳng sao.

— Vậy con nghĩ thế nào mới là trừng phạt? – Mẹ cười phá lên. – Mẹ
con mình đang lạnh run cầm cập và phải ăn rau củ nhớt nhờn nhọt đây
này.

— Dạ, nhưng con cũng nghĩ là hấn sẽ còn phạt mẹ con mình nữa. –
Tôi cố gắng hình dung. – Ví dụ như có hai Căn phòng, và giả sử hấn sẽ
nhốt con trong một căn, còn Mẹ ở căn bên kia.

— Jack, con thật tuyệt vời.

— Tại sao con lại tuyệt vời?

— Mẹ không biết. — Mẹ trả lời. — Chỉ là cách nói của con thôi.

Mẹ con tôi nằm sát vào nhau hơn nữa.

— Con không thích tối tăm thế này. — Tôi nói với Mẹ.

— Nào, đã đến giờ đi ngủ rồi, đừng nào thì trời cũng tối đen mà.

— Con cũng đoán thế.

— Không cần nhìn rõ mặt mà mẹ con mình vẫn hiểu nhau, đúng không nào?

— Vâng ạ.

— Đêm ơi đêm, hãy ngủ thật êm, đừng cho rệp cắn.

— Con không phải vào ngủ trong chị Tủ áo ạ?

— Tối nay thì không cần đâu. — Mẹ đáp.

KHI CHÚNG TÔI THỨC DẬY, trời còn rét hơn nữa. Bận Đồng hồ báo 07:09.

Bận ấy có riêng một cục pin, nguồn năng lượng bé xiu của bận ấy được giấu kỹ ở bên trong.

Mẹ cứ ngáp mãi vì tối qua Mẹ thức trắng.

Còn tôi thì bị đau bụng, Mẹ bảo chắc là do ăn toàn rau sống. Tôi muốn uống một viên thuốc giảm đau trong lọ và Mẹ cho tôi nửa viên. Tôi đợi và đợi mãi nhưng cái bụng chẳng bớt đau tí nào.

Chị Cửa sổ trần càng lúc càng sáng hơn.

— Con mừng là tối qua hẳn đã không đến. — Tôi nói với Mẹ. — Con dám cá là hẳn sẽ chẳng bao giờ đến nữa, thế thì thật tuyệt vời.

— Jack, nghĩ kỹ lại nào. — Mẹ hơi cau mày.

— Con đang nghĩ mà Mẹ.

— Ý mẹ là điều sau đó kìa. Chúng ta sẽ lấy thức ăn từ đâu đây?

Câu này thì tôi biết.

— Từ Chúa Hài đồng Jesus trên những cánh đồng ở Bên ngoài.

— Không, nhưng... ai sẽ mang chúng đến cho chúng ta?

— Ô.

Mẹ ngồi dậy và nói vòi nước còn chảy là một dấu hiệu tốt.

— Hẳn có thể cắt cả nước nữa kia, nhưng hẳn chưa làm.

Tôi không biết đó là dấu hiệu của cái gì nữa.

Chúng tôi ăn sáng với bánh vòng, nhưng chúng bơ tươi và lạnh ngắt.

— Nếu hẳn không mở điện lên thì sao hả Mẹ? – Tôi hỏi.

— Mẹ chắc hẳn sẽ mở mà. Có lẽ chỉ trong hôm nay thôi.

Đã mấy lần tôi thử bấm các nút trên Ti-vi. Nhưng nó vẫn chỉ là một cái hộp cam lạng xám ngắt, tôi nhìn thấy mặt mình trong đó nhưng không rõ bằng trong chị Gương.

Chúng tôi tập đủ các môn Thể dục mà cả hai Mẹ con nghĩ ra để làm ấm cơ thể. Luyện *Karate* và chơi trò *Hòn đảo*, *Hãy nghe lệnh của Simon* và *Nhào lộn trên bạt lò xo*. Trò *Nhảy lò cò* là chúng tôi phải nhảy từ tấm gạch này sang tấm khác mà không chạm vạch hay bị té ra ngoài.

Rồi Mẹ chọn chơi trò *Bịt mắt đi tìm* và lấy cái quần lính của tôi buộc quanh mắt mình. Tôi trốn trong bà Gầm giường, nằm cạnh bé Rắn trứng, thậm chí tôi còn nín thở và ép mình nằm xẹp xuống như tờ giấy trong quyển sách. Thế là Mẹ phải tìm cả trăm giờ đồng hồ mới thấy được tôi. Tiếp theo tôi chọn trò *Trèo tường*. Mẹ giữ chặt hai tay tôi và tôi bước

dần lên trên hai cẳng chân Mẹ cho đến khi hai bàn chân cao hơn đầu tôi, rồi tôi treo ngược người, mấy bím tóc rơi lên mặt làm tôi cười khúc khích. Búng người thêm một cái nữa và thế là tôi lại lộn người trở lại như cũ. Tôi còn muốn chơi trò này thêm nhiều lần nữa nhưng bên cổ tay yếu của Mẹ lại đang đau.

Đến lúc này thì chúng tôi mệt như.

Chúng tôi làm một cái di động, dùng một sợi mì dài và chỉ rồi cột đủ thứ lên: những tấm hình nhỏ vẽ tôi toàn một màu cam và hình vẽ Mẹ thì toàn một màu xanh lá, những miếng giấy bạc cong vênh và những chùm giấy vệ sinh. Mẹ gắn đầu sợi chỉ lên bà Trần nhà bằng cái đinh ghim cuối cùng lấy từ bà Bộ đồ may. Khi sợi mì đu đưa thì tất cả những món đồ nho nhỏ trên đó cũng lắc lư theo, còn chúng tôi đứng bên dưới lấy hết sức thổi vào.

Tôi thấy đói bụng nên Mẹ bảo tôi có thể ăn quả táo cuối cùng.

Nhỡ Lão Nick không mang thêm táo đến thì sao?

— Tại sao hấn lại trừng phạt Mẹ con mình? – Tôi hỏi.

Mẹ nhăn miệng:

— Hấn nghĩ Mẹ con mình là những thứ thuộc quyền sở hữu của hấn, bởi vì Căn phòng cũng thế.

— Sao lại thế?

— Ừ thì, vì hấn đã xây dựng nó.

Thật kỳ lạ. Tôi nghĩ Căn phòng tự nó đã có sẵn chứ.

— Chẳng phải là Đức Chúa trời đã làm ra mọi thứ sao?

Mẹ không nói gì đến cả phút rồi xoa cổ tôi, đáp:

— Dù sao thì Đức Chúa trời cũng tạo ra tất cả những thứ gì tốt đẹp.

Chúng tôi chơi trò *Con thuyền Noah* trên mặt bà Bàn ăn, tất cả mọi thứ như anh Lược chải đầu, nhóc Đĩa nhỏ, ông Đè lười, mấy cuốn sách và bạn Jeep đều phải xếp hàng và trèo vào anh Hộp thật nhanh trước khi cơn đại hồng thủy ập đến. Thật ra thì Mẹ đã không chơi nữa, hai tay Mẹ ôm lấy mặt cứ như nó nặng lắm vậy.

— Những cái răng khác làm Mẹ đau phải không? – Tôi gặm quả táo.

Mẹ nhìn tôi qua mấy ngón tay, mắt mở rất to.

— Những cái nào?

Và Mẹ đột ngột đứng lên làm cho tôi suýt giật mình. Mẹ ngồi vào bà Ghế bập bênh và đan hai tay vào nhau.

— Lại đây nào, mẹ sẽ kể con nghe một câu chuyện.

— Chuyện mới hả Mẹ?

— Ừ.

— Tuyệt cú mèo!

Mẹ đợi đến khi tôi đã nằm gọn vào trong vòng tay. Tôi chỉ nhắm nửa kia của quả táo để lâu hết hơn.

— Con có biết tại sao Alice không phải lúc nào cũng ở xứ Thần tiên không?

Đây là câu hỏi mẹo mà tôi đã biết.

— A, bạn ấy vào nhà Thỏ trắng và rồi lớn đùng lên đến nỗi phải thò hai tay qua cửa sổ, hai chân thì nhô ra khỏi ống khói. Rồi bạn ấy đá vào Thần lằn Bill *bùm bùm*, khúc ấy vui lắm.

— Không, trước đó nữa kìa. Con còn nhớ lúc cô bé nằm trên bãi cỏ không?

— Rồi ngã nhào xuống hố sâu bốn ngàn dặm nhưng chẳng bị trầy xước tí nào.

— Phải, mẹ cũng giống như Alice đấy. – Mẹ bảo.

— Đâu phải! – Tôi cười phá lên. – Bạn ấy chỉ là một bé gái nhỏ xíu với cái đầu to đùng, thậm chí to hơn cả đầu của Dora nữa mà.

Mẹ cắn môi, ở đó có một vết sẫm.

— Phải, nhưng mẹ cũng đến từ một nơi khác, giống như Alice. Lâu thật lâu trước đây, mẹ ở...

— Tận trên Thiên đường.

Mẹ đưa ngón tay lên miệng để ngăn tôi lại.

— Mẹ rơi xuống và cũng là một đứa trẻ giống như con, mẹ sống với mẹ và cha của mẹ.

— Mẹ là mẹ mà. – Tôi lắc đầu.

— Nhưng mẹ cũng có riêng một người mà mẹ gọi là mẹ. Và giờ mẹ vẫn có đấy.

Tại sao Mẹ lại giả vờ như thế, có phải đây là một trò chơi mà tôi chưa từng biết?

— Bà là... mẹ đoán là con sẽ gọi là bà ngoại.

Giống như *abuela* của Dora. Hay như nữ thánh Anne trong bức hình với Đức Mẹ đồng trinh Mary ngồi trong lòng bà. Tôi đang gặm phần lõi táo, giờ thì nó gần như chẳng còn mấy, vậy nên tôi đặt nó lên bà Bàn ăn.

— Vậy là mẹ đã lớn lên trong bụng bà phải không?

— Ừm... thật ra thì không, mẹ được nhận nuôi. Có bà và bố của mẹ, con sẽ gọi là ông *ngoại*. Và mẹ cũng có... à... mẹ có một người anh trai tên là Paul.

— Đó là một vị thánh mà. – Tôi lắc đầu.

— Không, Paul khác kia.

Sao lại có thể có hai Paul được nhỉ?

— Con sẽ gọi người ấy là bác Paul.

Nhiều tên quá, đầu tôi đầy căng. Bụng tôi hẫng còn trống như thể trái táo không hề có trong đó.

— Mình ăn trưa với gì hả Mẹ?

Mẹ không hề cười.

— Mẹ đang kể về gia đình của con đó.

Tôi lại lắc đầu.

— Con chưa từng gặp họ không có nghĩa là họ không tồn tại. – Mẹ nói tiếp. – Trên trái đất này có nhiều thứ mà thậm chí con chưa từng mơ thấy.

— Có còn miếng phô mai nào không bị mướt mồ hôi không Mẹ?

— Jack, điều này rất quan trọng. Mẹ đã từng sống trong một căn nhà cùng với bố mẹ của mẹ và bác Paul.

Tôi phải tham gia vào trò chơi này để Mẹ đừng nổi giận.

— Một căn nhà trong Ti-vi phải không?

— Không phải, ở bên ngoài ấy.

Thật là buồn cười. Mẹ đã bao giờ ở Bên ngoài đâu.

— Nhưng nó cũng giống như căn nhà mà con đã nhìn thấy trên ti-vi, ừ, một căn nhà ở ngoại vi thành phố, với một cái sân ở đằng sau và một *cái vồng*.

— Vồng là gì hả Mẹ?

Mẹ lấy cây bút chì từ trên bác Kệ xuống và vẽ một bức hình có hai cái cây lớn, có những sợi thừng được kết với nhau bằng những cái gút và có một người nằm trên những sợi thừng đó.

— Đó là cướp biển phải không ạ?

— Đó là mẹ, đang nằm đung đưa trên vồng.

Mẹ dịch đẩy tờ giấy qua lại, vẽ sôi nổi.

— Và mẹ cũng thường đến công viên gần nhà cùng với bác Paul để chơi xích đu, rồi ăn kem nữa. Ông bà ngoại của con chở bọn mẹ đi chơi xa bằng xe hơi, tới sở thú và đi ra biển. Lúc đó mẹ hãy còn là một bé gái.

— Không.

Hai tay Mẹ đè nghiêng bức tranh xuống mặt bà Bàn ăn. Có nước nhỏ xuống khiến khuôn mặt trắng của bà lấp lánh.

— Đừng khóc, Mẹ ơi! – Tôi nói.

— Mẹ không tìm lại được. – Mẹ lấy tay chùi nước mắt đang chảy tràn trên mặt.

— Tại sao Mẹ lại không tìm được?

— Ước gì mẹ có thể mô tả hay hơn. Mẹ nhớ quá.

— Mẹ nhớ cái vồng phải không?

— Tất cả. Mẹ nhớ thời được sống ở bên ngoài.

Tôi nắm lấy tay Mẹ. Vì Mẹ muốn tôi tin vào chuyện này nên tôi sẽ cố tin, nhưng nó làm tôi nhức cả đầu.

— Thật ra thì Mẹ đã từng sống trong Ti-vi phải không?

— Mẹ đã bảo con rồi, đó không phải là Ti-vi. Đó là thế giới thực và con không tưởng tượng được nó to lớn đến chừng nào đâu. – Mẹ đưa cả hai tay ra và chỉ lên khắp các bức tường. – Căn phòng chỉ là một mẫu bé xíu thôi tha của Thế giới Bên ngoài thôi.

— Bạn Căn phòng này không thôi. – Tôi gần như găm lên. – Chỉ thỉnh thoảng nặng mùi khi Mẹ xì hơi.

Mẹ lại lấy tay quệt nước mắt.

— Rắc của Mẹ hôi hơn của con nhiều. Mẹ chỉ cố đánh lừa con và tốt hơn là Mẹ nên ngừng ngay lại.

— Được rồi. – Mẹ bảo, gần như chẳng còn chút hơi sức nào, như một quả bóng xẹp vậy. – Mình ăn bánh mì kẹp nhé.

— Chi vậy ạ?

— Thì con vừa nói là đói bụng đấy thôi.

— Không, con không đói.

Mặt Mẹ đanh lại.

— Mẹ đi làm bánh mì kẹp đây, và con sẽ ăn, đồng ý chứ?

Chỉ có bơ đậu phộng thôi vì phô mai đã chảy hết rồi. Trong khi tôi ăn, Mẹ ngồi bên cạnh tôi nhưng lại chẳng ăn miếng nào. Mẹ bảo:

— Mẹ biết là nó nhiều quá nên con không nuốt được.

Mẹ đang nói về bánh mì kẹp ư?

Món tráng miệng là quýt. Cả một hộp đầy quýt nằm giữa hai Mẹ con, tôi ăn những múi to vì Mẹ thích những múi nhỏ hơn.

— Mẹ không nói dối con về những chuyện đó đâu. – Mẹ nói khi tôi đang mút lấy mút để múi quýt. – Trước đây mẹ không thể kể con nghe vì khi đó con còn nhỏ quá nên sẽ không hiểu được. Vậy nên trước giờ mọi thứ giống như là mẹ lừa con. Nhưng bây giờ thì con đã năm tuổi rồi, mẹ nghĩ con đã có thể hiểu được.

Tôi lắc đầu.

— Điều mẹ đang làm ngược lại với nói dối. Giống như là không nói dối ấy.

Buổi trưa, chúng tôi ngủ một giấc dài.

Mẹ đã thức dậy và đang nhìn tôi, mặt Mẹ chỉ cách mặt tôi có hai đốt ngón tay. Tôi trườn xuống để bú tí bên trái.

— Tại sao Mẹ không thích ở đây? – Tôi hỏi Mẹ.

Mẹ ngồi dậy và kéo áo thun xuống.

— Con chưa bú xong mà.

— Xong rồi, con đang nói chuyện kia mà.

Tôi cũng ngồi dậy theo.

— Sao Mẹ lại không thích ở trong Căn phòng này với con?

— Lúc nào mẹ cũng thích ở với con. – Mẹ ôm chặt lấy tôi.

— Nhưng sao lúc này Mẹ nói là nó bé xíu và thối tha.

— Ôi, Jack! – Mẹ yên lặng không nói gì suốt cả phút. – À, mẹ thích ở bên ngoài hơn. Nhưng là với con ấy.

— Con thích ở đây với Mẹ.

— Ừ.

— Làm sao hănn lại làm ra được ạ?

Mẹ biết là tôi nói về ai. Tôi nghĩ Mẹ sẽ không nói gì, vậy mà rồi Mẹ lại đáp:

— Thật ra thì lúc đầu đây là nhà kho ở trong vườn. Chỉ là một khoảnh ruộng mỗi chiều dài mười hai bàn chân, bằng thép bọc nhựa. Nhưng rồi hănn ta gắnn thêm một cái cửa sổ trần cách âm và hàng tá xốp cách điện trong tường, sau đó lại thêm một lớp chì vì chì triệt tiêu mọi âm thanh. Ồ, lại còn cửa an toàn có mã số nữa. Hănn khoe mãi về cái công trình tuyệt vời mà hănn đã dựng nên này.

Buổi chiều trôi qua thật chậm.

Chúng tôi đọc hết tất cả những cuốn sách hình trong ánh sáng lạnh lẽo. Hôm nay chị Cửa sổ trần trông hơi khác lạ. Chị có một chấm đen trông giống như một con mắt.

— Nhìn kìa Mẹ!

— Đó là một cái lá. – Mẹ cười, nói.

— Sao nó lại ở đó được ạ?

— Chắc là gió đã thổi nó rơi khỏi một cái cây và rớt xuống mặt kính.

— Một cái cây thực sự ở Bên ngoài?

— Phải. Con thấy chưa? Bằng chứng đấy. Có cả một thế giới ở bên ngoài.

— Mình chơi trò *Đậu thần* đi. Mình sẽ đặt cái ghế của con lên trên mặt bà Bàn ăn... – Mẹ sẽ giúp tôi chuyện đó. – Rồi đặt ông Thùng rác lên

trên ghế của con. Rồi con sẽ trèo lên trên cùng.

— Không an toàn đâu.

— Có chứ, nếu Mẹ đứng lên trên bà Bàn ăn và vịn ông Thùng rác để cho con đừng có lắc lư.

— Hừm. – Mẹ nói thế thì gần như là không rồi.

— Chỉ thử thôi mà Mẹ! Đi Mẹ!

Tuyệt vời, tôi không ngã. Khi đứng trên nắp ông Thùng rác, tôi thực sự có thể nắm lấy những thanh đà của bà Mái nhà ở chỗ nghiêng nối liền với chị Cửa sổ trần. Có thứ gì đó ở phía trên tấm kính của chị mà trước đây tôi chưa hề thấy.

— Tổ ong. – Tôi nói cho Mẹ nghe rồi vuốt ve nó.

— Đó là tấm lưới polycarbonate. – Mẹ giải thích. – Không thể phá vỡ được. Mẹ rất thường đứng lên đó để nhìn ra ngoài, hồi trước khi con ra đời ấy.

— Cái lá đen thui hết rồi. Lại còn có lỗ trên mặt nữa.

— Ừ, Mẹ nghĩ nó là một cái lá úa từ mùa đông vừa rồi.

Tôi có thể nhìn thấy màu xanh rộng khắp xung quanh, đó là bầu trời với vài mảng màu trắng ở bên trong mà Mẹ bảo là những đám mây. Tôi nhìn xuyên qua cái tổ ong, tập trung nhìn, chăm chú nhìn mà mãi chỉ thấy mỗi bầu trời. Chẳng có thứ gì hiện lên, cả những con tàu, xe lửa hoặc là ngựa, đám con gái với cả những căn nhà chọc trời.

Khi trèo xuống khỏi ông Thùng rác và cái ghế, tôi xô tay Mẹ ra.

— Jack...

Tôi tự mình nhảy xuống chú Sàn nhà.

— Nói dối, nói dối lời đuôi. Chẳng có gì ở Bên ngoài cả.

Mẹ bắt đầu giải thích nhưng tôi đã lấy ngón tay bịt chặt tai và hét lên:

— Aaaa...

Tôi ngồi chơi một mình với bạn xe Jeep. Tôi gần khóc nhưng giả vờ không sao.

Mẹ đang kiểm tra anh Tủ ngăn kéo và khua khoắng mấy lon đồ hộp. Tôi nghĩ là tôi nghe thấy tiếng Mẹ đếm để xem chúng tôi còn được những gì.

Lúc này người tôi lạnh run cầm cập, mấy ngón tay tê cứng dưới lớp vớ.

Đến bữa tối, tôi cứ hỏi xem liệu cả hai Mẹ con có thể ăn chỗ ngũ cốc còn lại được không và cuối cùng thì Mẹ cũng bảo được. Tôi làm đổ mất một ít vì mấy ngón tay không còn cảm giác gì nữa.

Bóng tối đã quay lại, nhưng Mẹ đã thuộc lòng tất cả các giai điệu của cuốn “Tuyển tập những bài hát ru”. Tôi đòi chơi trò Cam và Chanh nổi vẫn quen thuộc. Câu ưa thích nhất của tôi là “*Thật chẳng ngờ, chuông vọng sân nhà thờ*” vì nó nghe trầm như tiếng một con sư tử. Nó cũng có liên quan đến một cái *máy chém* chặt đầu người nữa.

— *Máy chém* là gì hả Mẹ?

— Là một con dao lớn, mẹ đoán thế.

— Con không nghĩ thế. – Tôi nói với Mẹ – Đó là một cái trục thẳng có cánh quạt quay thật nhanh và cắt bay đầu.

— Khiếp quá!

Chúng tôi không hề buồn ngủ nhưng tối mịt nên cũng chẳng làm được gì. Vậy là hai Mẹ con ngồi trên chị Giường và tập gieo vãi.

— Ông bà Brao thật là lao đao.

— Mấy người Backyardigan phải đi trên lan can.

— Hay đấy! – Tôi nói với Mẹ. – Ông bà Grace giẫm lên dây.

— Rất tốt! – Mẹ khen. – Ông bà Jun mặc áo thun.

— Ông bà Barney sống trong trang trại Y.

— Ăn gian.

— Được rồi mà. – Tôi nói. – Bác Pôn té từ mái tôn.

— Đã có lần bác bị ngã văng khỏi xe máy.

— Tại sao bác lại văng khỏi xe máy? – Tôi quên mất là bác Paul có thật.

— Do tai nạn. Nhưng xe cấp cứu đã chở bác đến bệnh viện và các bác sĩ đã chữa cho bác lành lặn rồi.

— Họ có cắt mở toang người bác không ạ?

— Không, không đâu, họ chỉ bó bột cánh tay của bác để hết đau và xương mau lành thôi.

Vậy là bệnh viện cũng có thật, cả xe máy nữa. Đầu tôi sắp sửa vỡ tung với bao nhiêu thứ mới mẻ mà tôi phải tin.

Căn phòng đã hoàn toàn tối đen, ngoại trừ chỗ chị Cửa sổ trần là còn hơi lờ mờ sáng. Mẹ bảo rằng trong thành phố thế nào cũng có chút ánh sáng từ những ngọn đèn đường và đèn điện từ các tòa nhà hay đủ thứ khác.

— Thành phố ở đâu hả Mẹ?

— Ở ngay ngoài kia thôi. – Mẹ đáp và đưa tay chỉ về Bức tường sau chị Giường.

— Con đã nhìn qua chị Cửa sổ trần mà chẳng thấy thành phố.

— Ra thế, vì vậy mà con nổi giận với mẹ đấy.

— Con không giận Mẹ.

Mẹ hôn trả lại tôi, nói:

— Cửa sổ trần nhìn thẳng lên trời, còn hầu hết những thứ mẹ kể cho con nghe thì nằm trên mặt đất, vì thế để nhìn thấy chúng thì mình cần phải có một cửa sổ trông thẳng ra ngoài.

— Mình có thể hỏi xin một cái cửa sổ trông ra ngoài như món quà ngày Chủ nhật mà.

Mặt mẹ giống như đang cười vậy. Tôi quên rằng Lão Nick sẽ không đến đây nữa. Có lẽ cái kẹo mút là món quà ngày Chủ nhật cuối cùng. Tôi thấy mình sắp khóc đến nơi rồi nhưng khi ra đến miệng thì nó chỉ còn là một cái ngáp thật dài.

— Chúc ngủ ngon, Căn phòng. – Tôi chào.

— Đã đến giờ rồi à? Ừ. Chúc con ngủ ngon! – Mẹ nói.

— Chúc ông Đền và bé Bong bóng ngủ ngon. – Tôi đợi Mẹ nói thêm nhưng Mẹ im thin thít. – Ngủ ngon nhé, bạn xe Jeep và Điều khiển. Chúc ngủ ngon, chị Thảm, chị Mền, chúc mấy bạn Rệp ngủ ngon và đừng cắn nhé.

TÔI BỊ ĐÁNH THỨC bởi những tiếng ồn càng lúc càng lớn hơn. Không có Mẹ trên chị Giường. Ánh sáng mờ mờ, căn phòng vẫn lạnh buốt. Tôi nhìn qua thành giường và thấy Mẹ đang ngồi giữa chú Sàn nhà, tay đập thùm thụp.

— Chú Sàn nhà có lỗi gì hả Mẹ?

Mẹ ngừng tay, thở ra một hơi dài.

— Mẹ chỉ muốn đâm vào thứ gì đó, nhưng lại không muốn làm vỡ chúng.

— Sao lại không ạ?

— Thật ra thì mẹ rất muốn đập vỡ thứ gì đó. Mẹ muốn phá tan tành mọi thứ.

Tôi không thích Mẹ như thế này.

— Mình ăn sáng với gì hả Mẹ?

Mẹ nhìn tôi chăm chăm rồi đứng lên và đi lại chỗ anh Tủ ngăn kéo và lấy ra một cái bánh vòng – chắc là cái cuối cùng đây.

Mẹ chỉ ăn một góc bánh, Mẹ không đói lắm. Khi chúng tôi thở ra thì xuất hiện những làn hơi mờ mờ như sương.

— Vì hôm nay trời lạnh hơn. – Mẹ giải thích.

— Mẹ bảo là trời sẽ không lạnh hơn kia mà.

— Xin lỗi, mẹ lầm.

Tôi ăn hết cái bánh vòng.

— Con vẫn còn có một bà ngoại, ông ngoại và bác Paul chứ ạ?

— Còn chứ. – Mẹ đáp, khoe miệng khẽ mỉm cười.

— Họ đang ở trên Thiên đường ạ?

— Ô, không. – Mẹ mím môi. – Mẹ không nghĩ thế, dù sao thì bác Paul chỉ hơn mẹ có ba tuổi, bác... nói sao nhỉ, bác hẳn là đã hai mươi chín tuổi rồi.

— Thật ra họ đang ở đây. – Tôi thì thầm. – Chỉ là đang trốn thôi.

— Ở đâu? – Mẹ nhìn quanh.

— Chỗ bà Gầm giường ấy.

— Ô, thế thì phải ép người lại thật chặt. Có đến ba người và họ đều khá to con.

— Bằng con hà mã chứ?

— Không đến cỡ đó đâu.

— Có thể là họ ở... trong chị Tủ áo.

— Chung với mớ quần áo của mẹ á?

— Vâng ạ. Khi mình nghe tiếng lách cách thì tức là họ đang gõ mấy cái mắc áo đấy.

Mặt Mẹ xị xuống.

— Con chỉ đùa thôi mà. – Tôi nói.

Mẹ gật đầu.

— Liệu có lúc nào đó họ thực sự đến đây không ạ?

— Mẹ ước gì họ có thể đến được. Mẹ hết lòng cầu nguyện cho điều đó xảy ra, đêm nào cũng thế.

— Sao con không nghe thấy?

— Mẹ chỉ khấn thầm trong đầu thôi.

Tôi không biết là Mẹ cầu xin trong đầu, ở đó thì tôi không thể nghe thấy được.

— Họ cũng cầu mong suốt, nhưng họ không biết là mẹ đang ở đâu.

— Mẹ đang ở trong Căn phòng cùng với con.

— Nhưng họ không biết căn phòng ở đâu và họ cũng không biết gì về con.

Lạ nhỉ.

— Họ có thể tìm trong Bản đồ của Dora và khi họ đến, con sẽ nhảy vọt ra làm cho họ bất ngờ.

Suýt nữa là Mẹ phá lên cười, nhưng rồi lại thôi.

— Căn phòng này không có trong bất cứ bản đồ nào.

— Mình có thể nói cho họ qua điện thoại, Bob Thợ xây có một cái đó.

— Nhưng mẹ con mình đâu có.

— Mình có thể hỏi xin một cái như món quà ngày Chủ nhật. – Tôi chợt nhớ ra. – Nếu như Lão Nick hết giận.

— Jack này, hẳn ta sẽ chẳng bao giờ cho chúng ta một cái điện thoại hay một cái cửa sổ đâu. – Mẹ cầm lấy hai ngón tay cái của tôi và bóp nhẹ. – Mẹ con mình giống các nhân vật trong một cuốn sách mà hẳn không để cho bất cứ ai đọc.

Giờ tập Thể dục, chúng tôi chạy trên bện Đường chạy. Thật là khó đời bà Bàn ăn và mấy cái ghế bằng bàn tay tê cóng mất hết cảm giác. Tôi chạy tới lui đến mười vòng nhưng vẫn chưa thấy ấm lên, mấy ngón chân của tôi cứ vấp liên tục. Chúng tôi chơi trò *Nào lộn trên bạt lò xo* và *Karate*, hét vang yaaa đã đời rồi tôi lại chọn trò *Đấu thần*. Mẹ đồng ý khi

tôi hứa sẽ không nổi giận nếu không nhìn thấy gì. Tôi trèo lên mặt bà Bàn ăn, rồi lên cái ghế của tôi, lên tiếp ông Thùng rác và không hề loạng choạng nữa. Tôi lại bám vào thanh gờ nơi bà Mái nhà dốc nghiêng vào chị Cửa sổ trần. Tôi chăm chú nhìn xuyên qua cái tổ ong đến tận mảng màu xanh da trời và nó làm tôi lóa cả mắt. Được một lúc, Mẹ bảo Mẹ muốn xuống để làm bữa trưa.

— Đừng dọn món rau Mẹ nhé, bụng con không chịu nổi nữa đâu.

— Mình phải ăn cho hết trước khi mớ rau đó bị ỉn.

— Có thể ăn mì ống mà.

— Gần hết rồi con ơi.

— Thì cơm vậy. Nếu như... – Rồi tôi quên mất định nói gì vì tôi vừa trông thấy một thứ qua cái tổ ong đó. Nó nhỏ đến nỗi tôi nghĩ chỉ là thứ gì đó thoáng qua mắt thôi, nhưng không phải. Đó là một vạch kẻ rất mảnh vẽ nên một vết trắng dày trên bầu trời.

— Mẹ ơi...

— Gì thế?

— Một cái máy bay!

— Thật chứ?

— Thật – thật ơi là thật luôn. Á...

Tôi đổ nhào lên người Mẹ rồi cả hai ngã chổng vó xuống chị Thảm. Ông Thùng rác đập mạnh lên người hai Mẹ con rồi tiếp đến là cái ghế. Mẹ kêu lên *úi da úi da* và bóp bóp cổ tay.

— Con xin lỗi, xin lỗi! – Tôi rồi rít và hôn lên đó cho Mẹ bớt đau. – Con thấy nó rồi, một cái máy bay thực sự chỉ bé tí xíu.

— Tại vì nó ở rất xa. – Mẹ vừa nói vừa mỉm cười. – Mẹ cá là nếu con nhìn gần thì nó thực sự khổng lồ đấy.

— Điều ngạc nhiên nhất là nó viết một chữ I trên bầu trời.

— Cái đó gọi là... – Mẹ vỗ nhẹ vào đầu. – À, mẹ không nhớ nổi. Đó là một loại sọc, là làn khói của máy bay hay đại loại thế.

Đến bữa trưa chúng tôi chén hết bầy cái bánh quy còn lại với chỗ phô mai đã nhộp nháp. Phải nín thở mà nuốt ấỵ.

Mẹ cho tôi bú thêm một tí lúc nằm dưới chị Chăn lông vịt. Đã có đôi chút ánh sáng từ khuôn mặt vàng của Đức Chúa trời, nhưng vẫn chưa đủ để tắm nắng. Tôi không ngủ được, cứ trờng trờng nhìn lên chỗ chị Cửa sổ trần cho đến khi cả hai mắt ngửa ran mà vẫn không thấy chiếc máy bay nào nữa. Dù sao thì tôi cũng đã thực sự trông thấy một chiếc khi tôi ở trên cây Đậu thần, đó không phải là một giấc mơ. Tôi trông thấy nó đang bay ở Bên ngoài, vậy thì Bên ngoài là có thật hồi Mẹ hãỵ còn là một bé gái.

Chúng tôi thức dậy và chơi trò *Tạo hình bằng dây*, chơi *Domino* rồi chơi *Tàu ngầm* và *búp bê* với nhiều trò khác nữa, nhưng mỗi thứ chỉ chơi một chút thôi. Rồi đến trò *Ngâm miệng ngân nga*, đoán bài hát để quấ đi. Sau đó cả hai Mẹ con trở lại chị Giường để nằm cho ấỵ.

— Ngày mai mình ra Bên ngoài nhé Mẹ. – Tôi nói.

— Ôi, Jack.

Tôi gối đầu trên cánh tay dày cộm lên vì hai lớp áo len của Mẹ.

— Con muốn ngửi thử cho biết ngoài đó có mùi thế nào.

Mẹ ngẩng đầu lên nhìn tôi.

— Lúc sau chín giờ, khi anh Cửa mở ra thì không khí đi vào không giống với không khí trong phòng mình.

— Con để ý à? – Mẹ hỏi.

— Con để ý mọi thứ.

— Ừ, nó tươi mới hơn. Vào mùa hè thì có mùi cỏ mới cắt vì chúng ta sống ở sân sau nhà hăn. Đôi khi mẹ còn thoáng thấy những bụi cây và hàng rào.

— Sân sau của ai?

— Cửa Lão Nick. Căn phòng này được dựng lên từ nhà kho của hăn mà, con nhớ không?

Thật là khó mà nhớ được hết tất cả mọi điều, chẳng thứ gì có vẻ thật cả.

— Hăn là người duy nhất biết được mã số để ấn vào Bảng phím ở bên ngoài.

Tôi nhìn chăm chú cậu Bàn phím, tôi không biết là lại còn có một bạn khác nữa.

— Con đã bấm vào các số đó.

— Ừ, nhưng không phải là những con số bí mật có thể mở cửa ra — giống như chiếc chìa khóa vô hình vậy. – Mẹ nói. – Rồi khi hăn quay trở lại nhà, hăn sẽ bấm mã số lần nữa, vào cái bàn phím này. – Mẹ chỉ vào Bàn phím.

— Là căn nhà có cái vồng phải không?

— Không phải. – Giọng Mẹ to lên. – Lão Nick sống trong một căn nhà khác.

— Hôm nào mình đến nhà hẳn được không Mẹ?

Mẹ đưa tay lên đè vào miệng.

— Mẹ thích đến nhà ông bà ngoại của con hơn.

— Rồi Mẹ con mình sẽ được nằm trên võng đu đưa.

— Mình có thể làm bất cứ điều gì mình thích, khi đó chúng ta đã được tự do.

— Khi con lên sáu tuổi phải không?

— Chắc chắn là một ngày nào đó.

Một dòng nước chảy xuôi từ mặt Mẹ xuống mặt tôi, tôi nháy nhồm lên, nó có vị mặn.

— Mẹ ổn mà. – Mẹ nói và đưa tay quệt má. – Không sao đâu. Mẹ chỉ... mẹ chỉ hơi hoảng sợ thôi.

— Mẹ không thể hoảng sợ được. – Tôi gần như gào lên. – Ý kiến tệ quá.

— Chỉ hơi hơi thôi. Mẹ con mình ổn mà, mình vẫn có đủ những thứ cơ bản.

Bây giờ đến lượt tôi lo sợ, thậm chí còn sợ hơn cả Mẹ.

— Lỡ như Lão Nick chẳng những không ngừng cắt điện mà còn không đem thực phẩm đến cho chúng ta nữa, mãi mãi mãi mãi thì sao?

— Hẳn ta sẽ đem. – Mẹ nói, hơi thở vẫn nặng nề. – Mẹ gần như chắc chắn một trăm phần trăm là hẳn sẽ đem đến.

Gần một trăm phần trăm, nghĩa là chỉ có chín mươi chín. Liệu chín mươi chín có đủ không nhỉ?

Mẹ ngồi dậy lau mặt bằng tay áo len. Bụng tôi réo ùng ục, tôi tự hỏi không biết chúng tôi còn gì để ăn. Trời lại tối dần. Tôi không nghĩ ánh sáng đang thắp thế.

— Jack, Mẹ muốn kể con nghe một câu chuyện khác.

— Một câu chuyện thật chứ?

— Hoàn toàn có thật. Con biết trước đây mẹ cứ buồn rĩ rượi như thế nào rồi chứ?

Tôi thích câu chuyện này.

— Thế rồi con rơi từ trên Thiên đường xuống và lớn lên trong bụng Mẹ.

— Phải, nhưng con nghĩ xem, sao mẹ lại buồn chứ — bởi vì Căn phòng này. Lão Nick, trước đó mẹ thậm chí còn không biết hắn ta, mẹ mới mười chín tuổi. Hắn bắt trộm mẹ.

Tôi gắng sức để hiểu câu chuyện. Trộm, không được trộm! Nhưng tôi chưa nghe thấy ăn trộm con người bao giờ.

Mẹ giữ tôi thật chặt.

— Lúc đó mẹ đang là sinh viên. Sáng sớm hôm đó, mẹ đang băng qua một bãi giữ xe để đi đến thư viện trường, tai thì nghe... à, một cái máy nhỏ xíu có chứa cả ngàn bài hát và chúng cứ thế phát ra trong tai mình. Trong đám bạn bè thì mẹ là đứa đầu tiên có cái máy như thế.

Tôi ước gì mình cũng có cái máy này.

— Rồi thì, gã đàn ông đó chạy đến nhờ mẹ giúp đỡ, con chó của ông ta bị hôn mê và ông ta nghĩ rằng nó sắp chết.

— Tên là gì?

— Người đàn ông đó à?

— Không, tên của con chó. – Tôi lắc đầu.

— Không có, con chó chỉ là một trò bịp để dụ mẹ bước vào trong chiếc xe tải nhỏ của hăn, chiếc xe tải của Lão Nick.

— Nó màu gì?

— Chiếc xe ấy à? Màu nâu, hăn ta vẫn còn sử dụng chiếc xe đó, hăn lúc nào cũng than phiền về nó.

— Nó có bao nhiêu bánh?

— Mẹ muốn con tập trung vào nội dung câu chuyện. – Mẹ nhắc.

Tôi gật đầu. Hai bàn tay Mẹ giữ tôi chặt quá, tôi gỡ ra.

— Hăn ta bịt mắt mẹ...

— Giống như trong trò chơi *Bịt mắt bắt dê* ạ?

— Phải, nhưng không thú vị như thế. Hăn cứ phóng xe đi, mẹ sợ quá.

— Lúc đó con ở đâu?

— Con chưa rơi vào bụng mẹ mà, nhớ không?

Tôi quên mất.

— Con chó cũng ở trong chiếc xe tải à?

— Không có con chó nào cả. – Có vẻ Mẹ lại cáu kỉnh. – Con phải để mẹ kể hết câu chuyện này đã.

— Con được quyền chọn câu chuyện khác chứ?

— Mọi chuyện đã xảy ra như thế.

— Con muốn nghe chuyện Jack tiêu diệt Người khổng lồ được không?

— Nghe này. – Mẹ đặt bàn tay lên miệng tôi. – Hẳn ta cho mẹ uống một vài thứ thuốc ma mãnh gì đó và làm cho mẹ ngủ thiếp đi. Rồi khi mẹ thức dậy thì mẹ đã ở đây rồi.

Lúc đó trời đã gần như tốiมืด và tôi không nhìn rõ mặt Mẹ nữa. Mẹ đã quay mặt đi nên tôi chỉ có thể nghe được giọng Mẹ đang kể.

— Lần đầu tiên hẳn ta mở cánh cửa ra, mẹ hét lên cầu cứu thế là hẳn ta đánh quỵ mẹ, từ đó mẹ không làm thế nữa.

Bụng tôi quặn thắt lại.

— Lúc đó mẹ rất sợ phải đi ngủ, lúc nào cũng đề phòng hẳn ta quay lại. – Mẹ kể tiếp. – Chỉ lúc ngủ là mẹ không khóc thôi, và mẹ đã ngủ khoảng mười sáu giờ mỗi ngày.

— Mẹ có làm tràn ao không?

— Cái gì?

— Alice khóc đầy một cái ao vì bạn ấy không thể nhớ hết tất cả những câu thơ và con số của cô, thế rồi bạn ấy chìm xuống nước.

— Không. – Mẹ đáp. – Nhưng đầu mẹ nhức buốt, hai mắt thì đau rát. Mùi mấy tấm gỗ xộp làm cho mẹ muốn bệnh.

Mùi gì nhỉ?

— Mẹ phát điên lên và cứ nhìn mãi vào đồng hồ và đếm từng giây một. Mọi thứ đều trên người mẹ, trông chúng lúc thì lớn lên lúc thì nhỏ lại, nhưng mỗi khi mẹ quay mặt đi thì chúng bắt đầu trôi dạt. Cuối cùng khi hẳn mua một cái Ti-vi thì mẹ cứ mở nó suốt hai mươi bốn giờ một ngày, bảy ngày một tuần, cái thứ đồ vật ngu ngốc đó cứ lải nhải, rồi

mấy chương trình quảng cáo đồ ăn, miệng mẹ nhức nhối vì muốn ăn hết tất cả những món đó. Thỉnh thoảng mẹ lại nghe thấy tiếng nói từ Ti-vi bảo mẹ đủ thứ.

— Giống như Dora phải không?

Mẹ lắc đầu.

— Khi hẳn ta đi làm thì mẹ tìm cách trốn khỏi đây. Mẹ đã thử đủ cách. Mẹ đứng nhón chân ở trên bàn suốt nhiều ngày, cào vào cửa sổ trần đến gây hết móng tay. Mẹ ném lên đó đủ mọi thứ mà mẹ có thể nghĩ đến nhưng tấm lưới đó chắc quá, thậm chí mẹ còn không thể làm nứt được tấm kính.

Lúc này chị Cửa sổ trần chỉ còn là một ô vuông tối mờ.

— Đủ mọi thứ gì ạ?

— Cái chảo lớn, mấy cái ghế, thùng rác...

Tuyệt cú mèo, tôi ước gì mình được nhìn thấy Mẹ đang ném ông Thùng rác.

— Có lần, mẹ đục một cái lỗ.

Tôi bối rối.

— Ở đâu ạ?

— Con có thể sờ thấy nó, con muốn thử không? Mình sẽ phải bò vào... – Mẹ ném chị Chăn lông vịt ra sau lưng và kéo anh Hộp ra khỏi bà Gầm giường, vừa chui vào vừa khẽ lau bà. Tôi cũng trườn vào cạnh Mẹ, chúng tôi đến gần bên bé Rắn trứng nhưng không đụng vào nó. Giọng Mẹ trầm trầm ngay sát đầu tôi. – Mẹ lấy ý tưởng từ *Cuộc đào thoát vĩ đại*.

Tôi nhớ lại câu chuyện về trại tập trung của Đức quốc xã, không phải trại hè với những cây kẹo dẻo mà là mùa đông giá với hàng triệu người đang phải ăn súp đã có dòi. Quân Đồng minh mở tung cổng và mọi người chạy ra. Tôi nghĩ rằng quân Đồng minh là những thiên thần giống như các thiên thần dưới quyền Thánh Peter.

— Chìa tay ra cho mẹ nào... – Mẹ kéo mấy ngón tay tôi. Tôi chạm vào viên gạch ở chú Sàn nhà. – Ở ngay đây này. – Đột nhiên Sàn nhà dốc xuống với những cạnh thô nhám. Ngực tôi đang đánh trống *bùm bùm*, tôi không hề biết lại có một cái lỗ ở đây. – Cẩn thận đấy, đừng để đứt tay nhé. Mẹ đào cái lỗ này bằng con dao răng cưa. Mẹ cạy lớp gỗ lên, nhưng lớp gỗ làm mẹ mất kha khá thời gian. Đến lớp chì và bột xộp thì dễ rồi, nhưng con có biết là sau đó thì mẹ đã tìm thấy gì không?

— Xứ thần tiên?

Mẹ kêu lên một tiếng kêu giận dữ và tôi giật mình va đầu vào chị Giường.

— Con xin lỗi.

— Thứ mà mẹ tìm thấy là một lớp lưới mắt cáo.

— Ở đâu?

— Đây, ngay dưới cái lỗ này.

Một lớp lưới mắt cáo trong một cái lỗ? Tôi thò tay xuống sâu hơn nữa.

— Bằng kim loại ấy, con sờ thấy chưa?

— Dạ có. – Một thứ hơi lạnh và nhẵn nhụi, tôi chộp lấy nó bằng mấy ngón tay.

— Hẳn cải tạo cái nhà kho thành Căn phòng này. – Mẹ kể. – Hẳn đã giấu một lớp hàng rào bên dưới sàn nhà và trong các bức tường, thậm chí ở cả trần nhà. Vì vậy mà mẹ không bao giờ trốn thoát được.

Chúng tôi bò trở ra và ngồi tựa lưng vào chị Giường. Tôi mệt đứt hơi.

— Khi hẳn ta trông thấy cái lỗ này, hẳn rú lên.

— Như một con sói?

— Không phải, hẳn cười rú lên. Mẹ cứ sợ là hẳn sẽ đánh mẹ, nhưng lần ấy hẳn lại nghĩ đó chỉ là chuyện buồn cười.

Hai hàm răng tôi nghiến chặt.

— Rồi lần sau khi trở lại hẳn còn cười to hơn nữa. – Mẹ kể.

Lão Nick là một cái thầy ma ăn trộm hôi thối.

— Mẹ con mình sẽ nổi dậy chống lại hẳn ta. – Tôi nói với Mẹ. – Con sẽ nghiền nát hẳn thành mảnh vụn bằng rô bốt biến hình của con.

— Đánh hẳn chẳng có tác dụng gì. – Mẹ hôn lên khóe mắt tôi. – Mẹ đã thử một lần rồi, khi mẹ đã ở đây được khoảng một năm rưỡi.

Đây là điều thú vị nhất.

— Mẹ đã đánh Lão Nick?

— Chuyện là thế này. Mẹ lấy cái nắp bồn cầu, chuẩn bị thêm cả con dao nhỏ nữa, thế rồi vừa đúng chín giờ tối hôm đó, mẹ đứng đằng sau bức tường bên cạnh cánh cửa...

— Bồn cầu đâu có nắp. – Tôi bối rối.

— Lúc trước thì có, nó dùng để đầy bồn xả nước. Đó là thứ nặng nhất trong Căn phòng này.

— Chị Giường mới là siêu nặng.

— Nhưng mẹ đâu có nhắc được cái giường lên, phải không nào? –
Mẹ hỏi. – Vì vậy, khi mẹ nghe tiếng hấn ta bước vào phòng...

— Tiếng *bíp bip*.

— Đúng rồi, mẹ đập mạnh cái nắp bồn cầu vào đầu hấn.

Tôi nhét ngón tay cái vào mồm và cứ thế cắn liên tục.

— Thế nhưng mẹ đập không đủ mạnh. Cái nắp rơi xuống sàn nhà và vỡ ra làm đôi, còn hấn ta, Lão Nick ấy, hấn đã xoay xở được để đóng cánh cửa lại.

Có vị gì là lạ trong miệng tôi, còn tiếng mẹ thì nghèn nghẹn.

— Mẹ biết cơ hội duy nhất của mẹ là bắt hấn đưa mẹ mã số. Vì vậy mẹ ấn dao vào họng hấn, như thế này này. – Mẹ ấn móng tay vào dưới cằm tôi, tôi không thích bị như thế. – Mẹ nói, “cho tôi biết mã số”.

— Thế hấn ta có đọc không?

— Hấn nói ra mấy con số, và mẹ chạy tới bấm. – Mẹ thở dài.

— Là những con số gì hả mẹ?

— Mẹ không nghĩ đó là mã số thật. Lúc đó hấn chồm tới, bẻ ngoặt cổ tay mẹ rồi đoạt lấy con dao.

— Cái cổ tay bị đau của mẹ phải không?

— Phải, trước đó nó chưa bao giờ bị đau. Đừng khóc con. – Mẹ cúi xuống nói khẽ với tôi. – Chuyện xảy ra lâu rồi mà.

Tôi cố nói nhưng không thốt ra lời.

— Vậy thì Jack này, chúng ta đừng cố đánh hấn ta lần nữa nhé. Đêm hôm sau, hấn ta quay lại và nói rằng: thứ nhất, không gì có thể bắt hấn tiết lộ mã số. Và điều thứ nhì, nếu như mẹ còn cố làm chuyện gì nguy hiểm như thế nữa thì hấn sẽ bỏ đi và mẹ cứ thế mà nhịn đói đến chết.

Tôi nghĩ là Mẹ đã ngưng kể.

Bụng tôi kêu rõ to và tôi đã hiểu tại sao Mẹ kể cho tôi nghe câu chuyện kinh khủng này. Mẹ đang muốn nói với tôi rằng chúng tôi sắp sửa...

Rồi tôi chớp mắt liên tục và đưa tay che mắt, mọi thứ đều nhòa đi vì ánh Đèn vụt sáng trở lại.

HẤP HỐI

KHẮP PHÒNG ĐỀU ẤM ÁP. Mẹ cũng dậy rồi. Trên mặt bà Bàn ăn là một hộp ngũ cốc mới và bốn quả chuối, hoan hô. Hẳn là Lão Nick đã đến hồi đêm qua. Tôi nhảy ra khỏi chị Giường. Lại có cả mì ống nữa, rồi xúc xích, quýt và...

Mẹ không ăn thứ gì trong đó, Mẹ đứng cạnh chị Tủ đầu giường và nhìn cô Cây. Có ba chiếc lá rụng. Mẹ chạm vào thân cây và...

— Không!

— Cô Cây chết rồi.

— Mẹ đã bẻ cô ấy.

Mẹ lắc đầu.

— Những phần xanh tươi thì rũ xuống, Jack à. Mẹ nghĩ là khí lạnh đã làm cho phần lõi thân của cô Cây đông cứng lại.

Tôi cố gắng sửa cho cành và thân cô liền lại với nhau. Nhưng...

— Cô Cây cần mấy miếng băng dính. – Tôi nhớ ra là chúng tôi chẳng còn băng dính nữa, Mẹ đã gắn miếng cuối cùng lên bạn Tàu vũ trụ rồi. Mẹ thật ngốc. Tôi chạy đến kéo anh Hộp ra khỏi bà Gầm giường. Tôi tìm thấy bạn Tàu vũ trụ và bóc miếng băng dính ra.

Mẹ chỉ quan sát.

Tôi ép miếng băng dính lên người cô Cây, nhưng nó rơi ra và cành lá cô cũng rã rời từng mảnh.

— Mẹ rất tiếc.

— Làm cô sống lại đi Mẹ! – Tôi nài nỉ.

— Làm được thì mẹ đã làm rồi.

Mẹ đợi đến khi tôi ngừng khóc rồi lau nước mắt cho tôi. Người tôi nóng hừng hực, tôi cởi chỗ quần áo mặc thêm mấy hôm nay ra.

— Mẹ nghĩ mình nên cho nó vào thùng rác.

— Đừng mẹ. – Tôi cản. – Cho vào trong bác Bồn cầu đi.

— Như thế sẽ làm nghẹt ống nước mất.

— Mình sẽ bứt cô ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Tôi hôn lên vài chiếc lá của cô Cây rồi xả nước cho chúng trôi đi, rồi lại hôn vài cái lá khác và lại xả trôi, sau đó là đến từng mảnh vụn thân cây.

— Chào cô Cây nhé! – Tôi thì thầm. Có thể khi ra đến biển thì cô sẽ liền lại và vươn cao đến tận Thiên đường.

Biển là có thật, tôi vừa mới nhớ ra. Nó có thật ở Bên ngoài, mọi thứ ở ngoài đó đều như vậy vì tôi đã thấy được chiếc máy bay trên nền trời xanh, giữa những đám mây. Hai Mẹ con tôi không thể đi ra đó vì chúng tôi không biết mã số, nhưng tất cả đều là thật.

Trước kia tôi không hề biết đến nỗi tức giận nếu không thể mở được anh Cửa, đầu óc tôi hãy còn quá non nớt nên không thể hình dung nỗi khoảng Không gian bên ngoài. Khi tôi còn là một đứa bé thì tôi suy nghĩ như một đứa trẻ, nhưng giờ thì tôi năm tuổi và tôi đã biết mọi thứ.

Ngay sau khi ăn sáng xong, hai Mẹ con tôi đi tắm, nước bốc hơi nghi ngút, thật tuyệt. Chúng tôi đổ nước thật đầy đến nỗi gần tràn cả ra ngoài thành trận lụt. Mẹ nằm vào bồn và gần như ngủ thiếp đi, tôi đánh thức Mẹ dậy để gội đầu Mẹ và Mẹ gọi lại cho tôi. Chúng tôi cũng giặt giũ quần áo nữa, nhưng vì có những sợi tóc dài rụng trên mấy tấm khăn trải giường nên chúng tôi phải nhặt chúng ra, rồi chúng tôi chạy đua với nhau để xem ai chạy nhanh hơn.

Chương trình phim hoạt hình đã qua rồi, mấy đứa nhóc đang sơn trứng cho Thỏ Bunny chạy trốn. Tôi nhìn từng đứa một và nói thầm trong đầu: *Bạn là thật đấy.*

— Đó là Thỏ Phục sinh chứ không phải là Bunny trốn chạy. – Mẹ giải thích. – Mẹ và bác Paul cũng thường làm thế. Lúc bọn mẹ còn nhỏ, khi đêm xuống Thỏ Phục sinh đem giấu mấy quả trứng sô-cô-la khắp nơi trong sân sau, ở dưới các bụi rậm và những hốc cây, cả trong cái vồng nữa.

— Thế bác có nhớ rằng của Mẹ không? – Tôi hỏi.

— Không, trứng đó được cho miễn phí mà. – Mặt Mẹ xụ xuống.

Tôi không nghĩ là Thỏ Phục sinh biết vị trí của Căn phòng, dù sao thì cũng làm gì có bụi rậm và cây cối ở đây, chúng đều ở bên ngoài anh Cửa mà.

Ngày hôm nay khá là vui vẻ vì không khí ấm áp và lại có cả thức ăn, nhưng sao trông Mẹ vẫn không vui. Có lẽ Mẹ đang nhớ cô Cây.

Tôi chọn bài tập *Đi bộ đường dài* cho môn Thể dục. Hai Mẹ con cùng nắm tay nhau đi trên bạn Đường chạy và gọi to những gì đã trông thấy.

— Kia, Mẹ, thác nước!

Sau một phút tôi kêu lên:

— Nhìn kia, một con linh dương đầu bò.

— Ôi chao.

— Đến lượt Mẹ.

—Ồ, nhìn kia. – Mẹ kêu. – Ốc sên.

Tôi cúi xuống để nhìn con Ốc.

— Xem kia, một cái xe ủi khổng lồ đang húc đổ tòa nhà chọc trời.

— Xem này, một con hồng hạc đang bay ngang. – Tiếng của Mẹ.

— Trông kia, một thây ma đang chảy dài lòng thòng.

— Jack! – Câu nói của tôi làm cho Mẹ cười trong nửa giây.

Rồi chúng tôi bước nhanh hơn và cất tiếng hát bài *Mảnh đất này là của anh*⁸.

Sau đó, chúng tôi trải chị Thảm trở lại, biến chị thành tấm thảm bay và chúng tôi bay khắp Bắc cực.

Tiếp theo Mẹ chọn chơi trò *Xác chết*, tức chúng tôi phải nằm thật yên lặng. Thế nhưng tôi quên mất và đưa tay lên gãi mũi, vậy là Mẹ thắng. Trò chơi tiếp theo tôi chọn là *Nhảy trên bọt lò xo*, nhưng Mẹ bảo là Mẹ không muốn tập thể dục nữa.

— Thế thì Mẹ làm bình luận viên, còn con sẽ nhảy nhót rầm rầm.

— Không, xin lỗi, nhưng mẹ muốn lên giường nằm nghỉ một chút.

Hôm nay trông Mẹ không được vui.

Tôi kéo bé Rắn trứng ra khỏi bà Gặm giường thật chậm rãi, tôi nghĩ là mình có thể nghe được tiếng bé rít lên "Xinnn chaaaào!" với cái lưỡi

bằng cây kim. Tôi vuốt ve bé, nhất là những quả trứng bị nứt hay bị xỉn màu. Một quả vỡ vụn tuột ra khỏi tay tôi, tôi bèn quấy một nhúm bột làm hồ dán và gắn các mảnh trứng vỡ lên một tờ giấy có dòng kẻ để làm một ngọn núi lờm chờm. Tôi muốn khoe với Mẹ, nhưng hai mắt Mẹ đã nhắm tịt.

Tôi chui vào trong chị Tủ áo chơi trò Người thợ mỏ. Tôi tìm thấy một cục vàng bên dưới cái gối, thật ra là Răng hư của Mẹ. Nó không còn sống nữa nhưng lại không đổ gãy mà bị vỡ, nhưng chúng tôi không vứt nó vào bác Bốn cầu. Nó từ Mẹ mà ra, là một bản sao đã chết của Mẹ.

Tôi thò đầu ra và mắt Mẹ đang mở.

— Mẹ đang làm gì thế? – Tôi hỏi.

— Chỉ suy nghĩ thôi.

Cùng lúc tôi vừa có thể suy nghĩ vừa làm nhiều trò thú vị mà sao Mẹ không làm được nhỉ?

Rồi Mẹ dậy chuẩn bị bữa trưa, cả một hộp mì Ống vàng ươm nhé. Thật là *delizioso*!

Sau đó tôi giả làm Icarus^s với đôi cánh sáp bị chảy tan. Mẹ rửa bát đĩa rất chậm chạp. Tôi đợi Mẹ làm xong để chơi cùng nhưng Mẹ không muốn chơi mà chỉ ngồi đung đưa trên bà Ghế bập bênh.

— Mẹ đang làm gì vậy?

— Mẹ vẫn suy nghĩ. – Sau một phút, Mẹ hỏi. – Con để gì trong cái áo gối thế?

— Đó là cái ba lô của con. Để đi ra Bên ngoài khi chúng ta được giải cứu. – Tôi buộc hai góc cái bao gối quanh cổ. Trong đó, tôi đã bỏ vào nào là cái Răng của Mẹ, hai bạn xe Jeep và Điều khiển cùng với một cái

quần lót cho tôi và một cái cho Mẹ, có cả vớ với bà Kéo và thêm bốn quả táo để phòng khi chúng tôi đói. – Ngoài đó có nước không hả Mẹ?

Mẹ gật đầu.

— Có sông này, cả hồ nữa...

— Không phải, để uống ấy, có vòi nước không ạ?

— Rất nhiều vòi nước.

Tôi mừng là không phải đem theo một chai nước vì cái ba lô của tôi cũng khá nặng rồi, tôi phải dùng tay giữ nó ở cổ để nó không bóp ngạt câu chuyện của tôi.

Mẹ cứ ngồi đu đưa mãi. Rồi Mẹ kể:

— Trước đây mẹ cứ mơ đến lúc được giải cứu. Mẹ viết lên các mảnh giấy rồi giấu chúng vào trong những cái túi rác, nhưng có ai nhìn thấy chúng đâu.

— Lẽ ra Mẹ nên gửi chúng vào bác Bốn cầu.

— Và khi chúng ta la hét cũng chẳng có ai nghe thấy. – Mẹ nói tiếp. – Cả nửa đêm qua, mẹ đã nhá đèn chớp tắt liên tục, rồi mẹ đành nghĩ rằng chẳng có ai trông thấy.

— Nhưng...

— Không ai đến giải cứu chúng ta cả.

Tôi không nói gì. Rồi sau đó tôi cất tiếng.

— Mẹ đâu biết được chuyện gì sẽ đến chứ.

Mặt Mẹ trông thật kỳ lạ, vẻ mặt này từ trước đến giờ tôi chưa hề thấy.

Tôi thích những lúc Mẹ đi vắng hơn khi Mẹ hoàn toàn *biến mất* như thế này.

Tôi lấy hết sách từ trên bác Kệ xuống và đọc, *Khám phá phi trường*, *Tuyển tập những bài hát ru* rồi đến cuốn *Dylan kẻ đào vàng* mà tôi thích nhất, rồi cuốn *Thỏ Bunny trốn chạy* nhưng tôi ngừng giữa chừng và để dành chỗ còn lại cho Mẹ. Thay vào đó, tôi đọc một ít truyện *Alice*, bỏ qua đoạn nói về bà Công tước rừng rợn.

Cuối cùng thì Mẹ cũng thôi đu đưa.

— Con tu ti một chút được không?

— Được chứ. – Mẹ đáp. – Lại đây nào.

Tôi ngồi vào lòng Mẹ, vén áo Mẹ lên rồi tha hồ bú một lúc thật lâu.

— Xong rồi chứ? – Mẹ thủ thỉ vào tai tôi.

— Dạ.

— Jack này, con đang nghe mẹ nói chứ?

— Lúc nào con cũng lắng nghe mà.

— Mẹ con mình phải ra khỏi đây.

Tôi trở mắt nhìn Mẹ.

— Và chúng ta phải tự làm việc đó.

Nhưng Mẹ đã nói là chúng tôi giống như người ở trong sách, làm sao những người trong sách lại thoát ra được?

— Mình phải lên kế hoạch. – Giọng mẹ hăng hái lắm.

— Như thế nào hả Mẹ?

— Thật ra thì mẹ cũng chưa biết, suốt bảy năm nay mẹ luôn cố nghĩ cho được cách nào đó.

— Chúng ta có thể đập nát mấy bức tường. – Nhưng chúng tôi làm gì có được một chiếc xe jeep để húc đổ tường hay một cái xe ủi đất chứ. – Hay là chúng ta có thể làm nổ tung anh Cửa.

— Bằng cái gì nào?

— Con mèo đã làm thế trong phim *Tom và Jerry*...

— Con động não như thế thì thật là tốt. – Mẹ bảo. – Nhưng chúng ta cần một ý tưởng *thực tế* kia.

— Một vụ nổ *thật là to*. – Tôi đề nghị.

— Nếu nó *thật là to* thì nó cũng thổi bay mẹ con mình mất.

Tôi chưa hề nghĩ đến chuyện đó. Tôi động não thêm một lần nữa.

— Ô, Mẹ ơi! Chúng ta có thể... đợi tới đêm, khi Lão Nick đến đây thì Mẹ sẽ nói "Này anh, hãy nhìn xem cái bánh ngon lành mà mẹ con em đã làm. Anh nếm thử một miếng bánh Phục sinh tuyệt vời của mẹ con em đi". Và mình đã bỏ thuốc độc vào cái bánh.

— Mình làm hấn ta đổ bệnh thì hấn sẽ không cho mình mã số đầu. – Mẹ lắc đầu.

Tôi lại cố suy nghĩ đến đau cả đầu.

— Còn ý tưởng nào khác nữa không?

— Cái nào Mẹ cũng nói không mà.

— Mẹ xin lỗi. Mẹ chỉ muốn thực tế hơn thôi.

— Vậy ý tưởng nào mới là thực tế?

— Mẹ chưa biết. Mẹ chưa nghĩ ra. — Mẹ liếm môi. — Mẹ cứ bị ám ảnh mãi về thời điểm cánh cửa mở ra, nếu chúng ta canh giờ thật chính xác đến từng phần của giây thì có thể chạy sượt qua lão được không?

— Ô phải đấy, thật là một ý kiến hay.

— Thậm chí con có thể chuồn ra ngoài trong khi mẹ chờn vờn che mắt hắn ta. — Mẹ lắc đầu. — Không được.

— Được mà Mẹ!

— Hắn ta sẽ chớp lấy con, Jack ạ. Hắn sẽ tóm được con trước khi con kịp chạy đến giữa sân và... — Mẹ ngưng lại.

— Mẹ còn có ý nào khác không? — Sau khoảng một phút, tôi lên tiếng.

— Mẹ chỉ có mấy cách đó, cứ quẩn quanh như chuột chạy bánh xe ấy. — Mẹ thì thào qua kẽ răng.

Tại sao chuột lại chạy trên bánh xe? Có giống cái vòng đu quay ở Hội chợ không nhỉ?

— Mình phải đánh lừa hắn thôi. — Tôi nói với Mẹ.

— Như thế nào hả con?

— Giống như... có lẽ như hồi Mẹ còn là sinh viên và hắn ta đã lừa Mẹ vào trong chiếc xe tải với con chó mà không phải là con chó thật ấy.

Mẹ thở hắt ra.

— Mẹ hiểu con muốn giúp mẹ, nhưng có lẽ con nên im lặng một lúc để mẹ có thể tập trung suy nghĩ, được không?

Nhưng cả hai Mẹ con chúng tôi đang suy nghĩ đây mà, cùng nhau suy nghĩ rất căng. Tôi đứng dậy đi ăn chuối, tôi chọn quả có vỏ màu nâu to vì đó là quả ngọt nhất.

— Jack này! — Hai mắt Mẹ mở thật lớn và Mẹ nói rất nhanh. — Điều lúc này con nói về con chó... đó thật là một ý tưởng tuyệt vời. Chẳng hạn mình sẽ giả vờ là con bị bệnh thì có được không nhỉ?

Tôi hơi rối nhưng sau đó cũng hiểu ra.

— Giống như con chó không có thật phải không ạ?

— Chính xác. Khi hấn ta bước vào, mẹ sẽ bảo hấn là con đang bệnh nặng.

— Bệnh gì hả Mẹ?

— Có thể là một cơn cảm lạnh thật nặng. — Mẹ đáp. — Con thử ho thật nhiều xem sao?

Tôi ho liên tục và mẹ chăm chú nghe. — Hừmmm.

Tôi đoán chắc mình ho không giống thật lắm. Thế là tôi ho to hơn, cảm giác như cổ họng sắp sửa rách toác ra. Mẹ lắc đầu.

— Thôi quên chuyện ho đi.

— Con có thể ho to hơn.

— Con đã rất cố gắng, nhưng tiếng ho vẫn có vẻ giả vờ.

Tôi bật ra một tràng ho to nhất, kinh khủng nhất từ trước đến giờ.

— Mẹ không rõ, có lẽ ho hắng là điều quá khó để đóng kịch. Đằng nào thì... — Mẹ vỗ nhẹ vào đầu. — Mẹ thật là ngốc.

— Không, Mẹ đâu có ngốc. — Tôi xoa tay vào chỗ Mẹ vừa vỗ.

— Mầm bệnh phải được lây truyền từ Lão Nick, con hiểu chứ? Vì hấn ta là người duy nhất đem vi trùng từ bên ngoài vào đây, nhưng mà hấn đâu có bị cảm lạnh. Không, mình cần... một chứng bệnh gì đó từ

trong thực phẩm? – Mẹ nhìn với vẻ dửng dưng về phía mấy quả chuối. – E. coli⁸ thì sao? Liệu chúng có làm cho con bị sốt không nhỉ?

Không phải là Mẹ muốn hỏi tôi mà là Mẹ muốn biết rõ kìa.

— Một cơn sốt thật tồi tệ, đến nỗi con không thể nói chuyện hay tỉnh dậy được.

— Tại sao con không nói chuyện được?

— Nếu con không nói chuyện thì việc giả vờ sẽ dễ dàng hơn. Phải rồi. – Mẹ reo lên, hai mắt sáng rực. – Mẹ sẽ bảo hẩn thế này: "Anh phải lấy xe chở Jack đến bệnh viện để các bác sĩ còn khám mà cho đúng thuốc".

— Con ngồi trong chiếc xe tải màu nâu?

— Đi đến bệnh viện. – Mẹ gật đầu.

Tôi không tin nổi. Nhưng rồi tôi nghĩ đến chương trình y học trên Ti-vi.

— Con không muốn bị cắt mở toang người đâu.

— Ô, các bác sĩ sẽ không làm gì con cả vì thật ra con đâu có bệnh, nhớ không? – Mẹ vuốt ve hai vai tôi. – Đó chỉ là một mẹo lừa cho *Cuộc đào thoát vĩ đại* của mẹ con mình thôi. Lão Nick sẽ đưa con đến bệnh viện và khi con nhìn thấy bác sĩ hay cô y tá đầu tiên, ai cũng được, con sẽ kêu lên: "Cứu với!".

— Mẹ cũng có thể kêu được mà.

Tôi nghĩ có lẽ Mẹ không nghe tôi nói. Mẹ bảo:

— Lúc đó mẹ đâu có ở bệnh viện.

— Thế thì Mẹ ở đâu?

— Ở đây, trong Căn phòng.

Tôi nảy ra một ý kiến hay hơn.

— Mẹ cũng có thể giả vờ bệnh giống như lần mình bị tiêu chảy cùng lúc, khi đó hẳn sẽ lấy xe tải chở cả hai Mẹ con mình đi.

Mẹ cắn môi. – Hẳn sẽ không chịu đâu. Mẹ hiểu rằng để con đi một mình thì thật khó coi, nhưng Mẹ sẽ luôn hiện diện trong đầu con, sẽ nói chuyện với bé Jack từng phút từng giây. Mẹ hứa đấy. Còn nhớ khi Alice bị rơi, rơi mãi xuống hố, cô bé đã liên tục nói chuyện với con mèo Dinah ở trong đầu như thế nào không?

Mẹ thực sự đâu có ở trong đầu tôi. Chỉ mới nghĩ đến đó thôi mà bụng tôi đã đau rồi.

— Con không thích kế hoạch này.

— Jack...

— Đó là một ý tưởng tồi.

— Thật ra thì...

— Con sẽ không ra Bên ngoài nếu không có Mẹ đi cùng.

— Jack này...

— Không đòi nào, không đòi nào, không đòi nào!

— Thôi được, bình tĩnh nào. Quên chuyện đó đi.

— Thật nhé?

— Ừ, thử cũng chẳng nghĩa lý gì nếu con chưa sẵn sàng.

Giọng Mẹ nghe vẫn kỳ quặc.

Hôm nay đã sang tháng Tư nên tôi thổi một cái bong bóng. Còn ba cái, đỏ, vàng và một cái màu vàng nữa, tôi chọn cái màu vàng, thế là còn mỗi cái một màu để cho tháng tới. Tôi thổi bóng to lên và thả cho nó bay thỏa thích khắp Căn phòng, tôi thích nghe tiếng phun phì phì khi nó xì hơi. Tôi nghĩ mãi không biết khi nào thì nên cột nút miệng bong bóng lại vì khi đó thì nó sẽ không còn nhảy nhót được nữa mà chỉ bay lơ lơ, lơ lửng. Nhưng tôi cần phải thắt nút để còn chơi đánh Tennis chứ. Vậy nên tôi để nó tha hồ bay vèo vèo rồi lại thổi căng và rồi lại vèo vèo bay thêm ba lần nữa rồi mới thắt nút lại, nhưng lại lỡ cột luôn cả ngón tay mình vào. Sau khi đã thắt nút lại ngon lành, Mẹ và tôi cùng chơi Tennis, bầy ván thì tôi đã thắng hết năm.

— Con có muốn bú không? – Mẹ hỏi.

— Bên trái nhé. – Tôi nói và phóng vọt lên chị Giường.

Không còn bao nhiêu sữa nhưng vẫn ngon tuyệt.

Tôi nghĩ mình đã ngủ một lúc cho đến khi Mẹ thì thầm vào tai:

— Còn nhớ họ đã bò qua đường hầm tối đen để trốn khỏi trại tập trung không? Từng người một.

— Dạ nhớ.

— Mẹ con mình sẽ làm thế khi nào con sẵn sàng.

— Đường hầm nào? – Tôi đưa mắt nhìn quanh.

— *Giống như* thế chứ không phải một cái đường hầm thực sự. Điều mẹ muốn nói là các tù nhân phải thật dũng cảm và trốn ra lần lượt từng người một.

Tôi lắc đầu.

— Đó là kế hoạch khả thi duy nhất mình có. – Hai mắt mẹ sáng quắc.
– Con là hoàng tử JackerJack can đảm của mẹ. Con sẽ đi bệnh viện trước, xem nào, rồi sau đó con sẽ cùng cảnh sát quay lại đây...

— Họ sẽ bắt con sao?

— Không, không đâu, họ sẽ giúp đỡ mình. Con sẽ đưa họ về đây để giải cứu mẹ và chúng ta sẽ lại ở bên nhau mãi mãi.

— Con không thể giải cứu được, con chỉ mới năm tuổi thôi.

— Nhưng con đã có những năng lực siêu phàm. – Mẹ nói. – Con là người duy nhất có thể làm được điều đó. Làm nhé?

Tôi không biết nên nói với Mẹ thế nào, nhưng Mẹ cứ chờ đợi, chờ đợi mãi.

— Dạ.

— Thế nghĩa là bằng lòng phải không?

— Vâng ạ.

Mẹ tặng tôi một cái hôn thật vĩ đại.

Chúng tôi ra khỏi chị Giường và mỗi người ăn cả một hộp quýt.

Kế hoạch của chúng tôi vẫn còn một số vấn đề nên Mẹ cứ suy nghĩ mãi và rồi lại thốt lên Ồ không. Nhưng rồi Mẹ cũng tìm ra được một cách.

— Cảnh sát đâu có biết mã số để đưa Mẹ ra ngoài. – Tôi nói.

— Họ sẽ nghĩ ra cách.

— Cách gì?

— Mẹ cũng chưa biết. Một cái đèn hàn chẳng? – Mẹ dụi mắt.

— Là cái gì hả Mẹ?

— Đèn hàn là một dụng cụ thổi ra lửa, có thể đốt cháy cánh cửa và làm nó bật tung ra.

— Chúng ta cũng có thể làm một cái như thế. – Tôi vừa khoe vừa nhảy tưng lên. – Được mà, mình có thể lấy chai thuốc vitamin với cái đầu rồng và đặt nó lên bếp rồi bật lửa lên đến khi nó bốc cháy, và...

— Và đốt mẹ con mình đến chết. – Mẹ đáp, chẳng thân thiện tí nào.

— Nhưng...

— Jack này, đây không phải là trò chơi. Tiếp tục bàn thảo kế hoạch đi nào...

Tôi nhớ hết mọi chi tiết nhưng cứ làm chúng rối tinh lên.

— Giống như Dora vậy. – Mẹ nói. – Bạn ấy đến một nơi, rồi đi đến nơi thứ nhì để đi tiếp đến chỗ thứ ba. Đối với mình thì đó là Xe tải – Bệnh viện – Cảnh sát. Nhắc lại mẹ nghe nào?

— Xe tải – Bệnh viện – Cảnh sát.

— Hoặc thậm chí có thể là năm bước. *Bị bệnh – Xe tải – Bệnh viện – Cảnh sát – Cứu Mẹ.* – Mẹ chờ đợi.

— Xe tải

— Bị bệnh chứ.

— Bị bệnh. – Tôi chữa lại.

— Bệnh viện... Ô không, mẹ xin lỗi, Xe tải – Bị bệnh – Xe tải...

— Bị bệnh – Xe tải – Bệnh viện – Cứu Mẹ.

— Con quên Cảnh sát rồi. – Mẹ nhắc. – Xòe ngón tay ra đếm thế này này. Bị bệnh – Xe tải – Bệnh viện – Cảnh sát – Cứu Mẹ.

Hai mẹ con cùng lặp đi lặp lại. Chúng tôi vẽ một tấm bản đồ với mấy hình minh họa trên một tờ giấy có dòng kẻ: hình bị bệnh là tôi đang nằm với hai mắt nhắm lại còn lưỡi thì thè ra, rồi đến hình một chiếc xe tải màu nâu, tiếp theo là hình một người mặc một cái áo khoác dài màu trắng tức các bác sĩ, kế tiếp là hình một chiếc xe cảnh sát có gắn còi hú chớp nháy, rồi hình Mẹ đang vẫy tay tươi cười vì đã được tự do, với ngọn đèn hàn cháy bùng bùng như con rồng đang phun lửa. Đầu tôi mỗi một lần rồi nhưng Mẹ bảo chúng tôi cần phải tập dượt giả bộ bị ốm. Đó là bước quan trọng nhất.

— Hẳn mà không tin thì toàn bộ các bước sau sẽ không xảy ra đâu. Mẹ có ý này, mẹ sẽ làm cho trán con thật nóng để hẳn ta sờ vào...

— Đừng Mẹ ơi.

— Không sao đâu, mẹ không đốt con...

Mẹ đã không hiểu ý tôi.

— Không muốn hẳn đụng vào con.

— À! – Mẹ nói. – Chỉ một lần thôi, mẹ hứa đấy, khi đó mẹ sẽ ở ngay bên cạnh con mà.

Tôi vẫn lắc đầu quây quây.

— Được rồi, hay làm thế này đi. Con sẽ nằm kế bên ống khói... – Mẹ quỳ gối xuống và để hai tay vào dưới gầm giường phía gần bức tường, rồi mẹ cau mày nói tiếp. – Không đủ nóng. Có lẽ... một cái túi đựng nước thật nóng đặt lên trán con, ngay trước khi hẳn đến? Con sẽ nằm

trên giường và khi mình nghe cánh cửa kêu *bíp bip* mẹ sẽ giấu túi nước nóng đi.

— Ở đâu?

— Cái đó không quan trọng.

— Quan trọng chứ.

Mẹ nhìn tôi.

— Con có lý, mẹ con mình phải trù tính hết các chi tiết để không xảy ra tình huống bất ngờ có thể làm hỏng kế hoạch. Mẹ sẽ thả túi nước xuống gầm giường, được chứ? Rồi khi Lão Nick sờ vào trán con thì nó đã nóng rực rồi. Mình làm thử nhé?

— Với túi nước?

— Không, chỉ chui vào giường và tập nằm sao cho ra người mệt lả, giống như khi mình chơi trò Xác chết ấy.

Trò này thì tôi vốn đã rất giỏi, tôi há hốc miệng. Mẹ giả vờ làm Lão Nick, đặt tay lên trán tôi rồi cất giọng thật thô lỗ.

— chà, nóng nhỉ.

Tôi cười rúc rích.

— Jack.

— Con xin lỗi. – Tôi nằm lại và giữ thật yên.

Chúng tôi tập dượt thêm thật nhiều lần nữa, rồi tôi phát bệnh với trò bệnh-vờ này nên Mẹ cho tôi nghỉ. Chúng tôi ăn tối với món xúc xích. Mẹ ăn mãi mới hết phần của mình.

— Sao, con đã nhớ kỹ kế hoạch rồi chứ? – Mẹ hỏi.

Tôi gật đầu.

— Kể cho mẹ nghe nào.

Tôi nuốt vội thức ăn trong miệng và đọc.

— *Bị ốm – Xe tải – Bệnh viện – Cảnh sát – Cứu Mẹ.*

— Tuyệt vời. Con đã sẵn sàng rồi chứ?

— Sẵn sàng làm gì hả Mẹ?

— Cuộc đào thoát vĩ đại của chúng ta. Tối nay.

Tôi không biết là tối nay. Tôi chưa sẵn sàng.

— Sao lại là tối nay?

— Mẹ không muốn chờ lâu hơn. Sau chuyện hấn ta cắt điện...

— Nhưng tối qua hấn đã mở điện lại rồi mà.

— Ừ, nhưng phải là sau ba ngày. Và cô Cây thì đã chết vì lạnh. Ai biết được liệu ngày mai hấn ta có cắt điện nữa hay không? – Mẹ cầm đĩa của mình và đứng lên, gần như hét lên. – Hấn mang bộ mặt người, nhưng bên trong chẳng có gì cả.

Tôi bối rối.

— Giống như rô bốt hả Mẹ?

— Còn tệ hơn thế nữa.

— Ngày xưa ngày xưa có một chàng rô bốt trong truyện *Bob thợ xây*...

— Con biết trái tim mình không, hả Jack? – Mẹ ngắt lời.

— *Bùm bùm.* – Tôi ưỡn ngực mình cho Mẹ xem.

— Không phải, phần cảm giác ấy, chỗ con thấy buồn, lo sợ hoặc tức cười, đại loại thế.

Thế thì ở bên dưới rồi, tôi nghĩ phải là ở trong bụng chứ không phải ở ngực.

— Những thứ đó, hẳn ta không hề có.

— Không có bụng hả Mẹ?

— Cảm giác. – Mẹ bảo.

— Vậy hẳn có gì ở trong đó? – Tôi nhìn xuống bụng mình.

— Chỉ là cái lỗ trống không. – Mẹ nhún vai.

Giống như cái miệng núi lửa sao? Nhưng đó là một cái lỗ do chuyện gì đó xảy ra mà. Chuyện gì nhỉ?

Tôi vẫn chưa hiểu tại sao việc Lão Nick là rô bốt nghĩa là tối nay mẹ con tôi phải thực hiện mưu đồ đó.

— Để đêm khác đi Mẹ.

— Ừ. – Mẹ đáp rồi ngồi phịch xuống ghế.

— Được hả Mẹ?

— Ừ. – Mẹ xoa trán. – Jack này, mẹ xin lỗi, mẹ biết là mẹ đang thúc ép con. Mẹ đã suy nghĩ về nó từ rất lâu rồi nhưng với con thì nó hoàn toàn mới mẻ.

Tôi gật đầu luôn hai cái.

— Mẹ đoán là sau vài ngày nữa thì cũng chẳng sao. Miễn là mẹ đừng để sinh chuyện. – Mẹ mỉm cười với tôi. – Hay đợi thêm vài ngày nữa nhé?

— Hay để đến khi con lên sáu tuổi.

Mẹ chăm chăm nhìn tôi.

— Vâng, khi được sáu tuổi thì con sẽ sẵn sàng lừa hãm ta và thoát ra Bên ngoài.

Mẹ úp mặt xuống hai cánh tay.

— Đừng Mẹ ơi. – Tôi lay Mẹ.

Khi ngẩng lên, mặt Mẹ trông thật đáng sợ.

— Con đã nói con sẽ là siêu nhân của mẹ mà.

Tôi không nhớ là mình đã nói thế.

— Con không muốn thoát ra khỏi đây sao?

— Dạ có. Nhưng chỉ là không muốn lắm.

— Jack!

Tôi nhìn xuống miếng xúc xích cuối cùng mà tôi chẳng còn muốn ăn nữa.

— Mình cứ ở đây đi Mẹ.

— Nó đang trở nên quá chật chội rồi. – Mẹ lắc đầu.

— Cái gì ạ?

— Căn phòng.

— Căn phòng không nhỏ đâu. Mẹ nhìn này. – Tôi trèo lên ghế của mình và dang rộng hai tay ra, vừa nhẩy vừa xoay mà chẳng hề chạm phải thứ gì.

— Con không hiểu nó đang tác động thế nào đến con đâu. – Giọng Mẹ run run. – Con cần phải được nhìn thấy, được chạm vào mọi thứ...

— Con đã làm thế rồi mà.

— Nhiều thứ nữa, những thứ khác ấy. Con cần thêm không gian. Bãi cỏ. Mẹ tưởng con muốn gặp ông bà ngoại và bác Paul, được chơi xích đu ở công viên, ăn kem...

— Con ứ cần, cảm ơn.

— Thôi được, quên chuyện đó đi.

Mẹ thay quần áo rồi đi ngủ. Tôi cũng thay quần áo. Mẹ chẳng nói thêm gì nữa và có vẻ rất bức. Mẹ thất miệng túi rác lại và đặt nó bên cạnh anh Cửa. Tối nay trên đó không có tờ danh sách những thứ cần thiết.

Chúng tôi đi đánh răng. Mẹ nhổ ra, miệng còn dính bọt trắng. Mắt mẹ nhìn vào mắt tôi trong chị Gương.

— Nếu được thì mẹ đã không thúc ép con như thế. – Mẹ bảo. – Mẹ thể đấy, mẹ sẽ đợi cho đến khi nào con thấy sẵn sàng, nếu mẹ cảm thấy mẹ con mình vẫn được an toàn. Nhưng bây giờ thì không.

Tôi quay người lại thật nhanh để nhìn Mẹ thật ở bên ngoài. Rồi tôi giúi mặt vào bụng Mẹ, làm dây cả kem lên áo ngủ của Mẹ, nhưng Mẹ chẳng nói gì.

Chúng tôi nằm trên chị Giường và tôi bú Mẹ một lúc ở tí bên trái mà không nói gì với nhau cả.

Lúc nằm trong chị Tủ áo, tôi cứ trần trọc mãi không thể nào ngủ được. Tôi hát thầm:

— John Jacob Jingleheimer Schmidt... – Tôi chờ đợi, rồi hát lại câu ấy.

Cuối cùng thì Mẹ cũng cất tiếng hát đáp lại.

— Tên bạn ấy cũng là tên của tôi...

— Bất cứ đâu tôi đến...

— Người ta lại hét vang...

— Đây là John Jacob Jingleheimer Schmidt...

Thường thì Mẹ sẽ cùng hòa giọng với tôi câu *na na na na na na na* vui nhất trong bài, nhưng lần này thì không.

MẸ ĐÁNH THỨC TÔI DẬY khi trời hãy còn tối. Mẹ đang đứng tựa vào chị Tú áo, tôi nhồm dậ làm vai va vào thành tủ.

— Lại đây xem này con. – Mẹ thì thảo.

Chúng tôi đứng bên cạnh bà Bàn ăn và nhìn lên, đó là khuôn mặt màu bạc tròn to nhất của Đức Chúa trời. Sáng rực, chiếu rọi khắp Căn phòng, những vòi nước và chị Guơng, mấy cái nồi và anh Cửa, thậm chí lên cả hai gò má Mẹ.

— Con biết đấy, đôi khi mặt trăng chỉ là một nửa hình tròn thôi, có lúc thì như lưỡi liềm, có khi thì chỉ là một đường cong tí xíu giống như một mảnh móng tay.

— Không đâu. – Cái đó chỉ có trên Ti-vi thôi.

Mẹ chỉ lên chị Cửa sổ trần.

— Con chỉ mới nhìn thấy mặt trăng khi nó tròn và lên ngay trên đỉnh đầu. Nhưng khi chúng ta thoát ra được bên ngoài thì mình có thể tìm ra nó ở những vị trí thấp hơn với tất cả mọi hình dạng. Và thậm chí là lúc ban ngày nữa kìa.

— Không đời nào!

— Mẹ nói thật đấy. Con sẽ được thưởng thức thế giới này. Hãy đợi đến khi con trông thấy cảnh mặt trời lặn, toàn một màu hồng pha tím...

Tôi ngáp.

— Mẹ xin lỗi. – Mẹ lại thì thào. – Vào giường ngủ đi con.

Tôi nhìn xem cái túi rác còn hay mất, nó đã biến đi rồi.

— Lão Nick đã đến hả Mẹ?

— Ừ. Mẹ bảo hẳn là con đang bệnh. Bị chuột rút hay tiêu chảy gì đó.
– Giọng Mẹ như đang cười.

— Sao Mẹ lại...?

— Như vậy để hẳn ta bắt đầu tin những gì mẹ con mình sắp giả vờ chứ. Tối mai mình sẽ thực hiện.

Tôi giật mạnh tay ra khỏi tay Mẹ.

— Mẹ không nên bảo hẳn như thế.

— Kìa, Jack...

— Một ý tưởng tồi tệ.

— Kế hoạch hay đấy chứ.

— Là kế hoạch ngu ngốc ngớ ngẩn thì có.

— Đó là cách duy nhất mẹ con mình có thể làm. – Mẹ nói thật to.

— Nhưng con bảo là không mà.

— Hay thật, lúc trước thì con nói *có thể* rồi trước đó nữa thì con bảo *được*.

— Mẹ là kẻ lừa đảo.

— Mẹ là mẹ của con. – Mẹ gần như găm lên. – Thế nghĩa là thỉnh thoảng mẹ phải chọn lựa cho cả hai.

Chúng tôi trèo lên chị Giường. Tôi nằm cuộn chặt người, quay lưng về phía Mẹ.

Tôi ước gì chúng tôi nhận được món quà ngày Chủ nhật là đôi găng đấm bốc đặc biệt để tôi đấm Mẹ mấy cái.

TÔI THỨC DẬY, sợ hãi và cứ sợ hoài như thế.

Mẹ không dội nước sau khi đi cầu, lại còn dùng cán của bạn Thừa gỗ nghiền nát đám phân ra cho nó giống như món súp phân, mùi của nó thật dễ sợ.

Chúng tôi không chơi trò nào hết mà chỉ thực tập cảnh tôi nằm lả ra, không nói tiếng nào. Tôi thấy muốn bệnh thật rồi, Mẹ bảo đó là sức mạnh của sự ám thị.

— Con giả vờ rất giỏi, đánh lừa được cả chính mình.

Tôi gói ghém cái ba lô thêm một lần nữa, thực ra nó là cái áo gối. Tôi bỏ vào đó bạn Điều khiển và quả bong bóng màu vàng, nhưng Mẹ ngăn lại.

— Con mà mang theo bất cứ thứ gì là Lão Nick sẽ đoán ra ngay con định bỏ trốn.

— Con có thể giấu bạn Điều khiển trong túi quần.

— Con chỉ mặc cái áo ngủ và quần lót thôi, vì đó là bộ đồ phù hợp nhất khi con đang lên cơn sốt, người nóng ran. – Mẹ lắc đầu.

Chỉ mới nghĩ đến lúc bị Lão Nick mang ra chiếc xe tải là tôi đã choáng váng tưởng như sắp ngã lăn ra đất rồi.

— Con đang cảm thấy lo sợ, nhưng điều con đang làm lại rất dũng cảm.

— Dạ?

— Lo-sợ-dũng-cảm.

— Lo-cảm^s.

Những từ ghép này luôn làm cho Mẹ cười, nhưng tôi chẳng thấy buồn cười chút nào.

Bữa ăn trưa có món súp thịt bò nhưng tôi chỉ nhắm mấy miếng bánh quy.

— Giờ thì con đang lo lắng điều gì nào? – Mẹ hỏi.

— Bệnh viện. Lỡ con không nói đúng những từ đó thì sao?

— Con chỉ cần nói với họ rằng mẹ của con đang bị nhốt và thủ phạm chính là người đàn ông đem con đến bệnh viện.

— Nhưng những từ...

— Sao nào? – Mẹ chờ đợi.

— Lỡ con chẳng nói được từ nào hết thì sao?

Mẹ đưa tay chống cằm.

— Mẹ quên mất là trước giờ con chưa từng nói chuyện với ai khác ngoài mẹ.

Tôi đợi chờ. Rồi mẹ thở ra thật dài và thật lớn.

— Thôi được, mẹ có ý này. Mẹ sẽ viết cho con một mẫu giấy và con phải giấu kín nó. Mẫu giấy đó sẽ giải thích mọi thứ.

— Tuyệt!

— Con chỉ cần đưa nó cho người đầu tiên con gặp, không phải một bệnh nhân, mà là người đầu tiên mặc đồng phục nhé.

— Rồi người đó sẽ làm gì với mẫu giấy?

— Tất nhiên là sẽ đọc.

— Người trong Ti-vi cũng biết đọc ạ?

Mẹ tròn mắt nhìn tôi.

— Họ là những người thật, nhớ chưa, giống như mẹ con mình vậy.

Tôi vẫn chưa tin nhưng không nói.

Mẹ ghi lên một mẫu giấy có dòng kẻ. Đó là câu chuyện về chúng tôi và Căn phòng kèm theo câu *Xin hãy giúp đỡ! Khẩn cấp!*, nghĩa là phải thật nhanh. Phía gần đầu câu có hai chữ mà tôi chưa bao giờ thấy, Mẹ nói đó là tên của Mẹ, giống như tên của những người trong Ti-vi, mọi người ở bên ngoài gọi Mẹ bằng cái tên đó, chỉ có mình tôi kêu là Mẹ thôi.

Bụng tôi đau nhói lên, tôi không thích Mẹ có những cái tên khác mà tôi chưa bao giờ biết.

— Thế con có những cái tên nào khác nữa không?

— Không, lúc nào con cũng là Jack. Ồ, nhưng mà mẹ nghĩ là con sẽ mang thêm họ của mẹ. – Mẹ chỉ vào chữ thứ nhì.

— Để làm gì?

— À, thì để chỉ ra là con không giống như các bé Jack khác trên đời này.

— Những Jack nào nữa? Giống như trong những câu chuyện thần tiên à?

— Không phải, là những cậu bé thật sự. – Mẹ trả lời. – Có đến hàng triệu con người ở bên ngoài, và vì không có đủ tên cho từng người nên họ phải dùng chung với nhau.

Tôi không muốn ai khác dùng chung tên với mình. Bụng tôi càng đau hơn. Vì tôi không có túi áo nên tôi nhét mẫu giấy vào trong quần lót, nó cứ cọ vào da, ngứa ngáy hết sức.

Ánh sáng cứ từ từ chuẩn đi. Tôi ước gì ngày dài hơn để đêm đừng bao giờ đến.

Lúc này đã là 08:41 và tôi đang nằm dượt lại trên chõ Giường. Mẹ châm nước thật nóng vào đầy một cái túi ni lông và buộc miệng túi lại thật chặt để cho không có tí nước nào chảy ra, rồi Mẹ lại cho nó vào trong một cái túi khác và cũng thắt miệng cái túi này.

— Oái! – Tôi cố tránh xa nó ra.

— Chạm vào mắt con à? – Mẹ đặt túi nước nóng trở lại mặt tôi. – Nó phải thật là nóng, nếu không sẽ chẳng có tác dụng đâu.

— Nhưng rất lắm Mẹ ời.

Mẹ thử lên da mẹ.

— Một phút nữa thôi.

Tôi đưa hai nắm tay lên ngăn lại.

— Con phải can đảm như Hoàng tử JackerJack chứ. – Mẹ nói. – Bằng không thì cách này chẳng có tác dụng gì cả. Có lẽ mẹ phải nói với Lão Nick là con đã khỏe hơn nhỉ?

— Đừng Mẹ ơi.

— Mẹ chắc là nếu cần thiết thì Jack người tiêu diệt Khổng lồ cũng sẽ để một cái túi chườm nóng lên mặt thôi. Nào, chỉ một chút nữa nhé.

— Để con tự làm.

Tôi đặt cái túi lên trên gối, rồi cắn răng áp mặt lên chỗ nóng nhất. Đôi lúc tôi nhấc mặt ra để thở, Mẹ lại sờ vào trán hay vào hai bên má tôi rồi kêu “Ái, xèoooo,” rồi lại ấn đầu tôi xuống. Tôi khẽ rên, không phải vì nóng mà vì Lão Nick sắp bước vào, nếu đêm nay hắn định đến. Tôi không muốn hắn đến chút nào. Chắc tôi sắp ốm thật rồi. Tiếng *bíp bip* cứ reo mãi trong tai tôi, tôi hy vọng là hắn sẽ không đến, không phải tôi lo-cảm mà là cứ sợ mãi không thôi.

Tôi chạy vào ông Nhà vệ sinh ị thêm một lần nữa và mẹ lại đánh nhuyển nó ra. Tôi muốn mở nước để xối nó đi nhưng Mẹ bảo đừng. Căn phòng phải bốc mùi hôi thối như thế tôi đã bị tiêu chảy cả ngày nay.

Khi tôi quay trở lại chị Giường, Mẹ hôn vào gáy tôi và khen:

— Con giả vờ rất tốt, nếu rên rĩ được thì càng tốt.

— Tại sao?

— Vì như thế sẽ có vẻ con ốm nặng. Phải làm gì đó với tóc con nữa... Lẽ ra mẹ phải nghĩ đến sớm hơn chứ nhỉ. – Mẹ bôi một ít xà phòng lên tay mình rồi xát mạnh lên đầu tôi. – Trông đã rồi bù và nhót nhót rồi đây.Ồ nhưng nó thơm quá, mà con thì cần phải có mùi tẻ hơn kìa.

Mẹ chạy ra để nhìn bạn Đồng hồ thêm một lần nữa.

— Mình sắp hết thời gian rồi. – Mẹ thốt lên, giọng run rẩy. – Mẹ thật là ngốc, con phải có mùi hôi, con phải thật... Nào, dậy đi con!

Mẹ tựa người lên chị Giường, ho một tiếng kỳ cục rồi đưa hai tay vào miệng. Những âm thanh lạ lùng cứ phát ra, rồi miệng Mẹ phun ra một dòng giống như bãi nước bọt nhưng đặc hơn. Tôi có thể thấy cả những miếng cá chiên xù vừa ăn lúc tối.

Mẹ bôi chúng lên gối, lên cả tóc tôi.

— Đừng mà Mẹ! – Tôi hét lên, gắng sức vặn mình tránh né.

— Xin lỗi, nhưng mẹ buộc phải làm thế.

Hai mắt mẹ trông thật kỳ dị, cứ sáng lóe lên. Mẹ chà xát bãi nôn của Mẹ lên cái áo ngủ của tôi, lên cả miệng tôi. Mùi thật kinh khủng nhất từ trước đến giờ, gần gần và tởm lợm.

— Úp mặt lên túi nước nóng lần nữa đi. – Mẹ bảo.

— Nhưng mà...

— Làm đi Jack! Nhanh lên con!

— Con muốn thôi.

— Đây không phải lúc chơi, mình không thể ngừng lại được. Làm đi.

Tôi thét lên vì cái mùi hôi thối ấy và cái túi nước nóng khiến tôi cảm giác như mặt mình sắp tan chảy đến nơi.

— Mẹ thật xấu xa.

— Mẹ có mục đích tốt. – Mẹ đáp.

Bíp bip. Bíp bip.

Mẹ kéo ngay túi nước nóng ra, suýt kéo luôn cả mặt tôi đi.

— Suýt! – Mẹ ấn hai mắt tôi nhắm lại, đẩy mặt tôi úp vào cái gối kinh tởm rồi kéo chị Chăn lông vịt lên che kín lưng tôi lại.

Làn không khí lạnh hơn tràn vào phòng cùng với hần. Ngay lập tức, Mẹ kêu lên:

— À, anh đấy à.

— Khẽ chứ. – Lão Nick nói thật nhỏ nghe như tiếng càu nhàu.

— Em chỉ...

— Suyt. – Lại tiếng *bíp bip* rồi đến tiếng sập cửa. – Cô biết trình tự rồi mà. – Hần nói. – Không một tiếng nào cho đến khi cửa đã đóng lại.

— Xin lỗi, em xin lỗi. Chỉ tại vì tình trạng của Jack thật sự rất tệ hại. – Giọng Mẹ nghe run rẩy, trong thoáng chốc tôi gần như cũng tin là thật. Mẹ giả vờ còn hay hơn cả tôi.

— Trong này hơi hám thế.

— Thằng bé vừa đi ngoài, vừa nôn thốc nôn tháo.

— Chắc là loại bệnh hai-mươi-bốn-giờ chứ gì? – Lão Nick nói.

— Đã hơn ba mươi tiếng rồi. Mình mảy thì lạnh ngắt nhưng trán thì nóng hổi...

— Cho nó thử mấy viên thuốc giảm đau ấy.

— Thế anh nghĩ là suốt ngày hôm nay em làm gì chứ? Thằng bé nôn hết cả ra. Đến nước còn không nuốt được nữa là.

— Để tôi xem nào. – Lão Nick thở phì phò.

— Đừng mà. – Mẹ kêu lên.

— Thôi đi, tránh ra.

— Đừng, em đã bảo là đừng...

Tôi vẫn giấu mặt trong cái gối nhộp nháp. Hai mắt tôi nhắm chặt. Lão Nick đang đứng đây, ngay bên cạnh chị Giường, hẳn có thể nhìn thấy tôi. Tôi cảm thấy bàn tay hắn sờ vào mắt tôi, tôi buông ra một tiếng rên vì tôi đang rất sợ hãi. Mẹ bảo hắn sẽ sờ vào trán tôi nhưng đâu phải. Hắn đang chạm vào má tôi, bàn tay hắn ta không giống tay Mẹ chút nào, nó lạnh lẽo và nặng nề...

Rồi bàn tay đó cũng buông ra.

— Tôi sẽ mua thứ gì mạnh hơn ở nhà thuốc.

— Thuốc mạnh hơn? Nó chỉ mới năm tuổi, bị mất nước trầm trọng, lại đang sốt hầm hập. Có Chúa mới biết nó bị bệnh gì. – Mẹ hét tướng lên, lẽ ra Mẹ đừng hét vì Lão Nick sẽ nổi điên lên cho xem.

— Cô câm miệng để tôi nghĩ nào.

— Phải đưa nó đi đến phòng cấp cứu ngay, đó mới là thứ nó cần, anh cũng biết vậy kia mà.

Lão Nick bật ra một tiếng kêu, tôi không biết nó có nghĩa gì.

Giọng Mẹ nghe như khóc.

— Nếu anh không đem nó đi bệnh viện ngay, nó sẽ... nó có thể...

— Âm ỉ thế là đủ lắm rồi. – Hẳn ta nói.

— Làm ơn đưa nó đi mà, em van anh.

— Không đời nào!

Suýt nữa thì tôi đã bật ra tiếng nói leo câu cửa miệng này của mình. Tôi nghĩ đến nó nhưng không nói đâu. Tôi sẽ không thốt lên bất cứ tiếng nào, tôi chỉ nằm lả ra, bất động như khi Mẹ biến mất ấy.

— Anh chỉ cần bảo họ nó là một đứa trẻ người nước ngoài nhập cư bất hợp pháp không có giấy tờ, trong tình trạng thế này thì nó chẳng thể thoát được lấy một từ, anh cứ lái xe chở nó quay về đây ngay sau khi người ta đã truyền dịch cho nó... – Giọng nói của Mẹ cứ bám theo hần ta. – Làm ơn đi anh. Rồi anh bảo gì em cũng làm hết.

— Không có gì để nói với cô cả. – Tiếng nói của hần ta có vẻ như đang phát ra ở gần bên anh Cửa.

— Đừng đi mà. Em xin anh...

Tiếng một vài thứ gì đó rơi xuống. Tôi sợ đến nỗi không dám mở mắt ra.

Mẹ đang khóc thầm thiết. Có tiếng *bíp bip*. Sập, anh Cửa đã đóng lại, thế là chỉ còn lại hai Mẹ con chúng tôi.

Căn phòng hoàn toàn im lặng. Tôi đếm rằng cửa mình năm lần, lần nào cũng đúng hai mươi cái, trừ một lần chỉ có mười chín nhưng khi tôi đếm lại thì lại ra hai mươi. Tôi len lén nhìn xung quanh. Rồi tôi nhấc đầu lên khỏi cái gối nhộp nháp.

Mẹ đang ngồi trên chị Thắm, tựa lưng vào ông Tường phía bên cạnh anh Cửa, ánh mắt vô định. Tôi khẽ gọi:

— Mẹ?

Mẹ làm điều kỳ quái nhất, giống như đang mỉm cười.

— Con có làm hỏng chuyện gì vờ không?

— Ô, không đâu. Con đúng là một ngôi sao.

— Nhưng mà hần ta đâu có mang con đến bệnh viện.

— Thế là được rồi. – Mẹ ngồi dậy và nhúng ướt một cái khăn ở thím Bốn rửa rồi quay lại lau mặt cho tôi.

— Nhưng mẹ đã nói mà. – Ôi nào là mặt mày nóng ran, mùi nôn mửa lại thêm bàn tay Lão Nick sờ vào người nữa. – *Nào là Bị Ốm – Xe tải – Bệnh viện – Cảnh sát – Cứu Mẹ.*

Mẹ gật đầu rồi vén áo ngủ lên và lau chùi ngực cho tôi.

— Đó là Kế hoạch A, nó cũng đáng để mình thử liều một phen. Nhưng đúng như mẹ đoán, hấn quá sợ hãi.

Mẹ lẩm chằng.

— *Hấn* mà sợ sao?

— Sợ là con sẽ kể cho các bác sĩ nghe về Căn phòng này và cảnh sát sẽ tổng hấn vào tù. Mẹ đã mong hấn sẽ thử liều một phen nếu hấn nghĩ là con đang bệnh trầm trọng, nhưng mẹ chưa bao giờ tin hấn sẽ làm vậy.

Tôi hiểu rồi.

— Mẹ lừa con! – Tôi rống lên. – Con sẽ không được chở đi trong chiếc xe tải màu nâu.

— Jack. – Mẹ nói và ôm chặt tôi vào lòng, xương Mẹ nhô lên làm đau mặt tôi.

Tôi đẩy Mẹ ra. – Mẹ đã bảo là không nói dối nữa và rằng điều Mẹ làm là ngược với nói dối, nhưng rồi Mẹ lại nói dối.

— Mẹ đang làm hết khả năng. – Mẹ đáp.

Tôi cắn môi.

— Được rồi, con có chịu nghe mẹ nói dù chỉ một phút thôi không?

— Con chán phải nghe Mẹ rồi.

— Mẹ biết chứ. – Mẹ gật đầu. – Nhưng dù sao thì con hãy nghe mẹ nói xong đã. Chúng ta còn có Kế hoạch B nữa. Kế hoạch A chính là phần đầu của Kế hoạch B.

— Mẹ chưa bao giờ nói thế cả.

— Vì chuyện này khá phức tạp. Mẹ đã phải suy tính nát óc^s suốt mấy ngày nay rồi.

— Vậy à, con thì có cả triệu bộ óc để chơi giải đố đấy.

— Mẹ biết.

— Nhiều hơn Mẹ cơ.

— Đúng thế. Nhưng mẹ không muốn con phải ghi nhớ cùng lúc cả hai kế hoạch, con sẽ bị rối mắt.

— Con rối trí sẵn rồi, rối toàn phần luôn đây.

Mẹ hôn lên mái tóc nhộp nháp của tôi.

— Để mẹ kể con nghe về Kế hoạch B.

— Con không muốn nghe mấy cái kế hoạch ngu ngốc ngớ ngẩn của Mẹ nữa.

— Thôi được.

Tôi lạnh run lên vì đang cởi trần. Tôi tìm một cái áo thun sạch sẽ trong anh Tủ ngăn kéo, một cái màu xanh da trời.

Chúng tôi leo lên chị Giường, mùi nôn ói bốc lên nồng nặc. Mẹ chỉ cho tôi cách chỉ hít thở qua đường miệng vì miệng thì không ngửi được mùi gì cả.

— Mình có thể nằm quay đầu sang hướng kia được không?

— Ý kiến tuyệt vời! – Mẹ khen tôi.

Mẹ đang tỏ ra đáng yêu, nhưng tôi sẽ không tha thứ cho Mẹ đâu.

Chúng tôi nằm đưa chân về phía bức vách hơi thổi và quay đầu về phía kia.

Tôi nghĩ tôi sẽ chẳng bao giờ ngủ được.

Đã 08:21 RỒI, tôi đã đánh một giấc no nê và bây giờ thì đang nằm bú Mẹ, tí bên trái thật là béo. Tôi không nghĩ là tối qua Lão Nick đã quay trở lại.

— Hôm nay là thứ Bảy phải không Mẹ? – Tôi hỏi.

— Đúng đấy con.

— Tuyệt, mình sẽ gọi đầu.

— Giờ con không thể sạch sẽ được. – Mẹ lắc đầu.

Tự nhiên tôi quên bég đi mất.

— Là thế nào ạ?

— Cái gì?

— Kế hoạch B.

— Con đã sẵn sàng để nghe mẹ nói về nó rồi chứ?

Tôi không nói gì cả.

— Được rồi, ta bắt đầu nhé. – Mẹ hăng giọng rồi nói. – Mẹ đã nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đủ mọi hướng cho kế hoạch này, và có lẽ nó khả thi đấy. Mẹ cũng chưa rõ, cũng không chắc lắm, có vẻ hơi điên rồ và có thể rất nguy hiểm, nhưng...

— Cứ cho con biết đi. – Tôi nói.

— Được rồi, được rồi. – Mẹ hít một hơi thật dài. – Con còn nhớ truyện *Bá tước Monte Cristo* chứ?

— Ông ta bị nhốt trong ngục tối trên một hòn đảo.

— Phải rồi, nhưng con có nhớ ông ta đã thoát ra khỏi nhà tù đó bằng cách nào không? Ông ta giả làm người bạn tù đã chết, trốn vào trong tấm vải liệm và bọn lính gác ném ông ta xuống biển. Thế nhưng ông không chết đuối. Ông đã thoát ra khỏi tấm vải liệm và bơi đi.

— Kể tiếp phần sau đi Mẹ.

Mẹ xua tay.

— Đoạn đó không quan trọng. Điểm mấu chốt là, Jack này, đó chính là điều mà con sắp làm.

— Bị ném xuống biển á?

— Không, thoát khỏi đây như Bá tước Monte Cristo.

Tôi lại hoang mang.

— Nhưng con chẳng có người bạn đã chết nào cả.

— Ý mẹ là con sẽ cải trang như đã chết rồi.

Tôi nhìn sững vào Mẹ.

— Thực ra thì nó gần với một vở kịch mà mẹ đã được xem khi còn học phổ thông hơn. Để bỏ trốn cùng với người yêu của mình, cô gái Juliet đã giả chết bằng cách uống một loại thuốc, rồi sau vài ngày thì cô sống lại, *tén tèn ten*.

— Không phải, đó là Chúa Hải đồng Jesus mà.

— À, đó lại là chuyện khác. – Mẹ xoa tay lên trán. – Thật ra, Chúa có chết thật trong ba ngày, sau đó thì Chúa sống lại. Nhưng con không phải chết thật đâu, chỉ giả vờ giống như cô gái trong vở kịch thôi.

— Con không biết giả vờ làm con gái đâu.

— Không phải thế, mà là giả vờ đã chết. – Giọng Mẹ hơi cáu kỉnh.

— Nhưng mình đâu có vài liệm.

— À, mình sẽ dùng tấm thảm.

Tôi chăm chú nhìn xuống chị Thảm với những hoa văn màu đỏ và đen chạy dích dắc khắp người chị.

— Khi Lão Nick quay trở lại, có thể là tối nay, tối mai, hay bất cứ lúc nào. Mẹ sẽ bảo với hắn là con đã chết. Mẹ sẽ chỉ cho hắn thấy tấm thảm cuộn tròn có con đang nằm trong đó.

Đây đúng là điều điên khùng nhất mà tôi từng nghe.

— Tại sao chứ?

— Bởi vì người con đã bị mất nước trầm trọng và cơn sốt đã làm cho tim con ngừng đập.

— Không phải, tại sao con phải nằm trong chị Thảm?

— À, đúng là một câu hỏi thông minh. – Mẹ trả lời. – Vì chị sẽ che con đi, nhờ vậy hắn sẽ không tài nào biết là thật ra con còn sống. Thấy chưa, tối hôm qua con đã làm một việc tuyệt vời khi giả vờ ốm, nhưng giả vờ chết sẽ khó hơn nhiều. Nếu hắn ta để ý thấy con còn thở dù chỉ một lần thôi thì hắn sẽ biết ngay đó chỉ là trò lừa bịp. Ngoài ra, cơ thể của người đã chết thì phải lạnh.

— Mình có thể dùng túi nước lạnh...

Mẹ lắc đầu.

— Lạnh toàn thân, chứ không phải chỉ lạnh ở mặt. Và người họ phải cứng nữa kìa, con cần phải nằm sao cho giống như con là rô bốt vậy.

— Không mềm lả ra hả Mẹ?

— Ngược lại với mềm lả, con à.

Nhưng Lão Nick là rô bốt mới đúng chứ, tôi có trái tim kia mà.

— Vì vậy mẹ nghĩ gói con trong tấm thảm là cách duy nhất để hấn ta không đoán ra là con hãy còn sống. Rồi mẹ sẽ yêu cầu hấn đem con đến một chỗ nào đó để chôn, con hiểu chưa?

Miệng tôi bắt đầu run lên.

— Tại sao hấn phải chôn con?

— Bởi vì xác chết sẽ nhanh chóng bốc mùi hôi thối.

Hôm nay Căn phòng đã bốc mùi nồng nặc vì bồn cầu không được dội nước, rồi cái gối dính đầy bã mửa và đủ thứ khác nữa.

— Những con dòi bò ra, những con giun thụt vào...

— Chính xác.

— Con không muốn bị chôn và dòi bò lổm ngổm khắp người đâu.

— Đó chỉ là một trò lừa thôi mà, nhớ không? – Mẹ vuốt tóc tôi.

— Giống như một trò chơi.

— Nhưng không được cười. Nghiêm túc đấy.

Tôi gật đầu. Tôi nghĩ mình sắp khóc rồi.

— Tin mẹ nhé. Nếu có bất cứ cách nào khác mà mẹ nghĩ còn chút cơ may thì...

Tôi không hiểu cơ may nghĩa là gì.

— Được rồi. — Mẹ bước ra khỏi chị Giường. — Mẹ sẽ cho con biết mọi thứ xảy ra như thế nào để con không phải lo sợ nữa. Lão Nick sẽ bấm mã số vào tấm bảng để mở cửa, rồi hẳn sẽ mang con ra khỏi Căn phòng này, lúc đó cả người con được cuộn tròn trong tấm thảm.

— Mẹ có nằm trong chị Thảm cùng với con không? — Tôi đã biết trước câu trả lời nhưng vẫn hỏi để phòng hờ.

— Mẹ sẽ ở ngay đây để đợi. — Mẹ đáp. — Hẳn sẽ mang con đến chỗ chiếc xe tải của hẳn, để con nằm ở phía sau xe, phần thùng xe.

— Con cũng muốn đợi ở đây cơ.

Mẹ đặt một ngón tay lên miệng tôi để ngăn không cho tôi nói tiếp.

— Và đó là cơ hội của con.

— Cái gì ạ?

— Chiếc xe tải! Khi gặp một tín hiệu dừng thì nó sẽ chạy chậm lại. Ở ngay lần đầu tiên đó, con hãy chui ngay ra khỏi tấm thảm, nhảy xuống đường và chạy đi, rồi đưa cảnh sát về giải cứu mẹ.

Tôi nhìn Mẹ.

— Vậy là lần này kế hoạch sẽ là *Chết – Xe tải – Chạy – Cảnh sát – Cứu Mẹ*. Nhắc lại xem nào?

— *Chết – Xe tải – Chạy – Cảnh sát – Cứu Mẹ*.

Chúng tôi cùng ăn sáng, 125 hạt ngũ cốc cho mỗi người vì chúng tôi cần thêm thật nhiều sức khỏe. Tôi không thấy đói nhưng Mẹ bảo tôi nên ăn hết.

Sau đó, chúng tôi thay quần áo và tập lại màn giả chết thêm chút nữa. Giống như tập môn Thể dục kỳ quái nhất ấy. Tôi nằm xuống rìa chít Thảm rồi Mẹ sẽ cuốn chít lại phủ kín người tôi và bảo tôi nhích người lên bằng trán, rồi bằng lưng, rồi lại trán, lại lưng lần nữa cho đến khi cả người tôi đã bị cuốn lại chặt cứng. Chít Thảm có mùi rất buồn cười, bụi bặm và thêm mùi gì đó rất lạ, khác hẳn với khi tôi chỉ nằm lên.

Mẹ nhắc cả cuộn lên, người tôi bị ép chặt. Mẹ bảo tôi giống như một gói hàng vừa dài vừa nặng, nhưng Lão Nick sẽ nhắc lên dễ dàng vì hẳn ta có nhiều cơ bắp hơn Mẹ.

— Hẳn ta sẽ mang con ra sân sau, có lẽ là vào cả nhà để xe, giống như thế này. – Tôi cảm thấy hai Mẹ con đang đi vòng quanh Căn phòng. Bị cái gì đó ép mạnh vào cổ nhưng tôi không dám cử động tí nào. – Cũng có thể hẳn sẽ vác trên vai thế này.

Mẹ vừa nhắc tôi lên vừa lẩm bẩm. Tôi bị nén chặt lại chỉ còn một nửa.

— Đoạn đường đó có dài lắm không?

— Gì hả con?

Tiếng tôi lạc mất bên trong chít Thảm.

— Chờ chút! – Mẹ bảo.– Mẹ vừa mới nghĩ, có thể hẳn ta sẽ để con xuống đất vài lần để mở mấy cái cửa.

Thế là Mẹ thả tôi xuống, phần đầu tôi xuống trước.

— Ái!

— Con không được kêu tiếng nào, nhớ chưa?

— Con xin lỗi. – Chít Thảm đang chắn ngay mặt tôi, làm mũi tôi ngứa ngáy nhưng tay tôi không thể co lên để gãi.

— Hẳn sẽ thả con xuống sàn xe tải của hẳn, như thế này này. – Mẹ buông tôi rơi đánh ầm một tiếng, tôi phải cắn chặt môi để không thốt ra tiếng kêu nào.

— Cứ nằm yên, cứng ngắc cứng đờ như một con rô bốt, bất kể điều gì xảy ra, được chứ?

— Dạ.

— Vì nếu con mềm người ra hay cử động, hoặc phát ra một tiếng kêu, nếu con chỉ lỡ một chút thôi thì hẳn sẽ biết là con hãy còn sống và hẳn sẽ nổi điên lên Jack ạ. Hẳn sẽ...

— Sao cơ? – Tôi đợi Mẹ nói tiếp. – Mẹ, hẳn sẽ làm gì?

— Đừng lo, hẳn sẽ tin là con đã chết mà.

Làm sao Mẹ biết chắc như thế nhỉ?

— Rồi hẳn ta sẽ đi ra phía trước và lái xe đi.

— Đi đâu?

— À, có lẽ là ra khỏi thành phố. Đến một chỗ nào đó không ai nhìn thấy để đào một cái hố, có thể sẽ là một khu rừng hay đại loại thế. Có điều là ngay khi xe khởi động, nó sẽ rống to lên rồi vù vù và rung rung như thế này. – Mẹ chu môi trêu tôi qua chị Thắm, lần nào tôi cũng phì cười nhưng lần này thì không. – Đó là dấu hiệu để con bắt đầu chui ra khỏi tấm thảm. Thử nhé?

Tôi vặn vẹo người nhưng không được, tấm thảm quấn quá chặt.

— Con bị kẹt, bị kẹt rồi Mẹ ơi.

Mẹ mở tấm thảm ra ngay lập tức. Tôi hít vào thật đầy phổi.

— Ổn chứ?

— Dạ Ồn.

Mẹ cười với tôi nhưng đó là một nụ cười kỳ lạ, giống như Mẹ đang giả vờ vậy. Rồi Mẹ quấn tôi lại nhưng hơi lỏng hơn một chút.

— Vẫn còn chặt lắm Mẹ ơi.

— Mẹ xin lỗi, mẹ không ngờ lại chặt đến thế. Cố lên nào! – Mẹ lại mở chị Thắm ra. – Nay, hay con thử khoanh tay lại và để cùi chỏ hơi khuỳnh ra một chút cho rộng rãi đi.

Lần này, sau khi Mẹ cuộn tôi với hai cánh tay xếp lại thì tôi đã có thể đưa chúng lên cao quá đầu, tôi vẫy mấy ngón tay thò ra bên ngoài chị Thắm.

— Tốt lắm. Bây giờ thì thử bò ra cho mẹ xem nào, giống như con đang ở trong một đường hầm vậy.

— Chặt quá. Kéo con ra đi Mẹ. – Không hiểu ông Bá tước đã xoay xử thế nào khi bị quăng xuống nước nhỉ?

— Cố thêm một chút thôi.

— Cho con ra ngay đi!

— Nếu con cứ hoảng hốt như thế thì mình sẽ không thực hiện được kế hoạch đâu.

Tôi òa khóc, chị Thắm ướm dính luôn vào mặt tôi.

— Cho con ra!

Chị Thắm trải tung ra, tôi hít lấy hít để bầu không khí. Mẹ chạm tay lên mặt tôi nhưng tôi hất ra.

— Jack...

— Không!

— Nghe mẹ nào.

— Cái kế hoạch B ngốc nghếch ngớ ngẩn.

— Mẹ biết là nó rất đáng sợ. Con tưởng mẹ không biết sao? Nhưng mình vẫn phải thử.

— Không, mình không tập nữa. Không, cho đến khi con lên sáu.

— Có một thứ gọi là *tịch biên tài sản để thế nợ*.

— Gì cơ?

— Rất khó giải thích. – Mẹ thở hắt ra. – Căn nhà này không thực sự thuộc sở hữu của Lão Nick, mà là của ngân hàng. Nếu hắn bị mất việc và không còn tiền, hắn sẽ không trả được nợ ngân hàng... họ sẽ tức giận và có thể sẽ lấy căn nhà của hắn.

Tôi tự hỏi làm sao ngân hàng có thể làm việc đó được. Phải cần đến một cái máy đào xới khổng lồ chẳng?

— Lấy đi cả Lão Nick ở bên trong hả Mẹ, giống như Dorothy lúc cơn lốc xoáy cuốn cả căn nhà bạn ấy lên trời[§] phải không?

— Nghe mẹ nói đây. – Mẹ nắm hai khuỷu tay tôi chặt đến nỗi chúng suýt vẹo cả đi. – Điều mẹ muốn nói là hắn sẽ chẳng bao giờ để cho ai bước chân vào nhà hoặc vào cái sân này vì thế nào họ cũng sẽ tìm thấy Căn phòng, con hiểu không?

— Và họ sẽ giải cứu Mẹ con mình!

— Không đâu, hắn sẽ chẳng bao giờ để điều ấy xảy ra.

— Thế hắn sẽ làm gì?

Mẹ đang cần môi nên không trả lời ngay được.

— Vấn đề là mẹ con mình cần phải thoát ra khỏi đây trước khi chuyện đó xảy ra. Con phải chui trở vào tấm thảm ngay bây giờ và tập thêm chút nữa cho đến khi con có thể chui ra một cách dễ dàng.

— Không.

— Ngoan nào Jack.

— Con sợ lắm! – Tôi hét lên. – Con không bao giờ chui vào đó nữa đâu. Con ghét Mẹ.

Nhịp thở của Mẹ thật buồn cười, thế rồi Mẹ ngồi bệt xuống chú Sàn nhà.

— Thế cũng được.

Sao tôi ghét Mẹ mà thế lại được nhỉ?

Mẹ đặt hai tay lên bụng mình.

— Mẹ đã đem con vào Căn phòng này. Mẹ không chủ tâm làm thế nhưng rồi mẹ đã sinh con ra và mẹ chưa từng hối hận vì điều đó.

Tôi nhìn Mẹ và Mẹ cũng nhìn lại tôi.

— Mẹ đã đem con vào đây và tối nay mẹ sẽ đưa con ra.

— Vâng.

Tôi nói rất nhỏ nhưng Mẹ vẫn nghe thấy. Mẹ gật đầu.

— Và con, với cây đèn hàn, sẽ đến cứu mẹ. Một người lúc này nhưng thực ra là cả hai.

Mẹ vẫn gật đầu.

— Nhưng con mới quan trọng. Chỉ cần mình con thôi.

Tôi lắc đầu cho đến khi cả người lão đảo. Không phải chỉ có mình tôi thôi.

Hai mẹ con cùng nhìn nhau nhưng không cười.

— Sẵn sàng chui vào trong tấm thảm chưa nào?

Tôi gật đầu rồi nằm xuống, Mẹ quấn tôi lại thật chặt.

— Con không thể...

— Con sẽ làm được. – Tôi cảm thấy Mẹ đang vỗ nhẹ vào người tôi qua chị Thắm.

— Con không thể, không thể.

— Đếm từ một đến một trăm cho mẹ nhé?

Tôi bắt đầu đếm, rất dễ, rất nhanh.

— Giọng con đã bình tĩnh hơn rồi đấy. Giờ mẹ con mình hãy cùng nghĩ cách chui ra khỏi tấm thảm chỉ trong một phút nhé. – Mẹ bảo. – Hừm, mẹ nghĩ nếu như ngọ nguậy mãi vẫn không chui ra khỏi tấm thảm, hay con... tự mình lăn trở ra được không?

— Nhưng con bị cuộn ở bên trong mà.

— Mẹ biết, nhưng con vẫn có thể đưa tay lên qua đầu, sờ tìm góc thảm mà. Thử xem nào.

Tôi lần mò xung quanh cho đến khi tôi chạm phải cái gì nhòn nhọn.

— Đúng rồi! – Mẹ reo lên. – Giỏi quá, bây giờ thì lật nó ra đi. Không phải theo hướng đó, hướng bên này cơ. Thế, thế, đã thấy hơi lỏng ra một chút rồi. Giống như bóc vỏ một quả chuối vậy.

Tôi hé mở được một chút.

— Giờ con đang nằm trên mép thảm, người con đang đè mép thảm xuống.

— Con xin lỗi. – Nước mắt lại lăn rồi.

— Con không cần xin lỗi, con đang làm tốt lắm. Thử lăn xem nào?

— Về phía nào ạ?

— Bất cứ phía nào mà con cảm thấy lỏng ra. Ở phía trên bụng con chẳng hạn, rồi tìm mép thảm và kéo nó ra.

— Con không làm được.

Tôi lần mò tìm mép thảm. Tôi thò được một khuỷu tay ra rồi.

— Tuyệt! – Mẹ kêu lên. – Con nói được phần đầu tấm thảm ra rồi này. Bây giờ nếu ngồi dậy thì sao nhỉ, con ngồi dậy được không?

Nó đau và khó quá.

Tôi từ từ ngồi dậy, cả hai cùi chỏ đã thò được ra ngoài và tôi sắp đẩy được chị Thảm ra khỏi mặt rồi. Tôi có thể mở chị bung ra hoàn toàn.

— Con làm được rồi! – Tôi hồ hởi. – Con là quả chuối.

— Con đúng là quả chuối. – Mẹ nói và hôn lên khuôn mặt ướt đầm của tôi. – Nào, mình thử lại lần nữa nhé.

Khi tôi đã mệt nhoài và phải nghỉ một chút, Mẹ nói cho tôi nghe những gì sẽ xảy ra Bên ngoài.

— Lão Nick sẽ lái xe đi. Con thì nằm ở phía sau, chỗ thùng xe để mở, và hẳn sẽ không thể nhìn thấy con, hiểu chưa nào? Nhớ nắm chặt lấy thành xe để con khỏi bị lăn xuống đường vì chiếc xe tải sẽ chạy rất nhanh, như thế này này. – Mẹ kéo tôi và lắc tôi từ bên này sang bên kia. – Rồi khi hẳn ta thẳng xe lại, con sẽ cảm thấy giống như bị giật mạnh

sang phía khác và chiếc xe tải chạy chậm lại. Như thế nghĩa là có tín hiệu báo dừng và các tài xế phải dừng lại một chút.

— Kể cả hăn à?

— Kể cả hăn. Vì vậy ngay khi con cảm thấy chiếc xe tải gần như ngừng lại thì đó là lúc an toàn để con nhảy ra.

Nhảy vào Không gian Bên ngoài. Tôi không nói ra, tôi biết là không phải thế.

— Con sẽ đáp xuống vỉa hè, nó sẽ cứng như thế này. – Mẹ nhìn khắp xung quanh. – Giống như là chất gốm nhưng thô nhám hơn. Và rồi con chạy đi, cứ chạy mãi giống như GingerJack ấy.

— Con cáo ăn GingerJack rồi mà.

— Ừ nhỉ, ví dụ này dở quá. – Mẹ nói. – Nhưng lần này thì chính mẹ con mình mới là kẻ lừa đảo láu cá. *Jack lạnh lợi, Jack hoạt bát.*

— *Jack nhảy qua cái giá nển.*

— Con sẽ phải chạy dọc con đường, tránh xa chiếc xe tải, nhanh thật là nhanh, giống như... phim hoạt hình gì mà có lần mẹ con mình đã xem, bạn *Gà chạy siêu nhanh* ấy?

— *Tom và Jerry* chứ, chúng cũng chạy nhanh lắm.

Mẹ gật đầu.

— Toàn bộ vấn đề là đừng để cho Lão Nick tóm được con. Ồ, nhưng phải cố chạy trên vỉa hè nhé, nó hơi cao hơn lòng đường nên ô tô không cán được con. Và con cần phải hét lên để cho ai đó có thể giúp được con.

— Là ai chứ?

— Mẹ không biết, bất cứ người nào đó.

— Ai đó là bất cứ người nào đó?

— Con chỉ cần chạy thẳng đến người đầu tiên mà con nhìn thấy. Hoặc là... lúc đó đã khá trễ, có thể sẽ chẳng còn ai đi bộ trên đường... — Mẹ cắn ngón tay, nhắm vào móng tay, nhưng tôi không cắn Mẹ. — Nếu con không thấy ai hết thì hãy vẫy một chiếc ô tô để nó ngừng lại rồi nói với người ngồi trong xe là hai mẹ con mình đã bị bắt cóc. Còn nếu không thấy chiếc xe hơi nào... Ôi trời ơi! Khi đó con sẽ phải chạy thẳng đến một ngôi nhà, bất cứ ngôi nhà nào có đèn sáng, và lấy hết sức dấn mạnh vào cánh cửa nhé. Nhưng phải nhớ tìm một ngôi nhà còn sáng đèn ấy, không phải một căn nhà không có người ở. Nó phải có một cái cửa trước, con có biết đó là gì không?

— Là một cái cửa ở đằng trước§.

— Mình thử ngay bây giờ nhé? — Mẹ chờ đợi. — Con cứ nói với họ giống như đang nói chuyện với mẹ nhé. Giả bộ mẹ là mấy người trong căn nhà đó, vậy con sẽ nói gì nào?

— Mẹ con mình...

— Không, đang giả vờ mẹ là những người sống trong căn nhà, hay người trong chiếc xe, hay đang đi trên vỉa hè mà, hãy nói với họ là con và Mẹ của con...

Tôi thử lần nữa:

— Con và Mẹ của con...

— Không phải, con phải nói "Mẹ cháu và cháu"...

— Mẹ và con...

Mẹ thở hắt ra.

— Thôi được rồi, không sao đâu, con chỉ cần đưa cho họ mảnh giấy thôi. Con vẫn giữ mảnh giấy chứ?

Tôi nhìn vào trong quần lót của mình.

— Nó biến đâu mất rồi! – Sau đó tôi cảm giác nó đã trượt vào giữa hai mông. Tôi lấy ra và đưa cho mẹ xem.

— Giữ nó ở đằng trước nhé. Nếu lỡ mà con làm mất thì con chỉ việc bảo với họ "Cháu đã bị bắt cóc". Nhắc lại mẹ nghe xem nào.

— Cháu đã bị bắt cóc.

— Con hãy nói cho rõ ràng và to lên để cho họ có thể nghe được.

— Cháu đã bị bắt cóc! – Tôi hét lên.

— Tuyệt! Và họ sẽ kêu cảnh sát, và mẹ đoán là cảnh sát sẽ lùng soát tất cả các mảnh sân xung quanh đây cho đến khi họ tìm ra Căn phòng này.
– Nét mặt Mẹ có vẻ không chắc chắn cho lắm.

— Cùng với cây đèn hàn. – Tôi nhắc Mẹ.

Chúng tôi cùng nhau tập, tập mãi. *Chết – Xe tải – Chui ra – Nhảy – Chạy – Ai đó – Mảnh giấy – Cảnh sát – Đèn hàn.* Đó là chín điểm cần nhớ. Tôi không chắc là mình có thể nhớ hết chừng ấy thứ cùng một lúc trong đầu. Mẹ bảo tất nhiên là tôi có thể nhớ được, tôi là chàng siêu nhân của Mẹ, Quý ngài Năm tuổi cơ mà.

Tôi ước gì mình chỉ mới bốn tuổi.

Đến bữa trưa tôi được quyền chọn món vì hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày cuối cùng của chúng tôi trong Căn phòng. Đó là Mẹ nói thế chứ thật ra thì tôi không tin đâu. Đột nhiên tôi thấy đói ghê gớm, tôi chọn món mì ống với xúc xích và bánh quy, như ba bữa ăn trưa gộp lại.

Chúng tôi chơi cờ đam suốt buổi, vì quá lo sợ cho Chuyến Đào thoát Vĩ đại nên tôi để thua đến hai ván, sau đó tôi không muốn chơi nữa.

Hai Mẹ con cố gắng ngủ trưa nhưng rồi lại tỉnh như sáo. Tôi bú Mẹ thêm một chút, hết bên trái rồi sang bên phải, rồi lại quay về bên trái cho đến khi hầu như chẳng còn chút sữa nào ở cả hai bên.

Đến giờ ăn tối, cả hai Mẹ con chẳng ai muốn ăn thêm tí gì nữa. Tôi lại phải mặc cái áo dính đầy bã sữa. Mẹ bảo tôi được mang vớ.

— Nếu không thì lòng đường có thể làm đau chân con. – Mẹ lau mắt bên này rồi lại sang mắt bên kia. – Hãy đi đôi dày nhất vào ấy.

Tôi không hiểu tại sao Mẹ lại khóc vì mấy đôi vớ. Tôi đi đến chị Tú áo để tìm bạn Răng sâu nằm bên dưới cái gối của tôi.

— Con sẽ giấu bạn ấy vào dưới vớ.

— Lỡ con đạp lên và nó làm đau chân con thì sao? – Mẹ lắc đầu.

— Không đâu, bạn ấy nằm ở bên cạnh thôi mà.

Lúc đó đã là 06:13, trời gần tối. Mẹ bảo tôi nên nằm cuộn trong chị Thảm luôn vì Lão Nick có thể sẽ đến sớm hơn bởi biết là tôi đang bệnh.

— Còn sớm mà Mẹ!

— Nào...

— Con xin mà.

— Ngồi vào đây nào, thế, như vậy khi cần mẹ có thể quăn con lại thật nhanh.

Chúng tôi nhắc lại kế hoạch thật nhiều lần để tập cho tôi nhớ hết chín từ. *Chết – Xe tải – Chui ra – Nhảy – Chạy – Ai đó – Mạnh gì ấy – Cảnh sát – Đền hàn.*

Tôi giật bắn người mỗi khi nghe thấy tiếng *bíp bip* nhưng hóa ra không phải, chỉ là tưởng tượng thôi. Tôi cứ nhìn chăm chăm vào anh Cửa, anh ấy trông sáng lấp lánh như một lưỡi dao găm.

— Mẹ ơi?

— Sao con?

— Để đến tối mai hãy làm nhé.

Mẹ chồm người qua và ghì lấy tôi thật chặt. Thế có nghĩa là không. Tôi lại thấy hơi ghét Mẹ.

— Nếu có thể thay thế cho con thì mẹ sẽ làm ngay.

— Thế sao Mẹ không làm?

— Mẹ xin lỗi vì chỉ có con mới làm được và mình phải làm ngay bây giờ. – Mẹ lắc đầu. – Nhưng mẹ sẽ luôn ở ngay trong đầu con mà, nhớ chứ? Mẹ sẽ nói chuyện với con từng phút một.

Chúng tôi xem xét Kế hoạch B thêm thật nhiều lần nữa.

— Giả sử hắn ta mở chị Thắm ra thì sao? – Tôi hỏi. – Chỉ để xem con chết chưa.

Mẹ chẳng nói gì suốt cả phút.

— Con biết đấm thật mạnh phải không?

— Dạ.

— Được, tối nay là một trường hợp đặc biệt. Thật sự thì mẹ không nghĩ là hắn ta sẽ mở ra đâu, hắn ta đang vội giải quyết cho xong mọi chuyện, nhưng rủi như chuyện đó có xảy ra... thì việc con cần làm là lấy hết sức lực mà đấm hắn thật mạnh.

Tuyệt cú mèo.

— Đá hấn ta, cắn hấn, thọc cùi chỏ vào mắt hấn. – Mấy ngón tay của Mẹ đâm vào không khí. – Làm bất cứ thứ gì để có thể thoát ra khỏi tay hấn.

— Thậm chí giết hấn ta, con có được phép không? – Tôi khó mà tin được điều này.

Mẹ chạy đến anh Tủ ngăn kéo nơi để những món đồ khô ráo sau khi đã rửa sạch. Mẹ lấy ra anh Dao mềm. Tôi nhìn cái lưỡi sáng loáng của anh, tôi nghĩ đến lần Mẹ dí anh vào cổ họng Lão Nick.

— Con nghĩ là con có thể giữ thật chặt con dao này bên trong tấm thảm không, và nếu... – Mẹ nhìn trừng trừng vào anh Dao mềm rồi lại đặt anh trở lại với mớ nĩa vào bà Chạn chén. – Mẹ đang nghĩ gì thế nhỉ?

Làm sao tôi biết được nếu như Mẹ không nói ra?

— Con dao sẽ đâm vào con mất thôi. – Mẹ bảo.

— Không, con sẽ không sao đâu.

— Có chứ, Jack, Tại sao lại không chứ, con sẽ bị cắt tả tơi, bị cuốn trong thảm thì lưỡi dao đó sẽ cứa khắp người con cho xem. Mẹ nghĩ là mẹ bị mất trí rồi.

— Nó vẫn còn ở đây này. – Tôi lắc đầu, vỗ nhẹ nhẹ lên mái tóc Mẹ.

Mẹ vuốt lưng tôi. Còn tôi kiểm tra lại bạn Răng sâu ở trong chiếc vớ, mẫu giấy nằm trong quần lót, phía đằng trước. Chúng tôi cùng hát nho nhỏ để thời gian trôi qua mau, bài *Đánh mất chính mình*[§] và bài *Ba hoa khoác lác*[§] rồi đến bài *Về nhà trên mặt đất*[§].

— Nơi con nai và linh dương chơi đùa. – Tôi hát.

— Nơi ít khi nghe thấy lời chán nản.

— Và bầu trời chẳng hề vương bóng mây.

— Đến giờ rồi. – Mẹ nói và mở chị Thắm ra.

Tôi không muốn chút nào. Tôi nằm xuống, đặt hai bàn tay lên hai vai và khuỳnh hai khuỷu tay ra. Tôi đợi Mẹ cuộn tôi lại.

Thế nhưng Mẹ chỉ nhìn tôi. Nhìn từ hai bàn chân, hai cẳng chân, hai cánh tay rồi nhìn lên đến đầu tôi, mắt Mẹ lướt khắp người tôi như thể Mẹ đang đếm từng bộ phận một.

— Gì thế Mẹ? – Tôi lên tiếng.

Mẹ vẫn im lặng. Mẹ cúi người xuống nhưng không hôn tôi mà chỉ chạm mặt vào mặt tôi cho đến khi tôi không biết đâu là mặt mình và đâu là mặt Mẹ nữa. Ngực tôi đánh trống, *tùng tùng tùng*. Tôi sẽ không để Mẹ rời tôi.

— Được rồi. – Mẹ nói, giọng khàn đục. – Mẹ con mình *lo-cảm*, phải không nào? Mình chỉ toàn *lo-cảm* thôi. Hẹn gặp con ở Bên ngoài. – Mẹ xếp hai cánh tay tôi lại theo kiểu đặc biệt để hai khuỷu tay nhô ra rồi cuộn chị Thắm lại, kẹp người tôi ở bên trong và thế là ánh sáng biến mất.

Tôi bị cuộn chặt trong một vùng tối tăm ngửa ngáy.

— Không quá chặt đấy chứ?

Tôi thử xem mình có đưa được hai cánh tay lên khỏi đầu rồi hạ xuống trở lại hay không. Hơi bị cọ xát một chút.

— Được không con?

— Dạ được! – Tôi trả lời Mẹ.

Giờ thì chúng tôi chỉ việc chờ đợi. Có thứ gì đó chạm vào đầu chị Thắm và lướt nhẹ trên tóc tôi, đó là bàn tay của Mẹ, chẳng cần nhìn tôi cũng biết. Tôi có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của mình. Tôi nghĩ đến ông Bá tước nằm trong bao với đám dòi bọ bò vào. Cái bao cứ rơi rơi mãi, rớt sâu vào lòng biển. Những con dòi có biết bơi không nhỉ?

Chết – Xe tải – Chạy – Ai đó... Ồ không, Chui ra rồi đến Nhảy – Chạy – Ai đó – Mảnh giấy – Đèn hàn. Tôi lại quên mất là Cảnh sát phải đứng trước Đèn hàn. Phức tạp quá đi, tôi sắp rồi hết cả lên và rồi Lão Nick sẽ chôn tôi thật cho xem, còn Mẹ thì cứ chờ hoài chờ mãi.

Một lúc lâu sau, tôi thì thầm:

— Hẳn sắp đến chưa hả Mẹ?

— Mẹ cũng không biết. – Mẹ trả lời. – Nhưng sao hẳn lại không đến chứ? Nếu còn chút gì đó là người...

Tôi nghĩ thường thì một thứ hoặc là người, hoặc không là người, chứ tôi không nghĩ ra được ai mà chỉ có một chút xíu là người. Thế thì những phần còn lại của người đó là gì?

Tôi đợi và đợi mãi, không còn cảm giác ở hai cánh tay nữa. Chị Thắm đang nằm ngay trước mũi tôi, tôi muốn gãi gãi mấy cái. Tôi cứ cố, cố, và cuối cùng cũng chạm được tay vào đó.

— Mẹ ơi!

— Mẹ ở ngay đây.

— Con cũng thế.

Bíp bip.

Tôi nhảy nhồm lên, đáng ra tôi phải đóng vai đã chết nhưng tôi không kìm được, tôi chỉ muốn chui ngay ra khỏi chị Thắm nhưng lại đang bị

mắc kẹt và thậm chí là không được cố thoát nữa, nếu không thì hẳn ta sẽ nhìn thấy...

Có cái gì đó đang đè chặt lên người tôi, hẳn là bàn tay Mẹ rồi. Mẹ cần tôi chứng tỏ mình là hoàng tử JackerJack siêu việt, vậy nên tôi càng cố nằm yên hơn nữa. Đừng cử động nữa, mình đang là xác chết, là bá tước, ồ không, là người bạn hơn cả đã chết của ông ta, toàn thân tôi cứng ngắc giống hết một thằng robot bị vỡ và hết pin.

— Đây em. – Là giọng của Lão Nick, nghe vẫn như mọi ngày. Hẳn thậm chí không biết là tôi đã chết. – Thuốc kháng sinh đây, chỉ vừa mới hết hạn thôi. Với trẻ con thì bẻ viên thuốc làm đôi, tay bán thuốc bảo thế.

Mẹ không trả lời.

— Thằng bé đâu rồi, trong tủ áo à?

Là nói về tôi đó, *thằng bé*.

— Ở trong tấm thảm sao? Em có điên không mà đem quấn một đứa bé bị ốm như thế hả?

— Vì anh không quay trở lại. – Mẹ lên tiếng, giọng nói nghe thật lạ. – Đến đêm thì bệnh trở nặng hơn và sáng nay thì nó không thức dậy nữa.

Lặng thinh. Rồi Lão Nick phát ra một tiếng động rất buồn cười. – Em chắc chứ?

— Em chắc không ư? – Mẹ lặp lại và hét lên, nhưng tôi vẫn không cử động, không nhúc nhích, toàn thân tôi cứng đờ, không nghe thấy, không nhìn thấy, không gì cả.

— Ồ không thể nào. – Tôi nghe tiếng hơi thở dài của hẳn. – Thật kinh khủng. Tội nghiệp em, em...

Không ai nói gì trong suốt một phút.

— Chắc là bệnh đó nặng quá. – Lão Nick nói. – Máy viên thuốc thế là vô ích rồi.

— Anh đã giết nó. – Mẹ rít lên.

— Thôi mà, bình tĩnh đi.

— Làm sao tôi bình tĩnh được khi Jack... – Hơi thở của Mẹ nghe khác quá, từng từ Mẹ nói nghe thật thốn thức. Mẹ đóng kịch thật đến nỗi suýt nữa tôi cũng tin.

— Để tôi xem. – Giọng nói của hắn ta đã gần sát bên cạnh, tôi co chặt người lại, cứng người, cứng hơn nữa.

— Đừng có chạm vào nó.

— Được rồi, được rồi. Nhưng em không thể cứ giữ nó mãi ở đây được.

— Con tôi!

— Tôi biết, đó là điều rất kinh khủng. Nhưng tôi phải đem nó đi khỏi chỗ này ngay.

— Đừng!

— Nó chết bao lâu rồi hả? – Hắn hỏi. – Sáng nay, em nói thế phải không? Có thể là vào ban đêm chẳng? Chắc nó đã bắt đầu... Để ở đây không tốt chút nào. Tốt hơn là để tôi đem nó đi và... và tìm chỗ...

— Đừng chôn ở sân sau. – Mẹ nói mà như gằm lên.

— Được rồi.

— Nếu anh chôn ở đó, tôi... Đừng ở đó, gần quá... Nếu anh chôn quá gần, tôi... tôi cứ nghe thấy tiếng thằng bé khóc mãi.

— Tôi đã nói là được rồi mà.

— Anh phải lái xe đem nó đi xa thật xa, được chứ?

— Được rồi. Để tôi lo...

— Khoan đã. – Mẹ lại khóc nhiều hơn nữa. – Anh không được quấy rầy thi thể nó.

— Tôi sẽ giữ cho xác nó lúc nào cũng được quấn kỹ lưỡng.

— Không được chạm dù chỉ một ngón tay đến thằng bé...

— Được mà.

— Hãy thề là anh sẽ không nhìn vào thằng bé bằng đôi mắt bẩn thỉu của anh đi.

— Được.

— Thề đi.

— Tôi thề đấy, được chưa?

Thế là tôi đã chết, chết, chết.

— Tôi sẽ biết! – Mẹ bảo. – Tôi sẽ biết ngay nếu anh đem chôn nó ở sân sau và tôi sẽ kêu khóc mỗi khi cánh cửa này mở ra, tôi sẽ phá nát chỗ này, tôi thề là tôi sẽ không bao giờ im lặng nữa. Và anh sẽ phải giết luôn cả tôi để giữ cho tôi im miệng, tôi chẳng còn gì để sợ nữa đâu.

Tại sao Mẹ lại bảo hấn giết Mẹ?

— Đừng căng thẳng thế. – Lão Nick nói như thể lão đang trò chuyện cùng với một con chó. – Tôi sẽ đem xác nó đi ngay bây giờ và sẽ để vào trong xe tải, được chưa?

— Nhẹ nhàng thôi nhé. Hãy tìm một nơi nào đẹp đẽ. – Mẹ vừa nói vừa khóc nên tôi khó mà nghe được những gì Mẹ nói. – Nơi nào đó có cây xanh hay những thứ như thế.

— Chắc chắn mà. Giờ phải đi thôi.

Tôi bấu chặt vào chị Thắm, rồi bị bóp chặt lại, đó là Mẹ, Mẹ kêu lên.

— Jack, Jack ơi!

Rồi tôi bị nhấc bổng lên. Tôi nghĩ là Mẹ nhưng rồi nhận ra đó là hấn. Đừng cử động, đừng nhúc nhích, JackerJack ơi, hãy nằm yên cứng ngắt cứng đờ cứng đờ. Tôi bị bó chặt bên trong chị Thắm, tôi không thể thở một cách thoải mái, nhưng mà người chết thì đâu có hít thở nữa. *Đừng để hấn mở thắm ra.* Tôi ước gì mình cầm theo anh Dao mềm.

Tiếng *bíp bip* lại vang lên, rồi đến tiếng *tách*, thế nghĩa là anh Cửa đã mở ra. Tên chần tinh đã tóm được tôi, *phì phì phò phò*. Tôi cảm thấy nóng rẫy ở hai chân, ôi không, Con chim rỉ nước rồi. Và còn thêm chút xiu phân phọt ra nữa, Mẹ không nói đến chuyện này. Hôi quá. *Xin lỗi nhé, chị Thắm.* Có tiếng càu nhàu gần tai tôi, Lão Nick ôm tôi chặt cứng. Tôi sợ mình không đủ dũng cảm. Dừng lại, đừng đi nữa, đừng đi mà – nhưng tôi không được thốt ra tiếng nào, bằng không hấn sẽ đoán ra âm mưu và sẽ ăn thịt tôi, nhai đầu tôi trước, rồi xé toạc hai chân tôi ra...

Tôi đếm rằng nhưng cứ đếm nhầm liên tục, mười chín, hai mươi mốt, hai mươi hai. Tôi là Hoàng tử Robot JackerJack siêu phàm, Quý ngài Năm tuổi mà, tôi sẽ không cử động. *Bạn có còn nằm đó không, hấn Răng sâu? Mình không thể chạm vào người bạn được nhưng bạn hấn là vẫn còn nằm trong vớ của mình, ở rìa bàn chân. Bạn là một phần của Mẹ, một phần nhỏ bản sao của Mẹ luôn đi cùng với mình.*

Hai cánh tay tôi tê rần.

Không khí đã khác đi. Vẫn còn mùi bụi bặm của chị Thảo nhưng khi hếch mũi lên được một tí xiu tôi ngửi thấy mùi không khí...

Ở Bên ngoài.

Thật thế sao?

Không thấy di chuyển nữa. Lão Nick đã đứng lại. Tại sao hẳn ta lại đứng bất động trong sân sau? Hẳn ta sắp làm gì...?

Lại chuyển động. Nằm yên, nằm yên nào.

Ui da, tôi rơi xuống một thứ cứng ngắc. Tôi không nghĩ là mình đã bật ra một tiếng kêu vì tôi không nghe thấy gì cả. Tôi nghĩ mình đã cắn phải miệng, tôi nếm thấy có vị của máu trong miệng.

Lại thêm một tiếng *bíp* nữa nhưng nghe khác hơn, rồi một tiếng rung lách cách giống như những thứ đồ bằng kim loại va vào nhau. Lại bị nhấc lên, tiếp theo là bị thả xuống, *ui da ui da*, va trúng ngay vào mặt. *Rầm*. Rồi mọi thứ bắt đầu rung lắc, đập mạnh rồi găm lên phía dưới trán tôi, một cơn động đất...

À không, đó là chiếc xe tải, chắc chắn là nó rồi. Tiếng nổ của nó nghe chẳng giống tiếng búng lười chút nào cả, mạnh hơn hàng triệu lần ấy. *Mẹ ơi!* Tôi thều kêu lên trong đầu. *Chết – Xe tải*, đến bước thứ hai trong chín bước rồi. Tôi đã nằm ở phía sau chiếc xe tải màu nâu giống như trong câu chuyện.

Nhưng tôi không còn ở trong Căn phòng nữa, tôi có còn là chính mình không nhỉ?

Đang chuyển động. Người tôi bật nảy từng từng trong một chiếc xe tải thật ời là thật, thật đến một trăm phần trăm.

Ồ, đã đến lúc phải *Chui ra*, tôi quên khuấy đi mất. Tôi bắt đầu vận vẹo người như một con rắn, nhưng sao chị Thắm bó chặt hơn nữa, tôi bị mắc kẹt, kẹt cứng rồi. *Mẹ, Mẹ, Mẹ ơi*,... Tôi không thể nào chui ra như khi tập được, dù hai Mẹ con đã luyện tập rất nhiều lần. Mọi thứ nhăm chổ hết rồi... *con xin lỗi*.

Lão Nick sắp sửa đem tôi đến một nơi nào đó rồi chôn tôi, rồi *đám đòi bỏ sẽ bỏ vào, thụt ra*... Tôi lại khóc, nước mũi chảy nhoét, hai cánh tay tôi bị ép chặt lại trước ngực, tôi đang chiến đấu với chị Thắm vì lúc này chị chẳng còn là bạn của tôi nữa. Tôi đá mạnh như khi luyện tập Karate nhưng chị vẫn quăn chặt lấy tôi, chị là tấm vải liệm quăn xác chết khi chúng rơi xuống biển...

Âm thanh đã tĩnh lặng hơn. Không chuyển động. Chiếc xe đã dừng lại.

Đó là một lần dừng xe, một bảng báo hiệu dừng, nghĩa là tôi cần phải thực hiện việc *Nhảy* – bước thứ năm trong danh sách. Nhưng tôi còn chưa làm xong bước thứ ba. Nếu tôi không thể *Chui ra* thì làm sao mà *Nhảy* được chứ? Tôi không thể đi tiếp đến bước bốn năm sáu bảy tám hay chín, tôi bị mắc kẹt ở bước ba. Hẳn sắp sửa đem chôn tôi cùng với lũ đòi bỏ...

Lại chuyển động, *brừm brừm*.

Tôi đưa một bàn tay lên che mặt lúc này đã đầy nước mũi, bàn tay tôi lần mò thò ra đầu chị Thắm và tôi kéo cánh tay kia lên. Mấy ngón tay tôi chộp lấy thứ mới mẻ, thứ gì đó lạnh lạnh, như kim loại, và lại có một thứ gì khác không phải kim loại, có những chỗ u nắn trên đó. Tôi cứ túm lấy và kéo, giật mạnh và dùng chân đạp rồi cả đầu gối nữa, *úi da, úi đau quá*. Không đúng rồi, không có tác dụng.

Phải tìm cho ra cái góc thẳm, có phải đó là tiếng Mẹ đang vang lên trong đầu tôi, hết như lúc Mẹ bảo tôi, hay chỉ là tôi đang nhớ lại? Tôi lần sờ khắp xung quanh chị Thắm nhưng chẳng hề thấy cái góc nào cả, rồi tôi tìm thấy nó và kéo, tôi nghĩ là có hơi lỏng ra một chút rồi. Tôi lặn lưng qua nhưng chị Thắm lại quấn chặt hơn và thế là tôi đánh mất cái góc thẳm làm dấu.

Dừng lại, chiếc xe tải lại ngừng một lần nữa, tôi vẫn chưa chui ra được, trong khi lẽ ra tôi đã phải nhảy ra ở lần dừng lại thứ nhất kia. Tôi kéo chị Thắm xuống cho đến khi chị ta sắp bẻ gãy cả khuỷu tay tôi và tôi đã có thể nhìn thấy một vầng sáng rực rỡ, sau đó nó biến mất vì xe tải lại lặn bánh, *brùm brùm*.

Tôi nghĩ là mình đã nhìn thấy Bên ngoài rồi, Bên ngoài quả là có thật và sáng quá, nhưng mà tôi lại không thể...

Mẹ không có ở đây, không có thì giờ để mà khóc đâu, tôi là Hoàng tử JackerJack mà, tôi phải là JackerJack, nếu không thì dòi bọ sẽ chui vào. Tôi lại nằm sấp xuống, gập đầu gối lại và chống hông lên, tôi sắp sửa làm bật tung chị Thắm ra và chị ta nói lỏng hơn, chị đã tuột ra khỏi mặt tôi...

Bây giờ thì tôi đã có thể hít thở được bầu không khí tối đen đáng yêu rồi. Tôi ngồi dậy và gỡ chị Thắm ra như thể tôi là một quả chuối chín giập ấy. Cái chỏm tóc đuôi ngựa của tôi bung ra, tóc phủ đầy mắt. Tôi đã nhìn thấy một cẳng chân của mình rồi cả hai chân, giờ thì tôi đã hoàn toàn thoát ra khỏi, tôi đã làm được rồi, đã hoàn thành công việc. Ước gì lúc này Dora có thể nhìn thấy tôi, thế nào bạn ấy cũng hát bài *Chúng ta đã làm được*.

Một tia sáng nửa lướt ngang qua bên trên. Nhiều thứ đang lướt qua bầu trời, tôi đoán là cây cối. Và các căn nhà, các chùm sáng trên những cái

cột cao và mấy chiếc xe hơi nhảy qua mọi thứ. Giống như tôi đang ở trong một bộ phim hoạt hình, nhưng hỗn độn hơn nhiều. Tôi vịn vào thành xe tải, nó cứng ngắc và lạnh lẽo. Bầu trời là thứ to lớn nhất, trên đó có một mảng nhỏ màu hồng cam nhưng chủ yếu là màu xám. Khi tôi nhìn xuống thì thấy con đường đen thui và dài ời là dài. Tôi biết cách nhảy xuống rồi, nhưng giờ vẫn chưa đến lúc vì mọi thứ còn đang gầm rú và va đập liên tục, ánh sáng cứ lờ mờ còn xung quanh thì có mùi lạ như mùi táo hay gì đó. Hai mắt tôi nhìn không rõ, tôi sợ đến không *lo-cảm* nổi nữa.

Chiếc xe tải lại dừng lại. Tôi không thể nhảy ra được, đến cử động mà tôi còn không thể làm được nữa là. Tôi cố gắng đứng dậy và nhìn quanh nhưng...

Tôi bị trượt chân và ngã nhào xuống sàn xe, đầu tôi va phải cái gì đó rất đau, bất giác tôi hét lên, *aaa...*

Chiếc xe lại dừng lại.

Có tiếng kim loại vang lên. Khuôn mặt của Lão Nick lộ ra. Hấn ra khỏi xe tải với bộ mặt giận dữ nhất mà tôi từng thấy, và...

Nhảy.

Mặt đường cứa vào bàn chân tôi, đập mạnh vào đầu gối, va vào mặt tôi, nhưng tôi cầm đầu chạy, chạy mãi. Ai đó đang ở đâu? Mẹ dặn là phải kêu lên với ai đó hay là với một chiếc ô tô hoặc là một ngôi nhà hãy còn sáng đèn. Tôi nhìn thấy một chiếc xe hơi nhưng bên trong tối đen, vả lại cũng không có âm thanh nào thoát ra được từ cái miệng đầy tóc của tôi nhưng tôi vẫn chạy thực mạng – *GingerJack* *lạnh lợi, hoạt bát*. Mẹ không có mặt ở đây, nhưng Mẹ đã hứa là sẽ luôn ở trong đầu tôi và tôi cứ tiếp tục *chạy, chạy, chạy*.

Có tiếng gầm lên ở ngay phía sau tôi, đó là hân. Lão Nick sắp phóng đến xé tôi ra làm hai, *phì phì phò phò*. Tôi phải tìm cho ra Ai đó để kêu lên *Cứu, cứu*, nhưng chẳng có ai, không thấy bóng một ai cả, tôi lại phải tiếp tục chạy hoài chạy mãi nhưng tôi đã cạn hết hơi rồi mà vẫn chưa nhìn thấy và kìa...

Một con gấu.

Hay một con chó sói?

Là một con chó, chó có phải là Ai đó không nhỉ?

Có ai đó đang đi phía sau con chó nhưng hóa ra đó là một người rất bé nhỏ, một đứa bé đang đi bộ, nó đẩy một thứ gì đó có bánh xe, bên trong là một em bé khác còn bé hơn nữa. Tôi không nhớ phải kêu lên thế nào, tôi đang bị bấm nút tắt tiếng, chỉ còn biết chạy bổ về phía mấy đứa trẻ. Đứa bé cười phá lên, nó gần như không có sợi tóc nào trên đầu. Đứa bé nhỏ xíu trong cái thứ kéo-dẩy kia không phải là người thật, tôi nghĩ đó là một con búp bê. Con chó thì nhỏ nhưng là chó thật, nó đang ị lên bãi đất, tôi chưa hề thấy những con chó trong Ti-vi làm như thế bao giờ. Có một người đang đi đến đằng sau đứa bé và bỏ mấy cục phân vào một cái bao như bấu vật. Tôi nghĩ *ai đó* chính là đây rồi – cái ông người tóc ngắn giống Lão Nick nhưng quần hơn và da sậm hơn da đứa bé. Tôi vừa chạy vừa kêu cứu, cứu, nhưng có vẻ tiếng kêu không đủ to. Tôi chạy đến sát gần họ. Con chó sủa vang, nhảy chồm chồm, rồi nó *ăn thịt tôi*...

Tôi há miệng để kêu lên thật to nhưng chẳng phát ra tiếng gì cả.

— Raja!

Màu đỏ chấm đầy ngón tay tôi.

— Raja, nằm xuống. – Ông người nắm lấy cổ con chó.

Máu của tôi rớt khỏi tay.

Rồi tiếp đến là một tiếng *ầm* vang lên sau lưng, Lão Nick, hai bàn tay to tướng của hắn đã chộp vào hai bên hông tôi. Tôi hoảng loạn, hắn đã bắt được tôi, *con xin lỗi, con xin lỗi, Mẹ ơi, con xin lỗi*. Hắn nhắc bổng tôi lên. Tôi kêu, tôi hét nhưng không thành tiếng. Hắn kẹp tôi bên dưới nách và mang tôi về phía chiếc xe tải. Mẹ đã bảo tôi có thể đâm hắn, giết hắn, vậy nên tôi đâm hắn liên tục nhưng chẳng trúng cú nào, chỉ toàn vào người tôi thôi...

— Xin lỗi. — Ông người đang cầm bịch phân chó lên tiếng. — Này, thưa ông? — Giọng của ông ta không trầm mà mềm mại.

Lão Nick quay ngoắt lại. Tôi quên mất chuyện kêu lên.

— Xin lỗi, nhưng bé gái con ông có sao không?

Bé gái nào đây?

Lão Nick hắng giọng, hắn vẫn đang mang tôi đến chiếc xe tải nhưng đi theo kiểu thụt lùi. — Ổn.

— Thường thì Raja rất hiền lành, nhưng vì đột nhiên cô bé chạy thẳng tới trước mặt nó nên...

— Chỉ là một cơn giận thôi. — Lão Nick trả lời.

— Nhưng này, đợi đã, tôi nghĩ tay cô bé đang chảy máu đấy.

Tôi nhìn xuống bàn tay bị chó ăn của mình, máu đang nhỏ giọt.

Rồi ông ta bế đưa bé lên, bỗng nó trên tay này còn bịch phân chó thì ở tay bên kia, trông thật sự bối rối.

Lão Nick đặt tôi xuống, hắn dè mấy ngón tay lên hai vai tôi đến nóng rát.

— Tôi xoay xở được mà.

— Còn đầu gối con bé nữa kìa, trông khá tệ đấy. Raja đâu có cần vào chỗ đó. Cô bé bị ngã phải không? – Ông người hỏi.

— Cháu không phải là bé gái. – Tôi nói, nhưng âm thanh bị giữ trong cổ họng.

— Tại sao ông không lo chuyện của mình và để tôi lo chuyện của tôi?
– Lão Nick như gầm lên.

Mẹ, Mẹ ơi, con cần Mẹ để nói. Mẹ không còn ở trong đầu tôi nữa, Mẹ chẳng ở đâu cả. Mẹ viết cho tôi một mẫu giấy, thế mà tôi quên khuấy đi mất, tôi thò bàn tay không bị cần vào trong quần lót nhưng không tìm thấy nó, rồi tôi lại tìm ra, nó đã thấm đẫm nước tiểu. Tôi không thể nói được nhưng dùng tay vấy vấy mảnh giấy với cái ông ai đó.

Lão Nick giật mẫu giấy khỏi tay tôi và nó biến mất.

— Được rồi, tôi không thích chuyện này chút nào. – Ông người nói. Ông ta có một cái điện thoại nhỏ xíu trong bàn tay, nó chui ra từ đâu nhỉ? Ông ta đang nói. – Phải, vui lòng cho nói chuyện với cảnh sát.

Mọi chuyện đang xảy ra giống như Mẹ đã bảo, chúng tôi đang ở bước thứ tám tức là *Cảnh sát* mà tôi thậm chí còn chưa đưa Mảnh giấy hoặc là kể về *Căn phòng*, tôi làm ngược rồi. Tôi phải nói chuyện với bất cứ ai đó trông có vẻ giống như con người. Tôi bắt đầu nói *cháu bị bắt cóc*, nhưng cũng chỉ ư ử được vài tiếng vì Lão Nick đã lại tóm lấy tôi và hướng về phía chiếc xe tải. Hắn chạy nên người tôi bị rung dữ dội, tôi không thấy rõ để đấm hắn, hắn sắp sửa...

— Tôi đã nhìn thấy biển số của ông rồi đấy!

Ông người đang hét to lên, có phải ông ta quát tôi không? Biển số nào vậy?

— K chín ba... – Ông người hét to những con số, tại sao ông ấy lại đọc mấy con số đó lên?

Thình lình *ầm* một cái, con đường đâm tôi vào bụng, vào tay và cả vào mặt, Lão Nick đang bỏ chạy mà không mang tôi theo. Hẳn đánh rơi tôi. Cứ mỗi giây hẳn lại chạy xa hơn. Những con số kỳ diệu đó đã khiến hẳn buông tôi ra.

Tôi cố gắng ngồi dậy nhưng không thể nhớ đã xoay xử thế nào.

Có tiếng nghe như tiếng quái vật, chiếc xe tải đang vun vút vun vút phóng tới và lao về phía tôi gùgggggừ, nó sắp sửa nghiền nát tôi ra thành từng mảnh vụn bên lề đường. Tôi không còn biết đâu vào đâu nữa – đứa bé khóc ré lên, tôi chưa từng nghe thấy một đứa trẻ thật khóc bao giờ.

Chiếc xe tải đã phóng đi. Nó chạy vụt ngang qua, ngoặt sang góc đường và không hề dừng lại. Tôi còn nghe thấy tiếng máy thêm một lúc nữa, sau đó hoàn toàn im bặt.

Vĩa hè hơi cao hơn lòng đường một chút, Mẹ đã dặn tôi phải trèo lên vỉa hè mà đi. Tôi gắng sức bò lên nhưng cái đầu gối bị đau làm tôi không chống thẳng chân được. Lề đường hiện ra trong mắt tôi là những khối vuông to lớn rời rạc.

Chợt tôi ngửi thấy một mùi thật đáng sợ. Cái mũi của con chó đang ở ngay bên cạnh tôi, nó quay trở lại để nhai thịt tôi, tôi hét lên.

— Raja! – Người đàn ông kéo con chó đi chỗ khác rồi cúi xuống, đứa bé ngồi ở một bên gối và đang ngọ nguậy. Không thấy bạch phân chó đâu nữa. Nhìn ông giống như người trong Ti-vi nhưng gần hơn, to bè và có mùi, hơi giống như mùi của bà Đĩa xà phòng trộn lẫn với mùi bạc hà và

mùi cà ri. Ông ấy đặt bàn tay không phải giữ con chó lên vai tôi nhưng tôi đã quay đi đúng khoảnh khắc ấy.

— Không sao mà, bé yêu! Không sao đâu.

Ai là *bé yêu* nhỉ? Hai mắt ông ta đang nhìn vào mắt tôi, vậy *bé yêu* chính là tôi. Tôi không thể nhìn lại, cảm giác có người nhìn và nói chuyện với mình thật kỳ lạ.

— Cháu tên gì nào?

Chẳng bao giờ người trên Ti-vi hỏi cả, chỉ trừ Dora, nhưng bạn ấy đã biết tên tôi rồi.

— Cháu có thể nói cho chú biết cháu tên gì được không?

Mẹ đã dặn là phải nói chuyện với Ai đó, đó là việc tôi phải làm. Tôi cố gắng nói nhưng không thốt ra được tiếng nào. Tôi liếm môi.

— Jack.

— Gì nào? – Ông ta cúi xuống thấp hơn, tôi thu mình lại, hai tay ôm lấy đầu. – Không sao đâu, không có ai hại cháu đâu. Cháu nói lớn hơn chút đi?

Nếu như không nhìn vào ông ta thì tôi sẽ nói chuyện dễ dàng hơn.

— Jack.

— Jackie phải không?

— Jack.

— Ô, được rồi, chú xin lỗi. Cha cháu đã đi rồi, Jack.

Ông ta đang nói về chuyện gì vậy?

Đứa trẻ bắt đầu kéo cái thứ mà ông ta trùm bên ngoài áo sơ mi, đó là một cái áo khoác.

— À, tên của chú là Ajeet, và đây là con gái của chú... yên nào Naisha. Bạn Jack đang cần một miếng băng để dán vết thương ở đầu gối, để bố xem xem... – Ông ta lục lọi trong túi. – Raja rất hối hận vì đã cắn cháu.

Trông con chó chẳng có vẻ hối hận chút nào, cứ nhe hết mấy cái răng nhọn hoắt và dơ dáy. Có phải nó đã hút máu tôi như một con ma cà rồng không nhỉ?

— Cháu trông không được khỏe, Jack à, có phải cháu đang ốm không?

— Mẹ. – Tôi lắc đầu.

— Gì thế?

— Mẹ đã nôn lên áo cháu.

Đứa bé nói nhiều hơn, nhưng đó không phải tiếng nói. Nó kéo tai con chó Raja, tại sao nó không sợ con chó đó?

— Xin lỗi, chú không hiểu. – Cái ông Ajeet nói.

Tôi không nói thêm gì nữa.

— Cảnh sát sẽ đến ngay thôi, cháu không sao chứ? – Ông quay người đi để nhìn đường, Naisha thì khóc ti tỉ. Ông ta rung đầu gối mình cho nó nảy tung tung. – Sắp về nhà với Ammi rồi, về nhà ngủ thôi.

Tôi chợt nhớ đến chị Giường ấm áp.

Lúc này ông ta đang bấm mấy cái nút nhỏ trên điện thoại và nói thêm gì đó nhưng tôi không nghe thấy.

Tôi chỉ muốn bỏ đi. Nhưng tôi sợ nếu di chuyển thì con chó Raja sẽ lại cắn tôi và hút thêm máu của tôi. Tôi ngồi xuống trên một đường kẻ,

một phần người tôi ở trong một ô vuông này và phần kia ở trong một ô khác. Ngón tay bị cắn của tôi càng lúc càng đau hơn, đầu gối cũng thế, đầu gối chân phải, máu đang chảy ra từ chỗ da bị rách, mới lúc này hãy còn màu đỏ nhưng bây giờ đã chuyển thành màu đen.

Cạnh chân tôi có một vật gì hình bầu dục và nhòn nhọn, tôi cố nhặt nó lên nhưng nó bị kẹt lại, rồi thì nó cũng nằm giữa mấy ngón tay tôi. Đó là một chiếc lá. Là chiếc lá của một cái cây thật giống như cái nằm trên chệ Cửa sổ trần hôm nọ. Tôi ngược nhìn lên, có một cái cây trên đầu tôi, hẳn là nó đã thả rơi cái lá này. Cái cột to phát sáng làm tôi chói mắt. Bầu trời rộng lớn phía sau giờ đen kịt, cái phần màu hồng cam đã biến đi đâu rồi nhỉ? Không khí va vào mặt tôi, bất giác tôi rùng mình.

— Chắc là cháu lạnh rồi. Cháu có thấy lạnh lắm không?

Tôi tưởng ông Ajeet hỏi bé Naisha, nhưng hóa ra là nói với tôi, tôi biết thế vì ông cởi áo khoác đưa cho tôi.

— Đây cháu.

Tôi lắc đầu vì đó là một cái áo khoác của người lạ, tôi chưa hề có cái áo khoác nào.

— Giày cháu đâu?

— Giày nào?

Sau đó, ông Ajeet không nói gì nữa.

Một chiếc xe hơi dừng lại, tôi biết ngay là xe gì, đó là một chiếc xe cảnh sát từ trong Ti-vi. Có người bước ra, hai người tất cả, tóc ngắn, một người tóc đen còn người kia thì tóc vàng hoe, cả hai bước đi rất nhanh nhẹn. Ông Ajeet nói gì đó với họ. Bé Naisha cứ đòi đi nhưng ông ấy giữ nó lại trong tay, chắc là không làm nó đau đâu, tôi đoán thế. Con chó Raja

thì đang nằm trên một mớ gì đó màu nâu nâu – đó là cỏ, tôi nghĩ lẽ ra cỏ phải có màu xanh chứ; dọc theo lề đường có vài ô vuông trồng cỏ như thế. Tôi ước gì còn giữ được mẫu giấy nhưng Lão Nick đã làm nó biến mất rồi. Tôi không biết một từ nào cả, chúng đã bay biến khỏi đầu tôi rồi.

Mẹ vẫn còn đang ở trong Căn phòng, tôi muốn Mẹ ở đây rất rất rất rất nhiều. Lão Nick thì đã phóng chiếc xe tải lao vút đi mất biệt, nhưng nơi hấn đến chắc hẳn không có hồ nước cũng chẳng có cây xanh vì hẳn đã thấy tôi còn sống. Thật tiếc là tôi được giết hẳn ta nhưng cuối cùng lại chẳng làm được gì.

Thình lình một ý nghĩ kinh hoàng vụt đến trong đầu tôi. Có thể hẳn ta quay trở lại Căn phòng, có thể là hẳn đã về đến rồi và chắc là đang làm cho anh Cửa kêu bíp bíp mở ra và hẳn ta đang nổi điên lên, đó là lỗi của tôi vì đã không chết...

— Jack này?

Tôi nhìn vào cái miệng đang chuyển động. Đó là nhân viên cảnh sát, tôi đoán là cô nhưng cũng không chắc lắm, là người tóc đen chứ không phải tóc vàng. Cô lại kêu thêm một lần nữa,

— Jack! – Làm sao cô ấy biết tên tôi? – Cô là sĩ quan Oh. Cháu nói cô nghe cháu bao nhiêu tuổi được không nào?

Tôi phải *Cứu Mẹ*, tôi phải yêu cầu cảnh sát đi lấy cây *Đèn hàn*, thế nhưng miệng tôi không thốt ra được tiếng nào. Trên thắt lưng cô ấy có thứ gì đó, một khẩu súng, giống như súng của cảnh sát trong Ti-vi. Lỡ họ là cảnh sát xấu giống những người đã bắt giam Thánh Peter thì sao? Tôi chưa hề nghĩ đến trường hợp này. Tôi nhìn vào thắt lưng chứ không nhìn vào mặt cô ta, đó là một cái thắt lưng trông rất tuyệt và có một khóa cài.

— Cháu có biết tuổi của mình không?

Dễ như ăn ngũ cốc. Tôi đưa năm ngón tay lên.

— Năm tuổi rồi à, tuyệt! – Cô sĩ quan Oh nói gì đó mà tôi không nghe. Rồi sau đó cô nói gì đó về áo đầm. Cô lặp lại đến hai lần.

Tôi lấy hết sức nói thật to nhưng không nhìn vào mặt cô.

— Cháu không có áo đầm nào cả.

— Không có à? Ban đêm cháu ngủ ở đâu?

— Trong chị Tủ áo.

— Trong tủ áo sao?

Cố lên nào, Mẹ đang thầm nhắc tôi nhưng Lão Nick lại đang ở bên cạnh Mẹ. Hắn ta đang giận dữ hơn bao giờ hết và...

— Có phải cháu nói là, trong một tủ áo phải không?

— Có ba cái áo đầm. – Tôi nói. – Của Mẹ. Một cái màu hồng và một cái màu xanh lá có sọc, còn một cái nữa thì màu nâu nhưng cô... à, Mẹ thích quần jean hơn.

— Mẹ cháu, có phải cháu vừa nói thế phải không? – Cô sĩ quan Oh hỏi. – Có phải đó là người có mấy bộ áo đầm không?

Gật đầu dễ hơn nhiều.

— Tối nay mẹ cháu ở đâu?

— Ở trong Căn phòng.

— Trong căn phòng, ừ. – Cô hỏi tiếp. – Căn phòng nào?

— Là Căn phòng.

— Cháu có thể nói cho cô chú biết là nó ở đâu không?

— Nó không có ở trong bất cứ bản đồ nào cả. – Tôi nhớ ra một chút.

Cô ấy thở dài, tôi nghĩ rằng mấy câu trả lời của tôi không đúng rồi.

Người cảnh sát kia có lẽ là đàn ông, tôi chưa hề nhìn thấy một mái tóc nào giống như thế, gần như có thể nhìn xuyên qua nó. Chú ấy nói:

— Chúng tôi đang ở khu vực Navaho và Alcott, có một ca trẻ vị thành niên khá rắc rối, có lẽ là người trong nước. – Tôi nghĩ chú ấy đang nói chuyện với cái điện thoại, giống như hai Mẹ con tôi chơi trò *Con vẹt*. Tôi biết tất cả các từ nhưng không hiểu cả câu nói gì. Chú cảnh sát bước lại gần cô sĩ quan Oh. – Có tiến triển gì không?

— Rất chậm.

— Nhân chứng cũng thế. Kẻ tình nghi là một người đàn ông da trắng, cao khoảng một mét tám, tầm bốn mươi đến năm mươi, bỏ trốn khỏi hiện trường bằng một chiếc xe tải màu nâu đậm, biển số có thể là một chiếc đời F một năm mươi hay là một chiếc Ram, bắt đầu bằng K chín ba, tiếp theo có thể là chữ B hay P, không thấy ghi bang nào...

— Người đàn ông đi cùng với cháu có phải là cha của cháu không? – Sĩ quan Oh lại nói chuyện với tôi.

— Cháu không có cha.

— Hay là bạn trai của mẹ cháu?

— Cháu không có cha. – Tôi nói câu này rồi, tôi có được phép lặp lại không nhỉ?

— Cháu có biết tên ông ta không?

Tôi cố nhớ lại.

— Ajeet.

— Không phải, cái người kia cơ, người mà đã bỏ đi trong chiếc xe tải ấy.

— Lão Nick. – Tôi thì thậm vì hấn ta không thích nghe tôi nói cái tên này.

— Gì cơ?

— Lão Nick.

— Không rõ ràng cho lắm. – Chú cảnh sát lại nói chuyện với cái điện thoại. – Nghi phạm đã bỏ trốn trước khi cảnh sát đến, tên là Nick hay Nicholas, không có họ.

— Thế tên của mẹ cháu là gì nào? – Cô sĩ quan Oh hỏi tôi.

— Là Mẹ.

— Mẹ còn có tên nào khác nữa không?

Tôi đưa hai ngón tay lên.

— Tên có hai chữ à? Tuyệt. Cháu có nhớ hai chữ đó không?

Mấy chữ đó nằm trong mảnh giấy mà Lão Nick đã thủ tiêu mất rồi. Đột nhiên tôi nhớ ra đôi chút.

— Hấn giết mất rồi.

Sĩ quan Oh ngồi xuống cạnh tôi trên lề đường. Chẳng giống với chú Sà nhà chút nào cả, lề đường cứng đanh và lạnh giá.

— Jack này, cháu có cần một cái mền đắp không?

Tôi không biết. Chị Mền làm gì có mặt ở đây.

— Mấy vết thương của cháu khá nặng đấy. Có phải cái gã Nick đó đã đánh cháu không?

Chú cảnh sát quay trở lại, chú đưa cho tôi một thứ gì đó màu xanh dương nhưng tôi không cầm. Cô sĩ quan Oh trùm cái tấm màu xanh dương đó xung quanh người tôi, nó không mềm xốp và xám như chị Mền mà thô ráp hơn.

— Làm sao cháu lại bị thương thế này?

— Con chó đó là một con ma cà rồng. – Tôi nhìn quanh tìm kiếm con Raja và ông chủ của nó nhưng họ đã biến đâu mất. – Nó cắn vào ngón tay cháu, còn ở đầu gối là do mặt đường.

— Xin lỗi, cô chưa hiểu.

— Con đường, nó đánh cháu.

— Cứ tiếp tục đi. – Chú cảnh sát nói thế, chú đang nói chuyện với cái điện thoại. Rồi chú quay lại nhìn cô sĩ quan Oh và hỏi: – Có nên đưa đến Trung tâm Bảo trợ Trẻ em không?

— Cho tôi thêm vài phút nữa. – Cô đáp, rồi lại quay sang tôi. – Jack này, cô nghĩ cháu kể chuyện rất hay đấy.

Làm sao mà cô ấy biết được? Chú cảnh sát nhìn vào cái đồng hồ trên cổ tay chú. Tôi nhớ đến cái đồng hồ của Mẹ lúc nào cũng chỉ sai giờ. Không biết bây giờ Lão Nick có ở đó không nhỉ, hẳn ta đang bẻ cổ tay Mẹ hay là bóp cổ Mẹ, hẳn có xé Mẹ ra thành từng mảnh không?

— Cháu có thể kể cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra vào tối nay không? – Cô sĩ quan Oh cười với tôi. – Có lẽ cháu nên kể lại thật chậm rãi và rõ ràng vì tai của cô không thính lắm đâu. – Có lẽ cô ấy bị điếc, nhưng mà cô đâu có nói chuyện bằng tay giống mấy người điếc trong Ti-vi.

— Ghi âm! – Chú cảnh sát nói.

— Cháu đã sẵn sàng chưa nào? – Cô sĩ quan Oh hỏi.

Cô chăm chú nhìn tôi. Tôi nhắm mắt lại và giả vờ như đang nói chuyện với Mẹ, như thế sẽ khiến tôi can đảm.

— Bọn cháu đánh lừa hân. – Tôi nói thật chậm rãi. – Cháu và Mẹ cháu, bọn cháu giả vờ là cháu bị ốm rồi chết nhưng thật ra thì cháu sẽ tung chị Thâm ra và nhảy khỏi chiếc xe tải, lẽ ra cháu phải nhảy ra ở lần xe ngừng đầu tiên nhưng cháu đã không làm được.

— Tốt lắm, thế rồi sau đó thì chuyện gì xảy ra? – Giọng nói của cô sĩ quan Oh vang lên ở ngay bên cạnh đầu tôi.

Tôi vẫn không nhìn cô vì nếu thế, tôi sẽ quên mất câu chuyện.

— Cháu có một mảnh giấy giấu ở trong quần lót nhưng hân ta đã làm nó biến đâu mất. Nhưng cháu vẫn còn giữ được bạn Răng. – Tôi thò tay vào trong vớ để tìm kiếm. Tôi mở hai mắt ra.

— Cô nhìn nó một chút được chứ?

Cô ấy muốn cầm bạn Răng nhưng tôi không chịu.

— Đó là của Mẹ.

— Đó là Mẹ mà này giờ cháu vẫn nói đến phải không?

Tôi nghĩ đầu của cô cũng không hoạt động tốt giống như hai cái tai rồi. Làm sao Mẹ lại có thể là một cái răng được? Vậy nên tôi lắc đầu.

— Chỉ là mẫu bản sao của Mẹ rơi ra thôi.

Cô sĩ quan Oh nhìn bạn Răng thật kỹ và mặt cô trở nên căng thẳng. Chú cảnh sát lắc đầu rồi nói câu gì đó mà tôi nghe không rõ.

— Jack này! – Cô lại nói. – Cháu vừa kể là lẽ ra cháu phải nhảy ra khỏi chiếc xe tải khi nó chạy chậm lại lần thứ nhất phải không nào?

— Dạ phải, nhưng lúc đó cháu vẫn còn bị kẹt trong chị Thâm, rồi cháu bóc được vỏ quả chuối ra nhưng mà lúc đó cháu lại không đủ *loc* *cảm*. — Tôi vừa nhìn cô sĩ quan Oh vừa nói. — Nhưng sau lần ngừng thứ ba thì chiếc xe lại chạy vù vù.

— Nó chạy như thế nào?

— Giống như là... — Tôi chỉ cho cô thấy. — Trên một con đường khác hẳn.

— Nó quẹo sang một bên, đúng không?

— Dạ phải, đầu cháu bị va một cú thật mạnh, rồi hẳn, Lão Nick ấy, cũng leo ra, giậm diên lên và rồi cháu nhảy khỏi xe.

— Ra rồi! — Cô sĩ quan Oh vỗ hai tay vào nhau.

— Sao? — Chú cảnh sát hỏi.

— Có ba biển báo ngừng và một lần rẽ. Trái hay phải nhỉ? — Cô chờ đợi nhưng tôi không hiểu gì cả. — Thôi được rồi, cháu giỏi lắm Jack ạ.

Cô nhìn ra đường rồi lấy ra một thứ giống như cái điện thoại, nó chui từ đâu ra nhỉ? Cô nhìn vào màn hình nhỏ xíu rồi nói: — Đối chiếu với cơ quan đăng ký những biển số có... xem thử ở Đại lộ Carlingford, cũng có thể là đường Washington.

— Con chó có phải ở tù không ạ? — Tôi không thấy con chó Raja cùng với ông Ajeet và bé Naisha đâu cả.

— Không đâu! — Cô sĩ quan Oh trả lời. — Đó chỉ là do hiểu lầm thôi.

— Tiếp tục đi! — Chú cảnh sát nói với cái điện thoại của mình. Chú ấy hất đầu với cô Oh.

— Này, có lẽ Jack sẽ giúp chúng ta tìm ra được căn nhà đó. – Cô đứng lên và nói. – Cháu có muốn đi dạo trong một chiếc xe tuần tra không?

Tôi không thể đứng dậy, cô chìa tay ra nhưng tôi vờ như không thấy. Tôi đặt một chân xuống rồi đến chân kia và thấy hơi choáng váng. Đến chỗ xe, tôi trèo vào chỗ cửa mở ra. Cô sĩ quan Oh cũng ngồi ở ghế sau và cài khóa an toàn cho tôi, tôi co rúm người lại nên tay cô không chạm được vào người tôi mà chỉ đụng vào cái mền màu xanh.

Chiếc xe phóng đi, không rung lên cạch cạch như chiếc xe tải, êm hơn và dễ chịu hơn. Hơi giống như chiếc ghế dài trong chương trình trên Tivi có bà tóc phồng cứ tuôn ra một tràng câu hỏi, có điều ở đây là cô sĩ quan Oh thôi.

— Căn phòng, – cô ấy nói, – nó là nhà một tầng hay có cầu thang?

— Đó không phải là một căn nhà. – Tôi đang nhìn vào thứ lấp lánh sáng ở giữa xe, nó giống như chị Gương nhưng bé tí. Tôi trông thấy mặt của chú cảnh sát trong đó, chú đang lái xe. Hai mắt chú đang nhìn về phía tôi ở đằng sau, trong cái gương nhỏ xíu đó. Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mọi thứ cứ chạy vùn vụt lại phía sau làm đầu tôi quay cuồng. Ánh sáng từ trong xe quét sáng mặt đường, phết màu lên mọi thứ. Kìa, một chiếc xe khác phóng tới, một chiếc xe hơi màu trắng siêu tốc, nó sắp sửa đâm vào... Ồi.

— Không sao đâu! – Cô sĩ quan Oh trấn an tôi.

Khi tôi bỏ hai tay ra khỏi mặt thì chiếc xe kia đã biến mất, có phải là nó đã bị chiếc xe của chúng tôi thủ tiêu rồi không?

— Có thứ gì kêu rìng rìng như chuông không?

Tôi không nghe thấy tiếng chuông nào cả. Chỉ toàn là cây cối, nhà cửa và những chiếc xe hơi tối đen. Mẹ, Mẹ ơi. Sao tôi không nghe thấy tiếng

Mẹ trong đầu, Mẹ không nói nữa. Hai bàn tay hẳn đang siết chặt quanh Mẹ, càng lúc càng chặt hơn, Mẹ không thể nói, không thể thở, không làm gì được nữa. Những phần xanh tươi thì rũ xuống, nhưng Mẹ cứ rũ mãi, gập mãi, oằn xuống và...

— Chỗ này trông có giống như con đường chỗ cháu không?

— Cháu không có con đường nào cả.

— Ý cô là con đường mà gã Nick đã chở cháu đi ngang qua lúc tối ấy.

— Cháu chưa hề thấy nó.

— Thế là sao?

Tôi mệt với việc nói rồi.

Cô sĩ quan Oh tắc lưỡi.

— Không thấy bất cứ chiếc xe bán tải nào ngoại trừ cái xe màu đen ở đằng kia. – Chú cảnh sát nói.

— Mình tấp vào lề đường chút đi.

Chiếc xe dừng lại, thật là tiếc.

— Cô có nghĩ đến một giáo phái nào đó không? – Chú hỏi. – Tóc dài này, không có họ này, tình trạng của cái răng...

— Jack này, có ánh sáng trong căn phòng của cháu không?

— Lúc này đang là ban đêm mà. – Tôi nói, chẳng lẽ cô ấy không biết điều đó sao?

— Cô muốn hỏi là vào ban ngày kìa. Ánh sáng mặt trời đi vào phòng cháu bằng lối nào?

— Qua chị Cửa sổ trần.

— Vậy là có một cái cửa sổ trần, tuyệt cú mèo.

— Cứ tiếp tục đi. – Chú cảnh sát nói vào điện thoại.

— Vệ tinh đang soi vào vài căn nhà có cửa sổ trần trên tầng áp mái ở đường Carlingford... – Cô sĩ quan Oh nhìn vào cái màn hình sáng chói thêm một lần nữa.

— Căn phòng không nằm trong một căn nhà. – Tôi nhắc lại.

— Cô chưa hiểu rõ lắm, Jack. Thế nó nằm ở đâu?

— Chẳng nằm ở đâu cả. Chỉ là ở trong Căn phòng thôi.

Mẹ đang ở đó và cả Lão Nick nữa, hẳn ta đang muốn giết ai đó và người đó không phải là tôi.

— Thế bên ngoài là gì?

— Là Bên ngoài.

— Nói rõ hơn cho cô nghe về bên ngoài căn phòng đi nào.

— Đến phải buông vụ này cho bạn thôi! – Chú cảnh sát nói. – Bạn lì mà.

Có phải *bạn* mà chú ta đang nói đó là tôi không?

— Tiếp tục đi Jack. – Cô sĩ quan Oh nhắc. – Kể cô nghe cái gì nằm ở bên ngoài căn phòng đó đi nào.

— Là Bên ngoài! – Tôi hét lên. Tôi phải giải thích thật nhanh vì *Mẹ, Mẹ ơi đợi nhé, đợi con.* – Nó có những thứ đồ thật như kem này, đường sá, cửa tiệm, máy bay, nông trại và có cái vũng nữa.

Cô sĩ quan Oh gật đầu. Tôi phải gắng hơn lên, nhưng tôi không biết phải làm thế nào.

— Nhưng mà nó bị khóa lại và bọn cháu không biết mã số.

— Cháu muốn mở cửa và đi ra bên ngoài phải không?

— Giống như Alice.

— Alice là một người bạn khác của cháu à?

Tôi gật đầu.

— Bạn ấy ở trong sách.

— *Alice ở xứ thần tiên*. Tôi muốn khóc rồi đây này. – Chú cảnh sát thốt lên.

Tôi biết đoạn đó. Nhưng sao chú đọc được quyển sách của Mẹ con tôi, chú có bao giờ đặt chân vào Căn phòng đâu? Tôi nói với chú.

— Chú có biết cái đoạn mà nước mắt bạn ấy chảy thành ao không?

— Đoạn đó như thế nào? – Chú nhìn tôi đang ngồi ở ghế sau qua cái gương nhỏ xíu.

— Cô ấy khóc đến nỗi nước mắt đọng lại thành một cái ao, chú nhớ không?

— Mẹ cháu đang khóc sao? – Cô sĩ quan Oh hỏi tôi.

Những người ở *Bên ngoài*⁸ không hiểu gì cả, không biết có phải họ có xem Ti-vi nhiều quá hay không.

— Không phải, là Alice khóc đấy chứ. Cô ấy lúc nào cũng muốn ra vườn, giống như Mẹ con cháu.

— Cháu cũng muốn ra vườn phải không?

— Đó là một cái sân sau nhưng mà bọn cháu không biết mã số bí mật.

— Căn phòng đó nằm sát bên một cái sân sau à? – Cô ta hỏi.

Tôi lắc đầu.

— Cùng làm việc với cô nào Jack. – Cô sĩ quan Oh xoa tay lên mặt. – Có phải căn phòng đó nằm gần một cái sân sau không?

— Không gần.

— Tốt.

— Sân sau nằm ở xung quanh. – *Mẹ, Mẹ ơi.*

— Căn phòng nằm trong một cái sân sau đúng chưa?

— Dạ.

Tôi đã làm cho cô sĩ quan Oh sung sướng nhưng tôi không hiểu sao lại thế.

— Chúng ta đang tới đây, tới đây. – Cô nhìn vào màn hình và bấm nút. – Một công trình phụ độc lập nằm trên đường Carlingford và Washington...

— Cửa sổ trần nữa. – Chú cảnh sát nhắc.

— Phải, với một cửa sổ trần...

— Đó là cái Ti-vi phải không ạ? – Tôi hỏi.

— Hả? À không, đó là hình ảnh của tất cả những con đường này. Camera được gắn ở phía trên trong không gian.

— Là Vũ trụ Bên ngoài phải không cô?

— Chính xác.

— Tuyệt!

— Số ba bốn chín đường Washington, nhà kho nằm đằng sau, cửa sổ trần hãy còn sáng đèn... Hẳn là nó rồi. – Giọng của cô sĩ quan Oh sôi nổi

hắn lên.

— Nhà số ba bốn chín đường Washington. – Chú cảnh sát đang nói với cái điện thoại của mình. – Đi thôi. Tên chủ nhà không khớp nhưng đúng là một người đàn ông da trắng, sinh ngày mười hai tháng mười năm sáu mốt...

— Phương tiện đi lại?

— Tiếp tục đi. – Chú nhắc lại, rồi ngừng một lúc. – Hai ngàn mốt Silverado, màu nâu, K chín ba P bảy bốn hai.

— Hết sảy! – Cô sĩ quan Oh reo lên.

— Chúng tôi đang trên đường đến đó. – Chú nói. – Yêu cầu lực lượng hỗ trợ đến số ba bốn chín đường Washington.

Chiếc xe ngoặt sang phải theo một con đường khác. Rồi nó phóng nhanh hơn làm người tôi chồm lên theo.

Dừng lại rồi. Cô sĩ quan Oh nhìn vào cửa sổ của một căn nhà.

— Không bật đèn. – Cô nhận xét.

— Hắn đang ở trong Căn phòng. – Tôi nói. – Hắn đang làm cho Mẹ chết. – Tiếng khóc hòa lẫn vào giọng nói làm tôi không nghe rõ mình đang nói gì.

Sau lưng chúng tôi là một chiếc xe hơi khác cũng giống y hệt. Nhiều cảnh sát đang bước ra.

— Ngồi yên đấy, Jack. – Cô sĩ quan Oh mở cửa xe. – Bọn cô sẽ đi tìm mẹ cháu.

— Cháu nữa! – Tôi nhảy lên nhưng tay cô đã ấn tôi ngồi lại trong xe; tôi cố gắng nói cho rõ ràng nhưng chỉ có nước mắt trào ra.

— Chú sĩ quan này sẽ ngồi ở đây cùng với cháu. – Cô lấy ra một cây đèn pin to và bật lên. Một khuôn mặt mà tôi chưa từng thấy chen vào.

— Không!

— Cho thằng bé thoải mái chút nhé. – Cô sĩ quan Oh bảo người cảnh sát mới vào.

Còn cây đèn hàn nữa. Tôi sợ nhớ ra nhưng muộn quá rồi, cô đã đi khỏi.

Có tiếng cót két và rồi phía sau xe mở lên, đó là cái cốp xe, như người ta thường gọi.

Tôi đưa hai tay lên ôm đầu để ngăn không cho thứ gì có thể chui vào trong đầu, những khuôn mặt mới, ánh sáng hay tiếng động và cả những mùi hương. *Mẹ ơi, Mẹ đừng chết, đừng chết...*

Tôi đếm đến một trăm như lời dặn của cô sĩ quan Oh nhưng tôi vẫn chẳng thấy bình tĩnh hơn. Tôi bèn đếm đến năm trăm, nhưng những con số chẳng tiến lên được. Lưng tôi cứ giần giật rồi run lên, chắc là nó đang lạnh, cái mền rơi đâu rồi nhỉ?

Một tiếng động kinh khủng vang lên. Chú cảnh sát ngồi ở hàng ghế trước đang hỉ mũi. Chú nhếch miệng thành nụ cười bé xíu rồi nhét cái khăn vào trong lỗ mũi. Tôi quay sang chỗ khác.

Tôi nhìn chăm chú vào cửa sổ của căn nhà không thấp đèn. Lúc này nó hơi hé mở, hình như lúc này nó đóng im ỉm thì phải, tôi không nhớ rõ lắm, nhà để xe là một căn phòng vuông rộng tối tăm. Tôi nhìn vào đó hàng trăm giờ liền đến nỗi hai mắt tôi đau nhói. Ai đó bước ra khỏi bóng tối nhưng đó chỉ là người cảnh sát mà tôi chưa hề gặp trước đó. Rồi người đi tiếp theo sau là cô sĩ quan Oh, đằng sau cô là...

Tôi đâm âm âm vào cửa xe mà không biết làm thế nào để mở ra, tôi phải đập kính ra nhưng không thể... *Mẹ, Mẹ, là Mẹ đó...*

Mẹ làm cho cánh cửa mở ra và nửa người tôi ngã nhào ra khỏi xe. Mẹ đỡ lấy tôi, bế xốc tôi lên. Đúng là Mẹ thật, Mẹ còn sống đến một trăm phần trăm.

— Chúng ta đã làm được! – Mẹ kêu lên, khi cả hai Mẹ con đã ngồi cạnh nhau ở hàng ghế sau xe. – Giỏi quá, *chính con* đã làm được!

— Con cứ làm đảo lộn cả kế hoạch đấy. – Tôi lắc đầu.

— Con đã cứu mẹ! – Mẹ nói rồi hôn lên hai mắt tôi và ôm tôi thật chặt.

— Hẳn ta có ở trong đó không?

— Không, chỉ có mỗi một mình mẹ ở trong đó chờ thôi, giờ dài nhất trong đời mẹ đấy. Điều tiếp theo mà mẹ biết là cánh cửa mở tung ra, mẹ đã tưởng sẽ lên cơn đau tim chứ.

— Đó là cây đèn hàn!

— Không phải, họ dùng súng ngắn.

— Con muốn xem vụ nổ đó.

— Chỉ kéo dài có một giây thôi. Mẹ hứa là rồi con sẽ được xem một vụ nổ khác mà. – Mẹ nhoẻn miệng cười. – Bây giờ thì mẹ con mình có thể làm bất cứ điều gì.

— Tại sao hả Mẹ?

— Vì lúc này mình được tự do rồi.

Tôi mệt quá, hai mắt tự động nhắm lại mà không chờ tôi cho phép. Tôi cảm thấy buồn ngủ đến nỗi nghĩ rằng đầu mình sắp sửa rụng mất.

Mẹ đang nói vào với tôi, mẹ bảo hai Mẹ con còn cần nói chuyện với cảnh sát nữa. Tôi rúc vào người Mẹ, kêu lên:

— Con muốn chị Giường.

— Chỉ một lát nữa thôi họ sẽ tìm cho mẹ con mình một chỗ để ngủ.

— Không, con chỉ muốn vào ngay chị Giường để ngủ.

— Ý con là ngủ trong Căn phòng phải không? – Mẹ giật người ra sau, nhìn vào mắt tôi.

— Vâng. Con đã nhìn thấy thế giới và giờ con mệt.

— Ôi, Jack! – Mẹ nói. – Chúng ta sẽ chẳng bao giờ quay trở lại đó nữa.

Chiếc xe bắt đầu phóng đi còn tôi thì òa khóc, khóc mãi không nín được.

RỒI SAU ĐÓ

Cô sĩ QUAN OH đang lái xe đằng trước, nhìn từ phía sau trông cô thật khác. Cô quay lại và mỉm cười với tôi:

— Đã về đến trụ sở rồi đây.

— Con có trèo ra được không? – Mẹ hỏi. – Để mẹ bế con ra.

Mẹ mở cửa xe và hơi lạnh xộc vào. Tôi bước từng bước nhỏ. Mẹ dắt tôi, đỡ cho tôi đứng lên và tai tôi đập vào chiếc xe. Mẹ bồng tôi lên và bước đi, tôi ôm chặt hai vai Mẹ. Trời đã tối nhưng lại có những ánh sáng chớp tắt tách tách hết như pháo hoa.

— Lũ kền kền. – Cô sĩ quan Oh nói.

Đâu nào?

— Không được chụp hình. – Chú cảnh sát hét to lên.

— *Hình* gì?

Sao tôi không thấy con kền kền nào cả, chỉ thấy nhiều người mang trên mặt những cái máy cứ chớp lóe liên tục. Họ đang kêu gì đó nhưng tôi không hiểu. Cô sĩ quan Oh cố trèo cái mền lên đầu tôi nhưng tôi đẩy ra. Mẹ đang chạy khiến người tôi rung lên bần bật. Chúng tôi đã vào trong một tòa nhà và ở đó sáng chói lợi một trăm phần trăm khiến tôi phải đưa tay lên che mắt.

Nền nhà bóng loáng và không giống chú Sàn nhà, những bức tường màu xanh dương hoặc đậm hơn thế, thật là lờ lợc. Chỗ nào cũng có người nhưng không phải bạn tôi. Có một thứ trông giống như một con tàu vũ trụ, sáng rực với đủ món đồ bên trong những ô vuông nhỏ, như là các túi khoai tây chiên và mấy thanh sô-cô-la. Tôi bước đến nhìn và thử chạm tay vào nhưng chúng đã bị nhốt sau tấm kính. Mẹ kéo tay tôi lại.

— Xin mời đi lối này! – Cô sĩ quan Oh nói. – À, không, ngay đây thôi...

Chúng tôi bước vào một căn phòng yên tĩnh hơn. Một người đàn ông thật cao lớn nói:

— Tôi rất tiếc về sự có mặt của đám phóng viên, chúng tôi đã nâng cấp hệ thống thông tin nhưng họ đã có được những thiết bị theo dõi đời mới...

Ông ta chìa tay ra. Mẹ đặt tôi xuống và nắm tay ông ta đưa lên đưa xuống giống những người trong Ti-vi hay làm.

— Và cháu nữa, cậu bé à. Cháu là một chàng trai đặc biệt dũng cảm đấy.

Ông ta đang nhìn tôi. Nhưng làm sao ông ta biết tôi và tại sao lại bảo tôi là một chàng trai? Mẹ ngồi xuống một cái ghế không phải là ghế của chúng tôi và đặt tôi ngồi vào lòng. Tôi thử đứng đưa nhưng nó không giống như bà Ghế bập bênh. Mọi thứ ở đây chẳng đúng chút nào.

— Tôi hiểu rằng giờ đã trễ và con trai bà có vài vết thương cần được chăm sóc. – Ông to béo nói. – Họ đang đợi quý vị ở Trung tâm y tế Cumberland, đó là một cơ sở tốt.

— Đó là chuyên khoa gì vậy?

— À, tâm thần.

— Chúng tôi đâu có bị...

Ông ta ngắt lời. — Đó là nơi có thể cung cấp sự chăm sóc thích hợp, và rất kín đáo. Nhưng trước tiên tôi phải xem xét một số chi tiết trong lời khai của bà ngay tối nay, nếu bà đồng ý.

Mẹ gật đầu.

— Vậy thì, vì một số câu hỏi của tôi có thể khiến bà không thoải mái lắm, bà có cần đến sự hiện diện của sĩ quan Oh lúc này không?

— Không cần đâu, ông có thể hỏi bất cứ điều gì. — Mẹ đáp, xong lại ngáp.

— Tối nay con trai bà đã trải qua khá nhiều biến động, có lẽ cậu bé nên đợi ở bên ngoài trong khi chúng ta làm việc, à...

Nhưng chúng tôi đã ở Bên ngoài rồi kia mà?

— Ổn rồi mà. — Mẹ nói và quấn chiếc mền xanh dương quanh người tôi. — Đừng đóng cửa. — Mẹ nói thật nhanh khi sĩ quan Oh bước ra.

— Bà cứ yên tâm. — Cô sĩ quan Oh đáp và để cửa mở hé.

Mẹ đang nói chuyện với người đàn ông to con, ông ta gọi Mẹ bằng một trong những cái tên khác. Tôi nhìn lên mấy bức tường đã ngả sang màu kem nhạt trông như không có màu. Có những cái khung với rất nhiều chữ bên trong, một cái thì có hình con chim đại bàng, nó nói *Bầu trời không giới hạn*. Có mấy người đi ngang qua cánh cửa, tôi nhảy nhồm lên. Tôi ước gì nó được đóng lại. Tôi thèm được bú tí quá.

— Không phải bây giờ đâu. — Mẹ thì thầm kéo áo xuống. — Mẹ đang nói chuyện với chú đại tá.

— Và chuyện đó đã xảy ra vào lúc nào? Bà có thể nhớ ngày chứ? – Ông ta hỏi.

Mẹ lắc đầu.

— Đó là vào cuối tháng Giêng. Tôi vừa đi học lại được vài tuần...

Tôi thêm sữa, tôi lại vén áo Mẹ lên. Lần này Mẹ thở hắt ra và mặc kệ, Mẹ áp tôi sát vào ngực mình.

— Bà có cần, à, có muốn... ? – Ông đại tá hỏi.

— Không sao, chúng ta cứ tiếp tục. – Mẹ đáp.

Đây là ti bên phải, chẳng còn được bao nhiêu sữa nhưng tôi không muốn buông ra và chuyển bên vì có thể Mẹ sẽ bảo *thôi đủ rồi*, mà thế thì chưa đủ chút nào.

Mẹ nói chuyện lâu thật là lâu về Căn phòng và Lão Nick và đủ mọi chuyện về họ, tôi chán quá không muốn nghe nữa. Một cô người bước vào và nói gì đó với ông đại tá. Mẹ hỏi:

— Có chuyện gì sao?

— Không, không sao cả. – Ông đại tá trả lời.

— Thế tại sao cô ta lại nhìn chúng tôi? – Hai cánh tay Mẹ dang ra ôm chặt lấy tôi. – Tôi đang cho con bú, thế không được sao, thưa bà?

Có lẽ ở Bên ngoài người ta không biết gì về chuyện bú tí, đó là một bí mật mà.

Mẹ và ông đại tá lại nói chuyện với nhau thêm một lúc lâu nữa. Tôi gần như ngủ thiếp đi nhưng ở đây đèn sáng quá và tôi không cảm thấy thoải mái.

— Gì thế con? – Mẹ hỏi.

— Mình phải quay trở về Căn phòng thôi. – Tôi nói. – Con cần ông Nhà Vệ sinh.

— Được rồi, ở đây cũng có nhà vệ sinh mà con.

Ông đại tá chỉ cho chúng tôi lối đi ngang qua cái máy kỳ lạ kia, tôi lại chạm vào mặt kính chỗ gần những thanh sô-cô-la. Ước gì tôi biết được mã số để cứu hết chúng ra.

Có một hai ba bốn bồn cầu, mỗi cái nằm trong một cái phòng nhỏ bên trong một cái phòng rộng hơn có bốn bồn rửa và rất nhiều gương. Đúng là tất cả bồn cầu ở Bên ngoài đều có nắp đậy và tôi không thể nhìn vào bên trong. Sau khi đi vệ sinh xong, mẹ đứng dậy và tôi nghe thấy âm thanh ẩm ỉ rất đáng sợ. Tôi khóc.

— Không sao mà! – Mẹ nói và dùng bàn tay lau mặt cho tôi. – Đó chỉ là hệ thống xả nước tự động thôi. Con nhìn này, bồn cầu có con mắt nhỏ xíu để biết chúng ta đã tè xong và thế là nó tự động dội nước. Con thấy nó thông minh không nào?

Tôi không thích cái bồn cầu thông minh cứ nhìn chăm chăm vào mông của Mẹ con tôi.

Mẹ giữ tay tôi để tôi cởi quần lót ra.

— Con đã són một chút ra quần khi Lão Nick mang con đi. – Tôi nói khi Mẹ giúp tôi cởi quần lót ra.

— Đừng lo. – Mẹ an ủi và làm một hành động kỳ quặc: Mẹ ném cái quần lót của tôi vào thùng rác.

— Nhưng mà...

— Con không cần nó nữa, rồi đây mình sẽ mua đồ mới.

— Món quà ngày Chủ nhật phải không?

— Không, vào bất cứ ngày nào mà mình thích.

Lạ thật. Tôi thích vào ngày Chủ nhật hơn.

Vòi nước ở đây cũng giống mấy cái vòi trong Căn phòng nhưng hình thù không đúng. Mẹ mở nước và thấm ướt giấy để lau hai bên đùi và hông cho tôi. Mẹ cho hai tay vào dưới một cái máy, thế là một luồng hơi nóng thổi ra giống như lỗ thông hơi của chúng tôi nhưng nóng hơn và cũng ồn ào nữa.

— Đó là máy sấy khô tay, con nhìn đây, con có muốn thử không? – Mẹ mỉm cười với tôi nhưng tôi đã quá mệt nên không cười nổi. – Mà thôi, cứ lau tay lên áo là được.

Rồi Mẹ quần cái mền màu xanh dương quanh người tôi và chúng tôi trở ra. Tôi muốn nhìn vào trong cái máy đang giam giữ những lon nước, túi và thanh sô-cô-la nhưng Mẹ cứ kéo tôi đi về căn phòng có ông Đại tá để tiếp tục nói chuyện.

Sau cả hàng trăm giờ nữa, Mẹ nâng tôi đứng dậy, cả người tôi ngã nghiêng loạng choạng. Không được ngủ trong Căn phòng, tôi cứ như muốn bệnh vậy.

Giờ chúng tôi đến một nơi giống như bệnh viện, nhưng chẳng phải là Kế hoạch A *Bị ốm – Xe tải – Bệnh viện* đã cũ rồi sao? Lúc này, Mẹ cũng quàng một cái mền xanh dương lên người Mẹ, tôi cứ nghĩ đó là cái đã trùm lên người tôi nhưng hóa ra nó vẫn còn phủ trên người tôi, vậy cái Mẹ đang quần lại là một cái khác nữa. Chiếc xe tuần tra này cũng giống y hệt chiếc kia, thế mà tôi không biết. Đồ đạc ở Bên ngoài thật tình quái! Tôi vấp chân suýt ngã, nhưng Mẹ đã kịp chụp tôi lại.

Xe chúng tôi chạy dọc con đường. Mỗi khi nhìn thấy một chiếc xe hơi chạy ngược chiều, tôi lại che kín hai mắt.

— Họ chạy ở làn bên kia mà con. – Mẹ bảo.

— Bên kia nào?

— Con có thấy cái làn ranh ở giữa đường không? Họ luôn luôn phải lái xe phía ngoài đường ranh đó và chúng ta thì ở phía bên này, do đó họ sẽ không đụng mình.

Đột nhiên chúng tôi dừng lại. Cửa xe mở ra và một người không có mặt nhìn vào. Tôi hét lên.

— Jack, Jack. – Mẹ nói.

— Đó là một cái cây ma.

Tôi giấu mặt vào lòng Mẹ.

— Tôi là bác sĩ Clay, hoan nghênh quý vị đã đến Trung tâm y tế Cumberland. – Kẻ không có mặt đó nói bằng giọng thật là trầm và vang. – Khẩu trang chỉ là để giữ cho quý vị được an toàn thôi. Hai mẹ con có muốn xem cái gì ở sau nó không?

Miếng vải trắng được hạ xuống để lộ ra một ông người đang tươi cười, một khuôn mặt nâu ối là nâu với chiếc cằm màu đen nhỏ xíu hình tam giác. Ông ta lại kéo khẩu trang lên che mặt, tách một cái. Tiếng nói vọng ra qua làn vải trắng.

— Đây, mỗi người cũng có một cái.

Mẹ cầm lấy mấy cái khẩu trang.

— Chúng tôi phải đeo vào à?

— Bà hãy nghĩ đến đủ mọi thứ lơ lửng xung quanh mà có lẽ trước đây con trai bà chưa bao giờ tiếp xúc.

— Vâng. – Mẹ đeo khẩu trang cho mình rồi đeo cho tôi, hai vòng dây móc vào hai bên tai.

Tôi không thích bị nó ép như thế.

— Con có thấy cái gì lơ lửng xung quanh đâu. – Tôi thì thầm với Mẹ.

— Vi trùng đó con! – Mẹ giải thích.

Tôi tưởng chúng chỉ có ở trong Căn phòng thôi chứ, nào ngờ Bên ngoài cũng đầy rẫy vi trùng.

Chúng tôi đang đi trong một tòa nhà rộng lớn sáng rực ánh đèn, tôi nghĩ đó lại là đồn cảnh sát nhưng không phải. Ở đây có một người được gọi là điều phối viên đang gõ vào một thứ... Tôi biết cái máy này, là một cái máy vi tính, giống hệt như trong Ti-vi. Trông họ cũng giống mấy người trong chương trình y khoa. Tôi phải tự nhắc mình rằng họ là thật.

Tôi nhìn thấy thứ hấp dẫn nhất, một cái tủ kính khổng lồ góc cạnh nhưng thay vì đựng lon nước và sô-cô-la ở bên trong thì cái tủ này chứa mấy con cá sống, bơi lội tung tăng và trốn vào sau mấy tầng đá. Tôi kéo Mẹ lại gần cái tủ nhưng Mẹ không đến, Mẹ đang mãi nói chuyện với cái người điều phối viên có đeo một cái bảng tên, tên của bà ta là Pilar.

— Nghe này Jack. – Bác sĩ Clay nói. Ông ta ngồi xổm, trông như một con ếch khổng lồ, tại sao ông ta lại ngồi như thế nhỉ? Đầu ông ta gần như ngay sát bên đầu tôi, tóc xù tua tủa chỉ dài chừng một phần tư đốt ngón tay. Lúc này ông ta đã bỏ khẩu trang ra, chỉ có tôi và Mẹ còn đeo. – Chúng tôi cần phải xem qua mẹ cháu trong căn phòng ở phía bên kia sảnh, đồng ý chứ?

Ông ta đang nói chuyện với tôi đấy. Nhưng chẳng phải ông ta đã nhìn thấy Mẹ rồi đó sao?

Mẹ lắc đầu, nói.

— Jack ở lại với tôi.

— Đây là bác sĩ Kendrick, là bác sĩ khoa nội tổng quát đang trong ca trực của chúng tôi. Tôi e rằng cô ấy sẽ phải tiến hành thu thập các mẫu xét nghiệm ngay bây giờ. Máu, nước tiểu, tóc, móng tay, nước bọt, dịch phết âm đạo, hậu môn...

Mẹ chăm chú nhìn ông ta rồi thở hắt.

— Mẹ ở ngay trong đó thôi. – Mẹ bảo và chỉ vào một cánh cửa. – Mẹ sẽ nghe thấy tiếng con nếu như con gọi, đồng ý chứ?

— Không đồng ý.

— Ngoan nào! Con đã vừa là cậu bé JackerJack rất dũng cảm kia mà, chỉ thêm một chút xíu nữa thôi, được không nào?

Tôi ôm choàng lấy Mẹ.

— Có lẽ nên để cậu bé vào và chúng tôi sẽ dựng một tấm màn che? – Bác sĩ Kendrick nói. Tóc cô màu vàng kem và xoắn tít.

— Đó là cái Ti-vi phải không Mẹ? – Tôi thì thầm hỏi. – Có một cái ở đằng kia.

Cái Ti-vi đó lớn hơn cái ở trong Căn phòng, đang chiếu tiết mục khiêu vũ và màu sắc rực rỡ hơn cái Ti-vi của chúng tôi nhiều.

— Ừ, đúng rồi. – Mẹ trả lời. – Để thằng bé ngồi ở quầy tiếp tân đằng kia được không? Có thể ngồi ở đó nó sẽ khuây khỏa hơn chẳng.

Bà Pilar đó đang ngồi sau bàn nói chuyện điện thoại, bà mỉm cười với tôi nhưng tôi vờ như không thấy. Có rất nhiều ghế ở đây, Mẹ chọn một

cái cho tôi. Tôi nhìn Mẹ bước đi cùng mấy người bác sĩ. Tôi phải bấu chặt tay vào ghế để tự ngăn mình khỏi chạy theo Mẹ.

Chương trình đã chuyển sang trò bóng bầu dục với những người có đôi vai to bạnh và đội mũ bảo hiểm. Không biết đây là thật hay chỉ là hình ảnh nhĩ. Tôi nhìn vào cái tủ cá thủy tinh nhưng nó ở xa quá, tôi không thể nhìn thấy mấy con cá nhưng chắc chắn là chúng hã còn ở trong đó vì cá thì đâu có bước đi đâu được. Cánh cửa nơi Mẹ bước vào đang hé mở, tôi nghĩ tôi có nghe thấy tiếng của Mẹ. Tại sao họ lại lấy máu, nước tiểu và móng tay của Mẹ nhĩ? Mẹ vẫn đang ở trong đó dù tôi không nhìn thấy, giống như khi Mẹ hã còn kẹt lại trong Căn phòng lúc tôi thực hiện Cuộc Đào thoát Vĩ đại của hai Mẹ con vậy. Lão Nick đã *biến mất* cùng chiếc xe tải của hã, hiện giờ hã không ở trong Căn phòng mà cũng chẳng ở Bên ngoài, tôi không nhìn thấy hã trong Ti-vi. Đầu óc tôi mệt bã ra vì thắc mắc.

Tôi ghét cái khẩu trang cứ đè vào mặt nên tôi kéo nó lên trên đầu, nó có một chỗ cứng cứng, là đoạn dây bên trong, tôi đoán thế. Cái khẩu trang đẩy tóc tôi xa ra khỏi hai mắt. Bây giờ thì mấy chiếc xe tăng đang tràn vào thành phố đã đổ nát, một người già nua đang khóc. Mẹ ở trong căn phòng kia lâu quá chừng, liệu họ có làm Mẹ đau không? Bà Pilar vẫn đang nói chuyện điện thoại. Một chương trình khác xuất hiện với những người đàn ông đang ngồi nói chuyện trong một căn phòng khổng lồ, tất cả đều mặc áo vét, tôi đoán là họ đang đấu khẩu với nhau. Họ cứ nói, nói suốt hàng giờ liền.

Rồi lại chuyển nữa và Mẹ kìa, Mẹ đang bế một người trên tay và đó lại chính là tôi.

Tôi nhẩy cẫng lên và chạy lại trước màn hình. Trong đó có một tôi khác giống như trong chị Gương nhưng chỉ có điều là tôi ở đó bé xiu.

Nhiều chữ đang lướt qua bên dưới TIN TỨC ĐẶC BIỆT. Một giọng phụ nữ đang nói nhưng tôi không nhìn thấy cô ấy đâu cả: “... gã đàn ông độc thân đã cải tạo nhà kho trong vườn thành một nhà tù kiên cố của thế kỷ hai mươi mốt. Các nạn nhân của tên bạo chúa này trông xanh xao và rối loạn tâm lý trầm trọng sau cơn ác mộng kéo dài trong hầm ngục”. Kia là cô sĩ quan Oh đang cố trùm cái mền lên đầu tôi và tôi không chịu. Giọng nói vô hình lại vang lên: “Đứa bé bị suy dinh dưỡng đến không thể bước đi, đang phản kháng dữ dội với một trong những người đã giải cứu nó”.

— Mẹ ơi. – Tôi kêu lên.

Mẹ không đến. Tôi nghe tiếng Mẹ đáp lại:

— Chỉ vài phút nữa thôi con.

— Là mình kìa. Mẹ con mình trong Ti-vi!

Nhưng đột nhiên màn hình tắt ngóm. Bà Pilar đang đứng cầm một cái điều khiển chĩa vào Ti-vi và mắt nhìn tôi chòng chọc. Bác sĩ Clay chạy ra, giận dữ nói câu gì đó với bà Pilar.

— Bật lại đi. – Tôi kêu lên. – Đó là bọn cháu, cháu muốn xem hai Mẹ con.

— Tôi rất, rất xin lỗi... – Bà Pilar nói.

— Jack này, cháu có muốn vào cùng với Mẹ không? – Bác sĩ Clay hỏi và chìa tay ra, một miếng nhựa trắng dính trên đó. Tôi không chạm vào. – Đeo khẩu trang vào, cháu nhớ không?

Tôi kéo khẩu trang bịt mũi rồi bước theo, nhưng không quá gần.

Mẹ đang ngồi trên một chiếc giường cao và nhỏ, Mẹ mặc một bộ quần áo làm bằng giấy bị xé đằng sau lưng. Ở Bên ngoài này mọi người ăn mặc thật kỳ cục.

— Họ phải mang hết quần áo của mẹ đi. – Đó là giọng Mẹ nhưng tôi không rõ nó vọng ra từ chỗ nào sau khẩu trang.

Tôi trèo lên và ngồi cuộn tròn trong lòng Mẹ.

— Con thấy hai mẹ con mình trên Ti-vi.

— Mẹ có nghe rồi. Trông mình thế nào?

— Nhỏ xíu.

Tôi kéo áo Mẹ nhưng không cách gì chui vào được.

— Lúc này thì không được đâu. – Mẹ hôn tôi lên khóe mắt tôi nhưng tôi có muốn Mẹ hôn đâu. – Chúng ta vừa nói về...

Tôi có vừa nói gì đâu.

— Về cổ tay của bà... – Bác sĩ Kendrick nói. – Có lẽ ta cần phải đập nó vỡ ra thêm một lần nữa ở một vài chỗ.

— Không!

— Suyt, không sao đâu con. – Mẹ bảo tôi.

— Lúc đó mẹ cháu sẽ ngủ thiếp đi. – Bác sĩ Kendrick nhìn tôi và giải thích. – Các bác sĩ phẫu thuật sẽ đặt một cái đinh kim loại vào đó để hỗ trợ khớp hoạt động tốt hơn.

— Giống như người máy phải không?

— Gì hả cháu?

— Đúng rồi, hơi giống như một người máy. – Mẹ nói và toét miệng cười với tôi.

— Nhưng trước mắt thì tôi nghĩ việc chữa răng là ưu tiên hàng đầu. – Bác sĩ Kendrick nói. – Do đó tôi sẽ cho bà bắt đầu một lịch trình điều trị

bằng kháng sinh ngay lập tức, cùng với loại thuốc giảm đau cực mạnh...

Tôi ngáp một cái rõ to.

— Mẹ biết. – Mẹ nói. – Đã quá giờ đi ngủ rồi.

Bác sĩ Kendrick hỏi:

— Liệu tôi có thể cho bé Jack kiểm tra nhanh không?

— Tôi đã bảo không rồi.

Cô ta định cho tôi cái gì vậy?

— Đồ chơi hả Mẹ? – Tôi thì thầm hỏi Mẹ.

— Không cần thiết đâu. – Mẹ nói với bác sĩ Kendrick. – Cô cứ tin tôi đi.

— Chúng tôi chỉ làm theo đúng quy trình trong những trường hợp như thế này thôi. – Bác sĩ Clay lên tiếng.

— Ô, thế ra các vị đã gặp rất nhiều trường hợp như vậy rồi à? – Mẹ nổi giận rồi, tôi có thể cảm thấy điều đó.

Ông ta lắc đầu.

— Những tình huống bị chấn thương thì có, nhưng thật lòng mà nói, chúng tôi chưa từng gặp bất cứ trường hợp nào giống như hai vị. Chính vì vậy, ngay từ đầu chúng tôi cần phải tuân thủ và đưa ra kế hoạch điều trị tốt nhất có thể.

— Jack không cần *điều trị*, nó cần ngủ. – Mẹ rút lên qua kẽ răng. – Tôi lúc nào cũng để mắt đến con và chưa từng để chuyện gì xảy ra với nó, chẳng có điều gì như các người đang bóng gió đâu.

Mấy bác sĩ nhìn nhau. Rồi bác sĩ Kendrick nói.

— Tôi không có ý...

— Trong từng đó năm tôi luôn luôn giữ cho con thật an toàn.

— Đường như đúng là thế. – Bác sĩ Clay nhận xét.

— Phải. – Lúc này nước mắt chảy ròng ròng trên mặt Mẹ, có một đốm sẫm màu hiện lên ở mép cái khẩu trang Mẹ đang đeo. Tại sao họ lại làm cho Mẹ khóc? – Và tối nay, những gì nó phải làm... nó sẽ ngủ cho thẳng giấc...

Tôi đâu có ngủ.

— Tôi hiểu lắm chứ. – Bác sĩ Clay trả lời. – Vậy giờ chỉ cần, đo chiều cao và xử lý các vết thương của bé, như vậy được chứ?

Sau một giây, Mẹ gật đầu.

Tôi không muốn bác sĩ Kendrick chạm vào người, nhưng đứng lên cái máy cho biết cân nặng thì không có vấn đề gì. Khi đứng dựa vào tường, tôi vô tình ưỡn người và Mẹ sửa cho tôi đứng thẳng lên. Sau đó tôi đứng đầu lưng vào mấy con số giống hệt như chúng tôi đã từng làm bên cạnh anh Cửa, chỉ khác là có nhiều số hơn và những đường kẻ thì thẳng hơn.

— Cháu làm giỏi lắm! – Bác sĩ Clay khen.

Bác sĩ Kendrick viết nhiều lắm. Cô ấy chiếu những cái máy vào hai mắt tôi, hai tai và cả miệng tôi, rồi nói:

— Có vẻ tất cả đều sáng bóng.

— Sau mỗi lần ăn xong, chúng cháu đều đánh răng.

— Xin lỗi, cô nghe không rõ.

— Con nói chậm lại và rõ ràng hơn. – Mẹ bảo tôi.

— Chúng cháu đánh răng mỗi khi ăn xong.

Bác sĩ Kendrick nói:

— Tôi ước gì tất cả các bệnh nhân đều biết tự chăm sóc sức khỏe bản thân như vậy.

Mẹ giúp tôi kéo áo qua khỏi đầu. Cái khẩu trang rơi ra và tôi kéo nó trở lại lên mặt. Bác sĩ Kendrick giúp tôi cởi hết quần áo ra, cô nói rằng hông tôi rất khỏe nhưng có thể một lúc nào đó sẽ phải làm thêm một đợt kiểm tra mật độ xương ở một vài chỗ, đó là một kiểu chụp X-quang. Có mấy vết trầy xước trong lòng bàn tay và ở hai chân khi tôi nhảy ra khỏi chiếc xe tải. Ở đầu gối phải thì máu đã khô. Tôi nhảy nhồm lên khi bác sĩ Kendrick sờ vào đó.

— Cô xin lỗi.

Tôi đang nằm sát vào lòng Mẹ, bộ áo bằng giấy đã nhăn nhúm.

— Vì trùng sẽ nhảy vào trong cái lỗ ở vết thương và con sẽ chết mất Mẹ ời.

— Cháu đừng lo! – Bác sĩ Kendrick động viên. – Cô có một cái khăn§ đặc biệt để lau hết bọn chúng.

Đau quá. Cô ấy cũng lau cả ngón tay bị thương ở bàn tay trái chỗ con chó đã uống máu của tôi. Rồi cô dán miếng gì đó lên đầu gối tôi, trông giống như một miếng băng dính nhưng lại có nhiều khuôn mặt trên đó, là Dora và Ủng đỏ đang vẫy tay với tôi.

— Ôi, ôi...

— Cháu đau à?

— Cô làm nó sợ hãi tê người. – Đây là Mẹ giải thích với bác sĩ Kendrick.

— Cháu thích Dora lắm phải không? – Bác sĩ Clay nói. – Mấy đứa cháu của chú cũng thích lắm. – Ông ta cười khoe hai hàm răng trắng tinh như tuyết.

Bác sĩ Kendrick lại dán thêm một miếng Dora và Ừng đỏ lên ngón tay tôi, chặt quá.

Bạn Răng sâu vẫn an toàn nằm yên một bên trong chiếc vớ bên chân phải. Trong khi tôi mặc lại áo và khoác lên người cái mền thì các bác sĩ thì thầm bàn bạc với nhau, rồi bác sĩ Clay hỏi:

— Cháu có biết kim là gì không hả Jack?

— Ôi, thôi đi mà. – Mẹ rên rỉ.

— Chỉ có cách này thì phòng xét nghiệm mới có được một công thức máu toàn phần ngay sáng mai. Các dấu hiệu nhiễm trùng, thiếu hụt về dinh dưỡng... Tất cả các dấu hiệu đó là bằng chứng được thừa nhận và quan trọng hơn nữa là nó giúp chúng tôi xác định là Jack cần gì nhất ngay lúc này.

Mẹ nhìn tôi.

— Con có thể làm siêu anh hùng thêm vài phút nữa và để cho bác sĩ Kendrick tiêm vào tay được không? – Mẹ nhìn tôi.

— Không đâu. – Tôi giấu cả hai tay vào dưới cái mền.

— Cố lên nào!

Nhưng không là không, tất cả sự dũng cảm của tôi đã bị đem ra dùng hết rồi còn gì.

— Cô chỉ cần chùng này thôi. – Bác sĩ Kendrick năn nỉ, tay đưa ra một cái ống.

Thế thì còn nhiều hơn cả bị con chó cắn hay muỗi hút. Tôi sẽ chẳng còn tí máu nào cho xem.

— Và rồi cháu sẽ được... Thằng bé thích gì nhỉ? – Cô ấy hỏi mẹ.

— Cháu muốn chị Giường.

— Ý cô ấy là muốn tặng con một món quà. – Mẹ nói với tôi. – Kiểu như bánh ngọt hay là món gì đó.

— Ừm, tôi e là giờ này thì chẳng còn cái bánh nào, nhà bếp đã đóng cửa mất rồi. – Bác sĩ Clay nói. – Một cái kẹo mút được không?

Bà Pilar bưng đến một lọ đầy những que kẹo, đó là thứ mà bác sĩ Clay gọi là kẹo mút.

— Con chọn đi. – Mẹ bảo.

Nhưng nhiều quá, nào là màu vàng, xanh lá, lại có cả màu đỏ, xanh dương và màu cam nữa. Tất cả đều đẹp như hình tròn chứ không phải hình cầu như cái kẹo que Lão Nick cho đã bị Mẹ ném vào ông Thùng rác mà tôi vẫn cố ăn cho được. Mẹ chọn cho tôi một cái, nó màu đỏ nhưng tôi lắc đầu vì cái kẹo của Lão Nick cũng màu đỏ và tôi sợ là mình sẽ lại khóc nữa. Mẹ chọn một cái khác màu xanh lá. Bà Pilar bóc lớp vỏ kẹo bằng ni lông ra. Bác sĩ Clay đâm mũi kim vào phía trong khuỷu tay tôi, tôi thét lên, cố vùng ra nhưng Mẹ giữ chặt tôi lại, Mẹ đút cái kẹo que vào miệng tôi. Tôi mút nhưng vẫn không thấy bớt đau chút nào.

— Gần xong rồi con. – Mẹ vỗ về tôi.

— Con không thích cái này.

— Nhìn kìa, cái kim đã ra rồi.

— Giỏi lắm! – Bác sĩ Clay khen.

— Không phải, cái kẹo cơ.

— Con đã nhận kẹo rồi mà. – Mẹ nói.

— Nhưng con không thích. Con không thích màu xanh lá.

— Không sao hết, con cứ nhả ra.

Bà Pilar nhận lại cái kẹo.

— Thử một cái màu cam xem sao nhé, bác thích mấy cái màu cam nhất. – Bà ấy bảo tôi.

Tôi không biết là mình được phép ăn đến hai cái. Bà Pilar bóc một cái màu cam cho tôi. Quả là ngon thật.

LÚC ĐẦU THÌ ẤM ÁP nhưng sau đó lại chuyển sang lạnh. Ấm thì dễ chịu nhưng lạnh lại là cái lạnh ẩm ướt. Mẹ và tôi đang nằm trong chõ Giường nhưng nó co lại và trở nên lạnh lẽo, cả tấm vải trải bên dưới lẫn tấm phủ bên trên người chúng tôi cũng thế, còn chõ Chăn lông vịt thì đã mất đi màu trắng và đã thành màu xanh dương...

Đây không phải là Căn phòng.

Con chim ngu ngốc lại dựng đứng lên.

— Chúng ta đang ở Bên ngoài biết không! – Tôi thì thầm với nó rồi gọi: – Mẹ ơi...

Mẹ ngồi bật dậy như bị sốc điện.

— Con tè rồi.

— Không sao.

— Không, nhưng mà tất cả đều ướt hết rồi. Cái áo cũng bị ướt một chút chỗ bụng.

— Quên đi con.

Tôi cố quên đi. Tôi nhìn qua đầu Mẹ. Sàn nhà thì trông giống chị Thảm nhưng lông xù hơn và không có hoa văn cũng không có mép viền, chỉ độc một màu xám chạy suốt đến tận chân tường. Trước đây tôi không hề biết là tường có thể có màu xanh lá. Trên tường treo bức hình một con quái vật, nhưng nhìn lại thì hóa ra đó là một đợt sóng biển vĩ đại. Có một thứ trông giống như chị Cửa sổ trần nhưng lại ở trên tường, tôi biết đó là cái gì rồi, là một cánh cửa sổ trượt, có đến hàng trăm thanh gỗ bắc ngang, vậy mà ánh sáng vẫn lọt qua được.

— Con vẫn nhớ Mẹ ời. – Tôi nói với Mẹ.

— Tất nhiên rồi. – Mẹ tìm má tôi và hôn lên đó.

— Con không thể quên được vì khắp người con đều ướt cả.

—Ồ, thế à. – Mẹ đáp bằng một giọng rất lạ. – Mẹ không định nói là con phải quên đi việc con tè ra giường, mẹ chỉ muốn nói là con đừng lo lắng về chuyện đó. – Mẹ trèo ra khỏi giường, Mẹ vẫn đang mặc bộ quần áo bằng giấy, nó kêu lạo xạo. – Mấy cô y tá sẽ thay tã trải giường.

Tôi không nhìn thấy cô y tá nào cả.

— Nhưng mấy cái áo của con... – Chúng đang nằm trong chị Tủ áo, ở ngăn kéo bên dưới. Hôm qua chúng hãy còn ở đó nên tôi đoán bây giờ chúng cũng vẫn còn nằm yên đó. Nhưng liệu Căn phòng có ở nguyên chỗ cũ chẳng khi chúng tôi đã không còn trong đó nữa?

— Mình sẽ tìm hiểu vài thứ. – Mẹ nói. Mẹ lại bên cửa sổ và làm cho mấy thanh gỗ rời xa nhau ra để ánh sáng ủa vào.

— Mẹ làm thế nào mà hay vậy? – Tôi chạy ào đến, chân va vào bàn đánh âm một tiếng.

Mẹ xoa bóp cho chân tôi bớt đau và chỉ.

— Mẹ dùng sợi dây này, con thấy chưa nào? Nó là mối ràng buộc của mấy thanh gỗ che.

— Tại sao nó lại che...

— Đây là sợi dây sẽ mở hay đóng mấy thanh gỗ che lại. – Mẹ nói. – Đó là một tấm che cửa sổ, gọi là tấm màn. Mẹ đoán gọi là như vậy vì nó ngăn không cho mình nhìn qua.

— Tại sao nó ngăn không cho Mẹ con mình nhìn qua?

— Mẹ nói mình tức là bất cứ ai.

Tại sao tôi lại giống *bất cứ ai* được?

— Nó ngăn không cho người ta nhìn vào hay nhìn ra. – Mẹ nói.

Nhưng mà tôi đang nhìn ra đây, giống như đang xem Ti-vi. Có cỏ, cây cối và một góc nhỏ của một tòa nhà màu trắng với ba chiếc xe hơi, một màu xanh dương, một màu nâu và một màu bạc có viền đường nhỏ.

— Mẹ ơi, trên cỏ...

— Gì hả con?

— Có phải đó là con kền kền không?

— Đó chỉ là một con quạ, mẹ đoán thế.

— Còn nữa kìa mẹ...

— Đó là con, à, người ta gọi là gì ấy nhỉ, chim bồ câu. Mẹ bị suy não mất trí mất rồi! Thôi kệ, đi tắm nào.

— Nhưng mình đã ăn sáng đâu. – Tôi nhắc Mẹ.

— Mình có thể ăn sau cũng được mà.

Tôi lắc đầu.

— Ăn sáng trước khi tắm chứ!

— Không nhất thiết phải thế, Jack ạ.

— Nhưng...

— Mình không phải làm giống y như trước đây nữa. – Mẹ bảo. – Giờ thì mình có thể làm theo ý thích.

— Con thích ăn sáng trước khi tắm cơ.

Nhưng Mẹ đã đi rẽ sang một góc phòng và tôi không nhìn thấy Mẹ đâu hết, liền chạy theo. Tôi tìm ra Mẹ trong một căn phòng nhỏ nằm trong căn phòng này, sàn nhà chuyển sang kiểu những ô vuông trắng sáng lạnh, tường cũng trắng luôn. Có một cái nhà vệ sinh nhưng không phải là ông Nhà vệ sinh, có một cái bồn rửa lớn gấp đôi thím Bồn rửa và một cái hộp cao trong suốt, chắc là phòng tắm vòi sen giống như những người trong Ti-vi vẫn thường làm bắn nước tung tóe.

— Bồn tắm trốn ở đâu hả Mẹ?

— Không có bồn tắm con ạ. – Mẹ đẩy mạnh vào mặt trước của cái hộp thế là nó mở ra. Mẹ cởi bộ quần áo bằng giấy ra và vo nó thành một cục tròn cho vào một cái giỏ mà tôi đoán là thùng rác, nhưng nó không có cái nắp biết kêu bing mỗi khi mở ra. – Quãng hết mấy bộ đồ dơ bẩn này thôi. – Cái áo chui đầu kéo bật ra khỏi mặt tôi. Mẹ cũng vo nó lại rồi ném vào thùng rác.

— Nhưng mà...

— Đó là giẻ rách mà con.

— Không phải, nó là cái áo thun của con.

— Rồi con sẽ có một cái khác, nhiều cái nữa. – Tôi không nghe rõ Mẹ nói gì vì Mẹ đã vắn vỏi sen, nước bắn ra ào ào. – Vào đây con.

— Con không biết đâu.

— Thích lắm, Mẹ hứa đấy! – Mẹ chờ đợi. – Thôi được, đợi một tí, mẹ ra ngay. – Mẹ bước vào và bắt đầu đóng cửa cái hộp lại.

— Đừng Mẹ.

— Mẹ phải đóng lại, nếu không nước sẽ bắn ra ngoài.

— Không chịu đâu.

— Con có thể nhìn thấy mẹ xuyên qua lớp kính này, mẹ ở ngay đây mà. – Mẹ đẩy cửa đóng lại kêu sầm một tiếng. Tôi chỉ nhìn thấy Mẹ mờ mờ, không giống mẹ thật chút nào, giống một con ma đang tạo ra những tiếng động kỳ quặc.

Tôi đập vào cái hộp, tôi không tìm thấy cửa đâu hết, rồi sau đó tôi cũng tìm thấy và đẩy nó mở ra.

— Kìa Jack...

— Con không thích Mẹ ở trong đó mà con thì ở ngoài thế này.

— Vậy thì vào đây với mẹ.

Tôi khóc ré lên.

Mẹ lấy tay lau nước mắt cho tôi, làm cho nước mắt giàn giụa khắp mặt.

— Mẹ xin lỗi, mẹ nghĩ là mẹ làm nhanh quá. — Mẹ ôm tôi làm cho tôi ướt đầm cả người từ trên xuống dưới. — Giờ thì mẹ con mình chẳng còn phải khóc về bất cứ chuyện gì nữa.

Khi tôi còn bé, tôi chỉ khóc vì một lý do chính đáng, nhưng Mẹ lại đi tắm và nhốt tôi ở bên ngoài, thế thì đúng là một lý do chính đáng rồi.

Lần này thì tôi bước vào, tôi đứng nép mình vào vách kính nhưng vẫn bị nước bắn lên người. Mẹ đưa mặt vào trong dòng thác đang gầm gào đó và rên lên một tiếng dài.

— Mẹ đau hả? — Tôi kêu lên.

— Không, mẹ chỉ đang hưởng thụ lần tắm thực sự đầu tiên sau bảy năm trời.

Có một cái túi bé xíu ghi chữ *dầu gội đầu*. Mẹ dùng răng xé nó ra, Mẹ dùng hết nên bên trong hầu như chẳng còn gì. Mẹ để cho nước chảy lên tóc thật là lâu rồi lại xoa lên thứ lấy ra từ một cái túi nhỏ khác có ghi chữ *dầu xả* để cho óng ả. Mẹ định bôi cho tôi nữa nhưng tôi không muốn óng ả, tôi sẽ không đưa mặt vào dưới dòng nước bắn tung tóe đâu. Mẹ dùng tay kỳ cọ cho tôi vì ở đây không có bông tắm. Mấy vết trên chân tôi đã chuyển sang màu tím từ lần tôi nhảy ra khỏi chiếc xe tải màu nâu cách đây lâu lắm rồi. Những vết trầy xước thì đau nhức, nhất là ở chỗ đầu gối bên dưới miếng băng hình Dora và Ủng đỏ lúc này đã hơi phồng lên. Mẹ bảo thế nghĩa là đang tiến triển tốt. Tôi không hiểu tại sao đau nhức lại có nghĩa là tiến triển tốt.

Có mấy cái khăn lông siêu dày trắng tinh mà hai Mẹ con mỗi người có thể dùng một cái chứ không phải dùng chung. Tôi muốn dùng chung hơn, nhưng Mẹ lại bảo thế là ngốc nghếch. Mẹ lấy thêm cái thứ ba để quần

xung quanh đầu làm cho đầu Mẹ to đùng và nhọn hoắt trông y như cái kem ốc quế. Hai Mẹ con cùng phá lên cười.

Tôi cảm thấy khát.

— Con bú tí được không ạ?

—Ồ, lát nữa đi con. – Mẹ chìa cho tôi một cái gì to sù có hai tay và thắt lưng giống như một bộ quần áo – Giờ thì mặc cái áo choàng này vào.

— Nhưng nó là áo của gã khổng lồ mà Mẹ.

— Nó sẽ vừa với con. – Mẹ xắn hai tay áo lên mấy nếp cho đến khi chúng ngắn hơn và phồng lên. Người Mẹ toát ra một mùi gì rất khác, tôi nghĩ đó là mùi dầu xả. Mẹ thắt cái đai áo ngang hông tôi. Tôi nhấc vạt áo lên mới bước đi được. – *Ten ten*, đây là hoàng đế Jack! – Mẹ reo lên.

Mẹ lấy ra một cái áo choàng khác giống y hệt từ trong tủ áo nhưng không phải là chị Tủ áo, nó phủ xuống tận mắt cá chân Mẹ.

— Con sẽ là hoàng đế, *ten ten*, Mẹ là nữ hoàng. – Tôi ngân nga.

Mặt Mẹ đỏ hồng lên và cười tươi, mái tóc đen bóng vì ướt. Tóc tôi thì đã cột túm lại thành đuôi ngựa nhưng rối bù vì ở đây không có anh Lược chải đầu, chúng tôi đã để anh ở lại Căn phòng rồi.

— Lẽ ra Mẹ nên *đam* theo anh Lược chải đầu. – Tôi nói.

— Đem chứ không phải là *đam*. Con còn nhớ lúc đó mẹ nóng ruột muốn gặp lại con biết chừng nào không.

— Dạ phải, nhưng giờ thì mình cần đến anh ấy.

— Cái lược bằng nhựa cũ kỹ mà hết phân nửa răng đã rụng mất đó hả? Giờ thì mình chẳng cần gì đến nó nữa đâu.

Tôi tìm thấy mấy chiếc vớ nằm phía sau giường, tôi đi chúng vào chân nhưng Mẹ ngăn lại vì chúng dơ bẩn và đã bị thủng nhiều lỗ khi tôi chạy tới chạy lui trên mặt đường. Rồi Mẹ ném cả hai vào thùng rác. Mẹ đang lãng phí quá.

— Còn bạn Răng, mình quên mất bạn ấy rồi. – Tôi chạy đến để moi mấy chiếc vớ ra khỏi thùng rác và tìm thấy bạn Răng trong chiếc vớ thứ nhì.

Hai mắt Mẹ tròn xoe.

— Bạn ấy là bạn của con. – Tôi nói với Mẹ rồi cho bạn Răng vào trong túi áo khoác. Tôi liếm mấy cái răng của mình vì cảm thấy chúng hơi lạ. – Ôi, tối qua con quên đánh răng sau khi ăn cái kẹo que rồi. – Tôi lấy mấy ngón tay ép vào hàm răng thật chặt để chúng đừng rụng ra.

Mẹ lắc đầu.

— Cái đó không phải là thật đâu con.

— Nó có vị thật lắm mà Mẹ.

— Không phải, ý mẹ muốn nói là nó không chứa đường, người ta làm loại kẹo này với một thứ không phải là đường để không làm hại răng của con.

Thật khó hiểu. Tôi chỉ vào cái giường bên kia.

— Ai ngủ ở đây hả Mẹ?

— Giường của con đấy.

— Nhưng con ngủ với Mẹ mà.

— Ừ, mấy cô y tá không biết đâu. – Rồi Mẹ nhìn ra cửa sổ. Bóng Mẹ đổ xuống nền nhà màu xám đục, tôi chưa bao giờ thấy một cái bóng dài

như thế. – Có phải có một con mèo trong bãi đậu xe không nhỉ?

— Mình cùng xem nhé. – Tôi chạy đến nhìn nhưng chẳng thấy con mèo đâu cả.

— Nào, mẹ con mình cùng khám phá chứ?

— Ở đâu hả Mẹ?

— Ở bên ngoài.

— Thì mình đã ở Bên ngoài rồi đấy thôi.

— Ừ, nhưng mình hãy ra ngoài để hít thở không khí tươi mát và để tìm con mèo. – Mẹ nói.

— Hay quá!

Mẹ tìm được hai đôi dép cho cả hai Mẹ con nhưng không vừa chân tôi nên tôi ngã lăn ra. Mẹ bảo lúc này tôi có thể đi chân không cũng được. Khi nhìn ra ngoài cửa sổ một lần nữa, tôi thấy một thứ đang phóng tới gần những chiếc xe hơi khác, đó là một chiếc xe có ghi hàng chữ *Trung tâm y tế Cumberland*.

— Lỡ hấn đến đây thì sao hả Mẹ? – Tôi thì thầm.

— Ai hả con?

— Lão Nick ấy. Nếu hấn đến đây bằng chiếc xe tải của hấn thì sao? – Tôi gần như đã quên bằng hấn ta, làm sao tôi lại có thể quên được nhỉ?

— Ô, hấn không đến được đâu. Làm sao hấn biết mẹ con mình đang ở đâu. – Mẹ trả lời.

— Mình lại là một bí mật nữa hả Mẹ?

— Đại loại như thế, nhưng là một bí mật tốt.

Phía bên cạnh cái giường là... tôi biết đó là cái gì rồi, một cái điện thoại. Tôi nhấc lên, và nói a lô, nhưng chẳng thấy ai trả lời mà chỉ có tiếng lạo xạo.

— Ôi, Mẹ ơi, con chưa được bú nữa.

— Lát nữa đi con.

Hôm nay sao mà mọi thứ đều chậm trễ vậy.

Mẹ xoay cái tay nắm cửa rồi nhìn mặt lại, chắc hẳn đó là bên cổ tay bị đau của Mẹ. Mẹ dùng tay kia mở cửa. Chúng tôi bước ra một căn phòng dài với những bức tường vàng và cửa sổ xếp dọc theo, những cánh cửa thì nằm phía bên kia. Mỗi bức tường được sơn một màu khác nhau, chắc hẳn đó là quy luật. Cánh cửa của chúng tôi là cánh cửa có ghi số Bảy màu vàng. Mẹ nói là chúng tôi không được bước vào những cánh cửa khác vì đó là phòng của những người khác.

— Những người khác nào hả Mẹ?

— Mình chưa gặp họ.

Thế thì làm sao Mẹ biết nhỉ?

— Mình có thể nhìn qua mấy cánh cửa sổ bên cạnh lối đi được không hả Mẹ?

— Ồ được chứ, đó là cửa sổ dành cho mọi người mà.

— Mọi người có nghĩa là Mẹ con mình không?

— Hai mẹ con mình và *bất cứ ai khác*. – Mẹ đáp.

Bất cứ ai khác không có ở đây, vậy là chỉ hai Mẹ con chúng tôi thôi. Phía trên mấy cái cửa sổ này không treo màn chắn ngăn không cho nhìn qua. Đây là một thế giới rất khác biệt, nó cho tôi nhìn thấy nhiều xe hơi

hơn với đủ màu xanh lá, trắng và đỏ, lại còn có một chỗ rải đầy đá và có những thứ gì đang bước đi, à đó là người ta.

— Họ bé tí hon giống như trong chuyện thần tiên.

— Không phải, chỉ là vì họ đang ở xa mình thôi. – Mẹ giải thích.

— Họ có đúng là người thật không?

— Cũng thật giống như mẹ con mình vậy.

Tôi cố tin lời Mẹ nhưng sao khó quá.

Có một người đàn bà nhưng không phải là người thật, tôi biết thế vì bà ta màu xám, bà ta là một bức tượng và hoàn toàn trần truồng.

— Lại đây nào! – Mẹ nói. – Mẹ đói bụng quá.

— Con chỉ mới...

Mẹ nắm tay tôi kéo đi. Rồi chúng tôi không thể đi tiếp nữa vì đụng phải các bậc thang đi xuống, rất nhiều bậc thang.

— Vịn tay vào lan can đi con.

— Vào cái gì hả mẹ?

— Cái này đây, gọi là tay vịn.

Tôi làm theo.

— Trèo xuống mỗi lần một bậc thôi nhé.

Tôi suýt ngã. Tôi ngồi bệt xuống.

— Ừ, con làm thế cũng được.

Tôi xuống cầu thang bằng cách lê mông, một bước rồi thêm một bước nữa thế rồi cái áo khoác khổng lồ tuột ra. Một người to bự đang bước vội lên cầu thang đi nhanh nhanh như bay nhưng không phải, bà ấy là

người thật và mặc đồ toàn màu trắng. Tôi giấu mặt vào cái áo khoác của Mẹ để không bị nhìn thấy.

— Ôi, lẽ ra cô nên ấn nút báo... – Bà ấy nói.

Ấn nút gọi con báo ư?[§]

— Cái nút đó nằm ở phía bên phải giường của quý vị đấy.

— Chúng tôi tự xoay xử được rồi. – Mẹ nói với bà ta.

— Tôi là Noreen, để tôi lấy cho quý vị hai cái khẩu trang mới.

— Ồ xin lỗi, tôi quên mất. – Mẹ kêu lên.

— Vâng, để tôi đem lên phòng cho quý vị.

— Được rồi, chúng tôi đang xuống nhà.

— Tuyệt! Mà Jack này, để bà nhắn tin nhờ bộ phận hỗ trợ đến đưa cháu xuống nhé?

Tôi không hiểu gì, tôi lại giấu mặt vào áo Mẹ.

— Không sao đâu, thằng bé chỉ đang đi xuống theo cách của nó thôi.

Tôi lê mông xuống thêm mười một bậc thang nữa. Đến bậc cuối cùng, Mẹ buộc áo choàng lại cho tôi và chúng tôi lại là vua và nữ hoàng giống như trong bài hát *Màu xanh của hoa oải hương*[§]. Bà Noreen đưa cho tôi cái khẩu trang mới và tôi phải đeo vào, bà nói rằng bà là y tá và bà đến từ một nơi nào đó tên là Ireland, rằng bà rất thích chùm tóc đuôi ngựa của tôi. Chúng tôi đi vào một nơi thật rộng có rất nhiều bàn, tôi chưa bao giờ thấy nhiều đĩa, ly và dao đến thế, rồi tôi bị một cái đâm trúng bụng, ý tôi là một cái bàn. Mấy cái ly cũng trong suốt giống như những cái ly của chúng tôi, nhưng đĩa lại màu xanh dương, nhìn phát gớm.

Trông giống như một chương trình trên Ti-vi về Mẹ con chúng tôi. Mọi người kêu lên xin chào, rồi thì vui mừng chào đón đến với Cumberland, và xin chúc mừng. Tôi không biết họ kêu lên như vậy để làm gì. Vài người cũng đang mặc áo choàng giống hết áo của Mẹ con tôi, một số thì mặc pyjama, một số thì mặc những kiểu đồng phục khác nhau. Hầu hết đều rất to lớn nhưng không để tóc dài như Mẹ con tôi, họ di chuyển nhanh nhẹn và cứ thỉnh thoảng xuất hiện ở mọi phía, ngay cả từ sau lưng. Họ bước sát lại gần và có bao nhiêu là răng, họ toát ra mùi khó chịu. Một ông người có râu quai nón đến chào chúng tôi:

— Chào anh bạn nhỏ, cháu đúng là một anh hùng.

Ông ta đang nói về tôi. Nhưng tôi không nhìn lại.

— Cháu có thích thế giới này không?

Tôi im lặng không nói gì cả.

— Khá đẹp phải không nào?

Tôi gật đầu, vẫn nắm chặt tay Mẹ nhưng đã hơi lỏng mấy ngón tay, chúng ướt đầm. Mẹ đang nuốt mấy viên thuốc bà Noreen đưa.

Tôi nhận ra một cái đầu nhô lên cao hẳn với mái tóc xù ngắn cũn, đó là bác sĩ Clay lúc không đeo khẩu trang. Ông ta lắc lắc tay Mẹ bằng bàn tay nhựa trắng rồi hỏi xem chúng tôi ngủ có ngon không.

— Tôi bị căng thẳng quá. – Mẹ đáp.

Có mấy người mặc đồng phục bước lại gần, bác sĩ Clay giới thiệu tên của họ nhưng tôi không hiểu chúng nghĩa là gì. Có một người với mái tóc quần xám hết cả đầu và bà ta được gọi là Giám đốc trung tâm, nghĩa là bà sếp, nhưng bà ta chỉ cười và nói không hẳn vậy đâu, tôi không hiểu là trò đùa gì nữa.

Mẹ chỉ cho tôi một cái ghế để ngồi bên cạnh Mẹ. Trên đĩa là món lạ lùng nhất, có màu bạc lại thêm xanh dương và đỏ, tôi nghĩ đó là một quả trứng nhưng không phải trứng thật, mà bằng sô-cô-la.

— Ô, hay quá, Chúc mừng Lễ Phục sinh! – Mẹ reo lên. – Ngày lễ này đã hoàn toàn biến mất khỏi đầu tôi rồi.

Tôi nắm một quả trứng giả trong lòng bàn tay. Tôi không hề biết là thỏ Bunny cũng đến tòa nhà này.

Mẹ kéo khẩu trang xuống đến cổ và uống một thứ nước ép có màu rất buồn cười. Mẹ kéo cái khẩu trang của tôi lên đỉnh đầu để tôi cũng có thể nếm thử, nhưng trong đó có một thứ gì đó vô hình giống như những con vi trùng chui vào cổ họng nên tôi ho và nhả trở lại vào cái ly thật khế khàng. Có vài bất kỳ ai ngồi gần sát bên đang ăn mấy miếng hình vuông rất lạ với những miếng hình vuông khác nho nhỏ cùng với thịt lợn muối quần quăn. Làm sao họ có thể để thức ăn vào những cái đĩa màu xanh như thế lỗ màu dính hết lên đó thì sao? Đồ ăn thơm ngon thật nhưng nhiều quá và hai bàn tay của tôi lại ướt rượt rồi. Tôi để trả cái trứng Phục sinh vào ngay chính giữa đĩa. Tôi quệt tay lên áo khoác nhưng tránh ngón bị chó cắn ra. Dao và nĩa cũng không ổn, không có màu trắng trên cán mà chỉ toàn là kim loại, thế này thì chắc là đau lắm.

Những người ở đây có những đôi mắt rất to, khuôn mặt họ không giống nhau, một số thì có ria mép với những món trang sức lủng lẳng và mặt mũi có tô màu.

— Ở đây không có trẻ con. – Tôi thì thầm với Mẹ.

— Gì hả con?

— Trẻ con đâu hết rồi Mẹ?

— Mẹ nghĩ là không có bạn nào ở đây cả.

— Sao lúc trước Mẹ bảo là có cả hàng triệu trẻ con ở Bên ngoài kia mà?

— Trung tâm này chỉ là một phần nhỏ của thế giới thôi con à. – Mẹ đáp. – Uống phần nước ép của con đi. Này, nhìn kìa, có một cậu bé ở đằng kia.

Tôi liếc nhìn theo tay Mẹ chỉ, nhưng nó dài như một người đàn ông với đầy đinh găm trong mũi, cằm và phía trên mắt. Có lẽ đó là một con rô bốt chăng?

Mẹ uống thứ nước màu nâu bốc khói, nhắm mắt và đặt nó xuống.

— Con muốn gì nào? – Mẹ hỏi tôi.

Bà Noreen đang đứng ngay bên cạnh tôi làm tôi giật nảy mình.

— Đây là bữa ăn tự chọn. – Bà ấy nói. – Cháu có thể ăn thử, xem nào, có bánh quế, trứng tráng này, bánh kếp này...

— Không. – Tôi lí nhí.

— Con nên nói *Thưa không, cảm ơn*. – Mẹ nhắc. – Đó là cách nói lịch sự.

Những người mà tôi chẳng hề quen biết đang trở mắt nhìn tôi với những tia khoái chí vô hình, tôi giấu mặt vào lòng Mẹ.

— Cháu muốn ăn món gì hả Jack? – Bà Noreen hỏi. – Xúc xích hay bánh mì nướng nhé?

— Họ cứ nhìn con hoài. – Tôi nói với Mẹ.

— Mọi người muốn tỏ ra thân thiện đấy mà.

Tôi ước gì họ thôi đi.

Bác sĩ Clay lại xuất hiện, ông nghiêng người xuống gần chúng tôi và nói:

— Hẳn là Jack và cả bà nữa đều quá nhiều cảm xúc. Bà có chút mong muốn gì cho ngày thứ nhất không?

Ngày thứ nhất là gì?

Mẹ thở hắt ra. – Chúng tôi muốn ra vườn.

Không phải, đó là mong ước của Alice mà.

— Không cần phải vội đâu. – Ông ta nói.

— Con ăn vài miếng đi. – Mẹ bảo. – Con sẽ thấy ngon miệng hơn nếu chịu uống một chút nước ép đó.

Tôi lắc đầu.

— Hay để tôi chuẩn bị vài món ăn và đem lên phòng cho hai người nhé?

— Được rồi, cứ thế đi. – Mẹ lại đeo khẩu trang vào.

Tôi nghĩ mẹ đang cáu.

Tôi níu chặt lấy cái ghế.

— Thế còn Phục sinh thì sao?

— Gì con?

Tôi chỉ tay.

Bác sĩ Clay chớp lấy quả trứng và suýt nữa thì tôi hét lên.

— Của cháu đây! – Ông nói và thả quả trứng vào túi áo tôi.

Trèo lên mấy bậc thang khó hơn nên Mẹ bế tôi.

— Để tôi giúp nhé, được không? – Bà Noreen nói.

— Chúng tôi làm được. – Mẹ đáp gần như hét.

Mẹ đóng chặt cánh cửa Số Bảy ngay sau khi bà Noreen bước đi khỏi. Chúng tôi tháo khẩu trang ra khi chỉ còn lại hai Mẹ con trong phòng, chúng tôi đều có các loại vi trùng giống nhau mà. Mẹ cố gắng mở cửa sổ, Mẹ đập mạnh vào nó nhưng chẳng ăn thua.

— Con bú tí một chút được không?

— Con không muốn ăn sáng à?

— Con sẽ ăn sau khi bú xong.

Thế là cả hai Mẹ con nằm xuống và tôi bú tí bên trái, ngon tuyệt.

Mẹ bảo rằng mấy cái đĩa chẳng có vấn đề gì, màu xanh sẽ không dính vào thức ăn đâu, Mẹ để tôi xát mạnh tay lên nó để xem thử. Nĩa và dao cũng thế, kim loại không có tay cầm màu trắng thì trông có vẻ kỳ cục nhưng thật ra thì nó không làm đau tay. Có si rô rưới lên món bánh kếp nhưng tôi không thích đồ ăn có nước. Tôi ăn mỗi thứ một chút. Món nào cũng ngon, ngoại trừ nước sốt rưới lên trên món trứng rán. Sô-cô-la trong quả trứng Phục sinh thì lại lỏng ở bên trong. Nó là sô-cô-la đậm đà gấp hai lần thứ sô-cô-la mà thỉnh thoảng chúng tôi được ăn như món quà ngày Chủ nhật, đó là món ngon nhất mà tôi từng được ăn.

— Ôi! Mình quên tạ ơn Chúa Hai đồng Jesus rồi. – Tôi nói với Mẹ.

— Vậy thì bây giờ mình cảm ơn cũng được, Chúa sẽ không giận nếu mình cảm ơn trễ đâu.

Tôi ợ ra một cái thật to.

Rồi hai Mẹ con vào giường ngủ tiếp.

CÓ TIẾNG GÕ CỬA, Mẹ ra mở cho bác sĩ Clay vào, Mẹ lại đeo khẩu trang cho mình và cho tôi. Giờ thì ông ấy trông không đáng sợ nữa.

— Cháu khỏe không hả Jack?

— Khỏe ạ.

— Cho chú mượn năm ngón tay của cháu nhé?

Ông ta đưa bàn tay nhựa của mình lên cao và ve vẩy mấy ngón tay, tôi giả vờ như không thấy. Tôi sẽ không cho ông ta mấy ngón tay của mình đâu, tôi còn cần chúng mà.

Ông ta và Mẹ nói chuyện với nhau về những thứ đại loại như tại sao Mẹ không ngủ được, rồi cái gì *tim đập nhanh* và *trải nghiệm lại*.

— Bà thử dùng những thuốc này trước khi ngủ. – Ông ta dặn Mẹ trong khi viết vài dòng vào sổ tay. – Và thuốc kháng viêm có thể làm răng bà bớt đau...

— Tôi có thể tự giữ thuốc được không thay vì để mấy cô y tá phát như thể tôi đang bệnh liệt giường ấy?

— À, cũng chẳng có vấn đề gì, miễn là bà đừng để thuốc lung tung trong phòng.

— Jack cũng biết là không nên uống thuốc cầu thả mà.

— Thật ra tôi nghĩ đến một số ít bệnh nhân có bị tiền sử lạm dụng thuốc. Giờ tới lượt cháu nhé. Chú đem cho cháu một miếng băng dán diệu kỳ đây.

— Jack này, bác sĩ Clay đang nói chuyện với con đấy. – Mẹ bảo tôi.

Miếng băng được dán lên cánh tay tôi làm tôi có cảm giác như một phần cánh tay không còn ở đó nữa. Ông ấy cũng đem đến mấy cái kính để chúng tôi đeo khi quá nhiều ánh sáng lọt qua cửa sổ, kính của tôi màu đỏ và cái của Mẹ thì màu đen.

— Y như các ngôi sao nhạc rap! – Tôi nói với Mẹ.

Mấy cái kính chuyển sang màu tối hơn nếu chúng tôi đi ra ngoài cửa Bên ngoài và sáng hơn khi chúng tôi đi vào trong Bên ngoài. Bác sĩ Clay bảo rằng hai mắt của tôi siêu tình tường, tuy nhiên chúng chưa quen với việc nhìn xa, do đó tôi phải tập nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi không hề biết là trong mắt tôi lại có cơ bắp, tôi đặt mấy ngón tay lên mắt nhưng chẳng sờ thấy cái nào cả.

— Sao, miếng băng dán thế nào rồi? – Bác sĩ Clay hỏi. – Cháu đã cảm thấy tê chưa nào? – Ông ấy bóc nó đi và sờ vào tay tôi ở chỗ vừa dán băng. Tôi nhìn thấy ngón tay ông ta sờ lên da mình nhưng chẳng cảm thấy gì hết. Rồi cái điều tồi tệ xảy ra. Ông ấy lấy mấy cái kim ra và nói rất tiếc nhưng cần phải đâm tôi sáu phát để ngăn ngừa cho tôi khỏi những chứng bệnh nguy hiểm. Đó là lý do tại sao phải dán miếng băng, làm như thế để mấy mũi kim không làm tôi đau. Sáu mũi là không thể được, tôi bỏ chạy vào nhà vệ sinh ở trong phòng.

— Chúng có thể giết chết con. – Mẹ vừa nói vừa kéo tôi trở lại chỗ bác sĩ Clay.

— Không!

— Ý mẹ bảo là vi trùng sẽ giết con chứ không phải là mấy mũi tiêm.

Vẫn không là không.

Bác sĩ Clay bảo là tôi thật sự rất dũng cảm, nhưng thật ra không phải thế. Tôi đã sử dụng hết tất cả sự gan dạ của mình khi thi hành Kế hoạch

B rồi. Tôi hét càng lúc càng to. Mẹ ghì chặt tôi vào lòng trong khi ông ta cứ liên tục cắm hết mũi kim này đến mũi kim khác và chúng làm đau thật vì miếng băng dán đã bị gỡ ra mất rồi. Tôi gào khóc inh ỏi và cuối cùng thì Mẹ đành dán nó lại cho tôi.

— Giờ thì mọi việc đều đã xong hết rồi, chú hứa đấy. – Bác sĩ Clay đặt mấy mũi kim vào trong một cái hộp ở trên tường có ghi chữ *Sắc nhọn*. Ông ta có sẵn trong túi một cái kẹo que cho tôi, một cái màu cam nhé, nhưng tôi đã no quá rồi. Ông ấy bảo là tôi có thể giữ lại để dành cho lần sau.

— ... giống như một đứa trẻ mới sinh về nhiều mặt, dù khả năng đọc viết và làm toán phát triển khá sớm. – Ông ta đang nói chuyện với Mẹ. Tôi chăm chú lắng nghe vì *đứa trẻ* chính là tôi đó. – Cũng như sự hình thành miễn dịch, phải có những thách thức về nhiều khía cạnh, xem nào, như là điều chỉnh về mặt xã hội, rõ ràng là thế, phải điều chỉnh các giác quan, tính lọc và phân loại tất cả các kích thích bao bọc xung quanh nó, cộng thêm những khó khăn trong nhận thức về không gian...

— Có phải vì thế mà thằng bé luôn va vào các đồ vật xung quanh không? – Mẹ hỏi.

— Chính xác. Vì đã quá quen thuộc với môi trường bị giới hạn của mình nên cậu bé không cần phải học cách ước lượng khoảng cách.

Mẹ gục đầu vào hai bàn tay.

— Thế mà tôi cứ nghĩ là nó phát triển bình thường. Không ít thì nhiều. Chẳng lẽ tôi lại không bình thường?

— Còn có một cách khác để xem xét vấn đề...

Nhưng ông ta im bật vì có tiếng gõ cửa, khi ông ra mở cửa thì thấy bà Noreen đang cầm một cái khay khác.

Tôi ợ lên một tiếng, bao tử của tôi hãy còn chật ních vì bữa ăn sáng.

— Đây là phương pháp trị liệu khá lý tưởng với nhiều điểm mạnh trong việc vui chơi và... – Bác sĩ Clay giải thích. – Nhưng trong phạm vi buổi họp sáng hôm nay, chúng tôi đã thống nhất việc cần ưu tiên ngay trước mắt là giúp đỡ để cậu bé cảm thấy được an toàn. Nói đúng hơn là cả hai mẹ con bà. Việc này sẽ phải làm từ từ, từng bước nói rộng giới hạn của sự tin cậy. – Hai bàn tay ông ta vẽ trong không gian những vòng càng lúc càng lớn hơn. – Vì tôi đã may mắn có ca trực tối qua nên...

— May mắn? – Mẹ hỏi vặn.

— Tôi dùng sai từ rồi. – Ông ta nặn ra một nụ cười. – Tôi sẽ làm việc với hai mẹ con bà.

Làm việc gì nhỉ? Tôi không biết là trẻ con cũng phải làm việc.

— ... tất nhiên là với sự hỗ trợ của các đồng nghiệp của tôi, các chuyên gia tâm thần nhi và trẻ vị thành niên, bác sĩ thần kinh, chuyên viên tâm lý trị liệu, chúng tôi sắp sửa tăng cường thêm một chuyên viên dinh dưỡng, một chuyên viên vật lý...

Thêm một tiếng gõ cửa nữa. Lại là bà Noreen đi cùng với một nhân viên cảnh sát, một người đàn ông, nhưng không phải chú tóc vàng tối hôm nọ.

Vậy là bây giờ có ba người trong phòng, cả hai Mẹ con tôi nữa là năm, căn phòng gần như đầy những chân tay và ngực. Họ cứ nói mãi làm tôi phát bực.

— Thôi, đừng tranh nhau nói nữa! – Nhưng câu này tôi chỉ nói thêm.
Tôi nhét hai ngón tay vào tai.

— Muốn nghe chuyện bất ngờ không?

Đó là Mẹ đang nói nhưng tôi không biết. Bà Noreen đi ra và cả ông cảnh sát nữa. Tôi lắc đầu.

— Tôi không nghĩ bây giờ là thời điểm thích hợp... – Bác sĩ Clay nói.

— Jack này, tin tốt lành đây. – Mẹ ngắt lời ông ta. Mẹ chìa ra mấy tấm hình. Chẳng cần nhìn kỹ tôi cũng nhận ra ngay đó là Lão Nick. Vẫn là khuôn mặt như lần tôi lên nhìn trộm hắn nằm trên chõ Giường đêm đó, nhưng bây giờ hắn có đeo một cái băng nhỏ trên cổ và đang đứng trước những con số giống như chúng tôi đánh dấu *chiều đúng* của tôi vào ngày sinh nhật ấy, còn chút xíu nữa thì đầu hắn ta chạm đến số sáu. Còn trong một tấm hình khác thì hắn nhìn nghiêng một bên, trong một tấm khác thì hắn nhìn thẳng vào mặt tôi.

— Đến giữa đêm hôm đó thì cảnh sát bắt được hắn ta và tống vào tù, hắn sẽ ở mãi trong đó. – Mẹ kể.

Tôi tự hỏi không biết chiếc xe tải màu nâu có ở trong tù luôn không.

— Mấy tấm hình này có gọi lên cho bà một trong những dấu hiệu mà chúng ta đã đề cập không? – Bác sĩ Clay đang hỏi Mẹ.

Mẹ tròn tròn mắt.

— Sau bảy năm phải đương đầu với con người thật của gã, ông nghĩ tôi sẽ run rẩy vì một tấm hình sao?

— Thế còn cháu, Jack, cháu cảm thấy thế nào?

Tôi không biết trả lời thế nào.

— Chú sẽ hỏi cháu một câu hỏi nhé. – Bác sĩ Clay nói tiếp. – Nhưng nếu cháu không muốn thì không trả lời cũng không sao.

Tôi nhìn ông ta rồi quay lại nhìn mấy tấm hình. Lão Nick đang bị dính chặt vào mấy con số và không thể nào thoát ra được.

— Người đàn ông này có bao giờ làm điều gì mà cháu không thích không?

Tôi gật đầu.

— Cháu có thể kể cho chú nghe ông ta đã làm gì không?

— Hắn ta cắt điện làm cho chỗ rau quả trở nên nhớt nhớt.

— Được rồi. Ông ta có bao giờ làm cháu đau không?

— Đừng... – Mẹ ngăn lại.

Bác sĩ Clay giơ tay lên.

— Không ai dám nghi ngờ lời khai của bà. – Ông ta nói với mẹ. – Nhưng xin bà hãy nghĩ đến những đêm trong lúc bà đang ngủ. Tôi sẽ không thể hoàn tất công việc của mình nếu tôi không hỏi chính Jack, được chứ?

Mẹ thở ra một hơi thật dài.

— Thôi được. – Mẹ bảo tôi. – Con có thể trả lời. Lão Nick có bao giờ làm con đau không?

— Có. – Tôi đáp. – Hai lần.

Cả hai người cùng nhìn tôi chăm chú.

— Vào lúc con đang thi hành *Cuộc Đào thoát Vĩ đại*, lần hắn ta ném con vào xe tải và lần buông con rơi xuống mặt đường. Lần thứ nhì là đau nhất đấy.

— Tốt rồi. – Bác sĩ Clay nói. Ông ấy đang mỉm cười, tôi không hiểu sao lại cười. – Tôi sẽ lên phòng xét nghiệm ngay bây giờ để xem liệu họ có cần lấy thêm mẫu từ cả hai người để làm xét nghiệm ADN không. – Ông ta nói với Mẹ.

— Xét nghiệm ADN sao? – Giọng Mẹ lại trở nên phẫn nộ. – Ông nghĩ rằng tôi còn có quan hệ với *những người khác* sao?

— Tôi e đây là cách hoạt động của tòa án, cái gì cũng phải có bằng chứng.

Mẹ mím hai môi lại làm chúng biến mất tiêu.

— Hàng ngày có biết bao con quái vật đã thoát tội vì những vấn đề chuyên môn như thế. – Ông ta có vẻ rất dữ dội. – Bà đồng ý chứ?

— Đồng ý.

Bác sĩ đi rồi, tôi tháo khẩu trang ra và hỏi Mẹ.

— Ông ấy giận mình à?

Mẹ lắc đầu. – Ông ấy nổi nóng vì Lão Nick.

Tôi không nghĩ là bác sĩ Clay quen với hẳn, tôi nghĩ chỉ Mẹ con tôi mới biết hẳn ta.

Tôi bước đến nhìn vào cái khay mà bà Noreen đem vào. Tôi chưa đói nhưng khi hỏi Mẹ thì mới biết là đã hơn một giờ, qua giờ ăn trưa lâu lắm rồi. Bữa trưa nên ăn vào khoảng mười hai giờ, nhưng lúc này bao tử tôi vẫn còn đầy ứ.

— Bớt căng thẳng đi con. – Mẹ bảo. – Mọi thứ ở đây đều khác hẳn.

— Nhưng còn quy định?

— Không có quy định nào cả. Mình có thể ăn trưa lúc mười giờ hay một giờ, ba giờ hay thậm chí vào lúc nửa đêm cũng được.

— Con không muốn ăn trưa lúc nửa đêm.

— Thế thì mình sẽ đặt ra quy định mới là ăn trưa vào... bất cứ giờ nào từ mười hai giờ đến hai giờ. – Mẹ thở ra. – Và nếu không đói thì mình có thể cho qua luôn.

— Cho qua thế nào hả Mẹ?

— Là không ăn gì cả. Ăn *không* món.

— Vâng. – Tôi không quan tâm lắm đến chuyện ăn số không. – Nhưng nếu bà Noreen cứ đem thức ăn đến thì sao?

— Đổ đi.

— Vậy thì phí phạm quá.

— Ừ, nhưng dầu sao thì cũng phải cho vào thùng rác vì nó... nó đã gần như dơ bẩn rồi.

— Nó không có vẻ dơ bẩn đâu. – Tôi nhìn vào những món ăn đủ màu sắc nằm trong mấy cái đĩa màu xanh dương.

— Thật ra thì chúng không dơ, nhưng sẽ chẳng có ai ở đây muốn ăn những món đã nằm trên đĩa của mẹ con mình nữa. – Mẹ giải thích. – Đừng lo buồn vì chuyện ấy.

Mẹ cứ nói mãi nhưng tôi không biết làm sao để khỏi lo buồn.

Tôi ngáp một cái thật to đến nỗi suýt ngã ngửa ra sau. Cánh tay tôi vẫn còn đau ở những chỗ không bị tê. Tôi hỏi Mẹ là mình có thể leo lên giường để ngủ lại không thì Mẹ bảo chắc chắn là được, nhưng mà Mẹ

sẽ đọc báo. Tôi không hiểu sao Mẹ lại muốn đọc báo thay vì đi ngủ với tôi.

KHI TÔI THỨC DẬY thì ánh sáng đã chiếu sang chỗ khác.

— Không sao đâu con! – Mẹ nói trong khi kê sát mặt chạm vào mặt tôi. – Mọi thứ đều ổn cả.

Tôi đeo kính mát vào để quan sát bộ mặt vàng chói của Đức Chúa trời qua khung cửa sổ, ánh sáng đang lướt ngang qua tấm thảm lông xù màu xám.

Bà Noreen bước vào, tay cầm mấy cái túi.

— Bà có thể gõ cửa mà. – Mẹ gần như hét lên và đeo khẩu trang vào cho cả hai Mẹ con.

— Xin lỗi. – Bà Noreen nói. – Thật ra thì tôi có gõ nhưng lần sau thì tôi chắc chắn sẽ lưu ý gõ mạnh hơn.

—Ồ, xin lỗi, tôi đã không... Tôi đang nói chuyện với Jack. Có lẽ tôi đã nghe tiếng động nhưng lại không nghĩ rằng đó là tiếng gõ cửa.

— Xin cô đừng bận tâm. – Bà Noreen đáp.

— Có những tiếng động từ... từ các phòng khác, tôi nghe thấy mà không biết có thật không, từ đâu và đó là tiếng gì.

— Chắc hẳn là mọi thứ đều có vẻ lạ lùng.

Mẹ hơi cười.

— Thế còn cậu bé này. – Đôi mắt bà Noreen sáng lấp lánh. – Cháu có muốn xem quần áo mới của mình không nào?

Đó không phải là quần áo của Mẹ con tôi mà là những bộ đồ khác nằm trong gói, và nếu chúng tôi không mặc vừa hay không thích thì bà Noreen sẽ đem trả lại nhà kho để lấy những bộ khác. Tôi mặc thử tất cả, tôi thích bộ pyjama nhất, giống như may bằng da thú với hình mấy nhà du hành vũ trụ in trên đó. Trông giống như trang phục của một diễn viên truyền hình nhí. Có cả giày với mấy miếng nham nhám dính vào nhau gọi là khóa dán velcro. Tôi thích tách chúng ra rồi dán lại để chúng phát ra tiếng kêu soạt soạt. Khi mang giày vào chân rồi thì khó mà bước đi được vì chúng nặng nề như muốn kéo cho tôi vấp ngã. Tôi thích đi chúng vào khi đã nằm ở trên giường hơn, lúc đó tôi giơ chân lên cao và vung vẩy trong không khí để cho hai chiếc giày chiến đấu với nhau xong rồi lại làm bạn với nhau.

Mẹ mặc một cái quần jean thật là chặt.

— Đó là thời trang đang được nhiều người ưa thích hiện nay đấy. – Bà Noreen nói. – Và có Chúa mới biết làm sao cô vẫn giữ được vóc dáng để mặc vừa kiểu quần này.

— Nhiều người là những ai?

— Là giới trẻ.

Mẹ cười tươi như hoa, tôi không hiểu tại sao. Mẹ mặc vào người một cái áo sơ mi cũng chặt cứng.

— Đây không phải là quần áo thật của Mẹ đâu. – Tôi thì thầm với mẹ.

— Giờ thì chúng đã là quần áo của mẹ rồi.

Có tiếng gõ cửa, đó là một y tá khác, cũng bộ đồng phục như thế nhưng khuôn mặt thì khác. Bà bảo chúng tôi nên đeo khẩu trang trở lại vì

chúng tôi sắp sửa có khách. Tôi chưa bao giờ có khách cả, tôi không hiểu tại sao hôm nay lại có.

Một người bước vào và chạy ào đến chỗ Mẹ, tôi nhảy dựng lên và giơ nắm đấm ra, nhưng Mẹ lại cười rồi òa lên khóc cùng một lúc, đó hẳn là vui-sầu.

— Ôi, mẹ! – Đó là Mẹ đang kêu lên. – Mẹ ơi!

— Con gái bé nhỏ của mẹ...

— Con đã về đây.

— Phải, con đã trở về. – Bà đó nói. – Khi họ gọi cho mẹ, mẹ cứ nghĩ lại thêm một lũ lừa bịp nữa...

— Mẹ có nhớ con không? – Mẹ đã bắt đầu cười, kiểu cười hơi kỳ lạ.

Người phụ nữ đó cũng khóc, những giọt nước màu đen chảy xuống dưới hai mắt bà, tôi tự hỏi tại sao nước mắt của bà lại trở nên đen tuyền như thế. Miệng bà đỏ như máu, giống các bà trên Ti-vi. Bà ta có một mái tóc vàng ươm, ngắn nhưng không quá ngắn và có những cục màu vàng dính ở hai bên tai phía dưới cái lỗ. Bà vẫn ôm Mẹ chặt cứng, bà tròn gắp ba lần Mẹ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Mẹ ôm một người nào khác.

— Bỏ cái thứ ngu ngốc này ra để mẹ ngắm nhìn con một chút nào.

Mẹ kéo khẩu trang xuống, rồi cứ cười và cười.

Lúc này thì bà đó đang chuyển sang nhìn tôi chăm chú.

— Mẹ không thể nào tin được chuyện này, thật là không tin được chút xíu nào cả.

— Jack này. – Mẹ nói. – Đây là bà ngoại của con.

Vậy là tôi có một Bà ngoại thật.

— Kho báu của bà! – Bà ta dang rộng hai cánh tay giống như sắp vỗ cánh nhưng lại không bay lên. Bà bước lại chỗ tôi đang đứng. Tôi lùi ra sau cái ghế.

— Cháu nó rất tình cảm. – Mẹ nói, chỉ có điều là nó không quen với bất cứ ai khác, ngoài con.

— Tất nhiên rồi, chứ còn gì nữa. – Bà ngoại bước lại gần thêm một chút. – Ôi, Jack, cháu là cậu bé dũng cảm nhất thế giới, cháu đã đem trả lại cục cưng bé nhỏ cho bà.

Cục cưng bé nhỏ nào?

— Con hãy bỏ khẩu trang ra một lúc. – Mẹ bảo tôi.

Tôi bỏ nó ra, rồi lại đeo ngay lên mặt.

— Nó có cái hàm giống con. – Bà ngoại nói.

— Mẹ thấy thế à?

— Tất nhiên con lúc nào cũng mê mẩn lũ con nít, con còn trông trẻ miễn phí nữa...

Hai người cứ nói, nói mãi. Tôi nhìn bên dưới miếng băng cá nhân để xem ngón tay của tôi có sắp rụng mất không. Những đốm đỏ lúc này đã đóng vảy.

Không khí chợt ủa vào. Có một khuôn mặt hiện ra ở cửa, một bộ mặt râu ria tua tủa khắp hai bên má, trên cằm và dưới mũi, nhưng lại không có tóc ở trên đầu.

— Tôi đã nói với y tá là chúng tôi không muốn bị quấy rầy kia mà. – Mẹ lên tiếng.

— Đây là Leo. – Bà ngoại nói.

— Chào con. – Ông ta vừa nói vừa ngo nguậy mấy ngón tay.

— Leo là ai thế? – Mẹ hỏi, không có lấy một nụ cười.

— Mẹ định là để ông ấy đứng đợi ngoài hành lang.

— Không sao mà. – Ông Leo nói rồi lại biến mất.

— Cha con đâu? – Mẹ hỏi.

— Giờ ở Canberra, nhưng mà đang trên đường đến đây. – Bà ngoại nói. – Đã xảy ra nhiều chuyện lắm, con gái cưng ạ.

— Ở Canberra à?

— Ô, con yêu, nếu nói cho con hiểu thì có lẽ là câu chuyện dài dòng quá ...

Hóa ra cái ông Leo đầy râu lại không phải là Ông ngoại thật sự của tôi, Ông ngoại thật thì đã quay về sống ở Úc sau khi Ông tin rằng Mẹ đã chết và đã làm đám ma cho Mẹ. Bà ngoại thì nổi giận với Ông vì Bà vẫn chưa bao giờ thôi hy vọng. Bà luôn tự nhủ rằng đứa con gái quý báu của hai Ông bà hẳn là phải có những lý do riêng để biến mất và một ngày đẹp trời nào đó sẽ liên lạc với Ba Mẹ.

Mẹ nhìn Bà trừng trừng.

— Một ngày đẹp trời à?

— Đúng vậy, chẳng phải thế sao con? – Bà ngoại vẫy tay về phía cửa sổ.

— Còn những loại lý do mà con có thể...

— Ôi, ba và mẹ đã rất khổ tâm vì chuyện đó. Một chuyên viên xã hội bảo với ba mẹ là mấy đứa nhóc cỡ tuổi con thỉnh thoảng buồn chán lại bỏ nhà đi. Ma túy, có lẽ thế, mẹ đã sục sạo khắp phòng con...

— Con đã từng đạt điểm trung bình khá cao kia mà mẹ.

— Phải, con học rất giỏi, con là niềm vui và tự hào của ba mẹ.

— Con đã bị bắt cóc ở ngoài đường.

— Ừ, *bây giờ* mẹ mới biết. Lúc đó ba mẹ dán hình con khắp thành phố, anh Paul còn tạo cả một trang web. Cảnh sát đã thẩm vấn tất cả những người quen biết con ở trường đại học và cả ở trường phổ thông nữa, để tìm xem con có đang gặp kè với ai đó mà ba với mẹ không biết. Mẹ cứ nghĩ là mẹ đã nhìn thấy con, đó mới thật là tra tấn. – Bà ngoại kể. – Mẹ thường phóng xe vượt qua mặt mấy cô gái rồi bóp còi, thế nhưng khi họ quay sang nhìn thì hóa ra người lạ. Cứ đến sinh nhật con mẹ lại làm món con ưa thích, biết đâu con sẽ về. Có nhớ món bánh sô-cô-la chuối không?

Mẹ gạt đầu, nước mắt chảy tràn khắp mặt.

— Hể không có thuốc ngủ thì mẹ không tài nào ngủ được. Nỗi ám ảnh không biết tình trạng con ra sao cứ ăn dần ăn mòn mẹ, thật là không công bằng với anh con. Con có biết là... Ừ mà làm sao con biết được? Anh Paul đã có một con gái nhỏ, gần ba tuổi rồi và đã thôi mặc bỉm. Bạn gái của anh con rất dễ thương, là một kỹ thuật viên X-quang.

Họ còn nói nhiều chuyện nữa, hai tai tôi đâm chán không muốn nghe. Rồi bà Noreen bước vào, đem theo mấy viên thuốc cho hai Mẹ con và một ly nước ép trái cây mà không phải là nước cam, đó là nước ép táo và là thứ nước giải khát ngon nhất mà tôi từng được uống.

Bây giờ thì Bà ngoại chuẩn bị trở về nhà. Tôi tự hỏi không biết Bà có ngủ trên văng hay không.

— Liệu mẹ... à... Leo có thể bước vào một chút chỉ để chào một tiếng được không? – Bà hỏi khi đã ra đến cửa.

Mẹ lặng yên không nói gì. Rồi một lát sau.

— Có lẽ để lần sau đi mẹ.

— Con muốn sao cũng được. Các bác sĩ bảo là cứ từ từ.

— Cái gì từ từ?

— Mọi thứ. – Bà ngoại quay sang tôi. – Nào, Jack. Cháu có biết từ *bái* không?

— Thật ra thì chữ nào cháu cũng biết hết. – Tôi nói với Bà.

Câu nói đó làm cho Bà cười rũ rượi.

Bà hôn lên bàn tay của chính mình và thổi nó về phía tôi.

— Bắt lấy nhé!

Tôi nghĩ là Bà muốn tôi chơi trò chụp bắt nụ hôn, tôi bèn làm theo và Bà rất vui sướng. Nước mắt Bà lại chảy ra.

— Tại sao khi con nói là con biết hết mọi chữ thì bà lại cười phá lên, con nói rất nghiêm túc mà? – Lát sau tôi hỏi Mẹ.

— Ô, chẳng có gì quan trọng đâu con, làm cho người khác cười là tốt chứ sao.

Đến 06:12 bà Noreen bưng vào một cái khay hoàn toàn khác, đó là bữa ăn tối. Chúng tôi có thể ăn tối vào tầm năm giờ hay xế dịch đâu đó cỡ sáu giờ, hoặc thậm chí là vào khoảng bảy giờ cũng được, Mẹ nói thế. Bữa tối có món gì màu xanh giòn giòn gọi là cải có vị rất gắt, tôi thích ăn khoai tây chiên giòn với thịt có khía trên mặt hơn. Bánh mì có các mẫu gì đó làm ngựa hòng, tôi cố nhặt chúng ra nhưng lại làm thành những lỗ trên mặt bánh, Mẹ nói cứ bỏ đó đừng ăn. Lại có cả món dâu tây mà Mẹ bảo là có hương vị giống như Thiên đường. Làm sao Mẹ biết Thiên đường có

vị thế nào nhỉ? Chúng tôi không tài nào ăn hết được. Mẹ bảo là phần lớn người ta cứ tự nhồi nhét thật nhiều, nhưng chúng tôi chỉ nên ăn những gì mình thích, còn những món khác thì cứ để lại.

Thứ tôi ưa thích ở Bên ngoài là cái cửa sổ. Mỗi thời điểm nó lại mỗi khác. Một con chim *hiện* ra, tôi không biết nó là chim gì. Lúc này những cái bóng đã lại dài ra, cái bóng của tôi đang uốn lượn trên bức tường màu xanh lá ở bên kia phòng. Tôi quan sát bộ mặt vàng chói của Đức Chúa trời đang từ từ hạ xuống, màu cam còn đậm hơn và những đám mây thì mang đủ sắc màu. Sau đó có các đường sọc xuất hiện và bóng tối đến gần như cùng một lúc, rồi tôi không còn nhìn thấy khuôn mặt của Đức Chúa trời nữa. Trời tối hẳn.

CẢ ĐÊM MẸ VÀ TÔI cứ va đập nhau suốt. Đến lần thứ ba tỉnh dậy tôi mong giá mà được gặp lại hai bạn Jeep và Điều khiển, nhưng cả hai đâu có ở đây.

Cũng chẳng còn ai ở trong Căn phòng, chỉ toàn là đồ vật, mọi thứ đều nằm thật lặng lẽ bất động và bám bụi, vì cả Mẹ và tôi đều đang ở đây, còn Lão Nick thì nằm trong tù. Hẳn sẽ bị nhốt suốt đời.

Tôi nhớ là mình đang mặc bộ pyjama có in hình các phi hành gia. Tôi sờ chân mình qua làn vải, nó không giống chân tôi chút nào. Tất cả những gì đã từng là quần áo của Mẹ con tôi hiện đang bị nhốt trong Căn phòng, chỉ trừ cái áo bị Mẹ vứt vào thùng rác và đã bị đem đi mất rồi. Tôi nhìn vào bảng giờ đi ngủ, hẳn là một bà lau rửa nào đó đã đem nó đi rồi. Tôi nghĩ với cái tên như vậy chắc là bà ấy sạch sẽ hơn bất cứ ai khác^s, nhưng Mẹ lại nói đó chỉ là người lo việc vệ sinh thôi. Tôi nghĩ những người làm vệ sinh này cũng vô hình giống như yêu tinh vậy. Tôi ước bà

sẽ đem trả cái áo chui đầu cũ lại cho tôi, nhưng Mẹ sẽ lại nổi cáu cho mà xem.

Chúng tôi phải ở trong cái thế giới này và sẽ chẳng bao giờ quay trở lại Căn phòng nữa, Mẹ bảo thế và nói rằng tôi nên vui sướng vì điều đó. Tôi không hiểu sao chúng tôi lại không thể quay lại đó dù chỉ để ngủ. Tôi tự hỏi không biết Mẹ con tôi phải ở mãi đây hay chúng tôi vẫn có thể đi đến những nơi khác trong Bên ngoài, chẳng hạn như đến ngôi nhà có cái vồng, chỉ trừ đến chỗ Ông ngoại thật đang ở mãi bên nước Úc xa xôi.

— Mẹ này?

Mẹ cầu nhàu.

— Jack, mãi mẹ mới chớp mắt được...

— Mình còn phải ở đây bao lâu nữa?

— Mới có hai mươi bốn giờ, chỉ là con cảm thấy nó dài thôi.

— Không phải, nhưng mà... sau hôm nay thì mình còn phải ở đây thêm bao lâu nữa? Bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm nữa?

— Thật ra thì mẹ cũng không biết.

Nhưng Mẹ là người luôn biết hết mọi thứ kia mà.

— Nói con nghe đi Mẹ.

— Suyt.

— Nhưng mà bao lâu nữa?

— Chỉ một thời gian thôi. – Mẹ đáp. – Bây giờ thì yên lặng nhé, còn có những người khác đang ở trong phòng bên cạnh, nhớ không? Con đang làm phiền họ đấy.

Tôi không nhìn thấy mấy người đó nhưng chắc chắn là có, đó là những người tôi đã thấy ở phòng ăn. Trong Căn phòng của mình, tôi chưa bao giờ làm phiền ai cả, chỉ vài lần quấy rầy Mẹ nếu bạn Răng đau nhiều. Mẹ bảo là có những người sống ở đây, tại Cumberland này, vì họ hơi bị ốm ở trong đầu, nhưng không nhiều, chỉ hơi hơi thôi. Họ không ngủ được, có thể là do lo lắng, hoặc họ không thể ăn được, hay là họ rửa tay quá nhiều. Tôi không biết là rửa tay cũng có thể quá nhiều đấy. Một số người tự đập vào đầu mình và không còn nhận ra chính bản thân họ nữa, và một số khác thì lúc nào cũng buồn bã hay thậm chí còn dùng dao cào xước cả da, tôi không biết tại sao. Các bác sĩ, y tá và bà Pilar cũng như những người lau rửa vô hình không bị bệnh, họ ở đây là để giúp đỡ những người kia. Mẹ và tôi cũng không bị bệnh, chúng tôi ở đây để nghỉ ngơi, cũng là vì chúng tôi không muốn bị các tay săn ảnh đeo bám, đó là những con kền kền có đeo máy chụp hình và máy thu âm, bởi vì bây giờ Mẹ con tôi đã trở nên nổi tiếng giống như các ngôi sao nhạc rap, nhưng chúng tôi không cố ý. Mẹ nói căn bản là chúng tôi chỉ cần một chút hỗ trợ trong khi chúng tôi sắp xếp lại mọi thứ. Tôi không biết đó là những thứ gì.

Tôi luồn tay xuống dưới gối để xem bạn Răng đã biến thành tiền chưa nhưng vẫn không có gì. Tôi nghĩ chắc Bà tiên không biết trung tâm này ở đâu.

— Mẹ ơi?

— Gì hả con?

— Mình đang bị nhốt phải không?

— Không! – Mẹ gần như quát lên. – Tất nhiên là không rồi. Tại sao, con không thích ở đây à?

— Ý con là có phải mình bị *buộc phải* ở đây không?

— Không đâu con, mình tự do như chim trời.

TÔI NGHĨ ĐẾN tất cả những chuyện kỳ lạ đã xảy ra ngày hôm qua nhưng hôm nay lại còn nhiều điều kỳ cục hơn.

Tôi rặn mãi mới ị được vì bụng tôi chưa quen đựng nhiều thức ăn đến vậy.

Chúng tôi không phải giặt giũ tấm trải giường trong vòi hoa sen vì đã có những người lau rửa vô hình làm thay rồi.

Mẹ đang hí hoáy viết vào một cuốn sổ mà hôm qua bác sĩ Clay đã phát cho Mẹ để làm bài tập về nhà. Tôi nghĩ là chỉ có trẻ con còn đi học mới phải làm bài tập chứ, đó là những việc phải làm ở nhà nhưng Mẹ bảo Trung tâm y tế thì không phải là nhà thực sự của bất cứ ai cả, cuối cùng thì mọi người đều quay trở về nhà mình thôi.

Tôi ghét cái khẩu trang của tôi, nó làm tôi không thể nào hít thở được, nhưng Mẹ lại bảo thật ra vẫn có thể.

Chúng tôi ăn sáng trong căn phòng chỉ dành cho việc ăn uống, ở thế giới này có vẻ như người ta thích đi đến từng phòng riêng biệt để làm những công việc khác nhau. Tôi nhớ lại cách nói lịch sự khi ta sợ làm cho người khác nổi giận. Tôi nói:

— Bà có thể cho cháu xin thêm một ít bánh kếp nữa được không ạ?

Cái bà có đeo tạp dề kêu lên:

— Thằng bé như con búp bê vậy.

Tôi đâu phải búp bê, nhưng Mẹ đã nói nhỏ vào tai tôi rằng như thế nghĩa là bà ấy thích tôi, cho nên hãy cứ để cho bà ấy gọi tôi là búp bê đi.

Tôi nếm thử món xi rô, ngọt ơ là ngọt, tôi uống hết cả một bình nhỏ trước khi Mẹ kịp ngăn lại. Mẹ bảo nước xi rô chỉ để rưới lên bánh kẹo thôi nhưng tôi lại nghĩ như vậy thì gớm quá.

Mọi người cứ đến chỗ Mẹ với mấy cái bình cà phê, Mẹ nói không. Tôi ăn món thịt xông khói nhiều đến nỗi không nhớ đã ăn bao nhiêu. Khi tôi nói *Tạ ơn Chúa Jesus Hải đồng!* thì mọi người nhìn tôi chăm chăm. Tôi đoán là ở Bên ngoài này họ không biết đến Chúa Hải đồng.

Mẹ dặn tôi khi nhìn thấy ai đó đang làm điều gì buồn cười giống như thằng bé cao kều tên là Hugo với nhiều mảnh kim loại dính vào mặt đang hát ngân nga ở đằng kia hay là bà Garber lúc nào cũng gãi gãi sau cổ thì chúng tôi không nên cười, ngoại trừ cười thầm trong đầu nếu như không nhìn được.

Tôi chẳng bao giờ biết được khi nào sắp sửa có tiếng động phát ra và cứ giật mình suốt. Rất nhiều lần tôi không thể nào biết cái gì đã gây ra những tiếng động đó, một số thì rất nhẹ chỉ như tiếng rên rỉ của mấy con bọ tí hon, nhưng những tiếng động khác làm tôi nhức cả đầu. Dù mọi thứ ở đây lúc nào cũng ồn ào nhưng Mẹ không ngừng nhắc tôi chớ có hét lên để không làm phiền người khác. Vậy mà khi tôi nói chuyện, họ lại không nghe rõ tôi nói gì, mà thường xuyên là như vậy.

Mẹ hỏi.

— Giày của con đâu?

Chúng tôi quay trở lại và tìm thấy đôi giày ở phòng ăn tối, dưới gầm bàn, một chiếc còn có một mẫu thịt xông khói bên trong. Tôi nhặt lên ăn.

— Coi chừng vi trùng đó. – Mẹ kêu lên.

Tôi xách hai chiếc giày bằng cái quai bằng dính velcro. Mẹ bảo tôi xỏ chúng vào chân.

— Chúng làm đau chân con.

— Chúng không đúng cỡ chân con sao?

— Nặng quá.

— Mẹ biết là con chưa quen với việc đi giày, nhưng con không thể chỉ mang vớ mà đi khắp nơi, con có thể sẽ giẫm lên thứ gì đó sắc nhọn.

— Con sẽ không giẫm đâu, con hứa mà.

Mẹ đợi đến khi tôi đi giày xong. Chúng tôi đang ở trong một hành lang nhưng không phải cái nằm trên đỉnh cầu thang, chỗ này có nhiều nơi khác nhau lắm. Tôi không nghĩ là chúng tôi đã từng đến chỗ này, có phải là cả hai Mẹ con đang bị lạc không?

Mẹ đang nhìn ra ngoài một cái cửa sổ mới.

— Hôm nay mình có thể ra ngoài để nhìn ngắm cây cối và hoa, có lẽ thế.

— Không.

— Kìa Jack...

— Con muốn nói là không, cảm ơn.

— Không khí trong lành mà!

Tôi thích không khí trong Căn phòng Số Bảy, bà Noreen đưa chúng tôi trở lại đó. Bên ngoài cửa sổ phòng, chúng tôi nhìn thấy nhiều ô tô đang chạy vào và đi ra, chim bồ câu, và đôi khi là con mèo đó.

Chúng tôi chơi với bác sĩ Clay trong một căn phòng khác có tấm thảm với mái tóc dài, không giống như chị Thẩm phăng lì với những mẫu hoa

văn đích đích. Tôi tự hỏi không biết chị Thẩm có thấy nhớ Mẹ con tôi không, chị có còn nằm ở trong thùng sau chiếc xe tải hiện giờ đang bị nhốt trong tù không.

Mẹ nộp bài tập cho bác sĩ Clay, họ nói với nhau về những thứ chẳng có gì hấp dẫn như là *giải thể nhân cách* và *quang cảm*. Sau đó tôi giúp bác sĩ Clay mở cái hộp đồ chơi của ông ấy, đó là thứ tuyệt vời nhất. Ông ta nói vào một cái điện thoại di động nhưng không phải là đồ thật.

— Rất vui khi nhận được điện thoại của cháu, Jack. Chú đang ở trung tâm. Cháu đang ở đâu vậy?

Đó là một quả chuối bằng nhựa, tôi nói vào đó:

— Cháu cũng thế.

— Thật là trùng hợp. Cháu có thích ở đây không?

— Cháu thích món thịt heo xông khói.

Ông ấy cười, tôi không biết là tôi lại vừa nói đùa.

— Chú cũng thích ăn thịt heo xông khói. Thích ghê cơ.

Làm sao có thể thích đến mức ghê cơ?

Tôi tìm thấy ở đáy hộp mấy con búp bê bé tí xíu, chẳng hạn như con chó đốm và tên cướp biển, mặt trắng và thẳng nhóc đang thè lưỡi ra ngoài. Tôi thích nhất con chó.

— Jack này, chú ấy đang hỏi con đấy.

Tôi chớp mắt nhìn Mẹ.

— Ở đây cháu không thích điều gì nhất nào? – Bác sĩ Clay hỏi.

— Người khác cứ nhìn cháu.

— Ừm...

Thay vì nói thành lời, ông ta cứ kêu mãi như thế.

— Những điều bất ngờ nữa.

— Một số điều à? Như gì nào?

— Những chuyện bất thành linh. – Tôi kể cho ông ta. – Cứ xảy đến nhanh, thật nhanh.

— À, phải rồi. *Thế gì ới bấp bênh hơn đi đâu ta hằng mong^s.*

— Sao ạ?

— Chú xin lỗi, chỉ là một câu thơ thôi. – Bác sĩ Clay cười với mẹ. – Jack này, cháu có thể mô tả nơi ở của cháu trước khi đến đây được không?

Ông ấy chưa bao giờ đến Căn phòng, vì vậy tôi kể cho ông nghe tất cả mọi điều về nó, những gì Mẹ con tôi làm hàng ngày và mấy chuyện vặt vãnh, Mẹ bổ sung thêm những điều mà tôi bỏ sót. Ông ấy lấy ra một thứ dính dính đủ màu mà tôi đã nhìn thấy trong Ti-vi, và trong khi chúng tôi nói chuyện với nhau ông biến nó thành những quả bóng và những con sâu. Tôi thử cho ngón tay vào bên trong cái mẩu màu vàng, thế rồi nó dính vào móng tay tôi một chút. Tôi không thích móng tay mình đổi sang màu vàng.

— Chắc là trong những món quà ngày Chủ nhật thì cháu chưa bao giờ được tặng sáp nặn để chơi nặn tượng phải không? – Ông ấy hỏi.

— Nó sẽ bị khô ngay. – Mẹ nói xen vào. – Ông có bao giờ nghĩ đến trường hợp đó chưa? Ngay cả khi đã cẩn thận để nó trở lại vào trong ống, chỉ một lát là nó đã trở nên dai nhách như da bò.

— Tôi cũng nghĩ thế. – Bác sĩ Clay nói.

— Vì vậy tôi chỉ yêu cầu bút sáp và bút chì, không cả bút đánh dấu và khăn vệ sinh. Bất cứ thứ gì, miễn bền là được. Như vậy tôi không phải xin thêm vào tuần kế tiếp.

Ông ta cứ gục gặc đầu.

— Chúng tôi làm sáp nặn từ bột mì nhưng chỉ có màu trắng thôi. – Mẹ có vẻ như đang nổi giận. – Ông nghĩ rằng tôi không cho Jack chơi sáp nặn màu hàng ngày nếu như tôi có thể sao?

Bác sĩ Clay kêu Mẹ bằng một cái tên khác:

— Không ai phê bình về những chọn lựa và các kế hoạch của bà đâu.

— Bà Noreen bảo rằng sáp nặn sẽ tốt hơn khi thêm vào một lượng muối bằng với bột mì, ông có biết không? Tôi thì không biết đấy, mà làm sao tôi biết được chứ? Tôi thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ đến việc xin thêm màu thực phẩm nữa kìa. Giá tôi biết một chút gợi ý chết tiệt nào...

Mẹ cứ kể mãi cho bác sĩ Clay nghe là Mẹ Ổn nhưng nghe thì không Ổn chút nào. Hai người nói về cái gì gọi là lệch lạc nhận thức. Họ cùng tập một động tác hô hấp, tôi thì chơi với mấy con búp bê. Sau đó thì hết giờ vì ông ấy phải đi chơi với Hugo.

— Có phải trước đây anh Hugo cũng bị nhốt trong một cái nhà kho không ạ? – Tôi hỏi.

Bác sĩ Clay lắc đầu.

— Thế chuyện gì đã xảy ra với anh ấy?

— Mỗi người có một câu chuyện khác nhau cháu ạ.

Rồi chúng tôi quay trở về phòng, Mẹ và tôi leo lên giường và tôi tha hồ bú tí. Người Mẹ hãy còn tỏa ra cái mùi kỳ cục của dầu xả, quá mượt mà.

NGAY CẢ SAU GIẤC NGỦ TRƯA tôi vẫn còn mệt mỏi. Mũi tôi cứ chảy nước ròng ròng và hai mắt cũng thế, giống như bên trong đang tan thành nước. Mẹ bảo là tôi đã mắc phải cơn cảm lạnh đầu tiên trong đời, thế thôi.

— Nhưng con đã đeo khẩu trang rồi mà.

— Vẫn vậy thôi, vi trùng vẫn có thể len vào được. Có lẽ chỉ ngày mai thôi là mẹ sẽ bị lây bệnh đó.

— Mình vẫn chưa chơi xong kia mà. – Tôi khóc.

Mẹ ôm tôi vào lòng.

— Con chưa muốn đi lên Thiên đường Mẹ ơi.

— Cục cưng ơi! – Trước đây Mẹ chưa bao giờ kêu tôi như vậy. – Không sao đâu con, nếu như mẹ con mình bị ốm thì các bác sĩ sẽ làm cho mình khỏe lên.

— Con muốn lắm.

— Con muốn gì nào?

— Muốn bác sĩ Clay làm cho con khỏe lên ngay.

— Được rồi, thật ra thì ông ấy không chữa được cảm lạnh. – Mẹ cần môi. – Nhưng mà nó sẽ biến mất sau vài ngày, mẹ hứa đấy. Nào, con có muốn học cách hỉ mũi không?

Chỉ cần làm thử bốn lần là tôi đã biết cách, Mẹ vỗ tay hoan hô khi tôi làm văng hết nước nhầy trong mũi ra cái khăn.

Bà Noreen đem bữa ăn trưa cho chúng tôi gồm có món súp và thịt nướng cùng với cơm, nhưng không phải là gạo thật mà là diêm mạch. Sau đó đến món tráng miệng là trái cây trộn và tôi đoán tên các loại trái

cây trong đó. Có táo, cam và những thứ khác mà tôi không biết là thơm, xoài với trái việt quất, lại thêm kiwi và dưa hấu nữa. Vậy là tôi nói đúng tên hai loại trái cây và nói sai năm thứ, thế là âm ba điểm. Không có chuối.

Tôi lại muốn ngắm nhìn bầy cá nên hai Mẹ con đi xuống chỗ gọi là khu vực tiếp tân. Trên mình lũ cá có mấy đường sọc.

— Lũ cá bị bệnh hả mẹ?

— Mẹ thấy chúng vẫn còn khỏe đấy chứ. – Mẹ trả lời. – Nhất là cái con có bướu lồi ra thật to đang bơi trong đám rong biển kia.

— Không, nhưng còn trong đầu chúng thì sao? Cá có bị điên không hả Mẹ?

— Mẹ không nghĩ thế đâu. – Mẹ cười.

— Có phải cá cũng chỉ tạm ở đây một thời gian vì chúng đang nổi tiếng không hả Mẹ?

— Thật ra thì bầy cá này được sinh ra ở đây, ngay trong cái hồ này. – Đó là giọng của bà Pilar.

Tôi nhảy dựng lên, tôi không hề nhìn thấy bà ấy rời khỏi bàn.

— Tại sao?

Bà chăm chú nhìn tôi, miệng vẫn tươi cười.

— Sao hả cháu?

— Tại sao bọn nó lại ở đây?

— Để cho tất cả chúng ta nhìn ngắm, cô đoán thế. Trông chúng đẹp không?

— Đi thôi Jack! – Mẹ kêu tôi. – Mẹ chắc là cô ấy còn nhiều việc phải làm.

Ở Bên ngoài này thời gian cứ rối tung cả lên. Mẹ luôn miệng giục tôi *chậm lại* nào Jack, với lại cố lên, rồi lại *làm cho xong đi* nào, và *hanh lên đi* Jack. Mẹ cứ kêu Jack mãi nên tôi biết ngay đó là Mẹ đang nói với tôi chứ không phải ai khác. Tôi khó mà đoán được giờ giấc, ở đây cũng có đồng hồ nhưng chúng đều chỉ bằng kim mà tôi thì chưa biết bí quyết đọc giờ, còn bạn Đồng hồ với những con số hiện lên rất dễ đọc thì lại chẳng có ở đây, vì vậy tôi phải hỏi Mẹ, Mẹ phát mệt vì tôi cứ hỏi suốt.

— Con biết mấy giờ rồi đấy, đã đến lúc đi ra ngoài rồi.

Tôi không muốn nhưng Mẹ cứ giục.

— Nào con, chỉ thử thôi. Ngay bây giờ nhé, tại sao không?

Tôi phải mang lại giày trước đã. Chúng tôi cũng phải mặc áo khoác, đội mũ và thoa cái chất lỏng nhầy nhụa lên mặt ở bên dưới khẩu trang và lên hai bàn tay. Mặt trời có thể đốt cháy da vì chúng tôi vừa ra khỏi Căn phòng. Bác sĩ Clay và bà Noreen đang đến đây với chúng tôi, họ không đeo kính mát hay bất cứ thứ gì khác.

Đường ra bên ngoài không phải là một cánh cửa, mà giống như một cái nút không khí của một con tàu vũ trụ. Mẹ không thể nào nhớ được tên của nó, bác sĩ Clay nhắc.

— Đó là cửa xoay.

— Ồ phải rồi! – Tôi kêu lên. – Cháu biết nó trên Ti-vi. – Tôi chỉ thích đi vài vòng, nhưng khi đã ra ngoài rồi thì ánh sáng đập mạnh vào kính mát làm cho nó tối đen, còn gió thì quất vun vút vào mặt và tôi phải quay trở vào trong.

— Không sao đâu. – Mẹ liên tục kêu lên như thế.

— Con không thích nó. – Cái cửa xoay bị mắc kẹt, nó không quay ngược lại mà cứ đẩy tôi ra ngoài.

— Năm lấy tay mẹ này.

— Gió sẽ xé toạc Mẹ con mình ra mất.

— Đó chỉ là một làn gió nhẹ thôi mà con. – Mẹ bảo.

Ánh sáng không giống như ở phía trong cửa sổ, nó cứ chiếu đến từ đủ mọi phía xung quanh kính mát của tôi, nó cũng không giống như lúc chúng tôi thực hiện Cuộc Đào thoát Vĩ đại. Quá nhiều ánh sáng chói chang và quá nhiều không khí mát lạnh.

— Da cháu cháy mất.

— Cháu gan dạ lắm! – Bà Noreen nói. – To lớn, hơi thở chậm rãi, thế mới ra dáng một đứa con trai chứ.

Tại sao lại là một đứa con trai? Cũng chẳng có hơi thở nào ở đây cả. Chỉ có mấy cái đốm hiện lên trên chiếc kính mát, ngực tôi đập *thình thịch* và gió thì thổi ồn ào đến nỗi tôi không nghe được gì.

Bà Noreen làm điều kỳ lạ, bà gỡ cái khẩu trang của tôi ra và đặt một tấm giấy khác lên mặt tôi. Tôi đẩy nó ra bằng hai bàn tay nhớp nháp.

Bác sĩ Clay bảo:

— Tôi không chắc đó là...

— Cháu thở vào cái bao này đi. – Bà Noreen bảo tôi.

Tôi làm theo, thật là ấm áp, tôi chỉ việc hít vào thôi. Mẹ năm lấy hai vai tôi và kêu lên:

— Mình trở vào trong thôi.

Khi trở vào trong Căn phòng số Bảy. Tôi nằm bú tí Mẹ ở trên giường, hai chân còn mang giày và mặt thì vẫn còn dính cái chất nhầy nhụa đó.

Một lát sau Bà ngoại đến, lần này thì tôi nhận ra mặt Bà. Bà đem đến mấy quyển sách từ căn nhà có cái vồng của Bà, ba cuốn không có hình cho Mẹ làm Mẹ thích thú vô cùng và năm cuốn có hình thì dành cho tôi, dù Bà ngoại không biết số năm là con số yêu thích nhất nhất của tôi. Bà bảo rằng những cuốn sách này là của Mẹ tôi và Bác Paul khi họ hãy còn là những đứa trẻ. Tôi không nghĩ là Bà đang nói dối nhưng thật khó mà tin được Mẹ từng là một đứa trẻ.

— Cháu có muốn ngồi vào lòng bà ngoại để bà đọc truyện cho cháu nghe không?

— Dạ không, xin cảm ơn.

Có cuốn *Con sâu đói ngấu*, *Cái cây dăng tặng*, *Đi nào cún*, *Thần Lorax*, cùng với cuốn *Câu chuyện về Thỏ Peter*^s, tôi ngắm nhìn tất cả các hình vẽ.

— Ý mẹ là, xét đến mọi thứ thì mẹ vẫn lo liệu được. – Bà ngoại đang thì thầm nói chuyện với Mẹ thật khẽ.

— Con nghi ngờ lắm.

— Mẹ đã sẵn sàng rồi.

— Vấn đề là gì hả mẹ? – Mẹ vẫn cứ lắc đầu – Giờ thì chuyện đó đã kết thúc rồi, con đã vượt qua rồi mà.

— Nhưng con à...

— Con thật tình không muốn mẹ cứ phải nghĩ đến những chuyện đó mỗi lần mẹ nhìn con, được không mẹ?

Nước mắt lại tuôn rơi trên mặt Bà ngoại.

— Ôi con yêu. – Bà nói. – Mỗi khi mẹ nhìn thấy con thì điều duy nhất mà mẹ nghĩ đến là tạ ơn Chúa.

Khi Bà đi khỏi, Mẹ đọc cho tôi nghe truyện về con thỏ, nó tên là Peter nhưng không phải là vị Thánh. Nó mặc quần áo theo kiểu xưa và bị một người làm vườn săn đuổi, tôi không hiểu tại sao nó lại mất công đi ăn trộm rau quả. Ăn trộm là xấu lắm, nhưng nếu tôi là một kẻ trộm thì tôi sẽ chỉ lấy những thứ tốt đẹp như là ô tô và sô-cô-la thôi. Đây không phải là một cuốn sách xuất sắc, nhưng điều tuyệt vời là có thêm nhiều cuốn mới. Ở trong Căn phòng tôi đã có năm quyển sách, bây giờ thêm năm nữa là mười. Thật ra thì lúc này năm cuốn cũ không có ở đây nên tôi đoán là tôi chỉ có năm quyển mới này thôi. Những cuốn sách còn ở trong Căn phòng có lẽ là không còn thuộc về ai nữa.

Lát sau, chúng tôi lại có một người khách khác. Đó là ông Morris, luật sư của chúng tôi. Tôi không biết là chúng tôi cũng có luật sư, giống như trong chương trình xử án trên Ti-vi nơi mọi người la ó om sòm và quan tòa đập búa xuống bàn. Chúng tôi gặp ông ta trong một căn phòng không phải ở trên lầu, ở đó có một cái bàn nhỏ với mùi hương ngọt ngào. Tóc ông ta xoắn tít. Trong khi ông ta nói chuyện với Mẹ thì tôi tập lại cách hỉ mũi.

— Chẳng hạn như tờ báo này đã cho in tấm hình chụp bà năm lớp năm. – Ông ta nói. – Chúng ta sẽ có một vụ vi phạm đời tư điển hình.

Ông ấy đang nói về Mẹ chứ không phải tôi, tôi càng lúc càng giỏi hơn trong việc phân biệt.

— Ông ngụ ý một vụ kiện phải không? Đó chính là chọn lựa cuối cùng mà tôi nghĩ đến. – Mẹ nói với ông ta. Tôi khoe Mẹ cái khăn giấy mà tôi đã hỉ mũi vào, Mẹ đưa ngón tay cái lên chúc mừng.

Ông Morris gật đầu nói tiếp:

— Như tôi vừa trình bày, bà còn phải cân nhắc đến tương lai của mình và của cháu bé nữa. – *Cháu bé tức là tôi đó.* – Vâng, sắp tới thì Trung tâm y tế Cumberland chỉ điều trị miễn phí trong một thời gian ngắn, và tôi đã lập một quỹ dành cho những người hâm mộ quý vị, nhưng tôi cũng phải báo trước là sớm hay muộn gì thì đủ loại hóa đơn cũng sẽ ào đến và bà sẽ không tưởng tượng nổi là chúng nhiều đến chừng nào. Nào là phí hồi phục, phí điều trị với giá cắt cổ, nhà cửa, học phí cho cả hai...

Mẹ dụi mắt.

— Tôi không muốn hối thúc bà.

— Ông vừa nói... những người hâm mộ tôi?

— Chắc chắn rồi! – Ông Morris khẳng định. – Quà tặng đang đổ về ào ạt, mỗi ngày gần một túi.

— Một túi gì?

— Hai người sẽ tự mình xem xét. Tôi chỉ lấy ngẫu nhiên vài món thôi. – Ông ta nhắc lên một cái túi ni lông lớn đang sau ghế ngồi và lấy ra vài gói bưu kiện.

— Ông mở ra rồi còn gì. – Mẹ nhìn mấy cái phong bì và nói.

— Xin hãy tin tôi, mấy món đồ này cần phải được kiểm tra và lọc trước cho quý vị. P-H-Â-N, mà đó chỉ là mới là bắt đầu thôi đấy.

— Tại sao lại có ai đó gửi phen đến cho Mẹ con mình? – Tôi hỏi Mẹ.

Ông Morris nhìn tôi chăm chú.

— Cháu nó đánh vần giỏi lắm. – Mẹ giải thích.

— À, Jack này, vì cháu đã hỏi tại sao nên chú trả lời nhé. Đó là vì bên ngoài kia có rất nhiều kẻ điên.

Tôi nghĩ rằng những người điên thì đang ở trong trung tâm này mới đúng, họ cần sự giúp đỡ của các bác sĩ.

— Nhưng hầu hết những gì quý vị nhận được là từ những người tốt bụng. — Ông ta nói tiếp. — Có sô-cô-la, đồ chơi, đại loại như thế.

Ôi, sô-cô-la!

— Tôi nghĩ là nên đem hoa đến cho bà trước vì chúng làm cho người phụ tá của tôi mắc chứng đau nửa đầu. — Ông ta nhắc ra hàng đồng hoa từ trong cái túi ni lông trong suốt, chà, thơm quá.

— Thế còn đồ chơi là những cái gì? — Tôi thì thầm.

— Nhìn này, đây là một nhé. — Mẹ nói và lấy ra từ trong một cái phong bì. Đó là chiếc xe lửa bằng gỗ nhỏ xíu. — Đừng có chộp nó chứ.

— Con xin lỗi! — Tôi cho nó chạy xình xịch dọc hết chiều dài mặt bàn, xuôi xuống chân bàn và đi khắp sàn nhà cho đến tận chân tường sơn toàn màu xanh trong căn phòng.

— Với sự quan tâm mạnh mẽ từ cộng đồng như vậy, bà có thể nghĩ đến việc viết một cuốn sách trong tương lai... — Ông Morris tiếp tục nói.

Miệng của Mẹ trông không thân thiện tí nào.

— Ông nghĩ là chúng tôi sẽ rao bán bản thân trước khi có ai đó kịp làm chuyện ấy sao?

— Tôi không định nói thế. Tôi chỉ nghĩ là bà có nhiều điều đáng để truyền đạt cho thế giới. Xây dựng toàn bộ cuộc sống dựa trên những điều kiện tối giản, quả là một tư tưởng của thời đại.

Mẹ phá lên cười. Ông Morris xòe hai bàn tay ra nói tiếp:

— Nhưng tất nhiên là điều đó tùy thuộc ở bà. Có lẽ vào một ngày nào đó chẳng.

Mẹ đang đọc một vài lá thư cho tôi nghe: – Chào bé Jack, em là một cậu bé tuyệt vời, hãy vui hưởng từng khoảnh khắc của cuộc sống, em xứng đáng lắm vì quả thật là em đã đi vào đến cửa Địa ngục rồi quay trở lại!.

— Ai nói thế hả Mẹ? – Tôi hỏi.

— Mình không biết cô ấy. – Mẹ lật sang trang khác.

— Thế sao cô ấy lại bảo là con tuyệt vời?

— Cô ấy chỉ mới nghe nói về con trên ti-vi.

Tôi nhìn vào những cái phong bì mập mạp nhất, hy vọng có thêm mấy chiếc xe lửa nữa.

— Đây này, những thứ này trông có vẻ hấp dẫn đây! – Mẹ reo lên và cầm chặt trong tay một hộp sô-cô-la nhỏ.

— Hộp này nhiều hơn này Mẹ. – Tôi tìm thấy một hộp thật là to.

— Không được, nhiều quá, sô-cô-la làm cho mẹ con mình bệnh đấy.

Thật ra với cơn cảm lạnh này thì tôi đã bệnh rồi nên tôi cũng không lo lắm.

— Mình sẽ chia bớt cho những người khác. – Mẹ bảo.

— Ai hả Mẹ?

— Các cô y tá, có lẽ thế.

— Tôi có thể sẽ chuyển bớt đồ chơi và những thứ tương tự đến một bệnh viện nhi. – Ông Morris nói.

— Ý kiến hay đấy. Con hãy chọn lấy vài thứ mà con muốn giữ lại. – Mẹ bảo tôi.

— Bao nhiêu cái hả Mẹ?

— Bao nhiêu tùy con. – Mẹ đang đọc một lá thư khác. – Cầu Chúa phù hộ cho cô và đứa con trai thánh thiện ngoan ngoãn của cô. Tôi cầu mong cả hai mẹ con tìm được mọi điều đẹp đẽ mà thế giới này phải dâng tặng để tất cả những giấc mơ của cả hai thành hiện thực và con đường hai người đi lên trong đời sẽ trải đầy hạnh phúc và vàng. – Mẹ đặt nó lên mặt bàn. – Làm sao tôi có đủ thời gian để trả lời hết đồng thư này?

Ông Morris lắc đầu.

— Cái tên... à bị cáo, ta nên dùng từ này, hẳn đã cướp đi bảy năm tươi đẹp nhất trong đời bà. Riêng cá nhân tôi thì tôi chẳng chịu để phí thêm một giây nào cả.

— Làm sao ông biết được những năm đó lẽ ra là quãng thời gian tươi đẹp nhất của đời tôi?

— Tôi chỉ nghĩ là... lúc đó bà mới mười chín tuổi, phải không? – Ông ta nhún vai.

Có một món tuyệt vời, đó là một chiếc ô tô với bốn bánh xe có thể chạy *Ủn Ủn*. Một cái còi có hình dạng giống con heo, tôi thổi vào nó.

— Ái chà! To nhỉ. – Ông Morris trầm trồ.

— Quá ồn đi. – Mẹ nói.

Tôi thổi thêm một lần nữa.

— Jack...

Tôi đặt nó xuống. Tôi tìm thấy một con cá sấu êm như nhung dài bằng cẳng chân tôi, một con rắn đuôi chuông có đeo cái chuông, một bộ mặt hề mà khi tôi ấn vào mũi thì nó cười lên *ha ha ha ha*.

— Cái đó cũng không được, nó làm mẹ sợ lắm. – Mẹ kêu ca.

Tôi thì thầm vĩnh biệt bộ mặt hề và đặt nó trở vào trong phong bì. Có một món hình vuông với cái gì đó giống như cây bút được buộc dây vào để tôi có thể vẽ lên, nhưng nó bằng nhựa cứng chứ không phải bằng giấy, và một cái hộp có nhiều con khỉ với những cánh tay và đuôi cong lại làm thành một xâu dài đầy khỉ. Có cả một cái xe tải cứu hỏa và con gấu nhồi bông với chiếc mũ lưỡi trai dính chặt vào nó không rời dù tôi có kéo mạnh đến mấy. Trên cái nhãn có hình khuôn mặt một đứa trẻ với đường thẳng chạy ngang qua và ghi 0-3, có lẽ nó có nghĩa là con gấu này có thể giết hại trẻ em chỉ trong vòng 3 giây chẳng?

— Thôi nào Jack! – Mẹ kêu lên. – Con đâu có cần nhiều đến thế.

— Vậy con cần bao nhiêu?

— Mẹ không biết...

— Xin vui lòng ký tên vào đây, ở đây và đây nữa. – Ông Morris nói với Mẹ.

Tôi đang gặm ngón tay ở dưới cái khẩu trang. Mẹ không buồn bảo tôi dừng lại nữa.

— Con cần bao nhiêu cái hủ Mẹ?

— Con chọn lấy, xem nào, năm cái. – Mẹ ngược lên khỏi đám giấy tờ.

Tôi bắt đầu đếm, chiếc xe hơi và xâu khỉ, cái đồ hình vuông để viết và chiếc xe lửa bằng gỗ, con rắn đuôi chuông với con cá sấu, tổng cộng

là sáu chứ không phải năm, nhưng Mẹ và ông Morris đang bận nói chuyện với nhau. Tôi tìm một cái phong bì to và cho hết cả sáu cái vào trong.

— Được rồi. — Mẹ vừa nói vừa ném hết những gói bưu kiện còn lại vào một cái túi khổng lồ.

— Khoan đã Mẹ! — Tôi ngăn lại. — Con có thể viết lên túi mấy chữ như *Quà của Jack cho các bạn nhỏ đang bị ốm*.

— Để ông Morris lo việc đó.

— Nhưng mà...

— Mẹ con mình đã còn bao nhiêu chuyện phải lo. — Mẹ thở hắt ra. — Giờ thì phải để ai đó làm bớt việc cho mình, nếu không thì đầu mẹ sẽ nổ tung ra mất.

Tại sao đầu Mẹ sắp sửa nổ tung ra nếu tôi viết mấy chữ lên cái túi?

Tôi lại lấy chiếc xe lửa ra và gói nó vào trong áo. Nó là em bé của tôi và tôi hôn hít lên khắp nơi trên người nó khi nó vọt ra ngoài.

— Có lẽ là tháng Giêng, sớm nhất là tháng Mười tòa sẽ đưa vụ này ra xét xử. — Ông Morris nói.

Có một phiên tòa bằng bánh tạc, trong đó bạn Thần lẫn Billy phải dùng ngón tay để viết, khi Alice đá đổ bàn của bồi thẩm đoàn thì vô tình làm cho Billy ngã ngựa ra sau lộn đầu xuống đất, *ha ha*.

— Không, nhưng... hấn sẽ bị kết án mấy năm tù? — Mẹ hỏi.

Đó là Mẹ đang nói về Lão Nick.

— À, công tố viên quận bảo tôi là bà ta hy vọng hấn sẽ phải ở trong đó từ hai mươi lăm năm đến chung thân, và với các tội danh liên bang thì

không được hưởng quyền tại ngoại trong quá trình điều tra. – Ông Morris nói. – Chúng ta có bằng chứng về việc bắt cóc để thỏa mãn hành vi tình dục, giam giữ trái phép, nhiều lần hãm hiếp, bạo hành hình sự... – Ông ta đang đếm trên đầu ngón tay chứ không biết cách đếm nhẩm trong đầu.

Mẹ cúi đầu xuống.

— Thế còn về đứa bé?

— Jack hả?

— Đứa đầu tiên. Lần đó không được tính như một vụ sát nhân sao?

Tôi chưa hề nghe chuyện này bao giờ.

Ông Morris mím môi.

— Không tính, nếu lúc ra đời nó không còn sống.

— Đó là một bé gái.

Tôi không biết bé gái là ai.

— Cô bé đó, tôi xin lỗi... – Ông ta nói. – Trường hợp tốt nhất chúng ta có thể hy vọng là tội sơ suất gây hậu quả hình sự, thậm chí có thể là do sự khinh suất.

Họ đang cố gắng cấm Alice không được xuất hiện gần tòa án vì bạn ấy cao hơn một dặm. Có một bài thơ mà nội dung rất khó hiểu.

Nếu có lúc ta hoặç nàng, may rửì

Lỡ sa chân vướng phải vụ này

Thì hãñ sẽ cậỵ nhờ ngườì lo liệụ

Khỏi tù tội như từng cấụ bọñ ta.

Bà Noreen đến lúc nào mà tôi không biết, bà hỏi chúng tôi muốn ăn tối trong phòng riêng hay ở phòng ăn tập thể.

Tôi ôm tất cả đồ chơi của mình trong cái phong bì lớn. Mẹ chưa phát hiện ra là có đến sáu món chứ không phải năm. Trông thấy chúng tôi bước vào, vài người vẫy tay chào nên tôi cũng đưa tay lên vẫy đáp lại, chẳng hạn như cô gái đầu trọc lốc và có nhiều hình xăm ở cổ kia. Tôi không quan tâm đến những người khác nếu họ không chạm vào người tôi.

Người phụ nữ đeo tạp dề nói là bà ấy đã nghe thấy tiếng tôi từ khi tôi còn ở bên ngoài cơ, tôi không biết làm thế nào bà ta nghe thấy được.

— Cháu có thích điều đó không nào?

— Không! – Tôi đáp. – Ý cháu là không thích, cảm ơn bà.

Tôi đã học được thêm nhiều cách đối đáp lịch sự. Khi ăn món gì rất ghê thì mình sẽ bảo là rất thích thú, giống như món gạo lúa trời^s ăn vào giống như chưa nấu. Khi hỉ mũi thì tôi gấp cái khăn lại để cho người khác không nhìn thấy nước mũi, đó là một bí mật. Nếu tôi muốn Mẹ lắng nghe tôi nói chứ không phải là nghe ai khác thì tôi sẽ nói *xin thứ lỗi*, nhưng đôi khi tôi cứ phải nói *xin thứ lỗi*, *xin thứ lỗi*... thật là lâu, đến khi Mẹ hỏi tôi muốn nói chuyện gì thì tôi đã quên bẵng rồi.

Khi chúng tôi đã mặc pyjama vào, cởi khẩu trang ra và nằm bú tí trên giường, tôi chợt nhớ ra và hỏi:

— Đứa bé đầu lòng là ai vậy hả Mẹ?

Mẹ cúi nhìn tôi.

— Lúc này Mẹ bảo ông Morris là có một bé gái đã gây ra vụ giết người.

Mẹ lắc đầu.

— Ý mẹ là bé đã bị giết, đại loại như thế. – Mẹ quay mặt đi chỗ khác.

— Có phải con làm không?

— Không đâu! Con chẳng làm gì cả, thậm chí chuyện đó đã xảy ra một năm trước khi con được sinh ra. – Mẹ kể. – Con có nhớ là mẹ thường hay nói lần đầu tiên khi con chui ra ở trên chị Giường, con là một bé gái không?

— Dạ có.

— Thế, đó là cô bé mà mẹ đã nhắc đến.

Tôi lại càng thấy rối hơn.

— Mẹ nghĩ là bé gái đó cố gắng để trở thành con. Sợi dây đó... – Mẹ gục mặt vào hai bàn tay.

— Sợi dây kéo mảnh phải không? – Tôi nhìn ra cửa sổ, chỉ toàn là bóng tối đang len vào qua mấy thanh gỗ che.

— Ô không, không phải đâu, con có nhớ sợi dây gắn vào lỗ rốn không?

— Mẹ đã cắt nó bằng một cái kéo và thế là con được tự do.

Mẹ gật đầu.

— Nhưng lần xảy ra với bé gái thì nó quấn lại khi bé chui ra, vì thế bé không thở được.

— Con không thích câu chuyện này.

— Để mẹ kể hết đã. – Mẹ ấn vào hai chân mày.

— Con không...

— Lúc đó hẳn ta cũng có mặt, nhưng chỉ đứng nhìn. – Mẹ gần như hét lên. – Hẳn ta không biết dấu hiệu đầu tiên khi đứa bé sắp ra đời, thậm chí hẳn ta còn không thèm vào Google để tìm hiểu. Mẹ đã có thể cảm thấy đỉnh đầu của con bé, nó trơn tuột, mẹ cứ rặn, rặn mãi rồi mẹ gào lên "Hãy giúp em, em không thể, làm ơn đi...". Vậy mà hẳn chỉ đứng đó.

Tôi đợi Mẹ kể tiếp.

— Bé đã nằm trong bụng mẹ à? Bé gái ấy?

Mẹ lặng yên không nói gì đến cả phút.

— Khi chui ra được, người bé xanh lét.

Màu xanh?

— Bé không bao giờ mở mắt ra.

— Mẹ nên hỏi xin Lão Nick một ít thuốc cho bé, như món quà ngày Chủ nhật.

Mẹ lắc đầu.

— Sợi dây đã thắt nút quanh cổ bé.

— Nó vẫn còn dính vào người Mẹ phải không?

— Cho đến khi hẳn ta cắt nó ra.

— Và rồi bé gái đó được tự do, đúng không?

Nước mắt tuôn ướt đầm cái mền. Mẹ gật đầu và khóc không thành tiếng.

— Câu chuyện đến đó là hết rồi hả Mẹ?

— Gần hết. – Hai mắt Mẹ nhắm lại nhưng nước mắt thì cứ chảy tràn ra. – Hẳn đem đứa bé ra ngoài và chôn nó dưới một bụi cây ở sân sau. Đúng ra chỉ là xác của bé thôi, phần *thiêng liêng* của bé đi thẳng lên Thiên đường.

Mắt Mẹ tái nhợt.

— Bé có được tái sinh không, Mẹ?

— Mẹ thích nghĩ là sự việc đã diễn ra như thế. – Mẹ gần như mỉm cười.

— Tại sao Mẹ lại thích nghĩ như vậy?

— Có lẽ bé gái đó chính là con. Một năm sau thì con cố gắng thêm một lần nữa và quay trở lại dưới hình dạng một bé trai.

— Lần đó chính là con mà. Con đâu có quay trở lại.

Nước mắt Mẹ lại chảy ra, Mẹ gạt đi.

— Lần đó mẹ không cho hẳn ta vào trong Căn phòng. Không đời nào, anh bạn!

— Tại sao?

— Mẹ nghe anh Cửa kêu *bíp bip* thế là mẹ hét lên "Cút ngay!".

Tôi cá chắc là thái độ đó sẽ làm hẳn ta nổi giận ghê lắm.

— Mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng, mẹ muốn là lần sinh này chỉ có mình mẹ và con thôi.

— Lúc chui ra thì con có màu gì?

— Đỏ hồng.

— Con có mở mắt không?

— Con sinh ra là hai mắt đã mở to rồi.

Tôi ngáp một cái dài nhất từ trước đến giờ.

— Bây giờ mình đi ngủ Mẹ nhé?

— Ừ, đồng ý! – Mẹ trả lời.

TRONG ĐÊM TỐI tôi ngã cái *rầm* xuống sàn nhà. Mũi tôi đầy nghẹt nhưng tối quá không biết làm cách nào để hỉ ra được.

— Cái giường này hai người nằm chung thì chật quá. – Sáng hôm sau Mẹ nói. – Con nên nằm trên cái giường kia thì thoải mái hơn.

— Không chịu đâu!

— Hay là mình lấy tấm nệm xuống và trải ra ngay đây bên cạnh giường mẹ, như vậy hai mẹ con mình có thể nắm tay nhau ngủ.

Tôi lắc đầu.

— Giúp mẹ tính xem nào, Jack.

— Cứ ngủ chung một giường, nhưng mà thu hai cùi chỏ lại.

Mẹ hỉ mũi thật to, tôi nghĩ là cơn cảm lạnh đã nhảy từ tôi sang Mẹ, nhưng tại sao tôi vẫn còn bệnh.

Chúng tôi thỏa thuận với nhau là tôi sẽ cùng đi vào tắm vòi sen với Mẹ nhưng sẽ thò đầu ra ngoài. Miếng băng dính dán trên ngón tay tôi đã rơi đâu mất và tôi tìm mãi không ra. Mẹ chải tóc cho tôi, răng lược vướng vào những chỗ tóc rối đau điếng. Chúng tôi có một cái lược chải đầu và hai bàn chải đánh răng cùng với tất cả quần áo mới của cả hai Mẹ con, lại thêm một chiếc xe lửa xinh xẻo bằng gỗ cộng với mấy món đồ chơi. Mẹ vẫn chưa đếm nên chưa hề biết là tôi đã lấy đến sáu món chứ không

phải nằm. Tôi không biết nên để những thứ đồ đạc này ở đâu, một số thì cho vào trong tủ thấp, mấy cái khác thì nằm trên bàn kế bên giường, những thứ kia thì để trong tủ quần áo, tôi cứ phải hỏi xem Mẹ để đồ đạc ở đâu.

Mẹ đang đọc một cuốn truyện không có hình của mình nhưng tôi đem đến cho Mẹ một cuốn có hình. *Con sâu đói ngấu* là một kẻ đại phung phí, nó chỉ đục ăn vài lỗ xuyên qua mấy quả dâu và xúc xích Ý và đủ mọi thứ nữa, rồi bỏ mứa chỗ còn lại. Tôi có thể luồn ngón tay của mình qua mấy cái lỗ, tôi nghĩ chắc ai đó đã xé cuốn sách, nhưng Mẹ bảo rằng người ta cố ý làm như vậy cho vui. Tôi thích cuốn *Đi nào cún* hơn, đặc biệt là khi chúng cắn nhau với mấy cây vợt tennis.

Bà Noreen gõ cửa bước vào với vài thứ rất hấp dẫn. Món thứ nhất là một đôi giày mềm co giãn giống như đôi vớ nhưng lại làm bằng da, vật thứ hai là cái đồng hồ chỉ bằng số nên tôi có thể xem giờ giống như bạn Đồng hồ.

— Bây giờ là chín giờ năm mươi bảy phút. — Tôi đọc cho Mẹ nghe.

Với tay Mẹ thì nó nhỏ quá nên chỉ dành cho tôi thôi, bà Noreen dạy tôi cách cài chặt sợi dây đeo vào cổ tay.

— Ngày nào cũng có quà, rồi nó sẽ sinh hư cho mà xem. — Mẹ vừa cắn nhằn vừa gỡ cái khẩu trang ra để hỉ mũi thêm lần nữa.

— Bác sĩ Clay nói là bất cứ thứ gì cũng sẽ gọi cho thằng bé một chút cảm giác về quyền lực. — Bà Noreen nói. Khi bà cười, hai bên mắt hằn lên rất nhiều vết nhăn. — Hơi nhớ nhà một chút, phải không nào?

— Nhớ nhà sao? — Mẹ trừng mắt nhìn bà ta.

— Xin lỗi, tôi không định...

— Đó đâu phải là *nhà*, là một cái xà lim cách âm thì có.

— Tôi rất tiếc đã lỡ miệng, mong cô bỏ qua. – Bà Noreen nói.

Bà ấy vội vã bước ra. Mẹ không nói gì, chỉ cầm cúi viết vào cuốn sổ của mình.

Nếu Căn phòng không phải là nhà của chúng tôi, vậy tức là Mẹ con tôi chẳng có căn nhà nào hết?

Sáng nay tôi đồng ý để bác sĩ Clay đập tay của ông vào bàn tay tôi thay lời chào, ông ấy cảm động vô cùng.

— Thật buồn cười vì cứ đeo mãi mấy cái khẩu trang này, trong khi cả hai mẹ con chúng tôi đều đã bị cảm nặng rồi. – Mẹ bảo.

— Vâng. – Ông ta đáp. – Nhưng ở bên ngoài còn những loại bệnh khác nguy hiểm hơn nhiều.

— Đúng vậy, nhưng mà nếu muốn hỉ mũi thì cả hai chúng tôi lại phải kéo khẩu trang xuống...

Ông ta nhún vai. – Cuối cùng thì, đành phải đồng ý với yêu cầu của bà thôi.

— Jack, bỏ khẩu trang ra đi con. – Mẹ bảo tôi.

— Hoan hô!

Chúng tôi ném chúng vào thùng rác.

Những cây bút chì màu của bác sĩ Clay sống trong một cái hộp bìa cứng đặc biệt có ghi số 120, nghĩa là có bấy nhiêu màu sắc khác nhau. Chúng mang bên hông những cái tên nghe thật lạ lùng như màu *Quýt vàng nguyên tử*, màu *Nâu lông gấu*, màu *Xanh sâu đo* và màu *Tăng không gian* là thứ mà tôi không bao giờ nghĩ lại có thể có màu, lại còn có màu *Vẽ*

đường bệ của Ngọn núi Màu tím và Sự quyến rũ với lại màu Vàng Chói chang và màu Xanh dương Hoang đại xa thẳm^s. Một số lại còn cố tình viết sai chính tả để có vẻ buồn cười, ví dụ như màu Đỏ phi thường^s, thế mà tôi chẳng thấy hay ho chút nào. Bác sĩ Clay nói rằng tôi có thể dùng bất kỳ màu nào, nhưng tôi chỉ chọn năm màu mà tôi đã biết để tô giống như lúc còn ở trong Căn phòng: một cây màu xanh dương, một cây màu xanh lá, một cây màu cam, một cây màu đỏ và một cây màu nâu. Ông ấy hỏi tôi có vẽ Căn phòng ra giấy được không. Có thể tôi sẽ làm được nhưng tôi còn đang bận vẽ phi thuyền phản lực bằng cây bút màu nâu. Trong hộp còn có cả một cây bút màu trắng nữa, chẳng phải là nó vẽ ra thì không có màu sao?

— Giả sử giấy màu đen thì sao nhỉ. – Bác sĩ Clay nói. – Hay là màu đỏ? – Ông ấy tìm cho tôi một tờ giấy màu đen để thử và đúng thật, tôi có thể nhìn thấy màu trắng trên đó. – Cái hình vuông xung quanh phi thuyền phản lực là gì thế nhỉ?

— Là những bức tường ạ. – Tôi giải thích. Có cả hình một bé gái tức là tôi đang vẫy tay tạm biệt Chúa Hải đồng Jesus và Thánh John Tẩy giả, họ đều không mặc quần áo vì lúc ấy trời nắng chói chang, bộ mặt Đức Chúa trời vàng rực.

— Mẹ cháu có trong hình không?

— Mẹ đang nằm ngủ trưa ở phía dưới.

Mẹ thật ở ngoài đời bật cười rồi hỉ mũi. Tôi chợt nhớ ra là mình cũng cần hỉ mũi vì nước mũi tôi đang chảy ròng ròng.

— Còn cái người đàn ông mà cháu kêu là Lão Nick ấy, có chỗ nào cho hắn không?

— Có đấy ạ. Hắn ta có thể ở đằng kia, trong cái lồng ở góc của hắn.

Tôi vẽ hình hân cùng với mấy thanh sắt xếp thật khít vào nhau, hân đang gặm nhấm những song sắt này. Có tất cả mười thanh, số mười là con số mạnh mẽ nhất, đến thiên thần cũng đừng hòng có thể dùng đèn hàn đốt cho chúng mở ra. Mẹ nói rằng thiên thần sẽ chẳng bao giờ dùng đèn hàn để giúp cho một kẻ xấu như hân. Tôi biểu diễn cho bác sĩ Clay xem tôi có thể đếm đến 1.000.029 hay thậm chí nhiều hơn nữa nếu tôi thích.

— Chú biết có một cậu bé cứ đếm đi đếm lại mấy món đồ mỗi khi lo lắng, và không cách gì dừng lại được.

— Món đồ gì ạ?

— Những vạch kẻ trên lề đường, nút áo, những thứ đại loại như thế.

Tôi nghĩ lẽ ra cậu bé đó nên đếm răng của mình thì tốt hơn, vì lúc nào răng cũng có sẵn, trừ phi chúng bị rụng mất.

— Ông cứ nói mãi về nỗi lo bị chia cách, nhưng tôi và Jack đâu có bị tách rời nhau. – Mẹ nói với Bác sĩ Clay.

— Đến giờ thì chưa, nhưng không phải là chỉ có hai mẹ con nữa, đúng không?

Mẹ cắn môi. Họ nói chuyện với nhau về cái gì là *sự tái hòa nhập xã hội* với lại *tự trách mình*.

— Điều tốt đẹp nhất bà đã làm là sớm đưa cháu nó ra ngoài. – Bác sĩ Clay nói. – Ở độ tuổi lên năm, trẻ con hãy còn dễ uốn nắn.

Nhưng tôi đâu phải nhựa dẻo, tôi là một đứa con trai thật sự mà.

— ... có lẽ là đủ non nớt để quên đi. – Ông ta nói tiếp. – Nếu được thế thì thật là may mắn[§].

Có nghĩa là *cám ơn* trong tiếng Tây Ban Nha, tôi nghĩ thế.

Tôi muốn tiếp tục chơi với con rối có hình dạng cậu bé thè lưỡi ra nhưng đã hết giờ rồi, bác sĩ Clay phải đi chơi với bà Garber. Ông ấy nói tôi có thể mượn con rối đến mai, nhưng mà nó vẫn thuộc về bác sĩ Clay.

— Tại sao ạ?

— Ừ, thì mọi thứ trên đời đều phải thuộc về ai đó chứ.

Giống như sáu món đồ chơi và năm cuốn sách mới là của tôi, bạn Răng cũng của tôi luôn, tôi nghĩ là Mẹ không còn muốn giữ bạn ấy nữa.

— Ngoạ! trừ những thứ mà chúng ta dùng chung như sông ngòi và núi non. – Bác sĩ Clay nói tiếp.

— Con đường nữa phải không ạ?

— Đúng, chúng ta đều dùng chung những con đường.

— Cháu đã chạy trên đường.

— Vào cái đêm hai mẹ con cháu đào thoát, đúng không?

— Bởi vì chúng cháu không thuộc về hân ta.

— Đúng vậy! – Bác sĩ Clay mỉm cười. – Thế cháu có biết cháu thuộc về ai không hả Jack?

— Dạ biết.

— Chính cháu.

Ông ta sai rồi, thật ra tôi thuộc về Mẹ.

Bên trong Trung tâm y tế còn thêm nhiều chỗ khác. Có một căn phòng với cái Ti-vi vĩ đại ở bên trong. Tôi nhảy lên nhảy xuống hy vọng *Dora* hay là *Bob bọ biển* sẽ xuất hiện trong đó, đã lâu lắm rồi tôi chưa được gặp lại hai bạn ấy, nhưng chỉ thấy một cái sân golf. Có ba người lớn tuổi tôi không biết tên đang ngồi xem.

Khi đến hành lang thì tôi nhớ ra một điều, tôi hỏi Mẹ.

— Bác sĩ *cám ơn* về điều gì hả Mẹ?

— Gì chứ?

— Bác sĩ Clay nói rằng con được làm từ nhựa dẻo và rồi con sẽ quên đi.

— À... – Mẹ bảo. – Ông ấy nghĩ rằng rồi con sẽ mau chóng không còn nhớ Căn phòng nữa.

— Con sẽ không nhớ sao? – Tôi chăm chú nhìn Mẹ. – Thế nghĩa là con sẽ quên nó đi phải không?

— Mẹ không biết.

Lúc này Mẹ thường xuyên nói câu đó. Mẹ đã bước lên trước và đi đến chỗ cầu thang, tôi phải chạy nhanh để theo kịp Mẹ.

Sau bữa trưa, Mẹ bảo đã đến lúc hai Mẹ con nên cố gắng đi ra Bên ngoài lần nữa.

— Nếu lúc nào mình cũng ở mãi trong phòng thì xem như chúng ta chưa bao giờ tiến hành Cuộc Đào thoát Vĩ đại cả. – Trông Mẹ có vẻ cáu kỉnh, Mẹ đã *buột* xong sợi dây giày cho mình.

Sau khi đã đội mũ, đeo kính mát, mang giày và bôi thêm cái chất nhờn nhờn kia, tôi mệt phờ cả người.

Bà Noreen đang đợi chúng tôi bên cạnh cái hồ cá. Mẹ để tôi xoay cửa năm lần rồi đẩy cửa và chúng tôi bước ra.

Bên ngoài nắng chói chang, tôi nghĩ là mình sắp sửa gào lên. Rồi thì cái kính mát tối sầm lại và tôi không thể nhìn thấy gì nữa. Không khí có mùi kỳ lạ phả vào cái mũi đang đau nhức của tôi và cổ tôi thì nghẹt cứng.

— Làm bộ như cháu đang xem Ti-vi nhé! – Bà Noreen nói vào tai tôi.

— Sao ạ?

— Thử nào! – Bà ngân nga bằng chất giọng đặc biệt. – Đây là cậu bé tên Jack đang đi dạo cùng với mẹ và bà bạn Noreen của họ.

Tôi đang xem đây.

— Jack đeo gì trên mặt nào? – Bà ta hỏi.

— Một cái kính mát xịn.

— Đúng rồi! Nhìn này, họ đang băng qua bãi đậu xe vào một ngày tháng Tư ấm áp.

Có bốn chiếc ô tô, một chiếc màu đỏ, một chiếc màu xanh lá, một chiếc màu đen và một chiếc màu vàng nâu. Màu đất đỏ Sienna, có một cây bút chì mang màu này. Qua cửa kính xe, những chiếc xe trông như những ngôi nhà nhỏ có ghế ngồi. Một con gấu nhồi bông đang treo lơ lửng trước gương bên trong chiếc xe màu đỏ. Tôi vuốt ve ở đằng mũi chiếc xe, nó trơn và lạnh như một viên nước đá.

— Cẩn thận nào! – Mẹ bảo. – Con có thể kích hoạt hệ thống báo động đấy.

Tôi không hiểu gì cả, tôi khoanh hai tay lại.

— Mình đi đến chỗ bãi cỏ nào. – Mẹ kéo tôi đi.

Tôi đang đè ép mấy ngọn cỏ xanh dưới hai chiếc giày. Tôi cúi xuống sờ, chúng không cắt đứt mấy ngón tay tôi. Vết thương trên ngón tay hôm trước con chó Raja cắn giờ đã đầy lên gần kín. Tôi nhìn lại đám cỏ, có một cành cây nhỏ với chiếc lá đã chuyển sang màu nâu và cái gì đó màu vàng.

Chợt có tiếng rền vang, tôi ngược nhìn lên, bầu trời to rộng quá đến nỗi tôi choáng suýt ngã xuống.

— Kìa mẹ ơi, một cái máy bay nữa!

— Vệt hơi nước! – Mẹ nói và đưa tay chỉ. – Mẹ nhớ ra rồi, người ta gọi cái đường vạch đằng sau máy bay như thế.

Tôi lỡ đạp lên một bông hoa, ở đây có hàng trăm bông chứ không phải chỉ một bó mà những người điên khùng đã gửi tặng chúng tôi qua bưu điện. Chúng mọc ngay trên mặt đất giống như tóc mọc trên đầu tôi vậy.

— Hoa thủy tiên, hoa mộc lan, tu-líp, tử đinh hương. – Mẹ đưa tay chỉ và giải thích. – Những cây táo kia nở hoa chưa nhỉ?

Mẹ ngửi đủ thứ, Mẹ đưa mũi tôi lại gần một bông hoa nhưng mùi nó thơm quá làm cho tôi mê mê. Mẹ chọn một bông tử đinh hương và hái cho tôi.

Khi bước lại gần mới thấy cây cối quả là to lớn khổng lồ, chúng cũng có da bao bọc nhưng khi vuốt ve thì mới biết là sần sùi. Tôi tìm thấy một vật hình tam giác to gần bằng cỡ cái mũi tôi mà bà Noreen gọi là cục đá.

— Nó đã hàng triệu năm tuổi rồi đấy. – Mẹ bảo.

Sao Mẹ biết nhỉ? Tôi nhìn xuống mặt dưới viên đá, không thấy nhãn hiệu.

— Con nhìn kìa. – Mẹ quỳ gối xuống.

Có con gì đó đang bò. Một con kiến.

— Đừng Mẹ! – Tôi hét lên, khum hai bàn tay xung quanh nó như một tấm giáp che chở.

— Có chuyện gì thế cháu? – Bà Noreen hỏi.

— Làm ơn, làm ơn đi Mẹ! – Tôi năn nỉ Mẹ. – Đừng giết con này.

— Được rồi! – Mẹ bảo. – Tất nhiên là mẹ không bóp nó chết đâu.

— Mẹ hứa đi!

— Mẹ hứa.

Khi tôi nhấc hai bàn tay ra thì con kiến đã bò đi mất, tôi khóc òa lên.

Nhưng rồi bà Noreen tìm thấy một con khác và một con khác nữa, có hai con đang khuân vác một thứ gì nằm ở giữa to gấp mười lần chúng.

Một thứ gì khác nữa xoay tròn trên trời rồi hạ cánh xuống ngay trước mặt làm tôi giật mình nhảy lùi lại.

— Ơ kìa, một quả xoay của cây thích! – Mẹ reo lên.

— Là cái gì hả Mẹ?

— Đó là hạt của cây thích đằng kia, nó có một bộ phận giống như cặp cánh để giúp cho nó bay đi xa.

Đôi cánh mỏng đến nỗi tôi có thể nhìn xuyên qua những đường gân nhỏ xíu của nó, phần giữa dày hơn, màu nâu và có một cái lỗ bé xíu xiu. Mẹ tung nó lên và nó lại bắt đầu xoay tròn rồi đáp xuống.

Tôi chỉ cho Mẹ xem một quả xoay khác có gì đó hơi kỳ lạ.

— Nó chỉ có một cánh, cánh bên kia đã rơi đâu mất.

Khi tôi ném lên cao thì nó vẫn bay được, tôi bèn đút nó vào túi áo.

Nhưng điều tuyệt vời nhất là đây. Có tiếng gì kêu ù ù rất to, khi tôi ngược nhìn lên thì thấy một cái trực thăng, to hơn máy bay rất nhiều...

— Vào trong thôi. – Bà Noreen nói.

Mẹ chộp lấy tay tôi rồi kéo mạnh.

— Đợi đã... – Tôi kêu lên nhưng đã hết hơi, hai người đành nắm hai cánh tay, cho tôi vào giữa và đưa đi, mũi tôi chảy nước ròng ròng.

Khi chúng tôi đã nhảy vào bên trong qua cánh cửa xoay thì đầu tôi ong ong. Chiếc trục thẳng đó chứa đầy những tay săn ảnh đang cố tìm cách chụp hình tôi và Mẹ.

SAU GIẤC NGỦ TRƯA, CƠN cảm lạnh vẫn chưa bớt. Tôi đang chơi với những món đồ chơi quý giá của mình, viên đá với cái quả xoay bị tật của cây thích và bông hoa tử đinh hương của tôi giờ đã trở nên nhẹ bẫng. Bà ngoại đến cùng với nhiều người khách nữa nhưng Bà đợi ở bên ngoài để cho căn phòng không đông quá. Có hai người, họ là Bác của tôi, Bác Paul có mái tóc rủ xuống tận tai, người còn lại là Bác gái Deana với cặp kính mắt hình chữ nhật và đeo hàng triệu dải viền màu đen trông giống như bầy rắn.

— Hai bác còn có một bé gái tên là Bronwyn và con bé đang rất nóng lòng muốn gặp cháu đấy. – Bác gái nói với tôi. – Con bé không biết là nó có một người em họ. Phải, hai bác chẳng ai biết gì cho đến tận hai ngày trước đây, khi bà gọi điện báo.

— Hai bác đã định chạy đến đây ngay nếu các bác sĩ không nói là... – Bác Paul ngừng nói và đưa nắm tay lên che mắt.

— Ổn mà, anh yêu! – Bác gái Deana vừa nói vừa xoa lên chân Bác.

Bác đằng hắng giọng thật là to.

— Có điều, việc này cứ khiến anh đau đớn.

Tôi không nhìn thấy ai đang đánh Bác cả.

Mẹ choàng hai tay qua ôm lấy vai của Bác và bảo tôi. – Vì suốt gần năm, bác cứ nghĩ là đứa em gái bé nhỏ của bác đã chết rồi, con à.

— Bronwyn ạ? – Tôi nói thật nhỏ nhưng Mẹ vẫn nghe được.

— Không, là mẹ cơ, nhớ không nào? Bác Paul là anh trai mẹ.

— Dạ, con biết.

— Anh không biết mình nên làm gì. – Giọng Bác lại ngừng một lần nữa, Bác hỉ mũi một cái lớn hơn tiếng hỉ mũi của tôi rất nhiều, như là một bầy voi đang hỉ mũi.

— Nhưng Bronwyn đâu rồi? – Mẹ hỏi.

— À, anh chị nghĩ rằng ... – Bác gái nhìn Bác Paul.

— Em và Jack có thể gặp con bé vào một ngày gần đây. Nó đang ở chỗ NhàẾch nháy Li'l. – Bác trai đáp.

— Là cái gì hả Bác? – Tôi hỏi.

— Là một tòa nhà nơi cha mẹ gửi các con tới mỗi khi bận rộn với những việc khác. – Mẹ giải thích.

— Con nít mà cũng bận rộn... ?

— Không phải con nít bận rộn, mà là cha mẹ chúng.

— Thật ra thì lúc này Bronwyn đang rất sung sướng ở đó đấy chứ! – Bác gái Deana nói.

— Nó đang học các biển báo giao thông và học nhảy hip-hop. – Bác Paul tiếp lời.

Rồi Bác muốn chụp vài tấm hình để gửi qua e-mail cho Ông ngoại ở Úc, ngày mai Ông ngoại sẽ lên máy bay để đến đây.

— Em đừng lo, cha sẽ ổn thôi khi ông gặp cháu nó. – Bác Paul nói với Mẹ, tôi không biết ông và cháu nó là những người nào. Tôi cũng không biết làm cách nào để đi vào trong các bức hình, nhưng Mẹ bảo rằng mình chỉ việc nhìn vào máy chụp hình như quen biết với nó vậy, rồi mỉm cười.

Sau đó Bác Paul chỉ vào tôi đang ở trên màn hình rồi hỏi tôi thích tấm nào nhất, tấm đầu tiên, tấm thứ hai hay tấm thứ ba, nhưng tôi thấy tấm nào cũng giống nhau.

Hai tai tôi ù cả lên vì nghe họ nói chuyện với nhau.

Khi họ đi khỏi tôi đã tưởng là chỉ còn hai Mẹ con với nhau, nhưng Bà ngoại lại bước vào và ôm Mẹ một cái thật lâu rồi lại thổi cho tôi một cái hôn nữa. Bà ở cách tôi chỉ một quãng ngắn nên tôi cảm thấy được làn hơi thổi qua mặt.

— Hôm nay cháu cưng của bà thế nào rồi?

— Bà hỏi con đó. – Mẹ nhắc. – Con sẽ trả lời thế nào khi có ai đó hỏi thăm con?

— Cảm ơn ạ! – Lại là những cách nói lịch sự.

Cả hai người phá lên cười. Tình cờ tôi lại có thêm một câu nói đùa nữa.

— Cháu nên nói *Khỏe ạ*, rồi tiếp theo là *cảm ơn*. – Bà ngoại sửa lại.

— *Khỏe ạ, rồi tiếp theo là cảm ơn*.

— Tất nhiên là trừ phi cháu không cảm thấy khỏe. Trong trường hợp đó cháu có thể nói *Hôm nay cháu không cảm thấy trăm phần trăm*. – Bà ngoại quay sang Mẹ. – À con này, nhân tiện, có Sharon, Michael Keelor, và cô Joyce gì ấy nhỉ, họ gọi điện đến.

Mẹ gật đầu.

— Họ đều vui và mong gặp lại con lắm đấy.

— Con... các bác sĩ bảo rằng con chưa sẵn sàng để đón tiếp khách khứa. – Mẹ nói.

— Đúng thế, tất nhiên rồi.

Ông Leo hiện ra ở cửa.

— Cho ông ấy vào, chỉ một phút thôi có được không con? – Bà ngoại hỏi.

— Con không quan tâm đâu. – Mẹ đáp.

Đó là Ông ngoại kế của tôi, vì vậy Bà ngoại nói tôi có thể kêu ông là Ông kế. Tôi không biết Bà ngoại cũng biết trò ghép các từ lại với nhau đấy. Người Ông kế có mùi buồn cười, như mùi khói, hai hàm răng thì mọc xiên xẹo và cặp lông mày thì xòe ra đủ mọi hướng.

— Sao tóc ông không ở trên đầu mà lại ở trên mặt vậy?

Ông phá lên cười dù tôi chỉ thăm thì với Mẹ.

— Cháu thử tìm hiểu xem! – Ông nói.

— Mẹ và ông ấy gặp nhau ở một tiệm Mát-xa đầu kiểu Ấn Độ vào một dịp cuối tuần. – Bà ngoại giải thích. – Mẹ chọn ông ấy vì có cái đầu lảng nhất để mát-xa.

Ông bà cùng phá lên cười, chỉ có Mẹ là không.

— Con làm một tí được không? – Tôi hỏi.

— Lát nữa đi con. – Mẹ đáp. – Để ông bà đi về đã.

Bà ngoại hỏi.

— Cháu nó muốn gì vậy?

— Không có gì đâu mẹ.

— Để mẹ gọi y tá nhé.

— Nó muốn bú tí. – Mẹ lắc đầu.

Bà ngoại trừng mắt nhìn Mẹ.

— Không phải ý con là con vẫn còn cho...

— Đâu có lý do gì để mà cai sữa hả mẹ.

— Ừ phải, một khi bị nhốt mãi trong cái lồng đó thì mẹ nghĩ là mọi thứ đều... nhưng ngay cả như thế thì ai đòi lại cho bú đến tận năm tuổi.

— Mẹ không biết ý nghĩa sâu xa của chuyện này đâu.

— Đó không phải là chuyện cứ muốn là đòi hỏi đâu con. – Hai môi của Bà ngoại mím chặt lại với nhau.

— Ôi, mẹ ơi...

— Thôi, mình nên để cho hai mẹ con nghỉ ngơi. – Ông ngoại kể đứng dậy.

— Em cũng nghĩ thế. – Bà ngoại đáp. – Tạm biệt nhé, mai gặp lại.

Mẹ lại đọc cho tôi nghe truyện *Cái cây dâu tằm* và truyện *Thần Lorax* nhưng chỉ nho nhỏ thôi vì Mẹ đang đau họng, lại nhức đầu. Tôi bú tí đến no thay vì ăn cơm tối, nửa chừng thì Mẹ đã ngủ thiếp đi. Tôi thích ngấm nhìn khuôn mặt Mẹ khi Mẹ không hay biết.

Tôi nhìn thấy một tờ báo gấp lại, hẳn là mấy vị khách đã *đam* nó đến. Trên trang nhất có hình một cây cầu gãy đôi, tôi tự hỏi không biết có thật hay không. Ở trang kế có một bức hình của tôi và Mẹ cùng với cô cảnh sát lúc cô bế tôi vào trong đồn cảnh sát. Bài báo nói **HY VỌNG CHO CẬU BÉ BONSAI**. Phải mất một lúc tôi mới đọc được hết cả bài.

Đối với các nhân viên của Trung tâm y tế Cumberland thì cậu bé chính là “Jack kỳ diệu”, họ đã bị chinh phục hoàn toàn bởi người hùng bé xíu này, người đã mở ra một thế giới mới dưng cảm vào đêm thứ Bảy vừa rồi. Chàng Hoàng tử bé tóc dài đang tạo cơn sốt chính là sản phẩm của một người mẹ trẻ đẹp thường xuyên bị lạm dụng trong tay gã Chằn tinh tại căn nhà kho trong vườn (hắn đã bị lực lượng cảnh sát bang tóm vào lúc 2 giờ sáng Chủ nhật đầy kịch tính). Jack bảo rằng mọi thứ đều dễ thương và cậu rất thích những quả trứng Phục sinh, nhưng cậu bé vẫn còn bò lên và xuống cầu thang bằng cả hai tay và hai chân như một con khỉ. Cậu đã bị nhốt kín suốt năm năm trời trong một nhà giam độn gổ xộp bốc mùi thối rữa, và các chuyên gia vẫn chưa thể dự đoán được cậu có thể bị chậm phát triển dài hạn loại nào hay ở mức độ...

Mẹ ngồi dậy và giật tờ báo khỏi tay tôi.

— Con thấy cuốn *Câu chuyện về Thỏ Peter* thế nào?

— Nhưng Cậu bé Bonsai đó là con mà.

— Cái gì *xinh trai*? – Mẹ liếc tờ báo một lần nữa rồi hất tóc ra khỏi mặt, Mẹ gần như rên rỉ.

— *Bonsai* là gì hả mẹ?

— Là một cái cây rất nhỏ. Người ta trồng nó trong chậu để ở trong nhà và cắt tỉa mỗi ngày để lúc nào nó cũng bé xíu.

Tôi nghĩ về cô Cây. Chúng tôi chẳng bao giờ cắt tỉa cô mà để cô tha hồ lớn lên tùy ý, thế mà cô lại chết. – Con đâu phải là cây, con là một đứa con trai.

— Đó chỉ là một cách ví von thôi. – Mẹ nhét tờ báo vào thùng rác.

— Người ta nói là con tạo cơn sốt, nhưng chỉ có vi trùng mới làm người ta sốt thôi chứ.

— Mấy người-báo ưa nói bậy lắm.

Người-báo, nghe giống như những người trong truyện *Alice*, thật ra là mấy lá bài.

— Họ nói là Mẹ đẹp.

Mẹ cười phá lên.

Mà Mẹ đẹp thật. Bây giờ tôi đã nhìn thấy nhiều khuôn mặt của người thật rồi và mặt Mẹ đúng là đẹp nhiều nhất.

Tôi lại phải hỉ mũi, da mũi tôi đỏ lựng và đau rát. Mẹ uống mấy viên thuốc giảm đau nhưng chúng vẫn không hạ gục được chứng nhức đầu. Tôi không ngờ là Mẹ vẫn còn bị đau khi đã ra Bên ngoài. Trong bóng tối, tôi vuốt ve tóc Mẹ. Ở Căn phòng Số Bảy này thì trời không hoàn toàn tối đen, khuôn mặt màu trắng bạc của Đức Chúa trời hãy còn ở trên cửa sổ và Mẹ nói đúng, không phải lúc nào cũng tròn xoay mà còn nhón ở hai đầu nữa.

TRONG ĐÊM TỐI, tôi thấy những con vi trùng ma cà rồng nổi lều bều xung quanh, khẩu trang trùm kín làm chúng tôi không thể nào nhìn thấy mặt chúng. Một cái quan tài trống rỗng biến thành chiếc bồn cầu khổng lồ và nó xối nước cuốn trôi cả thế giới.

— Suyt, suyt, chỉ là giấc mơ thôi mà. – Đó là Mẹ đang nói.

Rồi đến lượt ông Ajeet nổi điên lên cứ nhét phân của con Raja vào trong một bưu kiện rồi gửi cho chúng tôi vì tôi giữ đến sáu món đồ chơi, vài người khác thì đang đập vụn xương tôi ra và đâm kim vào đó.

Tôi choàng thức dậy khóc âm lên và Mẹ cho tôi bú thật đã, là bên tí phải nhưng cũng béo lắm.

— Con giữ đến sáu món đồ chơi chứ không phải năm. – Tôi kể cho Mẹ nghe.

— Gì hả con?

— Máy thứ mà những người hâm mộ điên khùng gửi đến ấy. Con giữ lại đến sáu món.

— Không sao đâu con. – Mẹ bảo.

— Có mà Mẹ! Con giữ đến sáu cái, con không gửi cho các em bé bị ốm.

— Máy món đó là dành cho con, chúng là quà của con.

— Thế tại sao con chỉ được lấy năm cái thôi?

— Con có thể lấy bao nhiêu tùy thích. Ngủ đi con.

— Có ai đó cứ bóp mũi con lại. – Tôi không sao ngủ được.

— Đó là do nước nhầy trong mũi con đang đặc lại, thế nghĩa là con sắp khỏe rồi.

— Nhưng làm sao con khỏe lên nếu con không thở được.

— Vì vậy Chúa đã cho con một cái miệng để thở. Kế hoạch B đấy. – Mẹ nói.

LÚC TRỜI GẦN SÁNG, chúng tôi đếm xem mình đã có bao nhiêu bạn bè trong thế giới này. Bà Noreen và bác sĩ Clay này, bác sĩ Kendrick và bà Pilar

cùng với người phụ nữ đeo tạp dề mà tôi không biết tên này, cả ông Ajeet và bé Naisha nữa.

— Họ là ai thế?

— Là người đàn ông và em bé dắt chó đã kêu cảnh sát đến. – Tôi kể cho Mẹ nghe.

— Ôi, thế à?

Chỉ có mình tôi xem con Raja là kẻ thù vì nó đã cắn vào ngón tay tôi. À, còn cô sĩ quan Oh và chú cảnh sát mà tôi không biết tên với ông đại tá nữa. Vậy là có mười bạn và một kẻ thù.

— Bà ngoại với Bác Paul và Bác Deana nữa. – Mẹ nhắc.

— Với lại chị họ Bronwyn nữa, có điều con chưa bao giờ gặp. Ông Leo thì là Ông kế.

— Ông đã gần bảy mươi tuổi rồi mà còn bốc mùi thuốc lá nồng nặc. – Mẹ nói – Hẳn là lúc đó bà ngoại hãy còn sốc sau cuộc chia tay với ông ngoại.

— Sốc là cái gì hả mẹ?

Thay vì trả lời tôi thì Mẹ lại hỏi.

— Mình đã đếm đến bao nhiêu rồi?

— Mười lăm bạn và một kẻ thù.

— Lúc ấy con chó sợ quá thôi, con biết mà, đó là một lý do chấp nhận được.

Lũ rệp cũng cắn mà đâu cần đến lý do nào. *Đêm ơi đêm, hãy ngủ thật êm, đừng cho Rệp cắn*, giờ Mẹ quên không hát câu này nữa rồi.

— Thôi cũng được. – Tôi nói. – Vậy là mười sáu. Cộng thêm bà Garber với cái chị xăm mình và anh Hugo nữa, có điều là mình chưa nói chuyện nhiều với họ, vậy tính được không?

— Ô, được chứ.

— Tổng cộng là mười chín. – Tôi phải đi lấy thêm một tờ giấy nữa, giấy này mềm hơn giấy vệ sinh nhưng đôi khi lại rách nếu bị ướt. Khi tôi đã sẵn sàng, chúng tôi thi nhau mặc quần áo xem ai xong trước, tôi thắng Mẹ nhưng có điều tôi lại quên đi giày.

Bây giờ tôi đã có thể đi xuống cầu thang thật nhanh bằng cách trượt trên hai móng *bùm bùm bùm*, làm hai hàm răng tôi đập vào nhau kêu lách cách. Tôi không nghĩ là mình trông giống con khỉ như mấy người-báo nói, mà không hiểu sao họ lại nói vậy, những sinh vật sống trong các chương trình *Thế giới Hoang dã* làm gì có cầu thang.

Tôi ăn sáng tới bốn lát bánh mì nướng kiểu Pháp.

— Con đang lớn lên phải không Mẹ?

— Con lớn lên từng phút một. – Mẹ nhìn tôi từ đầu đến chân.

Khi chúng tôi đến gặp bác sĩ Clay, Mẹ bảo tôi kể cho ông nghe về những giấc mơ.

Ông ấy nghĩ có lẽ là não của tôi đang tiến hành một cuộc sắp xếp lại mọi thứ cho ngăn nắp.

Tôi trợn mắt nhìn ông ấy.

— Bây giờ thì cháu đã được an toàn, bộ não của cháu đang nhặt nhạnh lại tất cả những ý nghĩ kinh hoàng mà cháu không còn cần đến nữa và loại thải chúng đi dưới hình thức những cơn ác mộng. – Hai bàn tay ông làm một động tác như đang ném cái gì đó đi.

Vì lịch sự nên tôi không cãi lại nhưng rõ ràng ông ấy đã nói ngược. Khi ở trong Căn phòng thì tôi rất an toàn, còn khi ra Bên ngoài thì thật kinh khủng.

Lúc này bác sĩ Clay đang nói chuyện với Mẹ về chuyện Mẹ đã muốn tát Bà ngoại.

— Không được phép làm như thế! – Tôi kêu lên.

Mẹ nháy mắt với tôi.

— Thật ra không hẳn là muốn lắm, chỉ thỉnh thoảng thôi.

— Trước khi bị bắt cóc có bao giờ bà muốn tát mẹ mình chưa? – Bác sĩ Clay hỏi.

— Ô, có chứ! – Mẹ nhìn ông ấy một chập rồi cười to, nhưng tiếng cười nghe giống như rên. – Thật tuyệt, tôi đã có lại cuộc đời mình.

Chúng tôi tìm thấy một căn phòng khác có hai thứ mà tôi đã biết, đó là hai cái máy tính. Mẹ bảo:

— Ngon lành, thế là mẹ sắp sửa được gửi mail cho vài người bạn.

— Cho ai trong số mười chín người bạn của mình?

— À, những người bạn cũ của mẹ, thật ra thì con không biết họ đâu.

Mẹ ngồi xuống ghế và gõ lách cách trên những phím chữ một lúc lâu, tôi ngồi xem bên cạnh. Mẹ cau mày với cái màn hình.

— Không sao nhớ được mật khẩu.

— Là cái gì hả mẹ?

— Mẹ quả thật là... – Mẹ che miệng lại và thở hỗn hển qua mũi. – Không sao đâu. Jack này, mình tìm thứ gì vui vẻ cho con nhé, được không nào?

— Ở đâu hả Mẹ?

Mẹ rê con chuột một lúc và rồi bất thành linh hiện ra một bức hình của Dora. Tôi đến gần để nhìn, Mẹ chỉ tôi cách nhấp vào mũi tên nhỏ, thế là tôi đã có thể tự mình chơi được. Tôi lắp tất cả các mảnh vỡ của chiếc đĩa thần kỳ lại với nhau, thế là Dora và Ủng đỏ vỗ tay ầm ỹ và ca vang một bài hát cảm ơn. Vui hơn cả trên Ti-vi.

Mẹ ngồi bên một cái máy tính khác và đang nhìn một quyển sách có nhiều khuôn mặt mà Mẹ gọi là một phát minh mới. Mẹ gõ vào trong đó mấy cái tên và nó làm cho họ hiện ra tươi cười.

— Có thật là họ rất già không hả Mẹ? – Tôi hỏi.

— Hầu hết đều hai mươi sáu tuổi, cùng tuổi với mẹ.

— Nhưng sao Mẹ nói họ là bạn già?

— Thế nghĩa là mẹ đã biết họ từ lâu lắm rồi. Giờ nhìn họ thay đổi khác ngày xưa nhiều quá... – Mẹ dí sát mắt lại gần mấy tấm hình và đọc lẩm bẩm mấy từ như “*Hàn Quốc*” hay là “*Đã ly dị*— ôi không...”

Mẹ còn tìm thấy một website khác có các đoạn phim bài hát và những thứ khác, Mẹ chỉ cho tôi xem hai con mèo đi giày ba-lê đang khiêu vũ với nhau trông rất buồn cười. Rồi Mẹ lại mở tiếp các website khác chỉ toàn những chữ như *giảm cân* và *buôn lậu*, Mẹ bảo tôi để yên cho Mẹ đọc một lúc, vì vậy tôi lại chơi trò chơi có Dora. Lần này thì tôi thắng và được một Ngôi sao Biến hình.

Có ai đó đang đứng ngoài cửa làm tôi giật mình nhảy dựng lên. Đó là Hugo, mặt anh ấy lạnh tanh chẳng thềm cười.

— Cháu Skype vào lúc hai giờ.

— Sao? – Mẹ hỏi.

— Cháu Skype vào lúc hai giờ.

— Xin lỗi, cô không hiểu cháu muốn nói...

— Ngày nào cháu cũng Skype với mẹ cháu vào lúc hai giờ chiều, hẳn là mẹ cháu đã đợi cháu mất hai phút rồi, lịch làm việc gắn ngay trên cửa ra vào đã ghi rõ thế mà.

Chúng tôi quay về phòng thì thấy trên giường có một cái máy nhỏ xinh với một lời nhắn của Bác Paul. Mẹ bảo cái máy này giống chiếc máy nghe nhạc mà Mẹ đang nghe khi bị Lão Nick bắt cóc, chỉ khác là cái máy này có hình ảnh và mình có thể dùng ngón tay để di chuyển chúng, thêm một điểm khác nữa là nó chứa đến hàng triệu bài hát chứ không phải hàng ngàn bài. Mẹ nhét hai cái núm nhỏ vào hai bên tai rồi gật gù theo một điệu nhạc mà tôi không nghe thấy, Mẹ lẩm nhẩm hát nho nhỏ về sự tồn tại của bao nhiêu triệu con người khác nhau từ ngày này sang ngày khác.

— Cho con nghe với.

— Bài này tên là *Bài giao hưởng đắng ngọt*^s, hồi mẹ mười ba tuổi, ngày nào mẹ cũng nghe. – Mẹ chuyển một núm xấp sang tai tôi.

— Ổn quá! – Tôi giật phắt tai nghe ra.

— Nhẹ tay thôi nào Jack, đó là quà của bác Paul cho mẹ mà.

Tôi không biết nó là của-Mẹ-chứ-không-phải-của-tôi. Trong Căn phòng thì mọi thứ đều là của chung hai Mẹ con.

— Đeo vào đi. Đây là nhóm Beatles, có một bài xưa từ năm mười năm trước mà có lẽ con sẽ thích. – Mẹ nói. – *Tất cả những gì bạn cần là tình yêu*^s.

— Thế người ta không cần thức ăn và các thứ khác sao? – Tôi bối rối.

— Có chứ, nhưng tất cả những thứ đó đều chẳng là gì nếu con không có ai đó để thương yêu. – Mẹ giải thích, giọng Mẹ to quá, ngón tay Mẹ vẫn gõ lên mấy cái tên bài hát. – Như một thí nghiệm với mấy con khỉ con. Một nhà khoa học tách chúng ra khỏi mẹ và giam riêng rẽ mỗi con trong một cái lồng, và con biết không, chúng không lớn lên bình thường được.

— Tại sao chúng lại không lớn lên?

— Không phải thế, chúng vẫn tăng trưởng nhưng chúng kỳ lạ lắm, vì không được ôm ấp vuốt ve.

— Kỳ lạ thế nào hả Mẹ?

— Thật ra thì... mẹ xin lỗi, Jack. Mẹ cũng không hiểu sao tự nhiên mẹ lại kể chuyện này. – Mẹ tắt máy.

— Nó kỳ cục làm sao hả Mẹ?

— Thật ra là chúng bị bệnh ở trong đầu.

— Giống như bị điên phải không?

— Chúng tự cắn xé mình và đập phá đồ đạc.

Anh Hugo thường tự cắt tay mình, nhưng tôi không nghĩ là anh ấy lại tự cắn xé bản thân.

—Tại sao hả Mẹ?

— Xem nào... – Mẹ hít một hơi thật dài. – Nếu như có mẹ chúng ở bên cạnh thì khỉ mẹ sẽ âu yếm vuốt ve khỉ con, nhưng vì khỉ con chỉ được bú sữa từ những cái chai nên chúng... thành ra chúng cần tình yêu cũng như cần sữa vậy.

— Chuyện dở ẹc!

— Xin lỗi con, mẹ rất tiếc. Lẽ ra mẹ không nên kể con nghe chuyện này.

— Đâu có, Mẹ nên kể mà. – Tôi nói.

— Nhưng...

— Con không muốn là có những câu chuyện dở như vậy mà con lại không biết.

— Jack này! – Mẹ nói, ôm chặt lấy tôi. – Tuần này mẹ có vẻ hơi kỳ lạ, phải không con?

Tôi không biết, hẳn là vì mọi thứ đều lạ lẫm.

— Mẹ cứ làm rối tung cả lên. Mẹ biết là con vẫn cần mẹ như là mẹ của con, nhưng mẹ cũng đang phải nhớ lại cách để trở lại là bản thân mẹ, và quả là...

Nhưng tôi nghĩ là bản thân Mẹ và Mẹ thì có gì khác nhau đâu.

Tôi muốn ra Bên ngoài lần nữa nhưng Mẹ đã quá mệt rồi.

— SÁNG NAY là ngày thứ mấy rồi Mẹ ơi?

— Thứ Năm. – Mẹ đáp.

— Khi nào thì đến Chủ nhật hả Mẹ?

— Còn thứ Sáu, thứ Bảy rồi mới đến Chủ nhật.

— Còn ba ngày nữa, cũng giống như khi mình còn ở trong Căn phòng phải không?

— Ừ, ở đâu thì một tuần cũng đều có bảy ngày.

— Thế mình sẽ xin món gì cho ngày Chủ nhật?

Mẹ lắc đầu.

Trưa hôm đó, chúng tôi ngồi trong chiếc xe hơi có mang hàng chữ Trung tâm Y tế Cumberland, thật ra thì chúng tôi sắp sửa đi qua mấy cái cổng lớn để đến với phần còn lại của thế giới. Tôi không thích chút nào, nhưng chúng tôi phải đến chỗ nha sĩ để ông ta xem tại sao răng của Mẹ hãy còn đau.

— Ở đó có những người không phải là bạn của Mẹ con mình không?

— Chỉ có mỗi nha sĩ và một người phụ tá thôi. – Mẹ trả lời. – Tất cả những người khác đều đã được mời ra ngoài hết, hôm nay là một buổi hẹn đặc biệt chỉ dành cho mẹ con mình.

Chúng tôi đội nón và đeo kính mát vào, nhưng không phải bôi kem chống nắng vì các tia nắng có hại sẽ bị lớp kính xe đẩy bật ra. Tôi xỏ đôi giày co giãn vào chân. Trong chiếc xe tải đã có chú tài xế đội mũ lưỡi trai ngồi đợi, tôi nghĩ chú đã được cài đặt chế độ yên lặng. Trên nệm xe có thêm một cái ghế đặc biệt để nâng tôi cao lên, nhờ vậy mà đai an toàn không thít vào cổ tôi trong trường hợp xe thắng gấp. Đai an toàn ép chặt vào người làm tôi khó chịu. Tôi nhìn ra cửa sổ và hít mũi, hôm nay nước mũi có màu xanh hơn.

Có nhiều, rất nhiều người cả đàn ông lẫn đàn bà đang bước đi trên hè phố. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy nhiều người đến vậy. Tôi tự hỏi không biết có phải họ đều là người thật hết không hay chỉ một số thôi.

— Có mấy người phụ nữ cũng để tóc dài giống Mẹ con mình kìa mẹ.
– Tôi gọi. – Nhưng đàn ông thì không.

—Ồ, một số đàn ông cũng để tóc dài chứ, các ngôi sao nhạc rock đấy. Đó không phải là quy định mà chỉ là thông lệ thôi con.

— Điều mẹ vừa nói là cái gì vậy?

— Là một thói quen ngu ngốc mà tất cả mọi người đều có. Con có muốn cắt tóc ngắn lên không? – Mẹ hỏi.

— Không.

— Cắt tóc cao lên không đau đâu. Trước đây mẹ cũng từng cắt tóc ngắn, hồi mẹ mười chín tuổi.

— Con không muốn sức mạnh của con bị mất đi. – Tôi lắc đầu.

— Cái gì của con?

— Cơ bắp của con, giống như Samson^s trong truyện.

Câu này làm Mẹ phá lên cười.

— Nhìn kìa Mẹ, một người đàn ông đang tự đốt mình kìa!

— Chỉ là châm điếu thuốc của ông ấy thôi. – Mẹ nói. – Trước đây mẹ cũng hút thuốc.

Tôi nhìn Mẹ chăm chăm.

— Hút thuốc để làm gì vậy Mẹ?

— Mẹ không nhớ nổi nữa.

— Kìa, nhìn kìa Mẹ!

— Đừng la to thế chứ con.

— Trẻ con bị cột lại với nhau. – Tôi chỉ tay về phía những thứ bé xíu đang đi dọc theo con đường.

— Mẹ không nghĩ là chúng bị cột lại đâu. – Mẹ áp sát mặt vào cửa kính. – Không phải, chúng chỉ nắm tay vào sợi dây để không đi lạc thôi. À, nhìn kìa, mấy đứa bé nhỏ tí ti ngồi trong những toa xe đằng kia, cứ sáu

đưa một toa. Đó hẳn là chỗ trông trẻ rồi, giống nơi bác Paul gửi Bronwyn ấy.

— Con muốn gặp Bronwyn. Chú có thể vui lòng làm ơn đưa Mẹ con cháu đến chỗ nhà trẻ nơi bọn trẻ con và Bronwyn chị họ của cháu đang ở được không ạ? – Tôi nói với chú tài xế.

Chú không thèm nghe tôi nói.

— Nha sĩ đang đợi mình đến. – Mẹ bảo tôi.

Bọn trẻ đã đi khỏi, tôi nhìn chăm chú qua kính xe.

Nha sĩ là bác sĩ Lopez, khi cô ta nhấc khẩu trang ra khỏi mặt một giây, tôi nhìn thấy môi cô tô màu tím. Cô sắp sửa khám tôi trước vì tôi cũng đã mọc răng rồi. Tôi nằm lên một cái ghế to di động được. Tôi nhìn lên và há miệng ra thật to rồi cô ấy bảo tôi đếm những thứ mà tôi nhìn thấy trên trần nhà. Có ba con mèo và một con chó và hai con vẹt và...

Tôi nhè ra một cái gì đó bằng kim loại.

— Nó chỉ là một cái gương nhỏ xíu thôi mà Jack, cháu thấy không? Cô đang đếm răng của cháu đây.

— Hai mươi cái. – Tôi nói cho cô ta biết.

— Đúng rồi! – Bác sĩ Lopez nhe răng cười. – Từ trước đến nay cô chưa bao giờ thấy đứa trẻ nào mới năm tuổi mà biết tự đếm răng của mình hết. – Cô lại đưa cái gương vào trong miệng tôi. – Nào, há rộng cho cô xem nào, đấy, đúng rồi.

— Tại sao cô lại muốn xem?

— À không, ý cô là... há miệng rộng ra để dễ thao tác.

Mẹ sắp sửa phải nằm rất lâu trên cái ghế trong khi mũi khoan lấy cái máy thứ dơ bẩn ra khỏi răng cho Mẹ. Tôi không muốn ngồi đợi trong phòng chờ nhưng mà người phụ tá tên Yang rủ tôi:

— Lại đây xem mấy món đồ chơi rất xịn của bọn chú nào.

Thế rồi chú đưa tôi xem một con cá mập gắn trên một cái que cứ kêu *lóc cóc lóc cóc*, rồi lại có một cái ghế đu hình dáng trông giống hệt một cái răng. Đó không phải là răng của người thường mà là của một ông khổng lồ, nó trắng tinh và không có một vết sâu nào. Tôi nhìn vào cuốn sách nói về những con rô bốt biến hình và một cuốn khác nữa không có bìa về những con rùa bị đột biến nói là hãy nói không với ma túy. Thế rồi tôi nghe thấy một tiếng động rất buồn cười.

— Chú nghĩ có lẽ mẹ cháu thích thế này hơn... – Chú Yang đang đóng cửa lại.

Tôi luồn qua dưới cánh tay chú và nhìn thấy bác sĩ Lopez đang làm gì đó với một cái máy trong miệng Mẹ, nó kêu rít lên chói tai.

— Thả Mẹ cháu ra!

— Ổn mà. – Mẹ nói nhưng nghe giống như miệng Mẹ bị nút ra, cô nha sĩ đã làm gì Mẹ?

— Nếu cậu bé cảm thấy ngồi trong này an toàn hơn thì cũng được thôi. – Bác sĩ Lopez nói.

Chú Yang đem cái ghế đu răng vào để một góc và tôi ngồi trên đó quan sát, thật ghê rợn nhưng dù sao vẫn hơn là không thấy gì. Có một lần Mẹ giãy giụa trên ghế và rên lên, tôi đứng phắt dậy, nhưng bác sĩ Lopez bảo tê thêm một chút nhé, và tiêm cho Mẹ một phát, thế là Mẹ lại ngồi yên lặng như trước. Cứ thế mà kéo dài cả trăm giờ đồng hồ. Tôi muốn hỉ

mũi nhưng da mũi tôi sắp sửa bong ra rồi nên tôi chỉ dùng khăn giấy thấm nhẹ thôi.

Khi Mẹ và tôi quay trở ra bãi đậu xe thì ánh nắng chói lòa làm đầu tôi choáng váng. Chú tài xế đã có mặt ở đó và đang đọc báo, chú chui ra khỏi xe và mở cửa cho Mẹ con tôi. Mẹ nói hám hơn. Tôi thắc mắc không hiểu Mẹ có nói sai như thế mãi không nữa. Tôi thà chịu đau răng còn hơn cứ phải nói chuyện kiểu đó.

Suốt dọc đường quay về Trung tâm, nhìn ngắm con đường lướt qua, tôi bèn hát bài nói về dải xa lộ và đường chân trời bất tận.

BẠN RẰNG HÃY CÒN NẪM dưới cái gối của hai Mẹ con, tôi hôn bạn ấy một cái. Lẽ ra tôi nên *đam* bạn ấy theo và biết đâu bác sĩ Lopez có thể gần bạn ấy trở lại.

Chúng tôi ăn bữa tối đặt trên khay, món đó tên là thịt bò Stroganoff với thịt và những miếng gì trông giống thịt nhưng hóa ra lại là nấm, tất cả được phủ lên lớp cơm nấu nhừ. Mẹ vẫn chưa ăn thịt được, chỉ nuốt vài muỗng cơm nát nhưng đã có thể nói chuyện gần như bình thường. Bà Noreen gõ cửa và nói là bà có một bất ngờ dành cho chúng tôi: Bố của Mẹ từ nước Úc đã đến.

Mẹ òa khóc và đứng bật dậy.

— Con có thể ăn phần thịt bò của con chứ? – Tôi hỏi.

— Để tôi đưa Jack xuống nhà vài phút cho bé ăn xong nhé? – Bà Noreen hỏi.

Mẹ không nói gì, chỉ lao vút ra cửa.

— Ông đã tổ chức đám tang cho bọn cháu. – Tôi kể cho bà Noreen nghe. – Nhưng bọn cháu không nằm trong quan tài.

— Bác rất vui vì điều đó.

Tôi lấy thìa nghịch mấy hạt cơm.

— Hẳn tuần này là thời gian mệt mỏi nhất trong đời cháu nhỉ. – Bà ấy vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi.

— Tại sao ạ? – Tôi chớp mắt nhìn bà.

— Ừ, thì mọi thứ đều xa lạ, vì cháu giống như một người khách đến từ hành tinh khác, phải thế không nào?

— Chúng cháu đâu có phải là những vị khách, Mẹ bảo là chúng cháu phải ở lại đây mãi cho đến khi chết. – Tôi lắc đầu.

— À không, ý bác muốn nói là... một người mới đến.

Khi tôi ăn xong, bà Noreen tìm đến căn phòng nơi Mẹ đang ngồi và nắm chặt tay một người hãy còn đội nguyên chiếc nón lưỡi trai trên đầu. Ông nhảy dựng lên và nói với Mẹ.

— Bố đã nói với mẹ con là bố không muốn...

— Bố ạ, đây là Jack. – Mẹ cắt ngang.

Ông lắc đầu.

Nhưng tôi đúng là Jack rồi, chẳng lẽ Ông lại muốn gặp một Jack khác hay sao?

Ông cúi nhìn xuống mặt bàn, mặt Ông đầm đìa mồ hôi.

— Bố *không* cố ý.

— Bố nói không cố ý là sao? – Mẹ gần như hét lên.

— Bố không thể ở trong cùng một phòng với nó. Việc này khiến bố ớn lạnh.

— Ở đây không có cái gì là nó cả. Đó là một đứa con trai. Cháu nó đã năm tuổi rồi. – Mẹ gầm lên.

— Bố nói nhầm rồi, bố bị... một sau chuyển bay dài. Để bố về khách sạn rồi gọi cho con sau, được chứ? – Người đàn ông là Ông ngoại đi ngang qua mặt tôi mà không buồn nhìn, Ông đã ra đến gần cửa.

Có một tiếng rầm, Mẹ đập mạnh tay xuống mặt bàn.

— Thế không được.

— Rồi, rồi.

— Bố ngồi xuống đi.

Ông đứng lại.

— Đó là cả thế giới của con đây. – Mẹ nói.

Mẹ đang nói về Bố của Mẹ phải không? Không đâu, tôi đoán là đang nói về tôi.

— Tất nhiên rồi, đó là lẽ tự nhiên. – Người là Ông ngoại lau mặt chỗ bên dưới hai mắt. – Nhưng bố chỉ có thể nghĩ đến con quái vật đó và những gì nó...

— Ô, thế bố cứ nghĩ là con đã chết và được chôn cất đằng hoàng thì tốt hơn sao?

Ông lại lắc đầu.

— Vậy thì hãy chấp nhận điều này. – Mẹ nói. – Con đã về rồi...

— Đó là một điều kỳ diệu! – Ông nói.

— Con đã về, cùng với Jack. Đó là hai điều kỳ diệu.

— Ngay lúc này đây thì bố chưa thể... — Ông đặt tay lên tay nắm cửa.

— Đây là cơ hội cuối cùng. — Mẹ nói. — Bố ngồi xuống đi.

Không ai làm gì cả.

Rồi Ông ngoại đi đến bên chiếc bàn và ngồi xuống. Mẹ chỉ vào cái ghế ngay cạnh Ông nên tôi đi đến đó mặc dù tôi chẳng muốn chút nào. Tôi nhìn xuống đôi giày của mình, phía mép của chúng thật là nhàu nhĩ.

Ông ngoại bỏ nón xuống rồi nhìn tôi.

— Rất vui được gặp cháu, Jack.

Tôi không biết trả lời theo phép lịch sự thế nào nên tôi nói. — Không có chi ạ.

Lát sau, khi Mẹ và tôi đã vào nằm trên chị Giường, tôi bú tí Mẹ trong bóng tối. Tôi hỏi:

— Tại sao Ông ngoại không muốn nhìn con? Có phải có thêm một lỗi lầm nào khác nữa giống như vụ cái quan tài không hả Mẹ?

— Đại loại như thế. — Mẹ thở dài. — Ông ngoại nghĩ rằng... à không, ông đã nghĩ rằng nếu mẹ ra khỏi chỗ đó mà không có con thì tốt hơn.

— Con ở một chỗ nào khác thì hay hơn phải không?

— Không phải, nếu như con đừng sinh ra. Thử tưởng tượng xem.

Tôi cố gắng tưởng tượng nhưng không được.

— Nếu vậy thì Mẹ có vẫn là Mẹ con không?

— Ô, không, lúc đó thì mẹ sẽ không là mẹ của con. Bởi thế cho nên đó là một ý nghĩ hết sức ngớ ngẩn.

— Thế ông có phải là Ông ngoại thật không?

— Mẹ e rằng đó là sự thật.

— Tại sao Mẹ lại e rằng...

— Ý mẹ muốn nói là, ừ, ông đúng là ông ngoại của con.

— Tức là Bố của Mẹ từ khi Mẹ hãy còn là một bé gái nằm trên võng, phải không?

— Chính xác là từ khi mẹ là một em bé nhỏ xíu mới được sáu tuần tuổi. – Mẹ kể. – Đó là lúc người ta đem mẹ từ bệnh viện về nhà.

— Tại sao bà ấy lại để Mẹ ở đó, Mẹ đẻ ra Mẹ ấy? Có lỗi gì ạ?

— Mẹ nghĩ là vì bà mệt mỏi quá. – Mẹ đáp. – Lúc đó bà còn trẻ quá. – Mẹ ngồi xuống ghế, hỉ mũi một cái thật to. – Rồi bố sẽ nhanh chóng tìm lại cách cư xử hợp lý thôi.

— Cư xử gì hả Mẹ?

— Mẹ muốn nói là rồi ông ngoại sẽ đối xử với mình tốt hơn. Giống một ông ngoại thật hơn. – Mẹ hơi mỉm cười.

Giống như Ông kế, chỉ có điều Ông kế không phải là Ông ngoại thật.

Tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi, nhưng bất chợt thức dậy và khóc thét.

— Không sao, Ổn mà con. – Đó là tiếng Mẹ, Mẹ hôn lên đầu tôi.

— Tại sao người ta không âu yếm mấy con khi?

— Ai hả con?

— Các nhà khoa học, tại sao họ lại không ôm ấp mấy con khi con hả Mẹ?

— À... – Sau một giây Mẹ mới nói tiếp. – Có lẽ họ cũng làm đấy chứ. Có thể mấy con khỉ con bắt đầu thích cách âu yếm của loài người.

— Không phải, lúc trước Mẹ lại nói là chúng trở nên kỳ lạ và cắn xé lẫn nhau.

Mẹ không nói gì nữa.

— Tại sao các nhà khoa học không mang khỉ mẹ trở lại và xin lỗi chúng?

— Mẹ không biết tại sao mẹ lại kể cho con nghe câu chuyện cũ rích đó, nó đã xảy ra từ lâu lắm rồi, trước khi mẹ sinh ra nữa.

Tôi bật ho và rồi mũi chẳng còn gì để hỉ ra nữa.

— Đừng nghĩ đến mấy con khỉ con nữa, đồng ý chứ? Bây giờ chúng đã ổn rồi.

— Con không nghĩ là chúng ổn rồi đâu.

Mẹ ôm tôi chặt đến nỗi cổ tôi bị đau.

— Ái!

— Jack này, trên thế giới có nhiều chuyện lắm. – Mẹ nói lỏng tay ra.

— Đến hàng tỉ không hả mẹ?

— Hàng tỉ tỉ rồi tỉ tỉ lần nữa. Nếu con cứ cố nhồi nhét chúng vào đầu thì chắc chắn là đầu con sẽ nổ tung đấy.

— Nhưng mà lũ khỉ con?

Tôi có thể nghe thấy tiếng Mẹ thở rất buồn cười:

— Đúng vậy, một số chuyện thật sự tồi tệ.

— Giống như những con khỉ con phải không?

— Còn tẻ hơn nữa kìa. – Mẹ đáp.

— Cái gì tồi tẻ hơn hả Mẹ? – Tôi cố nghĩ đến một chuyện gì đó tẻ hơn.

— Tối nay mẹ không kể đâu.

— Đến khi con lên sáu tuổi mới được hả Mẹ?

— Có thể.

Mẹ vỗ nhẹ nhẹ vào người tôi.

Tôi lắng nghe tiếng thở của Mẹ, tôi đếm đến mười, rồi lại đếm đến mười hơi thở của tôi.

— Mẹ này?

— Gì con?

— Mẹ có nghĩ về những điều tồi tẻ hơn không?

— Đôi lúc. – Mẹ đáp. – Thỉnh thoảng mẹ lại nghĩ đến.

— Con cũng vậy.

— Nhưng rồi mẹ đuổi chúng ra khỏi đầu và đi ngủ.

Tôi lại đếm hơi thở. Tôi thử cắn người mình, vào vai, đau quá. Thay vì tiếp tục nghĩ đến mấy con khỉ tôi lại nghĩ về tất cả trẻ con trên thế giới. Chúng không giống trẻ trên Ti-vi mà là trẻ con thật, chúng ăn và ngủ, đi tè và đi ị giống tôi. Nếu tôi có một vật sắc nhọn và đâm vào chúng thì chúng sẽ chảy máu, nếu tôi chơi cù lét thì chúng sẽ cười. Tôi muốn trông thấy chúng nhưng điều đó sẽ làm cho tôi chóng cả mặt vì chúng nhiều quá, trong khi tôi chỉ có một mình.

— SAO, con đã bú xong rồi chứ? – Mẹ hỏi.

Tôi đang nằm trên chiếc giường của hai Mẹ con trong Căn phòng Số Bảy, nhưng Mẹ chỉ ngồi ở mép giường. – Con thì sắp sửa ngủ trưa ở đây, còn Mẹ thì vào trong Ti-vi.

— Thật ra thì con người thật sự của mẹ sẽ đi xuống cầu thang để vào phòng bác sĩ Clay và nói chuyện với mấy người ti-vi. – Mẹ nói. – Chỉ có hình ảnh của mẹ là đi vào trong máy quay phim và đến tối nay thì nó đi lên ti-vi.

— Tại sao Mẹ lại muốn nói chuyện với lũ chim kền kền đó?

— Con phải tin mẹ, mẹ đâu muốn thế. – Mẹ giải thích. – Nhưng mẹ chỉ cần trả lời các câu hỏi của họ một lần cho dứt khoát, sau đó họ sẽ thôi không hỏi nữa. Mẹ sẽ đi nhanh thật nhanh và quay trở lại trước khi con dậy, đồng ý không? Đến lúc con thức dậy thì đã xong hết rồi.

— Đồng ý!

— Rồi ngày mai mình sẽ tiến hành một cuộc phiêu lưu. Con còn nhớ bác Paul, bác Deana và Bronwyn sẽ đến đây đón mẹ con mình đi đâu không?

— Đến Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên để xem khủng long.

— Đúng rồi! – Mẹ đứng lên.

— Hát một bài với con đã nào.

Mẹ ngồi xuống và hát bài *Hạ cánh xuống, cỗ xe ngọt ngào* nhưng mà nó nhanh quá và giọng của Mẹ hãy còn khàn vì đợt cảm lạnh hai Mẹ con cùng bị vừa rồi. Mẹ kéo tay tôi lên để xem chiếc đồng hồ với những con số.

— Thêm một bài nữa.

— Họ đang đợi mẹ...

— Con cũng muốn đến đó. – Tôi ngồi dậy và vòng tay ôm Mẹ.

— Không được, mẹ không muốn họ trông thấy con. – Mẹ đáp và đặt tôi nằm xuống gối. – Bây giờ thì con hãy ngủ đi.

— Nằm một mình con không thấy buồn ngủ.

— Con sẽ kiệt sức nếu không chịu ngủ trưa. Để mẹ đi nào, ngoan. – Mẹ gỡ tay tôi ra. Tôi siết hai tay lại chặt hơn nữa làm Mẹ không thể nào gỡ ra được.

— Jack!

— Ở đây với con đi.

Tôi choàng thêm hai chân ôm lấy Mẹ.

— Buông mẹ ra nào. Mẹ trễ rồi đây. – Mẹ ấn mạnh hai tay lên vai tôi nhưng tôi ghì lại còn mạnh hơn nữa. – Con đâu còn là một đứa bé nữa. Mẹ đã bảo buông mẹ ra mà...

Mẹ đẩy ra thật mạnh, đúng lúc tôi bất ngờ buông lỏng tay ra, thế là cú đẩy của Mẹ khiến tôi đập đầu vào cái bàn nhỏ đánh *rầm*.

Mẹ đưa tay lên bưng lấy miệng.

Tôi khóc thét.

— Ối! – Mẹ kêu. – Ồi Jack, nào, Jack, mẹ thật là...

— Mọi chuyện thế nào rồi? – Bác sĩ Clay thò đầu vào cửa. – Các nhân viên đã bố trí xong hết và đã sẵn sàng đợi bà.

Tôi gào lớn, từ trước đến giờ chưa khi nào tôi khóc to như vậy, tôi ôm lấy cái đầu đã bị nứt ra.

— Tôi nghĩ thế này không ổn rồi. – Mẹ vừa nói vừa đưa tay vuốt ve khuôn mặt ướt đầm của tôi.

— Bây giờ bà vẫn có thể từ chối được mà. – Bác sĩ Clay nói và bước lại gần hơn.

— Không được, tôi không thể, đó là khoản tiền đóng học phí đại học cho Jack.

Ông mím môi. – Chúng ta đã bàn với nhau xem đó có phải là lý do đáng kể hay không...

— Con không muốn đi học đại học đâu. – Tôi nói. – Con muốn vào trong Ti-vi với Mẹ.

— Đành phải đổi kế hoạch thôi. – Mẹ thở dài. – Con có thể đi xuống đó để xem nếu con chịu ngồi yên, đồng ý chứ?

— Con đồng ý.

— Không thốt ra một từ nào đấy.

— Bà có chắc đó là ý hay không đấy? – Bác sĩ Clay nói với Mẹ.

Nhưng tôi đã xỏ chân vào đôi giày co giãn thật nhanh, đầu tôi hãy còn lơ đãng.

Văn phòng của bác sĩ Clay đã thay đổi hoàn toàn, khắp nơi đầy những người với đèn thấp sáng choang và máy móc. Mẹ đặt tôi ngồi xuống một cái ghế ở góc phòng, hôn vào chỗ sưng trên đầu tôi và thì thầm gì đó mà tôi không nghe rõ. Mẹ bước đến một cái ghế to hơn và một người đàn ông kẹp một con rệp nhỏ màu đen lên áo khoác của Mẹ. Một người phụ nữ thì cầm chiếc hộp đầy màu sắc bước đến và bắt đầu tô màu lên mặt Mẹ.

Tôi nhận ra ông Morris, luật sư của chúng tôi, ông đang đọc một xấp giấy.

— Chúng tôi cần phải được xem bản thô cũng như bản dựng nháp. — Ông ta đang nói chuyện với ai đó. Chợt ông ta nhìn chăm chăm vào tôi rồi vẫy vẫy mấy ngón tay. — Xin mọi người chú ý! — Ông ta nói to hơn. — Xin phép một chút! Cậu bé đang ở trong phòng, nhưng tôi yêu cầu không thu hình cháu, cả ảnh tĩnh lấy từ phim lẫn hình chụp nhanh dùng cho mục đích cá nhân. Không gì cả! Mọi người rõ cả chưa?

Rồi ai nấy quay sang nhìn tôi, tôi nhắm mắt lại.

Khi tôi mở mắt ra thì thấy một người khác đang bắt tay Mẹ, ái chà, đó là cái bà tóc phồng hay ngồi trên trường kỷ màu đỏ, nhưng lúc này thì cái ghế đó không có ở đây. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người thật sự bước ra từ Ti-vi, tôi ước gì đó là Dora chứ không phải bà tóc phồng.

— Mở đầu là hình ảnh và tiếng nói của bà chồng lên cảnh cái nhà kho đó, vâng, sau đó chúng tôi sẽ chuyển sang cận cảnh nhân vật phồng vắn, rồi tiếp theo là lấy hình cả hai người. — Một người đàn ông đang dẫn dò bà tóc phồng, còn bà nhìn tôi và ngoác miệng ra cười hết cỡ. Mọi người nói chuyện và đi qua đi lại, tôi lại nhắm nghiền hai mắt và bịt chặt hai lỗ tai lại như bác sĩ Clay hướng dẫn mỗi khi tiếng ồn quá lớn. Có ai đó đang đếm năm, bốn, ba, hai, một... Sắp phóng tên lửa chẳng?

Bà tóc phồng cất giọng nói nghe rất đặc biệt, bà chấp hai tay lại để cầu nguyện.

— Trước tiên xin cho phép tôi bày tỏ lòng biết ơn của mình và của toàn thể các khán giả chương trình vì cô đã chấp nhận đối thoại với chúng tôi chỉ sáu ngày sau cuộc đào thoát của mình, thay vì tiếp tục giữ im lặng.

Mẹ cười nhẹ.

— Cô có thể bắt đầu bằng cách kể cho chúng tôi nghe điều khiến cô buồn nhớ nhất trong suốt bảy năm dài bị giam cầm không? Tất nhiên là ngoại trừ gia đình ra.

— Phòng khám răng, thật sự là thế. – Giọng Mẹ thật nhanh và cao. – Điều đó thật là mỉa mai vì trước đây tôi từng rất ghét việc tẩy răng.

— Cô đã bước vào một thế giới mới. Một nền kinh tế toàn cầu và khủng hoảng môi trường, một vị tổng thống mới...

— Mẹ con tôi đã được xem lễ nhậm chức trên ti-vi. – Mẹ nói.

— Tốt quá! Nhưng đã có biết bao điều thay đổi.

— Chẳng có gì là có vẻ hoàn toàn thay đổi. Nhưng thật ra thì tôi cũng chưa đi đâu ngoại trừ đến gặp nha sĩ. – Mẹ nhún vai.

Bà đó mỉm cười như thể đó là một câu pha trò.

— À, ý của tôi là mọi thứ có vẻ đã khác đi, nhưng đó là vì chính tôi cũng đã đổi khác.

— Mạnh mẽ hơn ở những nơi bị tổn thương phải không?

Tôi xoa tay lên đầu, chỗ vẫn còn đau vì cú va mạnh vào cái bàn.

— Trước đây, tôi bình thường lắm. – Mẹ nhăn mặt. – Thậm chí, bà biết đấy, tôi chẳng phải người ăn chay, cũng chẳng phải kiểu thanh niên nổi loạn.

— Bây giờ thì cô là một người phụ nữ trẻ phi thường với một câu chuyện phi thường, và chúng tôi rất vinh dự rằng chúng ta, tức là chúng tôi... – Bà ta quay sang nhìn vào một trong những người cầm máy. – Quay lại cảnh này nhé.

Rồi bà ta lại quay sang Mẹ và cất cao cái giọng nói đặc biệt:

— Và chúng tôi rất vinh dự khi cô đã chọn chương trình này để kể lại câu chuyện đó. Bây giờ thì cũng chẳng cần phải vận dụng đến thuật ngữ, xem nào, hội chứng Stockholm^s, rất nhiều khán giả của chúng tôi đang tò mò, phải, họ lo lắng muốn biết liệu trong một khía cạnh nào đó cô có thấy mình... phụ thuộc về mặt cảm xúc vào cái kẻ đã bắt cóc cô.

— Tôi căm ghét hẳn ta. – Mẹ lắc đầu.

Bà ta gật đầu.

— Tôi đã đập hẳn và hét lên. Có lần tôi đã dùng nắp bồn cầu để phang vào đầu hẳn. Tôi không buồn tắm rửa, và suốt một thời gian dài tôi chẳng thèm nói chuyện.

— Chuyện đó xảy ra trước hay sau vụ bi kịch của lần sinh nở không may đó?

Mẹ đưa hai tay lên che miệng.

Ông Morris xen vào, ông lấy tay gõ lên xấp giấy.

— Điều khoản... cô ấy không muốn đề cập đến chuyện đó.

— Ô, chúng tôi sẽ không đi vào chi tiết đâu. – Bà tóc phồng lên tiếng.
– Và điều cốt yếu là phải thiết lập được bối cảnh.

— Không, thật ra thì điều cốt yếu là phải bám sát hợp đồng. – Ông vắn lại.

Hai bàn tay Mẹ run lên bần bật, Mẹ giấu chúng xuống dưới chân, Mẹ không hề nhìn về phía tôi. Hay Mẹ đã quên mất là tôi đang có mặt ở đây? Tôi nói chuyện với Mẹ ở trong đầu nhưng Mẹ chẳng nghe tôi nói gì.

— Xin cô hãy tin tôi. – Bà ta đang nói chuyện với Mẹ. – Chúng tôi chỉ cố gắng giúp cô kể lại *câu chuyện của mình* cho cả thế giới. – Bà ta nhìn xuống tờ giấy đặt trên đùi. – Vậy là rồi cô có thai lần thứ nhì, trong cái địa ngục mà cho đến lúc đó cô đã gắng gượng trải qua được hai năm tuổi trẻ quý báu của mình. Vậy có khi nào cô cảm thấy mình bị... ép buộc phải sinh ra...

— Thật ra thì tôi cảm thấy mình được cứu. – Mẹ nói chen vào.

— *Được cứu*. Thật là đẹp làm sao.

— Tôi không thể biện hộ cho bất cứ ai khác. – Mẹ mím môi. – Như việc tôi đã từng phá thai năm tôi mười tám tuổi vậy, và tôi không bao giờ hối hận vì chuyện đó.

Người phụ nữ có mái tóc phồng hơi há miệng ra. Bà ta liếc nhanh xuống tờ giấy, xong lại ngước lên nhìn Mẹ lần nữa.

— Vào cái ngày lạnh lẽo tháng Ba năm năm về trước, cô đã một mình sinh được đứa trẻ khỏe mạnh trong những điều kiện như thời Trung cổ. Có phải đó là điều khó khăn nhất mà cô đã từng làm?

— Là điều tốt đẹp nhất. – Mẹ lắc đầu.

— Phải, cả điều đó nữa, tất nhiên rồi. Mọi bà mẹ đều nói...

— Vâng, nhưng với riêng tôi thì, xem nào, Jack là tất cả. Tôi đã hồi sinh, tôi thấy mình có ý nghĩa hơn. Vì vậy mà tôi trở nên lịch sự sau lần ấy.

— Lịch sự? Ý bà muốn nói là với...

— Tôi làm tất cả để giữ cho Jack được an toàn.

— Điều đó có khó khăn không khi, theo cách nói của bà, phải tỏ ra lịch sự?

— Tôi đã tự động làm điều đó, như bà biết đấy, kiểu bà vợ Stepford§.

Bà tóc phồng gật đầu liên tục.

— Bây giờ ta hãy hình dung xem cô đã tự mình nuôi dưỡng đứa bé bằng cách nào, không có sự hướng dẫn từ sách vở hay các nhà tư vấn chuyên nghiệp, cũng không có người thân ở bên cạnh, chắc chắn là khó khăn kinh khủng.

— Tôi nghĩ những gì trẻ con cần là sự hiện diện của người mẹ ngay bên cạnh. – Mẹ nhún vai. – Không, tôi chỉ lo lắng là Jack có thể bị ốm, và cả tôi nữa, thằng bé cũng cần tôi luôn luôn mạnh khỏe. Vì vậy mà tôi nhớ lại những lời khuyên trong Chương trình Giáo dục Sức khỏe như rửa tay, mọi thứ thức ăn luôn được rửa kỹ, nấu chín...

Bà ta gật đầu.

— Cô đã nuôi cháu bé bằng sữa mẹ. Thật tình là điều này có thể làm cho một số khán giả của chúng ta giật mình. Theo như tôi hiểu thì cho đến bây giờ cô hãy còn cho bé bú phải không?

Mẹ phá lên cười.

Bà ta nhìn Mẹ chăm chú.

— Trong toàn bộ câu chuyện thì đó là chi tiết gây sửng sốt phải không?

— Lúc cô và cháu bé còn ở đó, bị giam cầm tuyệt đối... – Bà ta lại nhìn xuống tờ giấy.

— Chẳng một phút giây nào hai mẹ con tôi cảm thấy cô đơn cả. – Mẹ lắc đầu.

— Vâng. Nhưng để nuôi dạy một đứa trẻ thì phải cần đến cả làng, như ở châu Phi người ta thường nói thế...

— Đây là khi bà có một ngôi làng. Nhưng nếu không có thì chỉ cần hai người cũng xong.

— Hai người? Ý cô là cô và hấn...

— Ý tôi là tôi và Jack. – Mặt Mẹ trở nên lạnh tanh.

— À ra vậy.

— Chúng tôi cùng làm.

— Thật cảm động. Không biết tôi có thể hỏi thêm được không. Tôi được biết là cô dạy Jack cầu nguyện Chúa Jesus. Có phải đức tin là điều rất quan trọng đối với cô?

— Đó là... một phần của những gì mà tôi cần phải truyền cho cháu.

— Và tôi cũng hiểu là ti-vi đã giúp cho những ngày buồn chán trôi qua nhanh hơn, phải vậy không?

— Có Jack thì tôi không bao giờ thấy chán nản. – Mẹ trả lời. – Và ngược lại, tôi nghĩ là Jack cũng cảm thấy như thế.

— Tuyệt vời! Nhân tiện, cô vừa đề cập đến điều mà một số chuyên gia gọi là một quyết định kỳ lạ khi dạy Jack rằng thế giới chỉ nằm trong căn phòng mỗi chiều mười một bàn chân, và mọi thứ khác, tất cả những thứ mà bé nhìn thấy trên ti-vi, hay được biết từ vài cuốn sách... chỉ toàn là điều tưởng tượng. Cô có cảm thấy áy náy khi lừa dối con mình không?

Trông Mẹ không có vẻ thân thiện chút nào.

— Thế mọi chuyện sẽ ra sao nếu tôi kể cho con tôi nghe là này con, ngoài kia là cả một thế giới vui vẻ và con không thể có được chút xúu nào của nó cả?

— Tôi đoán là khán giả đã biết được các chi tiết ly kỳ của cuộc giải cứu... – Bà ta liếm môi.

— Đào thoát. – Mẹ đánh chính xong rồi nhoẻn miệng cười với tôi.

Tôi ngạc nhiên quá, tôi cũng toét miệng cười lại nhưng Mẹ đã quay sang hướng khác rồi.

— Đào thoát, phải, và việc bắt giữ kẻ, à, cái người bị cho là đã giam cầm cô. Bây giờ thì sau nhiều năm, cô có cảm thấy người đàn ông đó cũng quan tâm ở một mức độ cơ bản nào đó đến con trai ông ta, dù là dưới một hình thức méo mó không?

— Jack không là con của ai cả, chỉ là con tôi thôi. – Hai mắt Mẹ như hẹp lại.

— Đúng vậy, trong tình huống cụ thể này, tôi chỉ thắc mắc là, theo quan niệm của cô, những khía cạnh di truyền, mối quan hệ sinh học...

— Không có mối *quan hệ* nào cả! – Mẹ nói qua hai hàm răng nghiến chặt.

— Và có lúc nào khi nhìn ngắm Jack, cô cảm thấy đau buồn vì nhớ lại nguồn gốc của bé.

— Jack chẳng gọi lên trong tôi điều gì ngoại trừ chính bản thân thằng bé. – Hai mắt Mẹ nhắm chặt hơn.

— Bây giờ, khi cô nghĩ đến kẻ đã giam cầm mình, cô có thấy lòng căm ghét đã nguôi đi không? – Bà ta đợi một lúc. – Một khi cô đối mặt với hắn ta ở tòa án, cô có nghĩ là mình có thể sẽ tha thứ cho hắn không?

Môi Mẹ mím lại. – Điều này ... không phải ưu tiên của tôi. Tôi nghĩ đến hắn ta càng ít càng tốt.

— Cô có nhận ra là mình đang trở thành một người dẫn đường không?

— Một... xin lỗi, tôi chưa hiểu?

— Một người đem lại hy vọng. – Bà ta vừa nói vừa mỉm cười. – Ngay khi chúng tôi vừa thông báo sẽ thực hiện buổi phỏng vấn này thì các khán giả đã bắt đầu gọi điện, gửi email, tin nhắn... và nói với chúng tôi rằng cô là một thiên thần, là lá bùa may mắn...

Mẹ nhăn mặt.

— Tất cả những gì tôi làm chỉ là đã tồn tại được, và tôi đã làm khá tốt việc nuôi dạy Jack. Tôi nghĩ là đủ tốt.

— Cô thật là khiêm tốn.

— Không phải, thật ra thì bản chất của tôi rất dễ nổi cáu.

Bà tóc phồng nháy mắt hai cái.

— Với tất cả lòng tôn kính, tôi không phải là một vị thánh. – Giọng Mẹ càng lúc càng cao hơn. – Tôi mong rằng mọi người đừng tiếp tục đối xử với mẹ con tôi như những kẻ duy nhất sống sót qua hoạn nạn. Tôi vừa đọc được nhiều chuyện trên Internet mà hẳn là quý vị không thể nào tin nổi.

— Vài trường hợp tương tự như của cô chẳng?

— Phải, nhưng không chỉ có vậy... Ý tôi là khi thức dậy trong cái nhà kho đó, tất nhiên tôi nghĩ là chẳng có ai phải lâm vào hoàn cảnh bi đát như tôi. Nhưng vấn đề là tình trạng nô lệ chẳng phải là một phát kiến mới mẻ gì. Và sự biệt giam nữa, bà có biết rằng chỉ ngay tại Mỹ thôi đã có hơn hai mươi lăm ngàn tù nhân bị giam trong những xà lim cách ly? Một vài người trong số họ đã phải chịu đựng như thế hơn hai mươi năm. – Tay Mẹ đang chỉ về phía bà tóc phồng. – Còn về trẻ em, có những trại mồ côi nơi trẻ sơ sinh bị nhét năm đứa trong cái giường cũi với núm vú

giả dán chặt vào miệng chúng, những đứa trẻ bị cha mình hãm hiếp hàng đêm, còn những trẻ ở trong tù hay bất cứ đâu như thế, chúng phải dẹt thắm cho đến khi mất mù đi...

Sự yên lặng tuyệt đối kéo dài cả phút. Bà tóc phồng nói tiếp:

— Những kinh nghiệm bản thân đã đem lại cho cô sự đồng cảm sâu sắc đối với trẻ em bất hạnh trên toàn thế giới.

— Không chỉ trẻ em, mà tất cả những ai bị giam cầm dưới mọi hình thức. – Mẹ chữa lại.

Bà ta hắng giọng rồi nhìn vào tờ giấy trên đùi:

— Cô dùng động từ ở thì quá khứ, *đã làm khá tốt việc nuôi dạy Jack*, dù tất nhiên là công việc này hãy còn dài lắm. Nhưng giờ thì cô đã nhận được nhiều sự giúp đỡ từ gia đình cũng như nhiều chuyên gia tận tâm.

— Thật ra thì như thế lại trở nên khó khăn hơn. – Mẹ cúi nhìn xuống. – Khi thế giới của chúng tôi chỉ rộng có mười một bước chân thì dễ quản lý hơn. Bây giờ có rất nhiều điều tác động lên Jack. Nhưng tôi ghét cái cách mà các phương tiện truyền thông đại chúng gọi cháu là một người kỳ quặc, một nhà thông thái ngốc nghếch, hoặc là hoang dã, cái từ đó...

— Vâng, đó là một cậu bé rất đặc biệt.

— Nó chỉ trải qua năm năm đầu đời trong một nơi khác lạ, thế thôi. – Mẹ nhún vai.

— Cô không nghĩ là cháu bé đã bị định hình... tổn thương... bởi sự thử thách đó sao?

— Đó không phải là sự thử thách đối với Jack, mà đơn giản là mọi việc vốn diễn ra như thế. Và, vâng, có thể lắm, nhưng ai cũng có thể bị tổn thương bởi điều gì đó mà.

— Có vẻ như bé đang phải bước những bước khổng lồ trên đường tiến đến sự hồi phục. – Bà tóc phồng nói tiếp. – Và cô vừa nói rằng để quản lý Jack hơn khi cả hai mẹ con còn đang bị giam cầm...

— Không, quản lý sự việc.

— Hẳn là cô phải cảm thấy một nhu cầu gần như là bệnh lý – điều này có thể hiểu được – khi đứng giữa bảo vệ con trai mình khỏi tác động của thế giới.

— Phải, việc đó được gọi là bổn phận làm mẹ. – Mẹ hơi càu nhàu.

— Liệu trong đó có chút hàm ý nào rằng cô nuôi tiếc thuở còn bị giam cầm không?

— Bà ta có được phép nêu ra những câu hỏi ngu ngốc như thế không? – Mẹ quay sang ông Morris.

Bà tóc phồng chìa tay ra và một người đặt vào đó chai nước, bà nhấp một ngụm.

Bác sĩ Clay giơ tay lên.

— Nếu tôi được phép nói – tôi nghĩ rằng chúng ta cảm nhận được rằng bệnh nhân của tôi đã đến giới hạn của bà ấy, mà trên thực tế thì đã vượt quá giới hạn đó rồi.

— Nếu cô cần nghỉ một chút, chúng ta có thể tiếp tục công việc thu hình sau ít phút nữa. – Bà ta nói với Mẹ.

— Cứ làm cho xong đi. – Mẹ lắc đầu.

— Vâng, vậy thì... – Bà ta nói, miệng nở một nụ cười rộng ngoác trông giả tạo như nụ cười của rô-bốt. – Có vài điểm tôi muốn quay trở lại, nếu có thể. Khi Jack ra đời... Một số khán giả của chúng tôi đã thắc mắc không biết có một lúc nào đó cô chợt nghĩ...

— Sao, đề một cái gối lên mặt nó chẳng?

Có đúng là ý Mẹ như thế không? Nhưng gối thì phải nằm bên dưới mặt chứ.

Bà ta huơ tay từ bên này sang bên kia.

— Lạy trời đừng để xảy ra chuyện đó! Nhưng có khi nào cô nghĩ đến chuyện nhờ kẻ bắt giam mình đem Jack đi không?

— Đem đi?

— Đem bé đến một bệnh viện chẳng hạn, để bé có thể được ai đó nhận nuôi. Như trường hợp của chính cô, rất sung sướng, tôi nghĩ thế.

Tôi có thể nhìn thấy Mẹ đang nuốt xuống. – Làm sao mà tôi có thể làm như thế được chứ?

— Nhưng như thế Jack sẽ được tự do.

— Được tự do khỏi tôi sao?

— Đó có thể được xem là một sự hy sinh – sự hy sinh tối thượng – nhưng biết đâu Jack sẽ có tuổi thơ bình thường, hạnh phúc trong một gia đình thương yêu bé thì sao.

— Thằng bé đã có tôi. – Mẹ gần từng từ một. – Con tôi đã có một tuổi thơ với tôi bên cạnh, cho dù bà gọi tuổi thơ đó là *bình thường* hay không.

— Nhưng cô biết rõ là Jack thiếu thốn những gì. – Bà ta lại nói. – Mỗi ngày bé lại cần một thế giới rộng lớn hơn, và cái thế giới mà cô có thể cho thằng bé lại càng lúc càng chật chội. Hẳn cô đã cảm thấy dần vật khi nghĩ đến những thứ mà Jack thậm chí còn không biết đến để mà mong muốn. Bận bè, trường lớp, bãi cỏ, hồ bơi, cưỡi ngựa gỗ ở hội chợ...

— Tại sao mọi người đều phải đến hội chợ? – Giọng nói Mẹ khàn đục. – Khi tôi còn nhỏ, tôi ghét hội chợ lắm.

Bà tóc phồng khẽ cười.

Nước mắt chảy tràn xuống mặt Mẹ, Mẹ đưa cả hai tay lên để lau. Tôi nhổm dậy khỏi ghế và chạy về phía Mẹ, có thứ gì đó rơi xuống vỡ tan, tôi đến bên và ôm chầm lấy Mẹ, còn ông Morris đang quát to:

— Không thu hình thằng bé...

SÁNG HÔM SAU khi tôi thức dậy thì hồn vía Mẹ lại đi đâu rồi.

Tôi không ngờ là đã ra Bên ngoài mà vẫn còn những ngày như thế. Tôi lắc tay Mẹ nhưng Mẹ chỉ rên nho nhỏ và vùi đầu dưới gối. Tôi khát quá, tôi bò lại gần và cố bú một chút nhưng Mẹ vẫn không quay lại mà chỉ để mặc tôi. Tôi nằm cuộn mình bên cạnh Mẹ cả hàng trăm giờ.

Tôi không biết nên làm gì bây giờ. Lúc còn ở trong Căn phòng, mỗi khi Mẹ đi vắng như vậy thì tôi có thể tự mình ngồi dậy và làm bữa sáng rồi ngồi xem Ti-vi.

Tôi khịt mũi, trong mũi không còn gì cả, tôi nghĩ là cơn cảm lạnh đã bỏ đi.

Tôi bước lại kéo tấm màn lên một chút. Bên ngoài sáng trưng, vài tia nắng đang nhảy nhót trên cửa kính một chiếc xe hơi. Một con quạ bay ngang qua làm tôi giật mình. Tôi nghĩ chắc Mẹ không thích ánh sáng chói chang trong phòng nên tôi kéo dây khép màn lại. Bụng tôi réo ọc ọc.

Rồi tôi chợt nhớ ra nút báo tin nằm bên cạnh giường. Tôi nhấn vào đó, chẳng có gì xảy ra cả. Nhưng sau một phút thì có tiếng gõ cửa ắc ắc ắc.

Tôi mở hé hé cửa, đó là bà Noreen.

— Chào bé cưng, hôm nay cháu khỏe không?

— Cháu đói quá. Mẹ cháu đi vắng rồi. – Tôi thì thâm.

— Được rồi, ta đi tìm mẹ cháu nhé, được không nào? Bà chắc là mẹ cháu chỉ mới ra ngoài một phút thôi.

— Không phải, Mẹ cháu vẫn ở đây thôi, nhưng không thực sự ở đây.

Nét mặt bà Noreen lộ vẻ bối rối.

— Bà nhìn kìa! – Tôi chỉ về phía cái giường. – Hôm nay là một trong những ngày Mẹ không thức dậy.

Bà Noreen kêu Mẹ bằng một cái tên khác của Mẹ và hỏi Mẹ có ổn không.

— Bà đừng nói chuyện với Mẹ. – Tôi thì thâm.

— Tôi có thể làm gì giúp cô nào? – Bà ấy lại càng gọi Mẹ to hơn.

— Để yên cho tôi ngủ! – Những lần Mẹ đi vắng trước đây tôi có bao giờ nghe Mẹ nói gì đâu, giọng Mẹ nghe như tiếng con yêu quái nào đó.

Bà Noreen bước lại chỗ tủ đầu giường để lấy quần áo cho tôi. Trong phòng tối thế này thật khó mà mặc quần áo được, có lúc tôi xỏ cả hai chân vào trong một ống quần và tôi phải tựa vào người bà Noreen. Khi có chuyện phải đụng vào người khác thì cũng không khó chịu lắm, nhưng lỡ tự nhiên ai đó chạm vào người tôi thì tệ hơn, cứ như bị điện giật ấy.

— Còn giày nữa. – Bà Noreen khẽ nhắc tôi.

Tôi tìm thấy đôi giày và nhét chân vào rồi cài miếng băng dính Velcro lại. Không phải là đôi co giãn mà tôi thích.

— Cháu giỏi lắm! – Bà Noreen đã đứng ở cửa và đưa tay vẫy tôi đi cùng. Tôi cột lại cái đuôi ngựa đang xổ tung rồi tìm bạn Răng cùng với viên đá và quả thích xoay cửa tôi rồi cho tất cả vào túi áo.

— Hẳn là mẹ cháu mệt lắm người sau buổi phỏng vấn đó. – Bà Noreen giải thích khi chúng tôi đã ra đến hành lang. – Bác cháu đang ở quấy tiếp tân và đã đợi hai mẹ con cháu nửa giờ rồi.

Ôi, chuyến phiêu lưu! Nhưng mà chúng tôi không thể đi với Bác được vì Mẹ đã đi vắng rồi.

Bác sĩ Clay đang đứng ở cầu thang, ông nói chuyện với bà Noreen. Tôi bám vào tay vịn cầu thang bằng cả hai tay, tôi đặt một chân xuống rồi đến chân kia, hai bàn tay tôi trượt xuống theo, tôi không bị ngã, chỉ có một thoáng cảm thấy sắp ngã nhưng tôi đã đứng xuống bậc thang kế tiếp được rồi.

— Bà Noreen ơi!

— Đợi bà tí tí.

— Không, bà xem, cháu đang bước xuống cầu thang này.

— Cháu phải cẩn thận đấy nhé! – Bà ấy toét miệng cười với tôi.

— Đập tay với chú nào! – Bác sĩ Clay kêu lên.

Tôi buông một tay khỏi tay vịn để đập tay với bác sĩ Clay.

— Sao, cháu vẫn còn muốn đi xem mấy con khủng long chứ?

— Không có Mẹ đi cùng sao?

Bác sĩ Clay gật đầu.

— Bác trai và bác gái lúc nào cũng ở bên cạnh, cháu sẽ tuyệt đối an toàn. Hay cháu muốn để sang hôm khác?

Thế cũng được, à mà không, nếu để sang hôm khác thì mấy con khủng long có thể sẽ bỏ đi mất.

— Cháu xin đi hôm nay ạ.

— Cậu bé ngoan. – Bà Noreen nói – Vậy thì mẹ cháu sẽ ngủ được một giấc ngon lành và khi cháu trở về cháu có thể kể cho mẹ nghe đủ thứ chuyện về bọn khủng long.

— Chào anh bạn nhỏ. – Đây là Bác Paul, tôi không biết là Bác cũng được phép đi vào phòng ăn. Tôi đoán *anh bạn nhỏ* là từ mà đàn ông dùng để gọi thay cho *bé cưng*.

Tôi ăn sáng, Bác Paul ngồi sát bên cạnh, thật là lạ. Bác nói chuyện vào cái điện thoại bé xíu của mình, Bác nói Bác gái Deana đang ở đâu bên kia. Đầu bên kia là người vô hình. Nước ép hôm nay rất ngon, không có mấy thứ gì gì đó, bà Noreen bảo là nhà bếp đã được yêu cầu làm riêng món đó cho tôi.

— Cháu đã sẵn sàng cho chuyến ra ngoài lần đầu tiên chưa? – Bác Paul hỏi.

— Cháu đã ở Bên ngoài được sáu ngày rồi. – Tôi trả lời Bác. – Cháu đã đi hóng gió được ba lần, cháu đã nhìn thấy kiến và trực thăng và nha sĩ...

— Tuyệt cú mèo!

Sau khi ăn xong món bánh nướng xốp, tôi mặc áo khoác và đội mũ, thoa kem chống nắng và đeo kính mát vào. Bà Noreen cho tôi một cái túi giấy màu nâu để phòng trường hợp tôi không thở được.

— Dù sao thì... – Bác Paul nói khi chúng tôi bước qua cửa xoay – Có lẽ hôm nay mẹ cháu không đi với bác cháu mình thì hay hơn vì sau khi

xuất hiện trên ti-vi tối qua, mọi người đều đã biết mặt mẹ cháu.

— Mọi người trên khắp thế giới hả Bác?

— Gần như thế. – Bác Paul đáp.

Lúc ở bãi đậu xe, Bác chìa bàn tay ra cho tôi ý như bảo tôi nắm lấy. Xong rồi Bác lại buông tay xuống.

Có cái gì đó rơi lên mặt tôi, tôi la thất thanh.

— Chỉ là vài hạt mưa thôi mà. – Bác Paul nói.

Tôi ngước lên nhìn bầu trời, toàn một màu xám xịt.

— Nó sắp rơi xuống mình hả Bác?

— Không sao đâu, Jack.

Tôi muốn quay về Căn phòng Số Bảy với Mẹ dù lúc này Mẹ vẫn còn đi vắng.

— Mình tới rồi...

Đó là một chiếc xe bảy chỗ màu xanh lá, Bác gái Deana đang ngồi ở ghế có bánh lái. Bác vẫy tay với tôi qua cửa kính. Tôi nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ hơn ở giữa xe. Cửa xe không mở ra mà nó trượt đi một chút và tôi chui vào.

— À, đây rồi! – Bác gái Deana nói. – Bronwyn, chào em họ Jack đi cực cưng!

Đó là một bé gái to bằng tôi, nó cũng có thật nhiều bím tóc giống Bác Deana nhưng ở đầu mỗi bím lại gắn thêm những hạt lấp lánh, lại có một con voi bằng lông và nhiều hạt ngũ cốc đựng trong một cái bình với nắp hình con ếch.

— Chào Jack! – Nó nói bằng chất giọng the thé.

Bên cạnh ghế của Bronwyn là một cái ghế nệm nâng cao dành cho tôi. Bác Paul dạy tôi cách cài khóa. Đến lần thứ ba thì tôi đã tự mình làm được, Bác Deana vỗ tay, Bronwyn cũng vỗ theo. Rồi Bác Paul đẩy cho cửa trượt đóng lại làm phát ra một tiếng *sầm* thật to. Tôi nhảy thót lên, tôi muốn có Mẹ ở bên cạnh quá, tôi tưởng đầu mình sắp khóc òa lên nhưng may mà kìm lại được.

Bronwyn cứ luôn miệng nói *Chào Jack, chào Jack*. Nó không nói được đầy đủ mà chỉ kêu *Ba ba hát, chó đẹp* với lại *má mi thêm bánh quy, ăm Ơn, ăm Ơn* tức là *cám Ơn*. *Ba ba* tức là Bác Paul, còn *má mi* là Bác gái Deana, nhưng đó chỉ là những cái tên mà chỉ có Bronwyn mới gọi như thế, cũng như ngoài tôi ra thì không ai được gọi Mẹ là *Mẹ* cả.

Tôi đang *lo-cảm* nhưng hơi nhiều can đảm hơn là lo lắng vì lần này không đến nỗi ghê rợn như lúc tôi giả vờ nằm chết trong chũm Thảm. Cứ mỗi lần có một chiếc xe khác tiến lại gần thì tôi lại tự nhủ trong đầu là chiếc xe đó phải chạy phía bên phần đường của nó, nếu không thì cô sĩ quan Oh sẽ bắt nó bỏ tù cho ở chung với chiếc xe tải màu nâu. Hình ảnh hiện lên trên kính xe trông giống như trên Ti-vi tuy mờ hơn. Tôi nhìn thấy mấy chiếc ô tô đang đậu, một xe trộn bê-tông, một chiếc mô tô và một cái xe có gắn rơ-móc với một-hai-ba-bốn-năm chiếc ô tô nằm trên đó, đó là con số ưa thích nhất của tôi.

Trong một khoảng sân trước có đứa bé đang đẩy chiếc xe cút kít, trên đó lại có một đứa con nít khác, trông thật buồn cười. Một con chó chạy băng ngang đường với một người ở đầu kia sợi dây, tôi nghĩ là nó bị trói thật chứ không phải như những đứa trẻ chỉ vịn tay vào sợi dây như lần tôi thấy ở vườn trẻ. Đèn giao thông chuyển sang màu xanh và một người phụ nữ chống nạng đang cà nhắc nhảy qua đường và một con chim

khổng lồ đậu trên thùng rác, Bác gái Deana bảo đó là một con mòng biển, loài chim ăn bất cứ thứ gì và ăn tất cả mọi thứ.

— Chúng là những động vật ăn tạp. – Tôi nói với Bác gái.

—Ồ, cháu tôi, cháu biết những từ ngữ vĩ đại quá đấy.

Chúng tôi quay lại nơi có nhiều cây cối. Tôi hỏi.

— Có phải mình trở về Trung tâm y tế không ạ?

—Ồ, không đâu, chúng ta chỉ ghé khu mua sắm một lát để chọn quà cho bữa tiệc sinh nhật Bronwyn sắp đi dự chiều nay thôi.

Khu mua sắm nghĩa là những cửa tiệm giống chỗ Lão Nick thường mua hàng tạp hóa cho chúng tôi, nhưng lúc này thì chuyện đó chấm dứt rồi.

Chỉ có Bác Paul đi vào cửa hàng, nhưng Bác bảo là Bác không biết chọn mua thứ gì, thế là Bác gái Deana phải đi thay, nhưng rồi Bronwyn bắt đầu reo lên *Con với má mi, con với má mi*. Thế nghĩa là Bác Deana sẽ kéo Bronwyn ngồi trong chiếc xe đẩy màu đỏ, còn Bác Paul và tôi sẽ ngồi đợi trong xe.

Tôi nhìn ngắm chiếc xe đẩy màu đỏ.

— Cho cháu ngồi thử được không ạ?

— Để lát nữa khi đến Viện bảo tàng nhé. – Bác gái Deana bảo tôi.

— Nghe này, anh cần đi vệ sinh lắm lắm rồi. – Bác Paul nói. – Nếu như tất cả cùng vào thì có lẽ sẽ nhanh hơn.

— Em không chắc...

— Ngày trong tuần, chắc không quá đông đâu.

Bác gái Deana nhìn tôi, vẻ không vui.

— Jack này, cháu có muốn ngồi xe đẩy đi vào trong cửa tiệm không, nhưng chỉ hai phút thôi nhé?

— Ôi tuyệt!

Tôi ngồi sau để giữ cho Bronwyn khỏi bị ngã ra ngoài vì tôi là người em họ mạnh mẽ của nó, *giống như Thánh John Tẩy giã vậy*, tôi nói với Bronwyn nhưng nó chẳng thèm nghe gì cả. Khi chúng tôi đến chỗ mấy cánh cửa thì chúng phát ra một tiếng *kịch* và tự tách ra. Suýt nữa tôi ngã nhào ra khỏi chiếc xe đẩy nhưng Bác Paul bảo đó chỉ là mấy cái máy tính bé xiu gửi tin nhắn cho nhau, đừng lo.

Nơi này sáng choang và rộng mênh mông. Tôi không ngờ là bên trong lại có thể to rộng được như bên ngoài, thậm chí có cả cây cối nữa. Tôi nghe thấy tiếng nhạc nhưng không nhìn thấy các nhạc công cùng với nhạc cụ đâu hết. Điều ngạc nhiên nhất là có cả một cái túi của Dora, tôi chạy xuống xe đẩy để sờ vào mặt bạn ấy, Dora mỉm cười và nhẩy múa trước mặt tôi.

— Dora! – Tôi thì thầm với bạn ấy.

— Ô, phải rồi. – Bác Paul nói. – Trước đây Bronwyn cũng mê mê Dora nhưng bây giờ thì nó chuyển sang Hannah Montana rồi.

— Hannah Montana. – Bronwyn bật lên hát. – Hannah Montana.

Cái túi của Dora có dây đeo, nhìn nó giống như bạn Ba-lô nhưng thay vì mặt của Ba-lô trên đó thì lại là hình Dora. Nó cũng có một sợi dây quai nữa. Tôi thử kéo dựng nó lên, tôi sợ là mình sẽ làm rách nó, vậy mà nó lại lăn đi, hóa ra đó vừa là một cái túi có gắn bánh xe vừa là một cái túi đeo lưng, thật kỳ diệu.

— Cháu thích nó chứ? – Bác gái Deana hỏi tôi. – Cháu có muốn để đồ đạc của mình vào trong đó không?

— Có lẽ nên lấy cái nào đừng có màu hồng. – Bác Paul bảo Bác gái. – Cái này thì sao hả Jack, cháu thấy nó ngon lành không nào? – Bác chìa ra một cái túi có hình Người Nhện.

Tôi tặng Dora một cái hôn vĩ đại. Tôi nghĩ là bạn ấy đang thì thầm “*hola*§, Jack”.

Bác Deana cố gắng lấy cái túi Dora lại nhưng tôi không cho.

— Không sao đâu, bác chỉ phải trả tiền cho bà kia thôi, chỉ hai giây sau là cháu sẽ nhận lại nó mà...

Không phải hai giây, mà đến ba mươi bảy giây.

— Nhà vệ sinh kia rồi. – Bác Paul nói xong rồi chạy biến đi.

Bà bán hàng gói cái túi vào trong tờ giấy nên tôi không thể nhìn thấy Dora nữa, xong bà ta còn đặt nó vào một cái hộp bằng bìa cứng rồi Bác gái Deana trao nó cho tôi, cái hộp đu đưa trên những sợi dây. Tôi kéo Dora ra và xỏ hai tay vào dây quai rồi đeo vào lưng. Tôi đang thật sự được đeo Dora trên người.

— Cháu nói gì nào? – Bác Deana nhắc.

Tôi không biết mình nên nói gì.

— Bronwyn, túi đẹp! – Bronwyn kêu lên, nó đang nằm và lắc một cái túi có gắn kim tuyến với mấy trái tim treo trên sợi dây.

— Được rồi, cưng, con đã có cả đồng túi đẹp ở nhà rồi mà. – Bác lấy cái túi sáng lấp lánh ra và Bronwyn khóc thét lên. Một trong mấy trái tim rụng ra và rơi xuống sàn nhà.

— Đây, liệu mình có thể đi được quá hai chục bước trước khi con bé bắt đầu mè nheo không đấy? – Có tiếng Bác Paul, Bác đã quay trở lại.

— Nếu lúc này mà anh đứng đây thì chắc là anh đã đổ cho nó quên cái túi được rồi. – Bác gái Deana bảo Bác trai.

— Bronwyn, túi đẹeeep!

— Đi nào! – Bác gái Deana nhấc nó lên cho vào trong xe đẩy.

Tôi nhặt trái tim lên và cho vào trong túi áo cùng với những món đồ quý giá khác của tôi rồi bước đi bên cạnh.

Chợt tôi đổi ý, tôi cho hết kho báu của mình vào trong cái túi Dora, để trong ngăn có dây kéo nhỏ ở đằng trước. Đôi giày siết vào chân đau quá nên tôi cởi ra.

— Jack! – Đó là tiếng Bác Paul kêu tôi.

— Đã dặn là đừng có gọi to tên thằng bé, anh không nhớ sao? – Bác gái Deana trách.

— Ừ nhỉ.

Tôi nhìn thấy một quả táo khổng lồ làm bằng gỗ.

— Cháu thích cái đó.

— Trông điên chưa? – Giọng Bác Paul nói. – Mình mua cái trống đó cho Shirelle nhé?

Bác gái nháy mắt. – Cái món ầm ỉ đó. Đừng có mà chạm vào!

— Cháu có thể có quả táo đó được không ạ, cảm ơn Bác? – Tôi hỏi.

— Bác nghĩ là nó không để vừa vào trong cái túi của cháu đâu. – Bác Paul đáp rồi cười toe.

Tiếp theo, tôi lại nhìn thấy một thứ gì đó có màu vừa bạc lại vừa xanh dương, giống như một cái tên lửa. – Cháu thích cái đó, xin cảm ơn!

— Đó là một cái ấm đựng cà phê mà. – Bác gái Deana bảo tôi và đặt nó trở lại lên kệ. – Hai bác đã mua cho cháu một cái túi rồi, hôm nay chỉ thế thôi nhé! Bây giờ tìm mua một món quà sinh nhật cho bạn của Bronwyn, sau đó chúng ta sẽ ra khỏi đây.

— Xin lỗi, đây có phải là giày của con gái lớn ông bà không? – Một người phụ nữ già đang cầm hai chiếc giày của tôi hỏi.

Bác Deana chăm chú nhìn bà.

— Jack, bạn nhỏ, chuyện gì thế này? – Bác Paul hỏi, tay chỉ vào hai chân tôi chỉ còn mang đôi vớ.

— Cảm ơn bà rất nhiều! – Bác Deana nói, cầm lấy đôi giày từ tay bà và quỳ gối xuống. Bác nhét chân tôi vào chiếc giày bên phải rồi đến chiếc bên trái. – Anh cứ gọi tên cháu nó hoài. – Bác gái nhắc khẽ Bác trai qua kẽ răng.

Tôi tự hỏi có gì sai khi Bác trai gọi tên tôi ra.

— Xin lỗi, xin lỗi. – Bác Paul nói.

— Tại sao bà ấy lại nói là con gái lớn? – Tôi hỏi.

— À, tại vì cháu để tóc dài và lại đeo cái túi có hình Dora. – Bác Deana giải thích.

— Có phải bà ấy là người xấu không hả Bác?

Bà cụ đó biến mất.

— Không phải thế đâu!

— Nhưng nếu như bà ấy biết được cháu đúng là *Jack* đó, bà ấy có thể sẽ chụp hình cháu bằng điện thoại hay bằng cái gì đó. – Bác Paul giải thích. – Và mẹ cháu sẽ giết hai bác mất.

— Tại sao Mẹ lại... – Ngực tôi đập *thình thịch*.

— Ý bác là... à rất tiếc...

— Mẹ cháu sẽ nổi giận, ý bác trai là thế. – Bác Deana trả lời thay.

Tôi nghĩ đến Mẹ đang nằm trong bóng tối, và *đi vắng*.

— Cháu không thích Mẹ cháu giận.

— Tất nhiên là không rồi.

— Bây giờ Bác có thể đưa cháu trở lại Trung tâm y tế được không ạ?

— Sẽ sớm thôi.

— Ngay bây giờ cơ.

— Cháu không muốn đi thăm Viện Bảo tàng nữa sao? Mình sẽ vào đó chỉ một phút thôi. Mình tới chỗ Webkinz đi anh. – Bác Deana nói với Bác Paul. – Chỗ đó khá an toàn, em nghĩ là qua khỏi khu ẩm thực thì sẽ đến một tiệm bán đồ chơi...

Tôi cứ luôn tay đẩy cho cái túi lăn đi, đôi giày của tôi cài chặt quá. Vì Bronwyn đã đói bụng nên chúng tôi được ăn bắp rang. Đây là món ăn cứng và giòn nhất mà từ trước đến giờ tôi từng ăn, nó bám dính vào cổ họng và làm cho tôi ho. Bác Paul mua cà phê sữa cho Bác và Bác gái Deana trong một tiệm bán cà phê. Khi mấy hạt bắp rang rơi khỏi túi, Bác Deana bảo cứ để chúng nằm đó đừng nhặt lên vì chúng tôi đã ăn nhiều rồi, vả lại không ai biết trên sàn nhà còn có thứ gì khác. Tôi làm mọi thứ rối tinh cả lên, chắc là Mẹ sẽ nổi giận lắm đây. Bác Deana đưa cho tôi một cái khăn ướt để lau cho tay khỏi dính, tôi đặt nó vào trong túi Dora. Ở đây sáng quá và tôi nghĩ là bọn tôi sắp sửa bị lạc, tôi ước gì lúc này mình đang ở trong Căn phòng Số Bảy.

Tôi muốn đi tè, Bác Paul bế tôi vào trong một nhà vệ sinh có những cái bồn nhẹ treo trên tường trông rất buồn cười. Bác chỉ tay về phía chúng.

— Tè đi cháu.

— Bồn cầu ở đâu hả Bác?

— Đây là những bồn cầu đặc biệt dành cho đàn ông chúng mình.

Tôi lắc đầu và đi trở ra.

Bác Deana bảo rằng tôi có thể đi tè cùng với Bác và Bronwyn, Bác để cho tôi tùy ý muốn chọn cái nào cũng được.

— Giỏi lắm, Jack, chẳng làm bẩn nước chút nào.

Tại sao tôi lại làm bẩn nước nhỉ?

Khi bác kéo quần lót của Bronwyn xuống tôi thấy chỗ đó của nó không giống con chim mà cũng không giống của Mẹ, nó chỉ hơi dày lên một chút xíu, xếp lại ở giữa và không có lông. Tôi đặt ngón tay lên đó và ấn nhẹ, nó hơi mềm mềm.

Bác Deana đánh vào tay tôi.

Tôi không sao nhịn được, bật òa lên khóc.

— Nín nào Jack! Bác có... tay cháu có đau lắm không?

Máu chảy ra đầm đìa ở chỗ cổ tay tôi.

— Bác xin lỗi! – Bác Deana nói. – Chắc là cái nhẫn đập vào tay cháu.
– Bác nhìn chăm chú cái nhẫn trên tay có ánh vàng. – Nhưng nghe bác nói này, chúng ta không được sờ vào chỗ kín của người khác, như thế xấu lắm, hiểu không?

Tôi không biết chỗ kín là cái gì.

— Xong chưa hả Bronwyn? Để má mi lau cho nào.

Bác chùi cái chỗ đó của Bronwyn cũng giống như tôi đụng vào lúc này, nhưng sau đó Bác không đánh vào tay Bác.

Lúc rửa tay, tay tôi bị đau và máu chảy nhiều hơn. Bác Deana lục lọi khắp trong túi xách để tìm một miếng băng dán vết thương. Bác xếp mấy miếng giấy vệ sinh màu nâu thành một xấp và bảo tôi chặn lên chỗ bị trầy.

— Có Ổn không các quý vị? – Từ bên ngoài Bác Paul hỏi vọng vào.

— Đừng hỏi! – Bác Deana nói. – Mình ra khỏi đây thôi.

— Thế còn món quà cho Shirelle thì sao?

— Mình có thể gói vài thứ gì đó trông hãy còn mới mới của Bronwyn cũng được.

— Không được lấy thứ gì của con! – Bronwyn hét lên.

Hai người đang bàn bạc. Tôi muốn được nằm ngủ trên giường với Mẹ trong bóng tối và ôm lấy người Mẹ mềm mại chứ không phải nghe cái loại nhạc vô hình này với những con người to bự có bộ mặt đỏ bừng đang bước qua cùng mấy cô gái cười cười nói nói móc tay vào nhau, có mấy chỗ trên người họ lộ ra ngoài quần áo. Tôi ép vào chỗ bị thương để máu ngừng chảy. Tôi nhắm mắt lại bước đi, rồi tôi va phải một chậu cây, thật ra nó không phải là cái cây thật sự như cô Cây trước khi cô bị chết, mà chỉ là một cái cây bằng nhựa.

Rồi tôi nhìn thấy ai đó đang mỉm cười với mình – ôi, đó là Dylan! Tôi chạy đến và ôm chầm lấy anh.

— Một cuốn sách! – Bác Deana kêu lên. – Tuyệt quá, đợi em hai giây nhé.

— Đó là *Dylan kẻ đào vàng*, anh ấy là bạn của cháu hồi còn ở trong Căn phòng. – Tôi kể cho Bác Paul nghe.

Đâaaaaay Dylan, kẻ đào vàng ưỡng chãi!

Đã đào lên từng bãi quặng chất đầy.

Cánh tay dài vẫn thọc sâu vào lòng đất...

— Ngon lành quá hả, bạn nhỏ? Bây giờ thì cháu có thể xem anh ấy trở về đâu chứ?

Tôi vuốt ve vầng trán Dylan, nó nhẩn thín và bóng láng, làm sao mà anh ấy lại đến nằm trong gian hàng này được nhỉ?

— Cẩn thận đừng để dây máu lên đấy nhé! – Bác Paul đặt một mảnh giấy mềm lên tay tôi, mẫu giấy màu nâu hần là đã rơi đâu mất rồi. – Sao cháu không chọn một quyển sách khác, cuốn nào mà cháu chưa đọc ấy?

— Má mi, má mi! – Bronwyn đang cố gỡ một món đồ trang sức ra khỏi bìa một cuốn sách.

— Anh ra trả tiền nhé! – Bác Deana nhét một cuốn sách vào tay Bác Paul, rồi Bác chạy đến chỗ Bronwyn.

Tôi mở túi Dora ra, cho Dylan vào và kéo khóa lại cho anh được an toàn.

Khi Bác Deana và Bronwyn quay trở lại, chúng tôi bước lại gần vòi phun nước để nghe tiếng nước phun nhưng không bị ướt mình. Bronwyn cứ kêu lên *tiền, tiền*, thế là Bác Deana đưa cho nó một đồng xu và Bronwyn ném ngay xuống nước.

— Cháu có muốn một đồng không nào? – Bác Deana hỏi tôi.

Đó hẳn là một cái thùng rác đặc biệt dành cho những đồng tiền quá dơ bẩn. Tôi cầm lấy một đồng và ném nó xuống nước rồi lấy ra một cái khăn ẩm để lau mấy ngón tay.

— Cháu có cầu mong điều gì không?

— Để làm gì ạ? – Tôi chưa bao giờ cầu xin gì với một cái thùng rác.

— Bất cứ thứ gì mà cháu thích nhất trong thế giới này. – Bác Deana đáp.

Điều tôi thích nhất là được ở trong Căn phòng, nhưng tôi không nghĩ là nó nằm trong thế giới này.

Một người đàn ông đang nói gì với Bác Paul, ông ta chỉ tay vào cái túi Dora tôi đang đeo.

Bác Paul bước đến và mở túi rồi lấy cuốn Dylan ra.

— Ái da, bạn nhỏ ơi!

— Tôi thành thật xin lỗi. – Bác Deana nói.

— Nó đã có một bản ở nhà, ông hiểu cho. – Bác Paul giải thích. – Và nó nghĩ rằng cuốn sách này là của nó.

Bác đưa cuốn Dylan cho người đàn ông.

Tôi chạy đến giật lại, tôi kêu lên.

— Đây Dylan, kẻ đào vàng vững chãi! Đã đào lên từng bãi quặng chất đầy.

— Thằng bé không hiểu đâu. – Bác Paul nói.

— Cánh tay dài vẫn thọc sâu vào lòng đất...

— Jack cưng Ơi, cuốn này là của nhà sách. – Bác Deana giằng cuốn sách khỏi tay tôi.

Tôi giữ thậm chí còn chặt hơn và nhét vào trong áo.

— Cháu đến từ nơi khác. – Tôi nói với ông ta. – Lão Nick đã bắt giam cháu và Mẹ cháu, lúc này thì hẳn ta đang ở trong tù cùng với chiếc xe tải của hẳn và thiên thần sẽ không đập vỡ nhà tù để giải thoát cho hẳn vì hẳn là người xấu. Chúng cháu nổi tiếng lắm và nếu chú chụp hình chúng cháu thì chúng cháu sẽ giết chú đấy.

Người đàn ông chớp mắt.

— À, cuốn sách này giá bao nhiêu nhỉ? – Bác Paul hỏi.

— Tôi cần quét mã vạch đã. – Ông ta đáp.

Bác Paul chìa tay ra, còn tôi nằm lăn xuống sàn nhà ôm chặt lấy Dylan.

— Sao không để tôi đi lấy một cuốn khác cho ông quét nhỉ? – Bác Paul nói và quay trở lại gian hàng.

Bác Deana nhìn quanh và kêu to.

— Bronwyn? Cưng đâu rồi? – Bác chạy ào xuống chỗ vòi phun nước và nhìn khắp dãy. – Bronwyn Ơi?

Thật ra Bronwyn đang đứng sau tấm kính chỗ máy bộ quần áo và thè lưỡi sát vào tấm kính.

— Bronwyn Ơi! – Bác Deana hét lên.

Tôi cũng thè lưỡi ra, Bronwyn phá lên cười sau tấm kính.

TÔI GẮN NHƯ NGỦ GỤC trong chiếc xe tải màu xanh lá nhưng chưa ngủ hẳn.

Bà Noreen bảo rằng cái túi Dora của tôi thật đẹp, quả tim lấp lánh cũng đẹp, còn cuốn *Dylan kẻ đào vàng* thì có vẻ là một cuốn sách hay.

— Những con khủng long thế nào hả cháu?

— Bọn cháu không có thì giờ để đi xem.

— Ô, thật là tiếc quá! – Bà Noreen lấy cho tôi một miếng băng dính để dán vào cổ tay nhưng mặt trên tấm băng này không có hình. – Mẹ cháu ngủ suốt ngày, chắc gặp lại cháu sẽ mừng lắm đấy.

Bà ấy gõ cửa và chúng tôi bước vào Căn phòng Số Bảy.

Tôi cởi giày ra nhưng vẫn để nguyên quần áo chạy ào đến chỗ Mẹ. Người Mẹ mềm mại, ấm áp, tôi nhẹ nhàng rúc vào. Cái gối bốc mùi hôi hám.

— Hẹn gặp lại hai mẹ con cháu vào bữa ăn tối nhé. – Bà Noreen thì thầm và đóng cửa lại.

Cái mùi đó chính là mùi của bãi nôn, tôi nhớ lại từ cuộc Đào thoát Vĩ đại của hai Mẹ con.

— Dậy đi Mẹ! – Tôi nói với Mẹ. – Mẹ nôn lên gối đây này.

Mẹ vẫn không ngồi dậy, thậm chí còn không rên rỉ hay trở mình, vẫn nằm bất động khi tôi kéo Mẹ. Đây là lần Mẹ đi vắng nặng nhất từ trước đến giờ.

— Mẹ, Mẹ ơi, Mẹ!

Mẹ đã biến thành một cái thây ma, tôi nghĩ vậy.

— Bà Noreen ơi! – Tôi hét lên, chạy vội ra cửa. Tôi không muốn quấy rầy người khác nhưng... – Bà Noreen! – Bà ấy đã đi đến cuối hành lang liền quay trở lại. – Mẹ cháu nôn.

— Đừng lo, mọi người sẽ lau chùi ngay thôi. Để bà lấy xe đẩy...

— Không, bà đến ngay đi.

— Được rồi, ổn thôi mà.

Khi bà ấy bật đèn lên và nhìn Mẹ thì bà không còn nói Ổn nữa, bà nhắc điện thoại lên và nói:

— Cấp cứu, phòng số bảy, cấp cứu...

Tôi không hiểu bà ấy đang nói gì. Rồi tôi nhìn thấy lọ thuốc của Mẹ đã mở nắp để trên mặt bàn, trong đó gần như đã trống trơn. Không bao giờ uống nhiều hơn hai viên, đó là quy định, làm sao lọ thuốc đã cạn gần hết rồi, mấy viên thuốc đã chạy đi đâu? Bà Noreen đang ấn vào bên cạnh cổ Mẹ, gọi Mẹ bằng cái tên khác và nói:

— Có nghe tôi nói không? Có nghe tôi nói gì không?

Nhưng tôi nghĩ là Mẹ không nghe được, tôi cũng nghĩ là Mẹ không nhìn thấy gì. Tôi hét lên:

— Ý tưởng tệ quá tệ quá tệ quá.

Hàng đoàn người chạy đến, một người trong số đó kéo tôi ra ngoài hành lang. Tôi lấy hết sức gọi Mẹ thật to nhưng vẫn không đủ lớn để đánh thức Mẹ dậy.

SỐNG

TÔI ĐANG Ở TRONG CĂN NHÀ CÓ CÁI VÔNG. Tôi nhìn qua cửa sổ để tìm nó, nhưng Bà ngoại bảo là nó ở sân sau chứ không phải ở đằng trước, và lại nó cũng chưa được mắc lên vì hôm nay mới là ngày mừng mười tháng Tư thôi. Có nào là những bụi cây và hoa cùng với lễ đường và mặt đường, rồi những sân trước và những căn nhà khác nữa, tôi đếm được mười một căn cả thấy, đó là nơi mà những người hàng xóm sinh sống giống như trong trò chơi *Người hàng xóm ăn xin* của tôi. Tôi mút lưỡi để cảm nhận bạn Răng trong miệng, bạn ấy đang nằm ngay giữa lưỡi tôi. Chiếc ô tô màu trắng ngoài kia đang nằm bất động, nó đã chở tôi từ Trung tâm y tế đến đây dù không có cái ghế nâng. Bác sĩ Clay muốn tôi ở lại để duy trì *sự liên tục* và được *điều trị cách ly*, nhưng Bà ngoại quát lên rằng ông ta không được quyền giữ tôi như tù nhân một khi tôi đã có gia đình. Gia đình của tôi là Bà ngoại, Ông kể, Bronwyn, Bác Paul, Bác Deana và Ông ngoại thật, chỉ có điều Ông cứ run lên khi nhìn thấy tôi. Và Mẹ nữa. Tôi dùng lưỡi rê bạn Răng sang cạnh má.

— Mẹ chết rồi phải không Bà?

— Không, bà đã bảo cháu rồi mà. Chắc chắn là không. – Bà ngoại đang tựa đầu lên khung gỗ viền quanh tấm kính.

Thỉnh thoảng khi người ta nói *chắc chắn* thì nghe lại có vẻ ít chắc chắn.

— Có phải là Bà đang chơi trò giả vờ Mẹ cháu còn sống không? – Tôi hỏi Bà ngoại. – Vì nếu mà Mẹ cháu không còn sống nữa thì cháu cũng không thềm sống đâu.

— Bà không... – Nước mắt chảy ràn rụa khắp mặt Bà. – Chỉ là bà không thể nói cho cháu nghe nhiều hơn những gì bà biết, cưng ạ. Người ta hứa là sẽ gọi điện cập nhật tin tức ngay khi có thể.

— Cập nhật là gì hả Bà?

— Là ngay lúc này đây thì mẹ cháu ra sao.

— Thế Mẹ cháu ra sao rồi?

— Ừm, mẹ cháu không khỏe vì đã uống quá nhiều loại thuốc có hại, như bà đã kể cho cháu nghe đấy, nhưng có lẽ lúc này thì người ta đã bơm hết chúng ra khỏi bao tử, hoặc là đã gần hết.

— Nhưng tại sao Mẹ cháu lại...

— Bởi vì mẹ cháu không khỏe lắm. Ở trong đầu mẹ cháu ấy mà. Người ta đang chăm sóc mẹ cháu. – Bà ngoại nói. – Cháu đừng lo lắng quá.

— Tại sao ạ?

— À, vì như thế cũng chẳng làm gì được cả.

Khuôn mặt Đức Chúa trời lúc này đã đỏ phừng phừng và đang mắc kẹt vào ống khói. Trời đang tối dần. Bận Răng cào vào nướu tôi, bạn ấy quả là cái răng hư hay làm người khác đau.

— Cháu không hề đụng đến món mì dứt lò. – Bà ngoại phàn nàn. – Cháu có muốn uống một ly nước ép hay thứ gì đó không?

Tôi lắc đầu.

— Cháu mệt rồi hả? Chắc là phải mệt thôi, Jack ạ. Có Chúa chứng giám, bà cũng mệt phờ đây. Đi xuống dưới nhà và xem căn phòng còn trống nào.

— Sao nó lại còn trống hả Bà?

— Bởi vì mình không dùng đến nó.

— Tại sao bà có một căn phòng mà lại không dùng đến nó?

— Cháu chẳng bao giờ biết được đến khi nào thì cháu mới cần đến nó. – Bà ngoại nhún vai và đợi tôi lê mông xuống cầu thang vì ở đây không có lan can để vịn. Tôi kéo theo cái túi Dora phía sau *thình thịch bình bịch*. Chúng tôi đi ngang qua căn phòng tên là phòng khách, tôi không hiểu sao Bà ngoại và Ông kể ở trong tất cả các căn phòng, chỉ trừ cái phòng trống đó.

Một tràng tiếng động đáng sợ vang lên, *uuuu uuuu*, tôi bịt hai tai lại.

— Lẽ ra bà phải lo chuyện này trước. – Bà ngoại nói.

Một phút sau bà quay trở lại và dắt tôi vào trong một căn phòng.

— Cháu đã sẵn sàng chưa nào?

— Để làm gì hả Bà?

— Để đi ngủ, cưng à.

— Cháu không ngủ ở đây đâu.

Bà đặt ngón tay xung quanh miệng mình, nơi có những nếp nhăn nhỏ.

— Bà biết là cháu đang nhớ Mẹ lắm, nhưng lúc này thì cháu phải ngủ một mình. Sẽ ổn thôi vì ông kể và bà ngủ ở ngay tầng trên. Cháu không sợ những con quái vật mà, phải không nào?

Còn tùy xem con quái vật đó có thật không và lúc đó tôi đang ở đâu nữa.

— Ừm, phòng cũ của mẹ cháu ở kế bên phòng của ông bà, nhưng ông bà đã biến nó thành chỗ tập thể dục rồi. – Bà ngoại nói. – Bà không chắc là có đủ chỗ cho một cái giường bơm hơi nữa hay không...

Lần này thì tôi đi lên cầu thang bằng hai chân, chỉ việc bám tay vào tường là được, cái túi Dora thì Bà ngoại cầm hộ. Trong phòng có một tấm nệm mềm màu xanh dương với mấy quả tạ và máy tập bụng mà tôi đã thấy trong Ti-vi.

— Lúc trước giường của mẹ cháu đặt ở chỗ này, trước nữa thì là cái nôi lúc mẹ cháu hãy còn nhỏ.

Bà ngoại vừa kể vừa chỉ tay vào một chiếc xe đạp đã bị gắn chặt xuống sàn nhà.

— Cháu biết không, khắp tường dán đầy hình ảnh của các ban nhạc mẹ cháu yêu thích, mẹ cháu đúng là một fan hâm mộ cuồng nhiệt và còn một cái vòng bắt giấc mơ nữa...

— Tại sao nó lại bắt những giấc mơ của Mẹ cháu?

— Ai hả cháu?

— Cái quạt đó.

— Ồ không, đó chỉ là những món đồ trang trí thôi. Khi mang chúng đến Hội từ thiện bà thấy tệ lắm, nhưng một người tư vấn trong nhóm An Ủi Sầu khổ đã khuyên bà làm thế.

Tôi ngáp một cái thật là to, suýt nữa thì bạn Răng văng ra ngoài, may mà tôi đưa tay ra chụp lại kịp lúc.

— Cái gì thế? – Bà ngoại hỏi. – Hạt gì à? Chớ bao giờ ngậm những thứ bé xiu như thế, chẳng lẽ mẹ cháu không...?

Bà ngoại cố cạy mấy ngón tay tôi ra để lấy bạn Răng. Bàn tay tôi đập mạnh vào bụng Bà.

Bà trừng mắt nhìn tôi.

Tôi đặt bạn Răng trở lại chỗ dưới lưỡi rồi cắn chặt hai hàm răng.

— Nói gì với cháu nhỉ, tại sao mình không đặt một cái giường hơi cạnh giường ông bà, tạm trong tối nay thôi, đến khi cháu đã quen với căn nhà nhé?

Tôi kéo cái túi Dora. Căn phòng kế bên là nơi Bà ngoại và Ông kể ngủ. Giường hơi là một cái túi to, cái bơm cứ tuột ra khỏi lỗ và Bà ngoại phải gọi Ông kể sang giúp. Rồi thì nó cũng phồng lên như một quả bóng nhưng có hình chữ nhật. Bà đặt mấy tấm trải lên đó. Không biết *những người* đã bơm bao tử của Mẹ là ai nhỉ? Họ cắm máy bơm vào chỗ nào? Liệu Mẹ có bị nổ tung không?

— Bà hỏi này, bàn chải đánh răng của cháu ở đâu hả Jack?

Tôi tìm thấy nó trong cái túi Dora chứa đựng mọi thứ của tôi. Bà ngoại bảo tôi mặc đồ ngủ, tức pyjama, vào. Bà chỉ tay vào cái giường bơm và nói.

— Nhảy vào nào! – Con người ở Bên ngoài luôn nói *nhảy* hoặc là *vọt* khi họ muốn làm cho câu chuyện có vẻ hài hước. Bà ngoại nghiêng người xuống và dẫu môi ra như muốn hôn, nhưng tôi đã dúm đầu vào bên dưới tấm chăn lông vịt.

— Bà xin lỗi, cháu muốn nghe một câu chuyện không?

— Không ạ.

— Một quá đến không còn hơi sức để nghe kể chuyện đây mà, được rồi, để lúc khác. Ngủ ngon nhé cháu!

Căn phòng trở nên tối om. Tôi ngồi dậy.

— Thế còn mấy con Rệp?

— Mấy tấm trải này sạch lắm.

— Không phải, cháu muốn nói *mấy con Rệp kia!* – Tôi không nhìn thấy Bà ngoại nhưng vẫn nhận ra giọng nói của Bà.

— Jack này, bà đi xuống nhà đây...

— Mấy con Rệp để coi chừng bị cắn đó bà.

— À, phải! – Bà ngoại nói. – *Đêm ơi đêm, hãy ngủ thật êm...* Phải rồi, lúc trước bà cũng hay hát như vậy khi mẹ cháu còn...

— Bà hát hết đi bà.

— *Đêm ơi đêm, hãy ngủ thật êm, đừng cho rệp cắn.*

Có một chút ánh sáng len vào phòng, đó là cánh cửa đang hé mở.

— Bà đi đâu hả Bà?

Tôi có thể nhìn thấy bóng dáng Bà ngoại toàn một màu đen trong khoảng trống của khung cửa.

— Bà chỉ đi xuống nhà thôi mà.

— Cháu đi với! – Tôi lăn ra khỏi cái giường hơi làm nó lắc lư.

— Không, bà sắp sửa xem các chương trình của bà, cái này trẻ con không xem được.

— Lúc này Bà nói là Bà với Ông kể sẽ ngủ ở giường, còn cháu thì nằm trên giường hơi đặt kế bên kia mà.

— Chuyện đó để lát nữa, bây giờ thì ông bà chưa mệt.

— Bà vừa nói là Bà đã mệt rồi mà.

— Đúng là bà mệt mỗi vì... – Giọng Bà ngoại cao lên gần như gắt. – Bà không thấy buồn ngủ, mà chỉ muốn xem ti-vi một lúc và không phải suy nghĩ gì hết.

— Ở đây bà cũng có thể không phải suy nghĩ mà.

— Cháu thử nằm xuống và nhắm hai mắt lại đi.

— Không được, cháu không ngủ một mình được.

— Ôi, ôi, tội nghiệp cháu bé bỏng đáng thương.

Tại sao tôi lại bé bỏng và đáng thương?

Bà cúi xuống bên cạnh cái giường hơi và chạm tay vào mặt tôi.

Tôi tránh đi.

— Bà chỉ muốn giúp cháu nhắm mắt lại ngủ thôi mà.

— Bà nằm trên giường. Cháu nằm trên giường hơi.

— Thôi được, bà sẽ nằm xuống đây nhưng chỉ một phút thôi nhé... – Tôi nghe tiếng Bà thở dài.

Tôi nhìn thấy bóng Bà hiện ra ở phía trên tấm chăn lông vịt. Có cái gì đó rơi xuống đất đánh *thịch* một tiếng, đó là chiếc giày của Bà.

— Cháu có muốn nghe hát ru không? – Bà ngoại thì thầm.

— Là gì hả bà?

— Một bài hát nhé?

Mẹ thường hát cho tôi nghe nhưng lúc này thì chẳng còn bài nào nữa. Mẹ đập đầu tôi vào cái bàn trong Căn phòng Số Bảy. Mẹ uống những

loại thuốc có hại, tôi nghĩ hẳn là Mẹ đã quá mệt mỏi và chán nản không còn muốn vui chơi nữa, chắc là Mẹ đang nôn nóng muốn lên Thiên đường lắm nên Mẹ không còn chờ được nữa. Tại sao Mẹ không đợi tôi nhỉ?

— Cháu đang khóc đấy à?

Tôi không trả lời.

— Ôi, cháu cưng! Nào, dù sao thì ra ngoài vẫn tốt hơn là ở trong đó.

Tôi thèm bú, tôi thèm sữa Mẹ đến không thể nào ngủ được. Tôi mút mút bạn Răng, đó là Mẹ, là một chút của Mẹ, các tế bào của Mẹ đã chuyển sang nâu xỉn, hư hoại và cứng đanh. Bạn Răng đã làm đau Mẹ hay là bạn cũng đã từng bị đau nhưng bây giờ thì đã hết rồi. Ra ngoài có gì tốt hơn ở bên trong? Mẹ cứ nói là chúng tôi sẽ được tự do, nhưng thế này thì chẳng giống tự do chút nào.

Bà ngoại đang hát khe khẽ, tôi biết bài này nhưng nghe có vẻ như không đúng. *Những bánh xe buýt cứ lăn...*

— Không ạ, cảm ơn Bà! – Tôi nói và Bà ngừng hát.

TÔI VÀ MẸ ĐANG Ở NGOÀI BIỂN, tôi bị vướng vào trong đám tóc của Mẹ, chúng quấn chặt khắp người tôi và tôi chìm xuống nước...

Chỉ là một cơn ác mộng thôi mà. Nếu Mẹ ở bên cạnh tôi thế nào Mẹ cũng sẽ nói như vậy nhưng lúc này Mẹ không có ở đây.

Tôi nằm đếm năm ngón tay, năm ngón tay, năm ngón chân, năm ngón chân, tôi làm cho chúng nhúc nhích từng ngón một. Tôi cố gắng nói chuyện trong đầu Mẹ? Mẹ ơi? Mẹ ơi? nhưng không sao nghe được tiếng Mẹ đáp lại.

Khi trời bắt đầu sáng hơn, tôi kéo tấm chăn lông vịt lên để che mặt lại cho tối bớt. Tôi nghĩ chắc là đi vắng cũng có cảm giác giống như vậy.

Có vài người đang bước đến gần và khe khẽ gọi.

— Jack ơi? – Đó là tiếng Bà ngoại đang kể sát tai tôi. Tôi co tròn người lảng ra xa. – Cháu có khỏe không?

Tôi nhớ lại cách trả lời lịch sự.

— Hôm nay cháu không trăm phần trăm, cảm ơn Bà. – Tôi lẩm bẩm vì bạn Răng đang vướng vào lưới.

Khi Bà ngoại đã đi ra, tôi ngồi dậy và đếm lại những món đồ của mình trong túi Dora, quần áo và giày, quả thích xoay và chiếc xe lửa, tấm bảng vuông để viết và con rắn, trái tim sáng lấp lánh và con cá sấu, hòn đá và bầy khỉ, chiếc xe hơi và sáu cuốn sách, quyển thứ sáu chính là cuốn Dylan lấy ở cửa hàng.

Rất nhiều giờ sau đó có tiếng *reng reng* vang lên tức là điện thoại đang reo. Bà ngoại chạy lên.

— Bác sĩ Clay gọi để báo mẹ cháu Ổn rồi[§]. Mừng quá, phải không nào?

Nghe giống như đàn ngựa.

— Còn nữa, bữa điểm tâm hôm nay có món bánh kẹp nhân việt quất đấy nhé.

Tôi vẫn nằm yên bất động như thể tôi là một bộ xương. Cái chăn lông vịt bốc lên mùi bụi bặm.

Kính coong kính coong và Bà ngoại lại bước xuống cầu thang.

Có vài tiếng nói vọng lên từ phía dưới nhà. Tôi đếm lại toàn bộ hết ngón chân rồi sang đến ngón tay, tiếp đến là đếm răng. Lần nào tôi cũng ra được con số đúng nhưng sao tôi vẫn cảm thấy không chắc chắn.

Bà ngoại lại trở lên, hỗn hà hỗn hển báo là Ông ngoại của tôi đến chào tạm biệt.

— Tạm biệt cháu à?

— Chào tất cả chúng ta, ông sắp sửa bay trở về Úc. Dậy nào Jack, cứ nằm cuộn mình trong chăn thế này không tốt đâu.

Tôi không biết điều đó nghĩa là gì.

— Ông không muốn cháu được sinh ra.

— Cái gì?

— Ông nói lẽ ra cháu đừng nên ra đời và Mẹ sẽ không phải trở thành Mẹ.

Bà ngoại không nói gì làm tôi tưởng Bà đã xuống nhà rồi. Tôi thò mặt ra để nhìn. Hóa ra Bà vẫn còn đứng yên đó, hai tay khoanh lại quanh ngực.

— Cháu đừng bao giờ để ý đến chuyện ngu ngốc ấy.

— Chuyện... gì ạ?

— Đi xuống nhà và ăn một cái bánh kẹp nào.

— Cháu không ăn được.

— Nhìn cháu xem. – Bà ngoại nói.

Làm sao tôi tự nhìn mình được?

— Không có mẹ cháu ở đây nhưng cháu vẫn thở, vẫn đi lại, vẫn nói chuyện và ngủ được, phải không? Vì thế nên bà dám chắc là cháu vẫn có thể ăn khi không có mẹ.

Tôi giữ bạn Răng bên trong má cho an toàn. Mãi thật lâu tôi mới đi xuống hết cầu thang.

Trong bếp, Ông ngoại thật có một vệt gì màu tím sậm ở trên miệng. Miếng bánh kẹp của Ông đang nằm trong cả một đĩa đầy xi rô với những miếng màu tím, đó là quả việt quất.

Mấy cái đĩa có màu trắng bình thường, nhưng ly thì hình thù kỳ cục với nhiều góc cạnh. Có một cái tô to đựng xúc xích. Tôi không biết mình đói bụng. Tôi ăn một cái xúc xích và lại lấy thêm hai cái nữa.

Bà ngoại bảo rằng Bà không có món nước ép không gòn gợn, nhưng tôi phải uống một chút gì đó nếu không tôi sẽ bị nghẹn xúc xích mất. Tôi uống một thứ nước sền sệt với đám vi trùng đang trôi xuống cổ họng. Cái tủ lạnh thì thật là vĩ đại và đầy những hộp với chai. Trong tủ chạn có biết bao nhiêu là thức ăn, Bà ngoại phải trèo lên một cái ghế thấp mới nhìn thấy hết tất cả.

Bà nói là giờ tôi nên đi tắm nhưng tôi làm bộ như không nghe thấy gì.

— Ổn là gì hả Ông? – Tôi hỏi Ông ngoại.

— Ổn hả? – Một giọt nước mắt lăn ra từ mắt Ông và Ông lau đi, Ông đặt cả dao và nĩa vào trong đĩa của mình. – Là không khá hơn cũng chẳng tệ hơn, ông đoán thế.

Không khá hơn mà cũng chẳng tệ hơn cái gì mới được chứ?

Bạn Răng cảm thấy vị nước ép trở nên chua lè. Tôi trở lên lầu để đánh một giấc.

— CÙNG À! – Bà ngoại bảo tôi. – Đừng có suốt ngày ngồi giương mắt trước cái hộp đó chứ.

— Gì hả Bà?

Bà tắt Ti-vi.

— Bác sĩ Clay vừa gọi điện trao đổi về các nhu cầu phát triển của cháu, bà phải bảo với ông ta là bà cháu mình đang chơi cờ đam đấy.

Tôi nhắm mắt lại và đưa tay lên dụi. Tại sao Bà ngoại lại nói dối ông ấy?

— Có phải Mẹ đã...?

— Mẹ cháu vẫn ổn định, ông ấy nói thế. Cháu có muốn chơi cờ đam để cho mình làm đúng như sự thật không?

— Mấy quân cờ của Bà là cho người khổng lồ và chúng cứ ngã suốt.

— Bà cứ phải bảo cháu mãi, đó là những quân cờ bình thường, rồi bộ cờ vua và bộ bài cũng thế. – Bà thở dài. – Bộ cờ mini có nam châm mà cháu chơi với mẹ cháu là bộ dùng khi đi du lịch thôi.

Nhưng Mẹ con tôi có đi du lịch bao giờ đâu.

— Mình ra sân chơi nào.

Tôi lắc đầu. Mẹ bảo rằng khi nào được tự do thì hai Mẹ con sẽ đi với nhau.

— Trước đây cháu đã từng đi ra ngoài, biết bao nhiêu lần rồi ấy chứ.

— Đó là khi còn ở Trung tâm.

— Cũng cùng một bầu không khí như thế mà.

— Đi nào, mẹ cháu kể là cháu thích leo trèo lắm.

— Dạ phải, cháu trèo lên trên bà Bàn ăn, lên mấy cái ghế và lên chị Giường cả ngàn lần.

— Đừng leo lên bàn của bà nhé, quý ông!

Ý tôi muốn nói đến hồi còn sống trong Căn phòng cơ.

Bà ngoại cột lại cái đuôi ngựa của tôi cho gọn ghẽ và nhét nó vào trong áo khoác, tôi lại kéo nó trở ra. Bà chẳng nói gì về cái thứ nước nhầy nhớt bôi lên mặt và mũi, có lẽ ở phần này của thế giới thì da không bị cháy nắng chẳng?

— Đeo kính mát vào đi cháu, Ồ, còn phải đi giày cho đằng hoàng nữa chứ, mấy chiếc dép này ra ngoài đi đâu có được.

Khi bước đi hai bàn chân tôi cứ bị ép lại dù tôi đã nới cái móc gài velcro ra rồi. Hễ còn bước đi trên lề đường thì mình còn an toàn, nhưng nếu lỡ đi xuống lòng đường thì chúng ta sẽ chết. Mẹ chưa chết, Bà ngoại nói là Bà sẽ không nói dối tôi. Nhưng Bà đã nói dối bác sĩ Clay về chuyện chơi cờ đam. Lề đường cứ bị dừng lại nên chúng tôi phải băng qua đường, chúng tôi vẫn an toàn nếu còn nắm tay nhau. Tôi không thích động chạm, nhưng Bà ngoại bảo thế là không hay. Không khí cứ thổi vào mặt tôi, còn mặt trời thì thật chói chang ở quanh rìa mắt kính. Tôi nhìn thấy một thứ màu hồng, đó là sợi dây thun cột tóc và một cái nắp chai với lại một cái bánh xe không phải rơi ra từ một chiếc xe hơi thật mà từ một chiếc xe đồ chơi, tôi còn thấy một cái túi đựng hạt khô nhưng hạt thì đã đi đâu mất, lại có một cái hộp đựng nước ép mà tôi còn nghe thấy tiếng nước kêu xóc xách ở bên trong và một bãi phân màu vàng. Bà ngoại nói đó không phải là phân người mà là của một con chó kinh tởm nào đó. Bà giật mạnh áo khoác của tôi và bảo tránh xa chỗ đó ra. Bà còn nói lẽ ra

chỗ này không được có rác rưởi như thế, đám lá rụng thì chấp nhận được vì cây cối đâu thể nào tự ngăn mình rụng lá. Bên Pháp người ta để cho chó ị khắp nơi, đến một lúc nào đó tôi có thể sang bên đó.

— Để xem phân hủ Bà?

— Ô, không! – Bà ngoại trả lời. – Để xem tháp Eiffel. Đợi đến khi nào cháu đi cầu thang thành thực đã.

— Nước Pháp có ở Bên ngoài không hủ Bà?

Bà nhìn tôi lạ lẫm.

— Cũng nằm trong thế giới này luôn phải không Bà?

— Mọi nơi đều nằm trong thế giới này. Mình đến rồi đây!

Tôi không thể đi vào sân chơi vì ở đó có những đứa trẻ không phải là bạn tôi.

Bà ngoại đảo mắt nhìn quanh.

— Cháu chỉ việc chơi bên cạnh, như mọi đứa trẻ khác là được.

Tôi có thể nhìn xuyên qua các mắt lưới hàng rào hình thoi. Nó hẳn là giống như cái hàng rào bí mật chôn trong tường, dưới chú Sàn nhà mà Mẹ đã không thể đào xuyên qua được; nhưng rồi chúng tôi cũng đã thoát ra ngoài, tôi đã cứu Mẹ, để rồi Mẹ lại không còn muốn sống nữa. Có một đứa con gái to con đang treo mình lộn ngược trên một cái đu. Hai đứa con trai thì đang ngồi trên một thứ mà tôi đã quên mất tên, nó cứ lên rồi lại xuống, chúng đang đập mạnh tay vào cái đó rồi phá lên cười và ngã nhào ra – chắc là cố ý, tôi đoán vậy. Tôi đếm số răng của mình đến hai mươi rồi lại đếm lần nữa. Trên mấy ngón tay tôi có những vết hằn trắng vì nắm chặt vào hàng rào. Tôi nhìn một người phụ nữ bế một em bé đến bên cái máy trò để nó bò trong cái ống, bà ta thì nhìn mặt với nó qua

mấy cái lỗ ở bên hông ống và giả vờ như không biết nó đang ở đâu. Tôi cũng quan sát đứa con gái to con nhưng con bé này chỉ chơi với mỗi cái đu, thỉnh thoảng thì tóc nó gần quét sát bùn đất bên dưới, có lúc thì thẳng đứng lên trời. Hai thằng con trai thì rượt đuổi và dùng tay giả làm súng bắn vào nhau, một đứa ngã xuống và khóc ầm lên. Nó chạy ào ra khỏi cổng và chui vào trong một căn nhà, Bà ngoại bảo hẳn là nó sống ở đó. Làm sao Bà biết được nhỉ?

— Sao cháu không đến chơi với mấy đứa con trai kia đi? – Bà thì thầm.

Nói rồi Bà kêu to, “Đây này”, làm thằng nhóc ngẩng lên nhìn hai bà cháu chúng tôi, tôi chui vào một bụi cây, gai của nó đâm vào đầu tôi.

Sau một lúc thì Bà nói là trời xem vậy mà hơi lạnh, có lẽ chúng tôi nên quay về nhà để ăn trưa.

Chúng tôi đi cả trăm giờ và hai chân tôi sắp gãy rời ra.

— Có thể là lần tới cháu sẽ thích hơn. – Bà ngoại nói.

— Cũng vui đấy chứ!

— Đó là cách mẹ cháu thường nói khi muốn biểu lộ ra là mình không thích thứ gì đó phải không nào? – Bà hơi mỉm cười. – Chính bà đã dạy mẹ cháu thế đấy.

— Bây giờ thì mẹ cháu đang chết dần phải không ạ?

— Không đâu! – Bà gần như quát lên. – Có chuyện gì thì ông Leo đã gọi điện báo cho mình biết rồi.

Leo là Ông kế, mấy cái tên này cứ làm tôi rối tung cả lên. Tôi chỉ muốn mình có một tên Jack duy nhất thôi.

Khi về đến nhà Bà ngoại, Bà chỉ cho tôi xem nước Pháp nằm trên quả địa cầu, thứ giống như một bức tượng của thế giới và lúc nào cũng đang quay. Toàn bộ thành phố nơi chúng tôi đang ở chỉ là một cái chấm và Trung tâm y tế cũng là một cái chấm luôn. Căn phòng cũng vậy nhưng Bà ngoại bảo rằng tôi không cần phải nghĩ đến chỗ đó nữa và nên quăng nó ra khỏi tâm trí.

Đến bữa trưa tôi ăn rất nhiều bánh mì với bơ, đó là bánh mì Pháp, nhưng tôi nghĩ không có phân trên bánh mì đâu. Mũi tôi đỏ ửng lên và nóng bừng, hai má và phần trên ngực cũng vậy, rồi hai cánh tay với lại mu bàn tay và cả mắt cá phía trên vớ cũng thế.

Ông kể bảo Bà ngoại là đừng quá lo lắng.

— Có ngờ đâu trời lại nắng thế. – Bà cứ nhắc đi nhắc lại mãi rồi lấy tay quệt mắt.

— Da cháu sắp sứt tróc ra phải không? – Tôi hỏi.

— Chỉ một chút thôi. – Ông kể trả lời.

— Anh đừng có làm cho thằng bé sợ chứ! – Bà ngoại bảo. – Cháu sẽ ổn thôi mà, Jack, đừng lo. Bây giờ thì hãy bôi thêm một chút kem làm dịu sau khi đi nắng nào...

Tự mình tôi thì khó mà bôi thuốc lên lưng nhưng tôi không muốn người khác đụng tay vào người mình nên tôi tự làm lấy.

Bà ngoại bảo là Bà nên gọi lại cho Trung tâm y tế, nhưng lúc này Bà chưa gọi ngay.

Vì tôi bị phỏng da nên tôi phải nằm trên ghế sofa và xem phim hoạt hình, Ông kể thì nằm trên ghế dựa đọc cuốn tạp chí *Du lịch vòng quanh thế giới* của Ông.

BAN ĐÊM BẠN RẰNG TÌM ĐẾN TÔI, nhảy từng từng trên mặt đường nghe *cắc cắc cắc*, bạn ấy cao đến mười bàn chân, với những mảnh mốc meo và nhọn lỏm chồm cứ tróc ra rồi rụng xuống lả tả, bạn ấy đâm sâu vào mấy bức tường. Rồi tôi thấy mình nổi bông bênh trên một con tàu bị đóng đinh chặt cứng rồi thì “*những con dòi bò ra, những con giun thụt vào...*”.

Tôi nghe thấy tiếng huýt sáo trong bóng tối mà không biết từ đâu đến, rồi tôi nhận ra đó là Bà ngoại.

— Jack, không sao đâu, Ổn rồi cháu!

— Không.

— Vậy thì ngủ lại đi cháu.

Tôi không chắc là mình có thể ngủ tiếp được.

Lúc ăn sáng Bà ngoại uống một viên thuốc. Tôi hỏi có phải đó là vitamin của Bà không. Ông kế phá lên cười. Bà bảo Ông. – Lẽ ra anh nên giải thích chứ! – Rồi Bà nói với tôi. – Mỗi người đều cần một chút gì đó.

Thật khó quen được với căn nhà này. Mấy cánh cửa mà tôi được phép bước qua bất cứ lúc nào là nhà bếp với phòng sinh hoạt, dãy phòng tập và cái phòng trống đó, tầng hầm và cả cái phần bên ngoài phòng ngủ được gọi là bãi trống^s, như nơi máy bay sắp sửa đáp xuống vậy, nhưng làm gì có chiếc máy bay nào.

Tôi chỉ có thể vào phòng ngủ những khi cửa mở, nhưng tôi phải gõ cửa rồi đợi. Tôi có thể đi vào nhà tắm ngoại trừ những lúc cửa đóng, nghĩa là có ai đó đang ở bên trong và tôi cũng phải đợi. Phòng tắm và bồn rửa với lại bồn cầu thì sơn một màu gọi là xanh quả bơ, ngoại trừ cái

nắp thì bằng gỗ nên tôi có thể ngồi lên trên. Tôi phải mở cái nắp lên và đóng trở lại sau khi dùng, đó là cách thể hiện phép lịch sự với phụ nữ, tức là với Bà ngoại. Bồn cầu cũng có một cái nắp giống như cái mà Mẹ đã dùng để đánh vào đầu lão Nick. Xà bông là một quả cầu cứng và tôi phải chà lên nó mấy lượt mới dùng được.

Những người sống Bên ngoài không giống Mẹ con tôi, họ có đến hàng triệu món đồ và mỗi món lại có đủ loại khác nhau, giống như các thanh sô-cô-la khác nhau, máy móc với lại giày dép cũng thế. Đồ dùng của họ được dùng vào nhiều việc khác nhau ví dụ bàn chải móng tay, bàn chải răng, bàn chải chà nhà, bàn chải cọ bồn cầu, bàn chải để chải quần áo, bàn chải chà sân và lược chải tóc. Khi tôi làm rơi một ít bột gọi là phấn rôm lên sàn nhà, tôi đang cầm một cái bàn chải quét chúng đi thì Bà ngoại chạy đến và nói đó là cái bàn chải chà bồn cầu, bà còn nổi giận vì tôi đã làm vi trùng phát tán khắp nơi.

Đây cũng là nhà của Ông kể nhưng Ông không đặt ra quy định nào. Hầu như Ông chỉ ở suốt trong cái hang của mình, tức là một căn phòng đặc biệt dành riêng cho Ông.

— Không phải lúc nào người ta cũng thích có sự hiện diện của người khác. — Ông kể bảo tôi. — Nó làm cho mình mệt.

— Tại sao ạ?

— Cứ xem ông thì biết, ông đã cưới vợ đến hai lần.

Với cánh cửa chính thì tôi không được đi qua mà chưa xin phép Bà ngoại, nhưng mà tôi cũng chẳng cần. Tôi ngồi trên bậc cầu thang và mút bẹn Răng thật mạnh.

— Sao không kiểm thử gì chơi đi cháu? — Bà ngoại hỏi khi lách qua tôi.

Có quá nhiều đồ chơi nên tôi không biết nên chọn món nào. Đồ chơi gồm mấy món những người cầu chúc điều tốt lành cho chúng tôi gửi đến mà Mẹ tưởng chỉ có năm nhưng thật ra tôi đã giữ lại sáu. Rồi những viên phấn đủ màu mà Bác gái Deana đem đến lúc nào tôi không biết, chúng làm mấy ngón tay tôi lem luốc. Lại có một cuộn giấy khổng lồ cùng bốn mươi tám cây bút dạ nằm trong một miếng nhựa dài vô hình. Một hộp có chứa bên trong nhiều cái hộp khác với những con thú mà Bronwyn đã chán không muốn chơi nữa và tôi không hiểu tại sao, chúng chồng lên nhau thành một cái tháp cao hơn cả đầu tôi.

Thay vào đó, tôi nhìn chăm chú vào đôi giày của mình, đây là đôi giày mềm. Khi tôi ngọ nguậy ngón chân thì dường như nhìn thấy cả mấy ngón chân bên dưới lớp da. Mẹ ơi! Tôi kêu lên thật to trong đầu. Tôi nghĩ chắc Mẹ không có ở trong đầu mình nữa rồi. Không khá hơn mà cũng chẳng tệ hơn. Chỉ là một thân hình nằm đó.

Có một vật gì màu nâu ở bên dưới tấm thảm chỗ tiếp giáp với phần gỗ của cầu thang. Tôi móc ra, đó là một vật bằng kim loại. Một đồng xu. Trên đó có hình một khuôn mặt đàn ông cùng với hàng chữ CHÚNG TA TIN NƠI THƯỞNG ĐẾN – TỰ DO 2004. Tôi quay sang mặt sau, cũng có một người đàn ông, có lẽ vẫn là ông ở bên kia nhưng trên mặt này thì ông ta đang khoát tay chỉ vào một căn nhà nhỏ và nói HỢP CHỮNG QUỐC HOA KỲ E-gì-gì-đó MỘT XU.

Bà ngoại đang đứng ở bậc thang đầu tiên và chăm chú nhìn tôi. Tôi giật mình nhảy dựng lên. Tôi nhét bàn Răng trở lại vào dưới nướu.

— Có mấy chữ Tây Ban Nha. – Tôi kể cho Bà nghe.

— Thật sao? – Bà nhú mào.

Tôi lấy ngón tay chỉ cho Bà xem.

— Đó là tiếng La Tinh cháu ạ. E PLURIBUS UNUM. À, bà nghĩ câu này nghĩa là *Chúng ta liên kết lại* hay gì đó tương tự. Cháu có muốn lấy thêm nữa không?

— Thêm gì hả Bà?

— Để bà xem trong ví nào...

Bà quay trở lại với một thứ tròn và phẳng nếu mình ép lại, thành hình nó mở bung ra như một cái miệng và có nhiều đồng tiền khác nhau ở bên trong. Một đồng có màu sáng bạc với một người đàn ông cũng cột tóc đuôi ngựa giống tôi và chữ NĂM XU, nhưng bà nói là mọi người đều kêu nó là đồng *nickel*, cái đồng bạc nhỏ là một *dime*, nghĩa là mười.

— Tại sao đồng năm lại to hơn đồng mười, nó có thật sự là năm xu không hả Bà?

— Đồi là thế đấy.

Ngay cả đồng một xu cũng to hơn đồng mười, tôi nghĩ đây quả là điều ngớ ngẩn.

Trên đồng bằng bạc lớn nhất có hình một người đàn ông khác trông không vui vẻ cho lắm, mặt sau ghi hàng chữ NEW HAMPSHIRE 1788 SỐNG TỰ DO HAY LÀ CHẾT. Bà ngoại giải thích New Hampshire là một phần khác của nước Mỹ, không phải chỗ này.

— *Sống Tự do* nghĩa là mình không phải trả tiền bất cứ thứ gì phải không bà?

— Ô không! Câu đó nghĩa là.... không ai là chủ cháu cả.

Còn có một đồng khác nữa cũng có mặt trước giống như vậy, nhưng khi tôi lật lại thì mặt kia lại có hình một chiếc thuyền buồm với một người bé xíu và một cái phong vũ biểu, rồi lại có thêm hàng chữ bằng

tiếng Tây Ban Nha, GUAM E PLURIBUS UNUM 2009 và Guahan ITano' ManChamorro. Bà ngoại dí mắt nhìn sát vào nó rồi đi lấy kính.

— Có phải đó là một phần khác nữa của nước Mỹ phải không ạ?

— Guam hả? Không, bà nghĩ nó ở chỗ khác.

Có lẽ đó là tên mà những người sống ở Bên ngoài dùng để gọi Căn phòng.

Trong sảnh, cái điện thoại bắt đầu trảng hú hét inh ỏi của nó, tôi chạy ào lên cầu thang để trốn. Bà ngoại đang đi lên, lại hét lên lần nữa:

— Đã qua cơn nguy kịch rồi.

Tôi nhìn Bà chăm chú.

— Là mẹ cháu đó.

— Là cơn gì hả bà?

— Mẹ cháu đang hồi phục, sắp sửa khá hơn rồi, có lẽ thế.

Tôi nhắm mắt lại.

BÀ NGOẠI ĐÁNH THỨC TÔI DẬY vì Bà nói tôi đã ngủ được ba giờ rồi và Bà sợ đến đêm tôi sẽ không ngủ được.

Cứ ngậm bặt Răng trong miệng mãi thì cũng khó nói chuyện nên tôi bỏ bặt ấy vào túi áo. Xà phòng hãy còn giắt vào trong mấy cái móng tay. Để cào những mảnh xà phòng này ra tôi cần một thứ gì đó có đầu nhọn, như là bặt Điều khiển chẳng hạn.

— Cháu đang nhớ mẹ phải không?

Tôi lắc đầu.

— Bạn Điều khiển.

— Cháu nhớ cái gì... biển?

— Là bạn Điều khiển.

— Điều khiển ti-vi phải không?

— Dạ không, bạn Điều khiển của cháu lúc trước vẫn thường hay làm bạn Jeep chạy *Ủn Ủn*, nhưng mà bạn ấy đã bị gãy ở trong chị Tủ áo rồi.

— À ra thế! – Bà ngoại nói. – Được rồi, chắc hẳn là bà có thể lấy lại chúng mà.

— Các bạn ấy đang ở trong Căn phòng. – Tôi lắc đầu.

— Vậy thì mình cùng lập ra một danh sách nào.

— Để thả trôi vào trong bồn cầu hả Bà?

Bà ngoại bối rối nhìn tôi.

— Không phải, để bà gọi cho cảnh sát.

— Một tình huống khẩn cấp hả Bà?

— Họ sẽ đem mấy món đồ chơi của cháu đến đây, sau khi họ đã giải quyết xong mọi việc với chúng. – Bà lắc đầu.

Tôi chăm chú nhìn Bà.

— Cảnh sát có thể vào Căn phòng sao?

— Có thể là ngay lúc này đây họ đang có mặt ở đó để thu thập bằng chứng.

— Bằng chứng là gì hả Bà?

— Là chứng cứ về những việc đã xảy ra, để trình lên quan tòa. Là những tấm hình, dấu tay...

Lúc viết danh sách, tôi nghĩ đến vết đen của bạn Đường chạy và cái lỗ đằng sau bà Bàn ăn, tất cả những dấu vết mà tôi và Mẹ đã cùng nhau tạo ra. Quan tòa chắc là đang nhìn ngắm bức tranh vẽ hình con bạch tuộc màu xanh dương của tôi.

Bà ngoại bảo nếu lãng phí một ngày xuân đẹp để như hôm nay thì thật là tiếc, vậy nên nếu tôi mặc áo dài tay và đi đôi giày vừa vặn với chân, rồi đội mũ, đeo kính mát và bôi thật nhiều kem chống nắng, tôi sẽ có thể ra chơi ở sau vườn.

Bà bóp kem chống nắng ra bàn tay rồi nói.

— Cháu cứ bảo *tiếp tục* và *dừng lại* bất cứ khi nào cháu muốn. Giống như cái điều khiển từ xa vậy đó.

Nghe cũng buồn cười. Bà bắt đầu xoa kem lên lưng bàn tay tôi.

— Dừng lại! – Sau một phút, tôi kêu. – Tiếp tục! – Và thế là Bà lại bắt đầu. – Tiếp tục!

— Ý cháu muốn nói là cứ làm tiếp phải không?

— Dạ.

Bà xoa lên mặt tôi. Tôi không thích kem dính vào gần mắt nhưng Bà bôi rất cẩn thận.

— Tiếp tục!

— Thật ra thì mình đã bôi xong hết rồi đấy Jack. Cháu đã sẵn sàng chưa nào?

Bà đi ra ngoài trước, qua cả hai cánh cửa, một cái là cửa kính và một cái có gắn lưới. Bà vẫy tay gọi tôi và những tia sáng đang chạy ngoằn ngoèo. Chúng tôi đứng trên một cái sàn hoàn toàn bằng gỗ giống như sàn

tàu. Có những sợi lông tơ vương lại trên sàn thành từng bó nhỏ. Bà ngoại nói đó là hạt phấn từ một cái cây nào đó.

— Là cây nào ạ? – Tôi ngước lên chăm chú nhìn khắp xung quanh.

— Không biết là của cây nào. Bà e là thế.

Trong Căn phòng thì ta có thể biết cái gì tên gọi thế nào, nhưng trong cái thế giới này có quá nhiều thứ, ngay cả tên của chúng mà nhiều người cũng không biết được.

Bà ngoại ngồi vào trong một cái ghế gỗ làm móng Bà lắc lư. Có những que nhỏ gãy vụn ra khi tôi bước lên, vài cái lá vàng bé xíu hay màu nâu xỉn mà Bà bảo sẽ nhờ ông Leo giải quyết chúng vào tháng Mười một.

— Ông kế có đi làm không hả Bà?

— Không, ông bà đã nghỉ hưu nên tất nhiên là thu nhập của ông bà giảm đi một phần mười...

— Thế nghĩa là gì ạ?

Bà ngả đầu ra sau, tựa lên lưng ghế, hai mắt Bà nhắm lại.

— Chẳng có gì cả, cháu đừng nghĩ về chuyện đó.

— Liệu Ông có chết sớm không?

Bà ngoại mở choàng mắt ra nhìn tôi.

— Hay là Bà sẽ chết trước?

— Tôi sắp phải nói cho cậu biết là tôi chỉ mới có năm mươi chín tuổi thôi, cậu nhỏ ạ!

Mẹ chỉ có hai mươi sáu tuổi thôi. Mẹ đã qua cơn-đó-đó^s rồi, có phải thế nghĩa là Mẹ sắp sửa quay trở lại không nhỉ?

— Không có ai sắp sửa chết cả. – Bà ngoại trấn an. – Cháu đừng lo lắng quá.

— Mẹ cháu nói là ai rồi cũng phải đến lúc chết.

Bà đề tay lên miệng, ở đó có những nếp nhăn nhỏ giống như các tia sáng mặt trời.

— Cháu chỉ vừa mới gặp phần lớn mọi người thôi mà, quý ông, đừng vội vã già từ thế chứ!

Tôi nhìn xuống khoảng xanh nhỏ trong sân.

— Cái vồng đâu hả Bà?

— Bà nghĩ hẳn là chúng ta sẽ phải bới tung cả tầng hầm lên để moi nó ra vì cháu có vẻ mê nó quá đấy! – Bà ngồi dậy và càu nhàu.

— Cháu cũng đi nữa.

— Ngồi yên đấy và tận hưởng ánh nắng mặt trời đi, bà sẽ quay lại ngay.

Nhưng tôi không ngồi yên, tôi đứng dậy.

Khi bà đi khỏi thì xung quanh thật là yên lặng, ngoại trừ những tiếng kêu *rúc rích* trong đám cây, tôi nghĩ đó là lũ chim chóc, nhưng không nhìn thấy chúng đâu cả. Gió lùa làm lá cây kêu lên *sột soạt, xào xạc*. Tôi nghe tiếng một đứa con nít la to, có lẽ là từ một sân chơi khác nằm sau hàng rào hoặc nó là người vô hình. Khuôn mặt vàng chói của Đức Chúa trời lúc này đang đội một đám mây trên đỉnh. Đột nhiên trời trở lạnh. Thế giới cứ liên tục thay đổi từ sáng chói sang nóng hực rồi ồn ào, tôi không bao giờ đoán biết được nó sẽ ra sao trong phút tiếp theo. Đám mây có màu xanh xám, tôi tự hỏi không biết nó có mang theo mưa trong đó không.

Nếu cơn mưa bắt đầu nhỏ giọt lên đầu tôi thì tôi sẽ chạy vào trong nhà trước khi nó kịp đổ nước tràn lên da tôi.

Có cái gì đó đang kêu *rù rì*, tôi nhìn vào những bông hoa và nhìn thấy điều ngạc nhiên nhất đời, một con ong hãy còn sống nguyên, to thật là to với những đường sọc vàng và đen, nó đang nhảy múa ở ngay bên trong bông hoa.

— Chào bạn. – Tôi nói với nó. Tôi thò một ngón tay ra để vuốt ve nó và...

Á á aaa!

Bàn tay tôi nổ tung ra, đó là cơn đau tồi tệ nhất mà tôi từng biết đến.

— Mẹ ơi! – Tôi khóc thét lên, tôi kêu Mẹ trong đầu nhưng lúc này Mẹ không có mặt ở sân sau, cũng không ở trong đầu tôi, chẳng ở đâu cả, tôi hoàn toàn đơn độc trong cơn đau, nhức nhối, nhói buốt...

— Cháu đã làm gì mình thế hả? – Bà ngoại chạy băng qua sàn gỗ.

— Cháu không làm gì hết, là con ong làm.

Khi Bà bôi một loại thuốc mỡ đặc biệt lên thì nó không còn đau nhiều nữa nhưng vẫn nhức lắm.

Tôi phải dùng tay kia để phụ Bà. Cái vông được móc lên hai cái cây mọc ở tận cuối sân sau, một cây thấp thôi, chỉ khoảng gấp đôi người tôi và hơi cong xuống, còn cây kia cao hơn hàng triệu lần với những chiếc lá lấp lánh bạc. Mấy sợi dây đan vông đã hơi nhão do bị để lâu trong hầm, chúng tôi phải kéo mãi mấy cái mắt vông mới về đúng kích thước. Lại còn hai sợi bị đứt nên có mấy mắt vông rộng quá mức, chúng tôi phải tránh ngồi vào đó.

— Có lẽ bị nhảy cắn. – Bà ngoại nói thế.

Tôi không biết là con nhện có thể phát triển đủ lớn để cắn đứt được dây thừng.

— Thành thật mà nói thì đã nhiều năm lắm rồi nhà mình không mắc nó lên. – Bà nói là Bà không dám liều mà leo lên ngôi trên vồng, vả lại Bà thích tựa lưng lên cái gì đó hơn.

Tôi nằm dài ra và chiếm hết mặt vồng. Tôi lắc lư hai bàn chân hãy còn đi giày, xỏ chúng xuyên qua các mắt vồng, cả bàn tay nữa, nhưng chỉ tay trái thôi vì tay phải hãy còn đau vì vết ong châm. Tôi nghĩ đến Mẹ và Bác Paul khi còn nhỏ cũng đã từng đu đưa trong chiếc vồng này, thật kỳ lạ, bây giờ thì hai người đó đâu rồi? Bác Paul người lớn có lẽ đang ở cùng với Bác gái Deana và Bronwyn, họ đã nói là chúng tôi sẽ đi xem khủng long vào một ngày khác nhưng tôi nghĩ là họ nói dối. Còn Mẹ người lớn thì ở Trung tâm y tế và đã qua cơn-đó-đó.

Tôi đẩy mấy sợi dây thừng, bây giờ tôi là một con ruồi đang nằm gọn trong lưới nhện. Hay là một tên trộm đã bị Người Nhện bắt giữ. Bà ngoại cũng đẩy và tôi đu đưa trên vồng nên cảm thấy choáng váng, nhưng là một cảm giác choáng váng dễ chịu.

— Có điện thoại này! – Ông kế đứng trên sàn gỗ đang kêu lên.

Bà ngoại chạy ào cả lên đám cỏ, Bà lại bỏ mặc mình tôi ở bên ngoài của Bên ngoài. Tôi nhảy xuống khỏi tấm vồng và suýt ngã nhào xuống vì một chiếc giày bị vướng lại. Tôi kéo chân ra, chiếc giày rơi xuống. Tôi đuổi theo sau, chạy gần nhanh bằng Bà.

Ở trong bếp, Bà ngoại đang nói chuyện qua điện thoại.

— Tất nhiên rồi, điều trước tiên là nó đang có mặt ở ngay đây. Có người đang muốn nói chuyện với cháu đấy. – Bà nói với tôi và chìa điện thoại ra nhưng tôi không cầm. – Đoán thử xem ai nào?

Tôi chớp mắt với Bà.

— Là mẹ cháu đấy.

Đúng thật, là giọng của Mẹ trong điện thoại.

— Jack hả con?

— Chào Mẹ!

Tôi không nghe thấy gì nữa nên đưa trả điện thoại cho Bà ngoại.

— Lại là mẹ đây, con có khỏe không... Thật không đấy? – Bà ngoại hỏi. Bà gật đầu rồi lại gật nữa và nói tiếp. – Nó đang hy vọng thế.

Bà lại đưa điện thoại cho tôi, tôi lắng nghe tiếng Mẹ nói xin lỗi một tràng dài.

— Mẹ không còn bị đầu độc bởi thứ thuốc hư đó nữa chứ? – Tôi hỏi.

— Không đâu, mẹ đang khỏe lên.

— Không phải Mẹ đang ở trên Thiên đường đấy chứ?

Bà ngoại đưa tay lên che miệng. Mẹ phát ra một tiếng mà tôi không biết đó là tiếng khóc hay tiếng cười.

— Mẹ cũng ước được như thế.

— Sao Mẹ lại ước được lên Thiên đường?

— Không phải thế đâu, mẹ chỉ nói đùa thôi.

— Chẳng buồn cười chút nào.

— Ừ, không.

— Mẹ đừng ước thế nữa nhé!

— Ừ, mẹ đang ở trong Trung tâm y tế đây mà.

— Mẹ đã chán chơi đùa chưa?

Tôi không nghe Mẹ nói gì nữa, tôi nghĩ chắc là Mẹ đã bỏ đi rồi.

— Mẹ ời?

— Lúc đó mẹ thấy mệt mỗi. – Mẹ trả lời. – Mẹ đã phạm một sai lầm.

— Bây giờ Mẹ hết mệt mỗi rồi phải không?

Mẹ lại không nói gì. Rồi Mẹ nói tiếp:

— Mẹ hãy còn mệt. Nhưng mà ổn rồi.

— Mẹ có đến đây và nằm đưa vông được không?

— Mẹ sẽ đến sớm thôi. – Mẹ đáp.

— Khi nào hả Mẹ?

— Mẹ cũng chưa biết, còn tùy. Con ở đó với bà ngoại có ổn không?

— Với Ông kể nữa.

— Đúng rồi. Có gì mới không?

— Mọi thứ đều mới cả. – Tôi trả lời.

Câu nói này làm Mẹ phá lên cười, tôi không hiểu tại sao.

— Con ở đó có vui không?

— Mặt trời đốt cháy da con rồi một con ong chích con.

Mắt Bà ngoại mở to. Mẹ nói gì đó mà tôi nghe không rõ.

— Giờ mẹ phải đi đây Jack ạ, mẹ cần phải ngủ thêm chút nữa.

— Sau đó Mẹ sẽ thức dậy chứ?

— Mẹ hứa mà. Mẹ rất... – Hơi thở của Mẹ nghe có vẻ hỗn hển. –
Mẹ sẽ sớm nói chuyện lại với con nhé. Được không nào?

— Dạ được.

Không còn nghe tiếng nói chuyện nữa nên tôi đặt điện thoại xuống.
Bà ngoại hỏi.

— Một chiếc giày của cháu biến đi đâu rồi?

TÔI ĐANG NGẮM NHÌN những lưỡi lửa màu cam nhảy múa dưới nồi mì ống.
Que diêm đang nằm trên mặt bếp với một đầu đen sậm và hơi cong. Tôi
đưa que diêm chạm vào ngọn lửa, nó phát ra một tiếng *suýt* và lại bùng
lên thành một ngọn lửa to khiến tôi giật mình buông rơi nó xuống lò. Sợi
lửa nhỏ lan đi gần như vô hình, nó rả dầm dọc theo que diêm từng chút
một cho đến khi cái que chuyển sang đen hẳn và một làn khói nhỏ vút lên
như một dải ruy băng bằng bạc. Mùi bốc ra thật là quyến rũ. Tôi lấy
thêm một que diêm nữa từ trong hộp. Tôi châm đầu que diêm vào đám lửa
và lần này tôi giữ que diêm trong tay ngay cả khi nó rít lên tiếng *xì xì*. Đây
là ngọn lửa nhỏ của riêng tôi mà tôi có thể cầm theo mình. Tôi hơ nó lên
thành một vòng, tôi nghĩ là ngọn lửa sẽ tắt nhưng không ngờ nó lại sáng
trở lại. Đốm lửa sáng bùng lên, to hơn và chạy dọc theo que diêm, nó
cháy thành hai tia lửa khác nhau và một sợi nhỏ màu đỏ nằm dọc theo que
gỗ ở giữa hai tia lửa...

— Này!

Tôi giật mình nhảy bật lên, đó là Ông kế. Que diêm không còn nằm
trên tay tôi nữa.

Ông giậm chân lên bàn chân tôi.

Tôi gào lên.

— Nó đang nằm trên vớ cháu kìa. – Ông đưa tay chỉ que diêm đã cháy cong queo rồi phúi vết đen trên vớ.

— Mẹ cháu không dạy cháu là không được đùa với lửa sao?

— Bọn cháu không có.

— Không có cái gì?

— Lửa.

— Ông đoán là bếp của cháu là bếp điện. – Ông nhìn tôi. – Ông chắc vậy.

— Có chuyện gì thế? – Bà ngoại bước vào.

— À, Jack đang học tên các dụng cụ làm bếp ấy mà. – Ông kể đáp và khuấy nồi mì ống. Tay ông giơ cao một vật gì đó và nhìn tôi.

— Bàn mài. – Tôi nhớ ra.

Bà ngoại đang bày bàn ăn.

— Còn cái này?

— Đồ đập tỏi.

— Gọi là *nghiến* tỏi nhé. Từ *nghiến* nghe mạnh hơn là *đập*. – Ông toét miệng ra cười với tôi. Ông không hề nói với Bà ngoại về chuyện que diêm, đó là một kiểu giống như nói dối nhưng không gây rắc rối cho tôi, tức là nói dối vì một lý do tốt đẹp. Ông đang giơ một thứ khác lên.

— Một cái bàn mài nữa ạ?

— Cái nạo vỏ chanh. Thế còn cái này?

— Dũa... là cái chổi quét bụi.

Ông kể đu đưa một sợi mì ống dài trong không khí rồi nuốt gọn đánh soạt một cái.

— Hồi đó anh của ông kéo cả một nồi cơm ụp lên người khi anh ấy mới có ba tuổi, thế là cánh tay của anh ấy lúc nào cũng sần sùi như miếng khoai tây chiên.

— À, vâng, cháu đã nhìn thấy món đó trên Ti-vi.

— Đừng nói là cháu chưa bao giờ ăn khoai tây chiên nhé? – Bà ngoại nhìn tôi chằm chằm. Nói xong bà bước lên cái ghế thấp và di chuyển mấy món đồ trong ngăn kéo tủ.

— Hai phút nữa là tới bữa ăn rồi đấy. – Ông kể nhắc.

—Ồ, chỉ một vốc tay thì chẳng sao. – Bà ngoại trèo xuống cùng với một cái túi kêu sột soạt. Bà mở nó ra.

Mấy miếng khoai tây chiên có những đường sọc trên mặt, tôi bốc một miếng, cắn vào mép miếng khoai rồi nói “Dạ thôi, cảm ơn”, và đặt trở lại vào trong túi.

Ông kể cười to, tôi không hiểu có chuyện gì mà buồn cười thế.

— Thằng bé không ăn để chờ món mì sợi kiểu Ý của anh.

— Cháu có thể nhìn thấy lớp da được không?

— Lớp da gì hả cháu? – Bà ngoại hỏi.

— Da của người anh ạ.

—Ồ, anh ấy đang sống ở Mexico lận. Anh ấy là, xem nào, là ông bác kế của cháu.

Ông kể đổ ào hết chỗ nước vào bồn rửa làm bốc lên một đám mây to đầy hơi ẩm.

— Tại sao lại thế ạ?

— À, có nghĩa ông ấy là anh của Leo mà thôi. Từ nay cháu đều có họ hàng với tất cả những người bà con của ông bà luôn. – Bà ngoại nói. – Họ hàng của ông bà cũng là họ hàng của cháu.

— LEGO. – Ông kể nói.

— Nghĩa là sao? – Bà ngoại hỏi.

— Giống như trò chơi LEGO vậy. Các thành viên trong gia đình gắn kết lại với nhau.

— Cháu cũng đã nhìn thấy nó trong Ti-vi rồi. – Tôi nói với hai Ông Bà. Bà ngoại lại nhìn tôi.

— Thằng bé lớn lên mà không hề có bộ đồ chơi LEGO nào. – Bà nói với Ông kể. – Thật tình em không thể nào hình dung được.

— Anh cá là có cả tỉ đứa trẻ trên thế giới này cũng không có mà vẫn tự xoay xở được. – Ông kể nói.

— Có lẽ anh nói đúng. – Bà ngoại trông có vẻ bối rối. – Hình như mình vẫn còn một hộp nằm đâu đó dưới tầng hầm, có điều là...

Ông kể đập vỡ một quả trứng chỉ bằng một tay và nó rơi xuống phủ kín lớp mì ống.

— Bữa tối đã dọn xong rồi đây.

TÔI ĐẠP XE CẬT LỰC trên chiếc xe đạp bị gắn chặt xuống nền nhà nên nó không di chuyển được, nếu tôi duỗi thẳng chân ra thì mấy đầu ngón chân có thể chạm tới bàn đạp. Tôi vận động trên đó hàng ngàn giờ, thế là hai chân tôi sẽ trở nên siêu khỏe và tôi có thể chạy đến chỗ Mẹ và giải cứu

Mẹ một lần nữa. Tôi nằm vật xuống tấm nệm màu xanh dương, hai chân mỗi nhừ. Tôi chuyển sang nằm tự do, tôi không hiểu những quả tạ này thì tự do ở chỗ nào. Tôi đặt một quả tạ lên bụng, cái cảm giác được nó kéo xuống thật là thích thú, nó làm cho tôi không bị ngã lăn khỏi thế giới đang xoay tròn.

Kính coong!

Bà ngoại reo lên vì có khách đến thăm tôi, đó là bác sĩ Clay.

Chúng tôi ngồi trên sàn gỗ, ông ấy cảnh báo tôi phải coi chừng lũ ong. Người và ong thì chỉ cần vẫy tay chào nhau là đủ, không đụng chạm. Không được vuốt ve một con chó nếu chủ nó chưa đồng ý, không chạy băng ngang đường, không được chạm tay vào chỗ kín trừ phi chỗ đó là của riêng tôi và phải ở nơi kín đáo. Rồi lại còn những trường hợp đặc biệt nữa, ví dụ như cảnh sát được phép bắn súng nhưng chỉ được nhắm vào những kẻ xấu mà thôi. Có quá nhiều luật lệ để gài hết vào đầu tôi nên chúng tôi phải viết hẳn ra một danh sách bằng cây bút vàng nặng trịch của bác sĩ Clay. Tiếp theo là một danh sách về những thứ mới mẻ như là mấy quả tạ tự do, khoai tây chiên và chim chóc.

— Được tận mắt nhìn thấy chúng ngoài đời thực chứ không phải chỉ xem trong Ti-vi chắc là thích lắm phải không?

— Dạ phải. Có điều là trong Ti-vi thì không có thứ gì chích máu hết.

— Một điểm hay! – Bác sĩ Clay gật đầu nói. – Nhân loại không thể nào kham nổi những điều quá thực.

— Câu đó cũng là thơ có phải không ạ?

— Sao cháu lại đoán thế?

— Tại vì chú đọc bằng một giọng lạ lắm. – Tôi trả lời. – Nhân loại là gì ạ?

— Là loài người, là tất cả chúng ta.

— Cháu có là nhân loại không?

— Ồ, chắc chắn chứ, cháu là một thành viên của chúng ta.

— Còn Mẹ cháu thì sao?

Bác sĩ Clay gật đầu.

— Mẹ cháu cũng thế.

Thật ra điều tôi muốn hỏi là có thể tôi là một con người, nhưng tôi cũng là tôi-cộng-với-Mẹ nữa kìa. Tôi không biết dùng từ nào để chỉ cả hai mẹ con. Những người sống trong Căn phòng chẳng?

— Mẹ cháu sắp đến đây đón cháu chứ?

— Ngay khi mẹ có thể. – Ông đáp. – Ở trong Trung tâm cháu cảm thấy thoải mái hơn là ở nhà bà ngoại, đúng không?

— Ở với Mẹ trong Căn phòng Số Bảy phải không?

— Mẹ cháu đang ở một khu khác, lúc này mẹ cháu cần được ở một mình. – Ông lắc đầu.

Tôi nghĩ là ông sai rồi, nếu tôi bị bệnh thì tôi lại cần có Mẹ ở bên cạnh nhiều hơn chứ.

— Nhưng mẹ cháu đang cố gắng hết sức để khỏe hơn. – Ông ấy nói với tôi.

Tôi vẫn nghĩ rằng người ta chỉ có thể hoặc là ốm đau hoặc là khỏe mạnh hơn, tôi không hề biết đó là do cố gắng.

Lúc chào tạm biệt, tôi và bác sĩ Clay đập tay vào nhau mấy lần, hết giờ lên cao lại hạ xuống thấp, lại còn vỗ hai mu bàn tay vào nhau nữa.

Khi vào trong nhà tắm, tôi còn nghe tiếng ông ấy đang nói chuyện ở hành lang với bà ngoại. Giọng Bà ngoại to gấp đôi giọng ông ấy.

— Lạy Thánh Peter, chúng ta đang nói về một chút xíu da bị ăn nắng và một mũi ong chích thôi. – Bà nói. – Tôi đã từng nuôi hai đứa trẻ rồi, xin đừng có dạy tôi *cách chăm sóc đúng chuẩn đã được công nhận*.

TRONG ĐÊM CÓ cả triệu cái máy tính nhỏ xíu đang nói chuyện với nhau về tôi. Mẹ treo cao tít tắp lên thân cây đậu, còn tôi đứng dưới đất và rung cây, rung mãi cho đến khi Mẹ ngã nhào xuống.

Không phải, đó chỉ là nằm mơ.

— Bà có một ý rất hay này. – Bà ngoại thì thào vào tai tôi, lúc này Bà đang nghiêng người xuống, phân nửa mông hãy còn ở bên giường bà. – Mình sẽ lái xe đến sân chơi trước giờ ăn sáng, vậy thì sẽ chẳng có đứa trẻ nào ở đó cả.

Bóng của hai Bà cháu tôi đổ xuống thật dài và trải rộng, tôi làm cho bàn tay khổng lồ của cái bóng mình ve vẩy. Bà đã dợm ngồi xuống một cái ghế dài nhưng vì trên đó có một vũng nước nên Bà đứng tựa người vào hàng rào thôi. Chỗ nào cũng ướt sũng nước, Bà bảo đó là sương, trông thì giống như mưa nhưng chúng không phải từ trên trời rơi xuống, chỉ kiểu như một loại mồ hôi túa ra vào ban đêm. Tôi vẽ một khuôn mặt trên cầu trượt.

— Quần áo bị ướt cũng không sao đâu, cháu cứ chơi thoải mái đi.

— Cháu thấy lạnh.

Có một khoảnh sân được đổ rất nhiều cát, Bà ngoại bảo là tôi có thể ngồi xuống đó chơi vọc cát.

— Gì hả Bà?

— Cháu nói sao? – Bà hỏi lại.

— Chơi cái gì ạ?

— Bà không biết, cháu cứ đào chúng lên hoặc lấy xẻng xúc hay làm gì cũng được.

Tôi sờ thử đồng cát nhưng chúng lạo xạo quá, tôi không thích để cát bám lên khắp người mình.

— Hay chơi trò leo núi nhé, hoặc là chơi đánh đu? – Bà gợi ý.

— Bà có chơi không?

Bà hơi cười cười, Bà bảo hẳn là Bà sẽ làm võ thứ gì đó mất thôi.

— Sao bà lại làm võ...?

— À, bà không cố ý đâu, chỉ tại bà nặng quá.

Tôi trèo lên vài bậc, đứng trên đó giống một thằng con trai chứ không phải như một con khỉ. Mấy bậc thang bằng kim loại đã bị phủ lên một lớp sần sùi màu cam gọi là gỉ sắt. Các thanh vịn làm tay tôi lạnh cứng. Ở đầu kia là một cái nhà nhỏ xíu giống như nhà của các yêu tinh lùn, tôi ngồi vào bàn và mái nhà thì ở ngay sát trên đầu, mái đỏ còn bàn thì màu xanh.

— Yoo-hoo§ nhé.

Tôi giật nảy mình lên, là Bà ngoại đang vẫy tay bên ngoài cửa sổ. Rồi Bà lại đi vòng sang phía bên kia và lại vẫy tay. Tôi vẫy chào lại, Bà thích lắm.

Tôi chợt nhìn thấy có cái gì đang chuyển động ở phía góc bàn, hóa ra đó là một con nhện bé tí. Tôi tự hỏi không biết chị Nhện có còn ở trong Căn phòng hay không, cái mạng nhện của chị lúc này chắc là càng lúc càng to hơn trước. Tôi gõ nhẹ một vài điếu, giống như đang chơi trò *Ngâm miệng ngân nga* nhưng lúc này chỉ gõ nhịp thôi và Mẹ đang ở trong đầu tôi sẽ phải đoán cho ra bài hát, phần lớn là Mẹ đoán đúng. Khi tôi nhịp bàn chân mang giày xuống sàn nhà thì nó phát ra âm thanh khác vì sàn nhà ở đây bằng kim loại. Trên bức tường có vẽ gì đó mà tôi không tài nào đoán ra, tất cả đều nguệch ngoạc và có cả một hình mà tôi thấy giống như con chim nhưng to bằng người.

— Thử trượt xuống đi nào Jack, vui lắm!

Đó là Bà ngoại đang kêu tôi. Tôi bước ra khỏi căn nhà tí hon và nhìn xuống, đường trượt lấp lánh bạc với vài viên đá nhỏ nhỏ nằm trên đó.

— Nào! Trượt xuống đi, bà sẽ đón cháu ở cuối đường trượt.

— Dạ không, cảm ơn!

Có một cái thang dây thừng giống như cái võng nhưng nó thông xuống, đu vào đó thì đau mấy ngón tay lắm. Có nhiều thanh để đu người lên nếu hai cánh của tôi khỏe hơn hoặc tôi thực sự là một con khỉ. Tôi chỉ cho Bà ngoại thấy một chỗ mà hẳn là đám trộm đã gỡ mất mấy bậc thang rồi.

— Không phải đâu, cháu nhìn kìa, có một cái cọc của lính cứu hỏa để ngay đó. – Bà đáp.

— Ô, phải rồi, cháu đã nhìn thấy trong Ti-vi. Nhưng tại sao họ lại sống ở đây?

— Ai hỏi cháu?

— Mấy chú lính cứu hỏa.

— À, đó không phải là cái cọc thật của họ đâu, chỉ là đồ chơi thôi mà.

Khi tôi mới lên bốn, tôi nghĩ là mọi thứ trong Ti-vi chỉ là Ti-vi thôi, đến khi tôi lên năm tuổi và Mẹ nói không dối rằng rất nhiều thứ trong đó chỉ là hình ảnh của cái thật và ở Bên ngoài thì hoàn toàn là thật. Bây giờ khi tôi đã ra Bên ngoài rồi thì hóa ra lại có nhiều thứ chẳng thật chút nào hết.

Tôi quay trở vào căn nhà yêu tinh. Con nhện đã bỏ đi đâu rồi. Tôi tuột giày ra bên dưới gầm bàn và đuổi chân ra.

Bà ngoại đang đứng bên cạnh mấy cái ghế xích đu. Hai cái phẳng lì, còn cái thứ ba có thêm một cái ghế bằng cao su có đục mấy cái lỗ để thò chân xuống.

— Ngồi trong cái thùng này thì cháu không còn cách gì mà ngã được. – Bà rủ tôi. – Chơi nhé?

Bà nhắc bồng tôi lên. Cái cảm giác khi hai bàn tay Bà ép vào dưới nách tôi thật lạ lùng. Bà nhét tôi vào phía sau cái thùng nhưng tôi không thích, tôi cứ ngọ nguậy khắp xung quanh để nhìn, thế là Bà phải đặt tôi ra đằng trước. Tôi đu nhanh, thật nhanh, cao hơn rồi lại cao hơn nữa. Đây là trò chơi lạ kỳ nhất mà tôi từng được biết.

— Ngả đầu ra sau đi cháu.

— Tại sao ạ?

— Cứ tin bà đi mà.

Tôi ngửa đầu ra sau và mọi thứ vụt lộn ngược xuống dưới, từ bầu trời đến cây cối, nhà cửa và Bà ngoại, tất tần tật, thật là không tin nổi.

Có một đứa con gái đang ngồi trong cái đu bên kia, tôi thậm chí còn không biết nó đã đến từ lúc nào. Nó cũng đang đu nhưng không cùng một nhịp với tôi, cứ hễ tôi tiến lên thì nó lại lùi ra sau.

— Bạn tên gì? – Nó hỏi.

Tôi giả vờ như không nghe thấy.

— Đây là Ja... à Jason. – Bà ngoại đáp.

Sao Bà lại gọi tôi như vậy nhỉ?

— Cháu tên là Cora và cháu được bốn tuổi rồi. – Đứa con gái nói. – Chị ấy có còn là em bé không?

— Bạn ấy là con trai và thật ra thì đã lên năm tuổi rồi. – Bà ngoại trả lời.

— Thế sao chị ấy lại ngồi trong cái thùng đu dành cho em bé?

Lúc này thì tôi chỉ muốn nhảy ra khỏi cái thùng nhưng hai chân tôi bị vướng vào cái thùng cao su, tôi đập vào nó, kéo mạnh mấy sợi dây ràng.

— Từ từ, từ từ đã nào. – Bà ngoại nhắc.

— Chị ấy đang giận phải không? – Đứa con gái tên Cora lại hỏi.

Vô tình chân tôi đá trúng vào người Bà.

— Thôi ngay!

— Em trai của bạn cháu cũng hay hờn lắm.

Bà ngoại nắm bên dưới tay tôi kéo mạnh, hai bàn chân tôi xoắn lại thế rồi tôi thoát ra được.

— Lấy giày đi Jack. – Bà dừng lại ở cổng và nhắc.

Tôi cố lục tìm trong đầu mãi mới nhớ ra.

— Giày của cháu còn nằm trong căn nhà của yêu tinh lùn.

— Chạy trở vào đó và lấy ra đây. – Bà ngưng một lát. – Con bé đó sẽ không chọc ghẹo cháu đâu.

Nhưng tôi không thể trèo lên đó được khi con nhỏ đó có lẽ đang nhìn tôi.

Vậy là Bà ngoại phải leo lên và rồi bỗng Bà bị mắc kẹt trong căn nhà của người lùn, Bà giận đến phát điên lên. Bà cài hai cái khóa móc velcro bên giày trái chặt quá nên tôi lại cởi tuột nó ra, cả chiếc bên kia nữa. Tôi đi ra chiếc xe hơi màu trắng, chân chỉ mang vớ. Bà bảo thế nào tôi cũng giẫm lên mảnh thủy tinh, nhưng tôi không giẫm.

Quần tôi ướt đầm sương, hai chiếc vớ cũng thế. Ông kể đang ngồi trên ghế bành với chiếc ca to tướng trên tay, Ông hỏi.

— Chuyển đi chơi vui không?

— Cũng tạm tạm. – Bà ngoại vừa trả lời vừa bước lên cầu thang.

Ông kể cho tôi nếm thử chút cà phê của Ông, nó làm tôi rùng mình.

— Tại sao mấy nơi ăn uống cũng gọi là tiệm cà phê hả Ông? – Tôi hỏi Ông kể.

— Ờ, cà phê là thứ thức uống chính mà họ bán vì hầu hết chúng ta đều cần đến nó để mà đi đứng, giống như đổ xăng cho xe hơi vậy.

Mẹ chỉ uống nước, sữa và nước ép trái cây, tôi không biết thế thì Mẹ đi lại bằng cái gì.

— Thế trẻ con uống gì ạ?

— Trẻ con thì chỉ cần ăn các loại đậu.

Đậu nướng thì đúng là có làm cho tôi đi đứng được, nhưng đậu cô-ve lại là món ăn đáng ghét nhất. Bà ngoại có làm món này trong vài bữa tối mấy hôm trước và tôi chỉ làm bộ như không nhìn thấy chúng trong đĩa của mình. Bây giờ thì tôi đã ra thế giới rồi, tôi sẽ không bao giờ ăn đậu cô-ve nữa.

TÔI ĐANG NGỒI trên cầu thang lắng nghe mấy bà nói chuyện với nhau.

— Hừ, làm tính giỏi hơn tôi nhưng lại không dám chơi cầu trượt. – Bà ngoại kể.

Là Bà đang nói về tôi, tôi đoán thế.

Mấy bà đó là bạn trong câu lạc bộ đọc sách của Bà. Tôi không hiểu tại sao lại gọi như thế vì có thấy họ đọc sách gì đâu. Bà quên không nhắc đời cuộc hẹn lại nên họ đều đến đông đủ vào lúc 03:30, mang theo cả bánh nướng và đồ ăn. Tôi được ba miếng bánh trên cái đĩa nhỏ nhưng tôi phải ra chỗ khác chơi. Bà ngoại cũng cho tôi nắm cái chìa xỏ trong cái móc chìa khóa có chữ *NHÀ BÁNH PIZZA CỦA POZZO*. Tôi tự hỏi làm sao một căn nhà có thể làm bằng bánh Pizza, sao nó lại không đổ xuống nhỉ? Đây không phải là những chiếc chìa khóa thật sự để có thể mở bất cứ cánh cửa nào, nhưng chúng cũng kêu leng keng. Tôi nhận chúng sau khi đã hứa sẽ không đem chìa khóa ra khỏi tủ rượu nữa. Miếng bánh thứ nhất có tên là bánh dừa, ngon tuyệt. Miếng thứ nhì là bánh chanh, còn miếng thứ ba thì tôi không biết tên nhưng tôi thích nó nhất.

— Bà chị hẳn là phải mệt mỏi rồi nhỉ. – Một trong số mấy bà nói bằng chất giọng cao vụn vút.

— Thật là can đảm! – Một bà khác nói tiếp.

Tôi còn được cho mượn một cái máy quay phim, không phải là cái máy quay rất xịn của Ông kể với cái vòng to khổng lồ đâu, mà là cái máy quay giấu trong con mắt chiếc điện thoại cầm tay của Bà ngoại. Nếu nó reo lên thì tôi phải kêu lên cho Bà biết chứ không được trả lời. Đến lúc này tôi đã chụp được mười tấm hình, tấm đầu tiên là hình mấy chiếc giày mềm của tôi, tấm thứ hai là ánh sáng chiếu trên trần nhà của phòng tập, tấm thứ ba là bóng tối trong tầng hầm (chỉ có điều bức hình lại quá sáng), tấm thứ tư là lòng bàn tay của tôi với những đường chỉ, tấm thứ năm là cái lỗ nằm bên hông tử lạnh mà tôi đang hy vọng có thể là một cái hang chuột, tấm thứ sáu là hình đầu gối tôi bên dưới lớp vải quần, tấm thứ bảy là hình chụp cận cảnh tấm thảm trong phòng sinh hoạt, tấm thứ tám chính là hình của Dora khi bạn ấy ở trong Ti-vi sáng nay nhưng chỉ thấy toàn những đường ngoằn ngoèo, tấm thứ chín là Ông kể nhưng Ông không mỉm cười, tấm thứ mười là hình bên ngoài cửa sổ phòng ngủ với một con chim mòng biển đang bay qua, có điều con chim đó không có trong bức hình. Tôi sắp sửa chụp một tấm hình tôi trong gương nhưng thế thì tôi sẽ là một tay săn ảnh mất.

— Ôi, nhìn trong mấy tấm hình thì nó hết như một thiên thần nhỏ. – Một trong số mấy bà đang nói.

Làm sao bà ta xem được mười tấm hình của tôi nhỉ? Và tôi cũng có giống thiên thần chút nào đâu, họ to lớn và có đôi cánh kia mà.

— Ý bà muốn nói đến đoạn phim mờ cầm quay bên ngoài đồn cảnh sát phải không? – Bà ngoại hỏi.

— Ô, đâu phải đoạn phim đó, tôi đang nói về đoạn cận cảnh, lúc người ta đang phỏng vấn với...

— Con gái tôi, đúng rồi. Nhưng mà có đoạn chiếu cận cảnh *Jack* sao? – Bà ngoại có vẻ giận ghê lắm.

— Thôi nào bà bạn thân quý, mấy tấm hình đó đây trên Internet. – Một giọng nói khác cất lên.

— Bà không biết gì hết à? – Rất nhiều người cùng nói một lượt.

— Thời nay thì mọi thứ đều có thể bị rò rỉ.

— Thế giới chỉ còn là một con hào to lớn thôi.

— Thật kinh khủng!

— Mấy chuyện ghê tởm đó mỗi ngày lại mỗi gặp trong báo chí, đôi khi tôi cảm thấy chỉ thích nằm trong giường, rèm cửa kéo kín mít.

— Tôi vẫn không thể nào tin được chuyện này. – Một giọng khác trầm trầm vang lên. – Tôi còn nhớ hồi bảy năm về trước, tôi cứ nói mãi với Bill rằng tại sao một chuyện như vậy lại có thể xảy ra với chính cô gái mà chúng ta quen biết chứ?

— Chúng tôi đều nghĩ là con bé đã chết. Tất nhiên là chúng tôi chẳng bao giờ muốn nói là...

— Và bà vẫn giữ được niềm tin như thế.

— Ai có thể tưởng tượng nổi là... ?

— Mọi người dùng thêm chút trà nhé? – Là tiếng của Bà ngoại.

— À, tôi không biết. Đã có lần tôi trải qua một tuần lễ trong một tu viện ở Scotland. – Một giọng nói khác lên tiếng. – Yên bình biết bao.

Mấy miếng bánh của tôi đã biến mất, ngoại trừ miếng bánh dừa. Tôi đặt đĩa lên trên bậc cầu thang và trèo lên lầu để vào phòng ngủ thăm kho tàng của tôi. Tôi đặt bạn Răng trở lại vào miệng và mút. Bạn ấy không có mùi vị giống như Mẹ.

BÀ NGOẠI ĐÃ TÌM THẤY Ở dưới tầng hầm cái hộp lớn đựng trò chơi LEGO trước đây từng thuộc về Bác Paul và Mẹ.

— Cháu muốn xếp gì nào? – Bà hỏi tôi. – Một căn nhà? Một tòa cao ốc? Hay cả một thành phố?

— Chắc là bà lại muốn mua cặp kính khác rồi. – Ông kể lên tiếng phía sau tờ báo.

Có vô số những mảnh bé tí xíu với đủ mọi màu sắc, trông như một tô súp.

— Ôi, nhòa cả mắt rồi. – Bà ngoại nói. – Bà còn phải đi Ủi quần áo đây.

Tôi nhìn đống LEGO nhưng không đụng đến, lỡ tôi làm vỡ chúng thì sao.

Một phút sau, Ông kể hạ tờ báo xuống.

— Đã lâu lắm rồi ông không chơi lại trò này. – Ông bắt đầu chộp lấy những mảnh bất kỳ và gắn chúng vào nhau, chúng dính lại liền.

— Sao ông lại không... ?

— Câu hỏi hay đấy Jack.

— Trước đây ông có chơi LEGO với các con của ông không?

— Ông chẳng có đứa con nào cả.

— Sao vậy?

— Chỉ là chưa bao giờ có con thôi. – Ông kể nhún vai.

Tôi nhìn hai bàn tay của Ông, chúng nổi nhiều u sần nhưng trông có vẻ khéo léo.

— Có từ nào để chỉ những người lớn mà không phải là Cha mẹ không hả ông?

Ông kể cười to.

— Những từ chỉ người nói chung cùng với những công việc họ làm chẳng?

— Như thế nào ạ?

— Việc làm này, có lẽ thế. Bạn bè. Những cuộc dạo chơi. Các sở thích riêng.

— Sở thích riêng là gì hả ông?

— Là những cách ta tiêu khiển vào cuối tuần. Ví dụ trước đây ông thường sưu tập tiền xu, những đồng tiền cũ từ khắp nơi trên thế giới, ông cất chúng trong những cái hộp bằng nhung.

— Để làm gì ạ?

— Ờ thì... vì chúng dễ nuôi hơn trẻ con, không phải ngửi đồng tã lót thối hoắc.

Câu này làm tôi bật cười.

Ông chìa ra những mảnh LEGO, thật là kỳ lạ, chúng đã biến thành một chiếc xe hơi. Nó có một, hai, ba, bốn bánh xe có thể lăn được, lại có một cái mui xe với chú tài xế và đủ mọi thứ.

— Sao Ông làm được thế?

— Cứ ghép từng miếng một. Cháu nhặt một mảnh lên đi. – Ông bảo.

— Mảnh nào ạ?

— Bất cứ mảnh nào cũng được.

Tôi chọn một mảnh hình vuông to màu đỏ.

— Gắn cái này lên đó. – Ông kể đưa cho tôi một miếng nhỏ đã có gắn sẵn một cái bánh xe.

Tôi đặt mảnh vuông đó với cái mẫu nhô lên nằm bên dưới phần lõm của cái mẫu ở miếng kia, rồi tôi ép mạnh xuống.

Ông lại trao cho tôi một miếng khác cũng đã có gắn bánh xe, tôi lại ấn xuống.

— Một chiếc xe đạp thật đẹp. *Ngon lành!*

Ông nói to đến nỗi tôi giật mình làm rơi cái xe LEGO xuống sàn nhà, một bánh xe bung ra.

— Xin lỗi Ông.

— Cháu không cần xin lỗi đâu. Để ông cho cháu xem cái này.

Ông đặt chiếc xe hơi lên sàn nhà và đạp lên nó, rắc. Nó rời ra thành từng mảnh.

— Thấy chưa nào? – Ông kể nói. – Có sao đâu. Mình làm lại từ đầu thôi.

BÀ NGOẠI BẢO người tôi bốc mùi ghê quá.

— Cháu lau mình bằng khăn rồi mà.

— Phải, nhưng bụi đất trốn trong các kẽ da ấy. Để bà đi hứng nước vào bồn rồi cháu vào tắm trong đó.

Bà mở vòi nước thật mạnh và hơi nước tỏa mờ mịn rồi Bà đổ vào đó một thứ nước làm cho nổi lên từng núi bọt cao. Màu xanh của bồn tắm

gần như bị che mất nhưng tôi biết là nó hãy còn ở đó.

— Cởi quần áo ra nào, bé cưng! – Bà đứng chống nạnh. – Không muốn bà nhìn thấy phải không? Có cần bà đứng bên ngoài cửa không?

— Không!

— Có chuyện gì thế? – Bà đợi một lúc. – Bộ cháu nghĩ là không có mẹ cháu cùng tắm thì cháu sẽ bị chết chìm hay gặp tai họa gì sao?

Tôi không nghĩ là người ta lại có thể chết đuối trong bồn tắm.

— Bà sẽ ngồi ở đây cho đến khi cháu tắm xong. – Bà vừa nói vừa vỗ nhẹ vào nắp bồn cầu.

— Bà cũng ngồi trong bồn tắm với cháu. – Tôi lắc đầu.

— Bà ấy hả? Ôi Jack, sáng nào bà cũng tắm vòi sen hết. Thế nếu bà ngồi trên thành bồn thì có được không nào?

— Bên trong mới được.

Bà nhìn tôi chằm chằm. Rồi bà rên lên một tiếng và nói.

— Thôi được, nếu bắt buộc phải làm thế, nhưng chỉ một lần này thôi nhé... Để bà mặc đồ bơi vào đã.

— Cháu không biết bơi.

— Không, mình không cần phải bơi thật đâu, bà chỉ... chỉ là để bà không phải cởi hết quần áo ra nếu như cháu thích thế.

— Bà sợ phải cởi hết quần áo phải không?

— Không! – Bà nói. – Bà chỉ... không thích, nếu cháu không quan tâm lắm đến chuyện đó.

— Liệu cháu có thể trần truồng được không?

— Được chứ, cháu là trẻ con mà.

Khi ở trong Căn phòng, có khi hai Mẹ con tôi trần truồng có khi lại mặc quần áo mà chẳng bao giờ phải quan tâm.

— Jack này, mình trèo vào bồn đi kẻo không thì nước nguội mất.

Nước đâu đã nguội, hãy còn bốc hơi nghi ngút kia. Tôi bắt đầu cởi quần áo ra. Bà ngoại bảo là chỉ một giây thôi là Bà sẽ quay trở lại.

Mấy pho tượng cũng trần truồng ngay cả khi chúng đã là người lớn, hoặc có lẽ là chúng buộc phải làm người lớn. Ông kể bảo là người ta cố gắng làm cho giống những pho tượng cổ lúc nào cũng trần truồng, vì người La Mã ngày xưa cho rằng cơ thể là những tạo tác đẹp nhất. Tôi tựa người vào bồn tắm nhưng cái thành hồ cứng ngắt và lạnh ngắt áp sát lên bụng tôi. Có một đoạn trong cuốn Alice thế này:

Nàng gặp người đứng như lời họ bảo

Và kể chàng nghe bao chuyện về ta

Dành cho ta cả tính tình tốt đẹp

Nhưng bảo rằng ta chẳng biết lội bơi

Mấy ngón tay của tôi là những người thợ lặn. Cục xà bông rơi xuống nước và tôi biến nó thành một con cá mập. Bà ngoại bước vào, Bà mặc một cái quần sọc ngang trông giống như quần lót với một cái áo thun có gắn hạt cườm rồi lại đội một cái túi nhựa trên đầu mà Bà gọi là mũ trùm đầu khi tắm vòi sen, dù thật ra chúng tôi đang tắm trong bồn. Tôi không dám cười Bà mà chỉ cười thầm thôi.

Khi Bà bước vào trong bồn thì nước dâng cao lên, tôi cũng leo vào và chút xíu nữa thì nước tràn ra ngoài. Bà ngồi ở phía cuối bồn trong khi Mẹ

lúc nào cũng ở phía có vòi nước. Tôi cố tránh để không cho chân mình chạm vào chân Bà, thế là đầu tôi va vào vòi nước.

— Cẩn thận chứ cháu!

Tại sao chỉ sau khi đã bị cụng đầu người ta mới nói thế nhỉ?

Bà ngoại không còn nhớ trò chơi nào trong lúc tắm, ngoại trừ trò *Chèo thuyền, chèo thuyền nan* khi chúng tôi khoát nước cho bắn tung ra sàn nhà tắm.

Bà cũng chẳng có món đồ chơi nào. Tôi biến cái bàn chải móng tay thành chiếc tàu ngầm đang làm nhiệm vụ dọn dẹp đáy biển, nó gặp cục xà bông lúc này đang là một con sứa nhớp nháp.

Sau đó, chúng tôi lau khô người. Tôi gãi lên mũi và có một mẩu gì đó tróc ra vướng vào móng tay tôi. Nhìn vào gương, tôi thấy những vòng tròn nhỏ như vảy cá ở những chỗ da tôi vừa bong ra.

Ông kể bước vào để lấy đôi dép của mình.

— Trước đây ông thích làm thế này... – Ông sờ vào vai tôi rồi chọt một dải gì đó mỏng và trắng tuột ra, tôi thậm chí còn không cảm thấy nó bong ra. Ông chìa nó ra cho tôi cầm lấy. – Đã lắm!

— Thôi nào! – Bà kêu lên.

Tôi vê vê cái vật trắng trắng đó và nó cuộn tròn lại, đó là một mẩu da khô của tôi.

— Làm nữa đi Ông! – Tôi kêu lên.

— Cúi đầu xuống để ông tìm một mảng nào dài dài trên lưng cháu...

— Rõ là bọn đàn ông! – Bà ngoại nói và nhăn mặt.

SÁNG NAY NHÀ BẾP TRỐNG TRƠN. Tôi lấy cái kéo ở trong ngăn kéo và cắt cụt cái đuôi ngựa của mình.

Bà ngoại bước vào và mở to mắt nhìn.

– Nào, vậy thì bà sẽ tỉa gọn nó luôn, nếu cháu muốn. – Rồi Bà nói tiếp. – Sau đó cháu nhớ chải và phủi sạch tóc vụn đi nhé. Mình nên giữ một ít làm kỷ niệm lần đầu cắt tóc của cháu chứ nhỉ.

Phần lớn tóc đã rơi vào thùng rác, nhưng Bà nhặt lấy ba lọn dài và tết lại thành một cái bím tóc với một sợi chỉ xanh buộc ở đầu bím để tôi đeo vào cổ tay.

Bà bảo tôi đến trước gương để xem, nhưng điều tôi làm trước tiên là xem lại các bắp thịt của mình, sức mạnh của tôi vẫn còn nguyên.

TỜ BÁO NẪM TRÊN CÙNG ghi *Thứ Bảy ngày 17 tháng Tư*, nghĩa là tôi đã ở nhà Bà ngoại và Ông kể tròn một tuần. Trước đó tôi đã ở một tuần trong Trung tâm y tế, vậy tổng cộng là tôi đã sống trong thế giới này được hai tuần rồi. Tôi cứ cộng dồn lại để tính vì có vẻ như hàng triệu năm đã trôi qua mà Mẹ vẫn chưa đến với tôi.

Bà ngoại bảo chúng tôi phải đi ra khỏi nhà. Bây giờ thì không ai nhận ra tôi nữa khi cái đuôi ngựa đã được cắt đi và tóc tôi cứ quăn tít lên. Bà nói tôi nên bỏ kính mát ra để cho mắt quen dần với Bên ngoài, vả lại kính mát sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Bà cháu tôi cầm tay nhau băng qua thật nhiều con đường và không để cho những chiếc ô tô tông vào. Tôi không thích cứ phải cầm tay nên giả vờ như Bà đang nắm tay mấy đứa con trai khác. Rồi Bà ngoại chột nẩy

ra một ý rất hay, thay vì cầm tay thì tôi có thể nắm vào quai cái túi xách của bà.

Thế giới này có rất nhiều đồ vật đủ loại khác nhau, nhưng tất cả đều phải mua bằng tiền, ngay cả những thứ chỉ để vứt đi, như cái ông đang đứng xếp hàng trước chúng tôi trong cửa hàng tiện dụng đằng kia. Ông ta mua thứ gì đó trong một cái hộp rồi xé cái hộp ra và vứt ngay nó vào thùng rác. Những tấm thẻ có in nhiều con số trên khắp mặt giấy là những tờ vé số, những người ngu ngốc mua chúng với hy vọng là sẽ được ban cho phép màu để trở thành tỷ phú.

Chúng tôi mua tem trong bưu điện rồi gửi cho Mẹ một tấm hình tôi chụp chính mình đang ngồi trong một cái tên lửa.

Hai bà cháu đi vào một tòa nhà chọc trời, nơi có văn phòng của Bác Paul. Bác nói Bác đang bận rộn đến phát điên nhưng Bác vẫn sao lại một tấm hình bàn tay tôi và mua cho tôi một thanh kẹo từ cái máy bán hàng tự động. Muốn đi xuống thang máy thì bấm vào mấy cái nút, tôi chơi trò giả vờ như mình đang ở trong một cái máy bán hàng.

Chúng tôi đi vào một tòa nhà của chính phủ để Bà ngoại nhận thẻ An sinh Xã hội mới vì Bà đã làm mất thẻ cũ rồi. Hai Bà cháu phải đợi dài cả cổ. Sau đó Bà dẫn tôi ra một tiệm cà phê nơi người ta không bán đậu cô-ve, tôi chọn một cái bánh quy còn to hơn cả mặt tôi.

Có một đứa bé đang bú tí mẹ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cảnh này.

— Anh thích bú tí bên trái, em có thích tí bên trái hơn không? — Tôi nói và chỉ cho nó, nhưng đứa bé không thèm nghe.

Bà kéo tôi đi chỗ khác và nói xin lỗi nhé.

Người mẹ lấy tấm khăn choàng phủ lên khiến tôi không nhìn thấy mặt đứa nhỏ.

— Cô ấy muốn được kín đáo một chút. – Bà ngoại thì thảo.

Tôi không biết là người ta lại có thể kín đáo được khi ở thế giới bên ngoài này.

Chúng tôi đi vào một tiệm giặt chỉ để xem. Tôi muốn trèo vào trong một cái máy quay vòng vòng nhưng Bà ngoại bảo là nó có thể giết chết tôi.

Chúng tôi đi ra công viên để cho vịt ăn cùng với Bác gái Deana và Bronwyn. Bronwyn ném ào một lần hết chỗ bánh của nó với cả cái túi nhựa nữa và Bà ngoại phải dùng một cái que vớt cái bao lên. Bronwyn đòi lấy thêm phần bánh của tôi, Bà ngoại bảo tôi phải chia cho nó phân nửa vì nó còn nhỏ. Bác gái Deana nói là Bác xin lỗi về chuyến đi xem khủng long và chắc chắn một ngày nào đó chúng tôi sẽ đi tham quan Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên.

Có một cửa tiệm chỉ bày toàn là giày ở bên ngoài, những đôi giày màu sắc sáng rực rỡ mềm xốp với rất nhiều lỗ khấp trên mặt. Bà ngoại bảo tôi thử một đôi. Tôi chọn đôi màu vàng. Không có dây ràng và không có cả khóa dán velcro, tôi chỉ việc xỏ chân vào. Đôi giày này nhẹ bằng đến nỗi tôi tưởng như mình vẫn đi chân đất. Chúng tôi bước vào cửa tiệm và Bà ngoại trả năm tờ một đô-la để mua đôi giày, tức là tương đương với hai mươi lăm đồng hai mươi lăm xu, tôi nói với Bà là tôi rất thích đôi này.

Khi chúng tôi ra khỏi tiệm giày thì thấy một người đàn bà đang ngồi trên lề đường với cái nón ngửa lên. Bà ngoại đưa tôi hai đồng hai mươi lăm xu và chỉ tay vào cái nón.

Tôi đặt một đồng vào trong nón rồi chạy theo Bà ngoại.

— Cái gì trong tay cháu thế? – Bà hỏi trong khi thắt dây an toàn cho tôi.

— Đồng xu này có chữ NEBRASKA, cháu giữ nó để cho vào kho tàng của cháu. – Tôi chìa ra đồng xu thứ hai.

Bà tặc lưỡi rồi lấy đồng tiền lại.

— Lẽ ra cháu phải làm theo lời bà dặn là đưa cho người lang thang đó chứ.

— Dạ, cháu sẽ làm ngay...

— Giờ thì muộn quá rồi còn gì.

Bà nổ máy xe. Tôi chỉ còn thấy có mỗi phía sau mái tóc vàng của bà ta.

— Tại sao bà ta lại lang thang hả bà?

— Vì bà ta sống ở ngoài đường, đến cái giường cũng chẳng có.

Lúc này tôi mới thấy hối hận vì đã không đưa luôn đồng tiền thứ hai. Bà ngoại bảo như thế là *có lương tâm*.

Qua ô cửa sổ của một cửa hàng, tôi trông thấy những tấm gạch gỗ hình vuông dán tường giống như ở trong Căn phòng. Bà ngoại cho phép tôi đi vào trong đó để sờ mó, vuốt ve và ngửi một tấm, nhưng Bà không mua.

Chúng tôi đến chỗ rửa xe. Máy cái bàn chải quét soàn soạt xung quanh hai Bà cháu nhưng nước vẫn không bắn vào vì cửa kính xe đóng chặt, thật là vui.

Tôi để ý thấy trong thế giới này con người gần như lúc nào cũng căng thẳng và bận rộn. Ngay cả Bà ngoại cũng thường bảo như thế. Nhưng Bà và Ông kể đâu có đi làm, vì vậy tôi không hiểu những người có việc làm sẽ làm việc và sống như thế nào. Ở trong Căn phòng, tôi và Mẹ luôn có đủ thì giờ để làm mọi việc. Tôi đoán là thời gian trải đều thành lớp mỏng như bơ lên khắp mọi thứ trên thế giới, những con đường và các

ngôi nhà, sân chơi với cửa hàng, vì thế mỗi nơi chỉ còn lại chút xíu thời gian, do đó ai cũng hối hả để kịp làm công việc tiếp theo.

Tôi cũng nhìn thấy trẻ con ở khắp mọi nơi, có vẻ như người lớn không thích chúng cho lắm, ngay cả bố mẹ chúng cũng vậy. Họ gọi bọn trẻ là tuyệt vời và xinh xắn, họ để chúng làm đi làm lại một động tác để họ chụp hình cho chúng, thế nhưng thực tế thì họ lại không thích chơi đùa với chúng mà thích uống cà phê và nói chuyện với những người lớn khác. thỉnh thoảng lại có một đứa trẻ khóc thét lên, vậy mà mẹ nó cũng chẳng thèm nghe.

Trong thư viện có hàng triệu cuốn sách mà chúng ta không phải bỏ tiền ra mới được đọc. Lại có những con côn trùng khổng lồ bị treo lên, không phải côn trùng thật mà là bằng giấy. Bà ngoại đang xem văn C8 để tìm cuốn *Alice* và bạn ấy đây rồi, tuy hình dáng có khác nhưng cũng là những chữ và hình đó, thật lạ kỳ. Tôi chỉ cho Bà ngoại xem tấm hình khủng khiếp nhất có bà công tước. Chúng tôi cùng ngồi trên trường kỷ để Bà ngoại đọc cho tôi nghe truyện *Người thổi sáo sặc sỡ*, tôi không ngờ là ngoài một câu chuyện kể ra anh ta còn là một cuốn sách nữa. Đoạn tôi thích nhất là khi cha mẹ nghe thấy tiếng cười phát ra từ trong tảng đá. Họ cứ gọi mãi để đám trẻ con quay lại nhưng chúng đã đi vào trong một xứ sở tuyệt vời, tôi đoán nơi đó chắc hẳn là Thiên đường. Ngọn núi chẳng bao giờ mở ra để cho cha mẹ họ vào.

Tôi thấy một thằng nhóc bụi con đang chơi trò *Harry Potter* trên máy tính, Bà ngoại bảo tôi đừng có đứng quá gần vì chưa đến lượt tôi đâu.

Có một thế giới bé xíu nằm trên chiếc bàn với những đường ray xe lửa và các tòa nhà, một thằng nhóc đang chơi với một chiếc xe tải màu xanh lá. Tôi cũng lại gần và cầm một cái đầu máy xe lửa màu đỏ. Tôi cho nó nhảy chen vào sát đằng sau chiếc xe tải của thằng bé, nó cười rúc

rích. Tôi lại đẩy nhanh hơn nữa thế là chiếc xe tải ngã lăn ra khỏi đường ray và thẳng nhỏ lại cười to hơn.

— Chia sẻ tốt lắm, Walker. – Một người đàn ông ngồi trong ghế bành đang nhìn vào một vật giống như cái máy BlackBerry của Bác Paul.

Tôi đoán tên của thằng nhóc là Walker.

— Nữa đi anh! – Nó đòi.

Lần này thì tôi cho cái đầu máy đứng thẳng bằng trên chiếc xe tải nhỏ rồi tôi đặt một chiếc xe buýt màu cam lên đường ray và tông vào cả hai chiếc kia.

— Nhẹ thôi cháu! – Bà ngoại nhắc tôi, nhưng Walker lại kêu lên, nài nỉ tôi làm tiếp và rồi cứ nhảy từng từng lên.

Lại thêm một người đàn ông khác nữa bước vào và hôn người đàn ông thứ nhất, tiếp đến là hôn Walker.

— Chào tạm biệt bạn đi nào. – Ông ta bảo Walker.

Bạn có phải là tôi không vậy?

— Tạm biệt! – Walker vỗ hai tay vào nhau bôm bốp hết lên rồi lại xuống.

Tôi nghĩ là mình nên ôm nó một cái. Tôi ôm nó nhanh quá và thế là xô nó ngã xuống va vào cái bàn xe lửa. Nó khóc ầm lên.

— Vui lòng bỏ quá cho... – Bà ngoại cứ xin lỗi liên tục. – Cháu ngoại tôi không biết... nó chưa biết rõ lắm các giới hạn.

— Cũng không sao đâu. – Người đàn ông thứ nhất trả lời. Rồi họ bước ra. Thằng nhóc đánh đu giữa hai người, miệng không ngớt hô *tom ột*

hai ba đã quá, lúc này nó đã nín khóc. Bà ngoại nhìn mãi theo họ, trông Bà có vẻ bối rối ghê lắm.

— Nhớ nhé! – Bà dặn tôi khi hai bà cháu đi ra chỗ chiếc xe hơi trắng đang đậu. – Chúng ta không nên ôm những người lạ. Cho dù họ có là những người dễ thương đi nữa cũng đừng làm thế nhé.

— Tại sao lại không nên?

— Ừ, mình để dành để ôm những người mình yêu quý thôi.

— Nhưng cháu yêu quý thằng bé Walker đó mà.

— Jack này, trước đây cháu đã gặp nó bao giờ đâu.

SÁNG NAY, tôi chan một chút si rô lên miếng bánh kẹp của mình. Thật sự thì hai thứ này kết hợp ăn rất ngon.

Bà ngoại đang vẽ hình xung quanh tôi, bà bảo là vẽ lên cái sàn gỗ thế này cũng không sao vì sắp tới khi cơn mưa lớn đổ xuống thì phấn sẽ bị cuốn trôi đi mất. Tôi ngước lên nhìn những đám mây, nếu chúng bắt đầu đổ mưa xuống thì tôi sẽ chạy siêu tốc vào bên trong trước khi có giọt nước nào kịp rơi trúng người.

— Đừng có bôi phấn lên người cháu bà ơi. – Tôi nói với Bà ngoại.

— Ôi, đừng lo lắng quá đáng như thế chứ!

Bà kéo tôi đứng lên và thế là có hình một thằng nhóc hiện lên trên hàng hiên, là cái bóng của tôi đó. Tôi có một cái đầu to đùng, không có mặt, không có gan ruột gì cả, hai bàn tay thì dính liền thành khối.

— Có đồ gửi cho cháu đây, Jack ơi! – Đó là Ông kế đang hét lên, không biết ông muốn nói gì nhỉ?

Khi tôi vào nhà thì thấy Ông đang cắt một cái hộp to. Ông lôi ra một thứ gì đó to vĩ đại và nói:

— Hừm, cái thứ này thì nên ném vào thùng rác ngay lập tức.

Bà ngoại mở nó ra.

— Chị Thắm! – Tôi ôm chầm lấy chị. – Đây là chị Thắm của chúng cháu đó, của cháu và Mẹ cháu.

Ông nhấc tay ra và nói:

— Tùy cháu muốn làm gì thì làm.

— Có lẽ anh cũng nên đem nó ra ngoài và đập cho sạch bụi chứ, anh Leo... – Mặt bà nhăn lại.

— Đừng mà! – Tôi kêu lên.

— Thôi được, để bà dùng máy hút bụi, nhưng bà không muốn biết có thứ gì bên trong đâu đấy... – Bà vuốt mấy ngón tay lên chị Thắm.

Tôi phải giữ chị Thắm ở trên cái giường hơi của mình trong phòng ngủ, không được kéo chị khắp quanh nhà. Vậy là lúc này tôi đang ngồi với chị Thắm đang căng ngay phía trên đầu tôi giống như một cái lều, chị bốc ra cái mùi mà tôi vẫn còn nhớ và cả cảm giác khi sờ vào nữa. Bên dưới chị Thắm là những thứ khác mà cảnh sát đam đến cho tôi. Tôi hôn bạn Jeep và bạn Điều khiển những chiếc hôn đặc biệt vĩ đại, cả bạn Thìa chảy nữa. Tôi ước giá như bạn Điều khiển đừng bị gãy để có thể làm cho bạn Jeep lại chạy được.

Thằng Bóng chữ còn xẹp hơn so với tôi nghĩ nhiều, bé Bong bóng đỏ thì hầu như chẳng còn chút hơi nào. Tàu vũ trụ vẫn còn đây nhưng bộ phóng tên lửa thì đã mất, trông bạn ấy cũng không khỏe lắm. Không thấy bác Pháo đài và chị Mê cung đâu cả, có lẽ hai món này to quá không cho

vào hộp được. Tôi tìm thấy năm cuốn sách của mình, cả cuốn *Dylan* nữa. Tôi lấy cuốn *Dylan* kia ra, là cuốn sách mới mà tôi đã lấy ở khu mua sắm vì lúc đó tôi cứ nghĩ đây là sách của mình, nhưng cuốn mới thì trông bóng láng hơn. Bà ngoại bảo là mỗi cuốn sách được in thành hàng ngàn bản trên khắp thế giới để cho hàng ngàn người có thể đọc cùng một cuốn sách vào cùng một lúc, chuyện này làm cho tôi hoa cả mắt.

— Chào bạn *Dylan*, rất vui được gặp bạn! – Cuốn *Dylan* mới lên tiếng.

— Ta là *Dylan* của Jack đây. – Cuốn *Dylan* cũ đáp.

— Tôi cũng là sách của Jack mà. – Thằng mới cãi lại.

— Phải, nhưng ta là sách của Jack trước.

Thế rồi thằng Cũ và thằng Mới đều lấy góc sách của mình đập mạnh vào nhau cho đến khi một trang của thằng Mới rách toạc ra. Tôi dừng lại vì trước đây Mẹ đã rất giận khi tôi làm rách một quyển sách. Lúc này Mẹ không có mặt ở đây để mà nổi giận, thậm chí Mẹ còn không biết nữa kìa, tôi òa khóc nức nở và cứ thế khóc mãi. Rồi tôi nhét tất cả sách vào trong cái túi Dora kéo chúng cũng khóc theo. Cả hai *Dylan* ôm chầm lấy nhau bên trong túi và xin lỗi nhau.

Tôi tìm thấy bạn Răng bên dưới cái giường hơi và cứ mút mãi cho đến khi bạn ấy cảm thấy bạn ấy đã trở thành một cái răng của tôi.

Mấy khung cửa sổ đang phát ra những tiếng ồn rất vui tai, đó là tiếng của những giọt mưa. Tôi bước lại sát bên, tôi cảm thấy không đến nỗi kinh sợ lắm khi có cánh cửa kính ngăn tôi với Bên ngoài. Tôi dí sát mũi vào mặt kính, mọi thứ bên ngoài nhòe h lẫn đi vì mưa, những giọt nước hòa vào với nhau và biến thành những dòng sông dài chảy xuôi mãi xuống khắp mặt kính.

TÔI VỚI BÀ NGOẠI VÀ ÔNG KẾ, cả ba người cùng ngồi trong chiếc xe hơi trắng để bắt đầu một chuyến du ngoạn bất ngờ.

— Thế làm sao bà biết mình phải đi đường nào? – Tôi hỏi Bà ngoại khi Bà đang lái xe.

— Đó chỉ là bất ngờ đối với cháu thôi. – Bà nháy mắt với tôi trong tấm gương.

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa xe để quan sát những thứ mới mẻ. Một cô gái ngồi trong cái ghế có gắn bánh xe, đầu cô ngửa ra sau giữa hai cái gối đệm bông. Một con chó đang hít hít mõng một con chó khác trông thật buồn cười. Tôi thấy một cái hộp bằng kim loại để đựng thư từ. Một cái túi nhựa căng phồng.

Tôi nghĩ là mình đã thiếp đi một lúc, nhưng cũng không chắc lắm.

Chúng tôi dừng lại trong một bãi giữ xe có rất nhiều những thứ phủ đầy bụi bặm nằm đầy trên các đường kẻ.

— Đoán xem đó là gì nào? – Ông kế hỏi và đưa tay chỉ.

— Là đường ạ?

— Cát đấy. – Ông trả lời. – Cháu có thấy ấm hơn không?

— Dạ không, cháu thấy lạnh.

— Ý ông muốn hỏi là cháu có hình dung ra chúng ta đang đứng ở đâu không? Là chỗ hồi xưa bà và ông ngoại hay đưa mẹ cháu và bác Paul đến khi cả hai còn nhỏ đấy.

— Là núi phải không Bà? – Tôi nhìn một đường dài thật dài.

— Những đụn cát. Và nói bà nghe cái gì xanh xanh nằm giữa hai cái đụn kia?

— Là bầu trời.

— Ở bên dưới nữa. Cái màu xanh đậm nằm ở dưới ấy.

Hai mắt tôi cay xé dù đã nhìn qua kính mát.

— Biển đấy! – Bà ngoại nói.

Tôi cầm theo một cái xô rồi đi theo Ông và Bà dọc theo con đường lát gỗ. Biển không giống như tôi nghĩ, gió cứ thổi những viên đá nhỏ xiu vào mắt tôi. Bà ngoại trải một tấm thảm lớn in đầy hoa ra, cát nhanh chóng phủ đầy lên tấm thảm nhưng Bà bảo không sao, đó là một tấm trải để dành cho buổi dã ngoại.

— Thế cái dã ngoại đó đâu rồi?

— Vào thời điểm này thì hãy còn khá sớm để đi dã ngoại.

Ông kể kêu lên, hỏi sao chúng tôi không đi xuống nước nhỉ. Cát chui vào trong giày của tôi, một chiếc đã bị tuột ra.

— Ý tưởng hay đấy! – Ông kể nói. Ông cởi cả hai chiếc giày của mình ra, nhét vớ vào trong giày rồi ông nắm dây giày xách lên, đu đưa qua lại.

Tôi cũng nhét vớ vào trong giày. Cát ẩm và có vẻ rất kỳ lạ dưới chân tôi, chúng hơi sắc nhọn. Mẹ chưa bao giờ kể cho tôi nghe bãi biển là như thế này đây.

— Đi nào! – Ông kể kêu lên rồi Ông bắt đầu chạy ra biển.

Tôi vẫn còn đứng xa tít mãi đằng sau vì có những cái gì khổng lồ đang dâng lên với mảng gì đó màu trắng phủ trên đỉnh, chúng gầm rú lên và đổ

âm xuống. Biển cứ không ngừng gặm gừ và nó to rộng quá, may mà chúng tôi không phải sống ở đây.

Tôi quay trở lại chỗ Bà ngoại trên tấm trải dã ngoại. Bà đang vắn vẹo mấy ngón chân trần của mình, chúng nhăn nheo hết cả rồi.

Chúng tôi cố gắng xây một tòa lâu đài bằng cát nhưng loại cát này không dùng được, nó cứ đổ sụp xuống.

Ông kể quay trở lại, hai ống quần ông đã xắn lên và đang chảy nhỏ giọt.

— Cháu không thích lội nước à? – Ông hỏi.

— Đây phân trong đó đấy ông ơi!

— Ở đâu nào?

— Trong biển ấy. Phân của chúng ta sẽ đi xuống theo đường ống rồi đổ ra biển, cháu không muốn giẫm lên chúng đâu.

— Mẹ cháu chẳng biết chút gì về hệ thống ống nước, phải không nào? – Ông kể phá lên cười.

Tôi muốn đánh Ông. – Mẹ cháu biết hết mọi thứ.

— Có một thứ kiểu như là một cái nhà máy thật to mà ống xả của mọi nhà vệ sinh đều dẫn về đó. – Ông ngồi xuống tấm trải, hai bàn chân dính đầy cát. – Những người công nhân ở nhà máy đó sẽ gạt hết phân ra rồi lọc từng giọt nước một cho đến khi chúng đủ sạch sẽ để uống, rồi các chú công nhân sẽ lại đổ nước này vào trong các đường ống để dẫn ngược lên các vòi nước.

— Thế khi nào thì nước chảy ra đến biển?

— Ông nghĩ là biển chỉ chứa nước mưa và muối thôi. – Ông lắc đầu.

— Có bao giờ cháu ném thử nước mắt chưa nào? – Bà ngoại hỏi.

— Dạ có.

— Đây, nó cũng giống như nước biển.

Tôi vẫn không thích giẫm chân lên nước biển nếu đó là nước mắt.

Nhưng tôi đi xuống gần nước cùng với Ông kể để tìm kiếm kho báu. Chúng tôi tìm thấy một vỏ sò trắng giống như con ốc sên nhưng khi tôi uốn cong ngón tay lại, cho vào đó xem thử thì con sò đã đi đâu rồi.

— Cháu cứ giữ lấy cái vỏ. – Ông kể bảo tôi.

— Rồi lỡ nó quay trở về nhà thì sao?

— Ôi dào! – Ông kể đáp. – Ông không nghĩ là nó lại để cái vỏ nằm không thế này nếu như nó vẫn còn cần đến.

Có thể là một con chim đã nuốt chửng nó mất rồi. Hay là một con sư tử. Tôi cất cái vỏ sò vào túi, rồi tôi tìm thấy một cái vỏ màu hồng, rồi một cái nữa màu đen và một vật dài rất nguy hiểm tên là vỏ của con trai móng tay. Tôi được phép đem chúng về nhà vì theo luật thì ai tìm thấy thì được hưởng, ai mất của thì ngồi khóc thôi.

Chúng tôi ăn trưa vào bữa tối, nghĩa là không phải chỉ ăn tối mà là ăn vào bất cứ lúc nào. Tôi ăn một miếng xăng-uyt BLT là một cái bánh mì nóng có lá xà lách với cà chua và thịt ba rọi xông khói giấu bên trong.

Khi ngồi trên xe trở về nhà, tôi nhìn thấy một cái sân chơi nhưng nó bị sắp xếp sai rồi, mấy cái đu lại nằm ở bên đối diện.

— Ôi Jack, đây là sân chơi khác mà cháu. – Bà ngoại giải thích. – Mỗi thành phố đều có một cái sân chơi riêng.

Rất nhiều thứ trong thế giới này có vẻ cứ lặp đi lặp lại.

— BÀ NOREEN BẢO VỚI MẸ là con đã cắt tóc rồi. – Giọng của Mẹ nghe nhỏ xíu trong máy điện thoại.

— Dạ phải, nhưng sức mạnh của con vẫn còn. – Tôi với cái điện thoại đang ngồi bên dưới chị Thắm, tất cả đều chìm trong bóng tối để tưởng tượng như là Mẹ đang có mặt ở đây. – Lúc này con đã tự tắm một mình được rồi. – Tôi kể cho Mẹ nghe. – Con đã trèo lên cái đu và con biết tiền rồi với lại lửa và người lang thang rồi con có đến hai cuốn *Dylan kể đào vàng* rồi còn lương tâm và đôi giày xộp nữa.

— Ái chà!

— À, và con lại nhìn thấy biển nữa, không có phân ở trong đó đâu nhé, Mẹ lừa con rồi.

— Tại vì con hỏi nhiều quá. – Mẹ nói. – Và nếu mẹ không biết câu trả lời thì mẹ phải dừng chuyện thôi.

Tôi nghe tiếng thở của Mẹ to dần lên.

— Mẹ, tối nay Mẹ đến đón con được không?

— Chưa được đâu con.

— Tại sao chưa được hả Mẹ?

— Họ vẫn đang mày mò tìm liều thuốc nào đúng cho mẹ, đang cố gắng tìm hiểu xem mẹ cần cái gì.

Là tôi đây, Mẹ cần tôi chứ gì. Sao Mẹ lại không biết điều đó?

TÔI MUỐN ĂN MÓN MÌ XÀO bằng bạn Thìa Chấy nhưng Bà ngoại bảo như thế không hợp vệ sinh.

Sau đó tôi đi vào phòng sinh hoạt để lướt kênh, nghĩa là xem lướt qua hết tất cả các chương trình thật nhanh như một vận động viên lướt sóng, và tôi nghe thấy ai đó gọi tên tôi, không phải ngoài đời thật mà là trong Ti-vi.

— ... cần phải lắng nghe Jack.

— Tất cả chúng ta đều là Jack theo một nghĩa nào đó. – Một người đàn ông khác đang ngồi bên cái bàn lớn lên tiếng.

— Hiển nhiên rồi! – Một người khác trả lời.

Có phải họ đều mang tên Jack không, một vài trong số hàng triệu người ấy?

— Một đứa trẻ hướng nội, bị mắc kẹt trong Căn phòng một không một... – Một người khác trong đám vừa nói vừa gật đầu.

Tôi không nghĩ là mình đã từng ở trong căn phòng đó.

— ... nhưng oái oăm thay, khi được phóng thích thì lại thấy mình trôi nổi giữa đám đông...

— Chao đảo vì cảm giác quá tải trong thời hiện đại. – Người thứ nhất nói.

— *Hậu* hiện đại mới đúng.

Lại có cả một người phụ nữ trong đám.

— Nhưng chắc chắn là ở mức độ biểu tượng thì Jack là đứa trẻ hiến tế. – Bà ta nói. – Thằng bé bị gắn chặt vào các nền tảng để xoa dịu tinh thần.

Là sao nhỉ?

— Lẽ ra tôi nên nghĩ đến một nguyên mẫu có sẵn ở đây với nhiều sự tương đồng. Đó là Perseus§, được sinh ra bởi một trinh nữ bị giam giữa bốn bức tường, bị thả xuống biển trong một cái thùng gỗ, là nạn nhân và rồi trở lại như một vị anh hùng. – Một người trong đám nói.

— Tất nhiên là Kaspar Hauser§ từng nổi tiếng với tuyên bố anh ta hạnh phúc trong cái ngục kín của mình, nhưng có lẽ ý anh ta là xã hội Đức vào thế kỷ mười chín thực sự là một cái nhà ngục to hơn.

— Ít ra thì Jack cũng có ti-vi.

— Văn hóa như một cái bóng trên bức vách trong hang động của Plato.
– Một người đàn ông khác cười lớn.

Bà ngoại vào và bước tới tắt Ti-vi ngay lập tức, vẻ rất giận dữ.

— Họ đang nói về cháu đó! – Tôi nói với Bà.

— Mấy lão này phung phí quá nhiều thì giờ ở trường đại học.

— Mẹ bảo là cháu phải đến trường đại học.

— Cái gì cũng phải hợp thời hợp lúc. Đi thay đồ ngủ và đánh răng thôi nào. – Bà ngoại thở dài.

Bà đọc cho tôi nghe truyện *Thỏ Bunny chạy trốn* nhưng tối nay tôi không thích nghe truyện này nữa. Tôi cứ nghĩ là chính thỏ mẹ mới bỏ trốn và thỏ con không thể tìm thấy mẹ.

BÀ NGOẠI SẮP SỬA MUA CHO TÔI một quả bóng đá, tuyệt quá. Tôi đến nhìn ngắm một người đàn ông bằng nhựa mặc bộ quần áo đen bằng cao su và hai bàn chân vệt. Tiếp theo tôi nhìn thấy một đống lớn các vali đủ màu như hồng, xanh lá và xanh dương, rồi đến một cái thang cuốn. Tôi chỉ vừa mới đặt chân lên có một giây thì đã không còn quay trở lại được nữa.

Nó cứ mang tôi đi xuống, xuống mãi và nó đúng là thứ hay ho nhất mà cũng rùng rợn nhất. Nói theo kiểu ghép từ là hay-rợn. Hẳn là mẹ sẽ thích từ này lắm đây. Khi đến cuối đường thì tôi phải nhảy ra ngoài, tôi không biết làm cách nào để quay trở lại với Bà ngoại. Tôi đếm số răng của mình năm lần, có một lần tôi chỉ đếm được mười chín thay vì phải là hai mươi mới đúng. Bảng hiệu dán khắp nơi và cái nào cũng giống hệt nhau: *Chỉ còn ba tuần nữa là đến Ngày của Mẹ, Mẹ bạn xứng đáng với những điều tốt đẹp nhất!* Tôi nhìn những cái đĩa với bếp lò và ghế, rồi tôi chợt cảm thấy cả người bủn rủn nên nằm xuống một cái giường.

Một người phụ nữ nói là tôi không được phép nằm ở đây, thế là tôi đành ngồi dậy. – Mẹ cháu đâu rồi hả nhóc?

— Mẹ đang ở Trung tâm y tế vì Mẹ định đi lên Thiên đường sớm.

Người phụ nữ nhìn tôi chăm chăm.

— Cháu là một cái cây bonsai. – Tôi nói thêm.

— Cháu là cái gì?

— Hai Mẹ con cháu bị giam giữ, nhưng bây giờ thì chúng cháu đã là những ngôi sao nhạc rap rồi.

— Ôi... Là thằng nhóc đó! Đúng rồi! Lorana đâu rồi? – Cô ta hét lên. – Ra đây mau. Chị không tin nổi đâu. Nó chính là thằng nhóc đó, Jack, cái đĩa đã lên ti-vi vì bị nhốt trong nhà kho ấy.

Một người nữa chạy ra, rồi người này lắc đầu.

— Cái thằng bị nhốt trong nhà kho nhỏ hơn và có chùm tóc dài cột sau lưng, khắp người nó mọc đầy bướu kia mà.

— Là nó đó! – Cô kia nói. – Tôi thể chính là nó đó.

— Không đời nào...

Tôi buột miệng nói tiếp cô ta. – Joe![§]

Cô ta phá lên cười rữ rươi. – Thật không thể tin được. Cho cô xin chữ ký nhé?

— Lorana, nó không biết ký tên đâu.

— Có, cháu biết mà! – Tôi cãi lại. – Cháu có thể viết bất cứ chữ gì.

— Cháu là giả mạo, đúng không? – Cô ta nói với tôi rồi quay sang nói với cô kia. – Nó không giả mạo chứ?

Những mảnh giấy duy nhất có trong cửa tiệm này là mấy cái nhãn hiệu cũ trước đây dính lên quần áo. Trong khi tôi đang viết nhiều thật nhiều chữ JACK để cho hai cô này tặng bạn bè thì Bà ngoại chạy ào đến với một quả bóng cấp dưới nách. Tôi chưa bao giờ thấy bà giận dữ đến như vậy. Bà hét toáng lên với hai cô kia về *quy trình thủ tục khi có trẻ lạc*, Bà xé tan những mảnh giấy có chữ ký của tôi. Bà giật mạnh tay tôi. Khi chúng tôi vội vã bước ra khỏi cửa hàng thì cái cổng hú lên í ề í ề. Bà ngoại buông vội quả bóng xuống tấm thảm.

Khi đã vào trong ô tô, Bà không thềm liếc vào gương để nhìn tôi. Tôi hỏi:

— Tại sao bà lại ném quả bóng của cháu đi?

— Nó làm khởi động hệ thống báo động. – Bà ngoại giải thích. – Vì bà chưa trả tiền.

— Có phải Bà định ăn trộm nó không?

— Không phải đâu Jack! – Bà quát lên. – Lúc đó bà chạy khắp tòa nhà như một mù điên để tìm cháu. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

— Ví dụ như một cơn động đất, phải không Bà?

Bà ngoại nhìn tôi chăm chăm trong cái gương nhỏ.

— Một kẻ lạ có thể bắt cóc cháu mất, Jack ạ. Bà đang nói đến điều đó.

Một kẻ lạ tức là không phải bạn bè, nhưng hai người phụ nữ đó là những người bạn mới của tôi kia mà.

— Tại sao hả Bà?

— Vì có thể họ muốn có một đứa con trai nhỏ cho chính họ, giải thích như vậy được chưa?

Nghe có vẻ không ổn chút nào.

— Hay là để hãm hại cháu, biết đâu đấy.

— Bà định nói là hãm ta phải không? – Tôi nghĩ đến Lão Nick nhưng không nói tên hãm ra.

— Không phải, hãm ta không thể trốn ra khỏi nhà tù được, nhưng có thể có vài người giống như hãm. – Bà ngoại đáp.

Tôi không biết là có những người giống như hãm ở trong thế giới này.

— Bà có thể quay lại đó và lấy quả bóng cho cháu được không ạ?

Bà mở máy xe và phóng thẳng ra khỏi bãi đậu xe thật nhanh làm mấy cái bánh xe rít lên.

Ngồi trong xe, tôi càng lúc càng giận dữ hơn.

Khi về đến nhà, tôi thu xếp hết tất cả mọi thứ vào trong túi Dora, ngoại trừ đôi giày chật quá thì tôi ném vào thùng rác rồi tôi cuộn chị Thảm lại và kéo lê chị ta xuống cầu thang.

Bà ngoại bước vào trong sảnh và hỏi.

— Cháu đã rửa tay chưa?

— Cháu về Trung tâm y tế đây. – Tôi hét lên với Bà. – Bà không thể nào ngăn cháu được vì bà là... bà là một kẻ lạ mặt.

— Jack! – Bà kêu lên. – Bỏ cái thảm hôi hám đó trở lại chỗ cũ.

— Bà hôi hám thì có! – Tôi gầm lên.

— Anh Leo! – Bà ôm chặt lấy ngực và nói qua vai. – Em thể đấy, em đã lao tâm khổ tứ biết bao nhiêu...

Ông kể lao lên cầu thang và tóm lấy tôi.

Tôi buông rơi chị Thảm xuống đất. Ông kể đá cái túi Dora văng ra chỗ khác. Ông mang tôi đi, tôi hét ầm lên và đâm đá Ông vì trong trường hợp đặc biệt này thì tôi có quyền phòng vệ, thậm chí tôi còn có thể giết Ông nữa kia. Tôi sẽ giết và giết Ông đến chết...

— Anh Leo! – Bà ngoại than khóc rền rĩ dưới chân cầu thang. – Anh Leo...

Phì phì phò phò, Ông sắp sửa xé xác tôi thành từng mảnh, Ông sẽ cuộn tôi vào trong chị Thảm rồi đem chôn, sau đó thì *những con dòi bò ra, những con giun thụt vào...*

Ông kể buông tôi xuống cái giường hơi, nhưng không làm tôi đau.

Ông ngồi phịch xuống phía cuối giường làm cho nó nảy lên như một con sóng. Tôi vẫn còn la hét, người run bần bật, nước mũi dây đầy lên tấm trải giường.

Tôi ngừng khóc. Tôi đưa tay sờ soạng bên dưới cái giường hơi để tìm bạn Răng, rồi tôi nhét bạn ấy vào miệng mút lấy mút để. Bạn ấy không còn mùi vị xa lạ nữa.

Bàn tay Ông kể đang đặt lên tấm trải giường sát ngay bên cạnh tôi, trên mấy ngón tay mọc đầy những sợi lông.

Hai mắt Ông đang chờ gặp mắt tôi.

— Hãy xử sự cho công bằng và thẳng thắn nhé, chuyện đã qua rồi thì cho qua luôn, đồng ý chứ?

— Gì hả ông? – Tôi lừa bạn Răng đến gần chỗ nướu.

— Muốn nằm trên trường kỷ chén một miếng bánh nướng và xem một trận đấu không?

— Đồng ý!

TÔI NHẬT NHỮNG CẢNH CÂY RỤNG, cả mấy cảnh to khổng lồ và nặng trĩu. Bà ngoại và tôi dùng dây cột chúng lại thành từng bó để thành phố chở chúng đi.

— Làm sao thành phố lại...?

— Những người làm việc cho chính quyền thành phố, ý bà là những người lo công việc này.

Khi tôi lớn lên thì tôi sẽ làm công việc của một người khổng lồ, không phải kiểu khổng lồ ăn thịt mà là kiểu khổng lồ vớt những đứa trẻ bị rơi xuống biển và đưa chúng vào bờ.

Tôi kêu to. – Báo động, bố cây bồ công anh! – Bà ngoại đang dùng xẻng hất nó lên để lấy chỗ cho cỏ mọc vì không đủ chỗ cho mọi thứ.

Khi cả hai Bà cháu đều mệt lả, chúng tôi đi đến chỗ cái vồng, cả Bà ngoại cũng ngồi lên đó.

— Hồi trước bà thường hay ngồi như thế này với mẹ cháu khi mẹ cháu còn nhỏ xíu.

— Bà có cho Mẹ cháu chút chút gì không?

— Gì là gì?

— Là từ tí của bà ấy.

— Mẹ cháu cứ bẻ cong mấy ngón tay của bà khi bú bình. – Bà lắc đầu.

— Thế Mẹ sinh ra Mẹ cháu ở đâu?

— Mẹ sinh ra... Ồ, cháu cũng biết chuyện này sao? Bà không biết bà ấy đang ở đâu cả.

— Bà ấy có sinh thêm em bé nào nữa không?

Bà ngoại im lặng không nói gì. Một lát sau bà trả lời.

— Một ý nghĩ đáng yêu.

TÔI ĐANG TÔ MÀU trên cái bàn bếp, trên người khoác tấm tạp dề cũ của bà ngoại có hình một con cá sấu với dòng chữ *Tôi ăn thịt Cá sấu trên một nhánh sông*. Tôi không vẽ những hình ảnh rõ ràng mà chỉ bôi lên những đường sọc và những đường xoắn, tôi tô lên đó đủ các màu, thậm chí còn trộn chúng lại thành từng vũng. Tôi thích tô màu hơi ướt lên giấy rồi gập đôi lại như Bà ngoại chỉ, thế là khi mở tờ giấy ra tôi có một con bướm.

Có bóng Mẹ hiện ra ở cửa sổ.

Màu đỏ bị đổ ra. Tôi cố gắng lau chùi nhưng nó lại đổ đầy ra chân tôi và lên cả sàn nhà. Khuôn mặt Mẹ đã biến đâu mất. Tôi chạy lại cửa sổ

nhưng Mẹ đã đi đâu rồi. Có phải tôi tưởng tượng ra không? Tôi làm dây đầy màu đỏ lên cửa sổ, lên bồn rửa và cả mặt bếp.

— Bà ngoại ơi? – Tôi gọi to. – Bà ngoại ơi?

Thế rồi Mẹ hiện ra ngay sau lưng tôi.

Tôi chạy ào lại phía Mẹ. Mẹ dang tay ra sắp sửa ôm lấy tôi nhưng tôi nói.

— Đừng, khắp người con dính đầy màu.

Mẹ cười và cởi tấm tạp dề ra rồi bỏ nó xuống mặt bàn. Mẹ ôm thật chặt khắp người tôi nhưng tôi dang hai bàn tay và bàn chân dính đầy màu ra xa.

— Mẹ không nhận ra con nữa. – Mẹ nói nhỏ vào đầu tôi.

— Sao Mẹ lại không nhận ra con...?

— Chắc là vì mái tóc của con.

— Mẹ nhìn này, con còn lại một món tóc dài trong cái vòng đeo tay, nhưng mà nó cứ bị vướng vào đồ vật xung quanh.

— Cho Mẹ nhé?

— Vâng ạ.

Cái vòng đeo tay bị dính màu lem luốc tuột ra khỏi cổ tay tôi. Mẹ đeo nó vào tay Mẹ. Trông Mẹ khác trước, nhưng tôi không biết vì sao.

— Con xin lỗi, làm tay Mẹ đỏ hết rồi.

— Màu này rửa được mà. – Bà ngoại bước vào và lên tiếng.

— Mẹ không nói cho thằng bé biết là con sắp đến phải không? – Mẹ hỏi và hôn Bà ngoại.

— Mẹ nghĩ là không nói thì hay hơn, thế mới bất ngờ.

— Chẳng bất ngờ gì cả.

— Thế thì tốt! – Bà ngoại đưa tay lên lau mắt và bắt đầu lau chùi chỗ màu bị đổ. – Lúc này Jack đã quen với việc ngủ trên cái giường hơi trong phòng của mẹ, nhưng có lẽ mẹ sẽ sửa soạn cho con một chỗ ngủ trên ghế đi vắng...

— Thật ra thì bọn con lại phải quay về.

— Các con ở lại ăn bữa khuya nhé? – Bà ngoại đứng lặng cả phút rồi mới hỏi.

— Chắc chắn mà mẹ! – Mẹ trả lời.

Ông kể làm sườn heo ăn với cơm nấu kiểu Ý, tôi không thích gặm xương nhưng ăn hết chỗ cơm và dùng nĩa vét nhẵn chỗ nước sốt. Ông kể cuốc một miếng thịt của tôi.

— Kẻ trộm không được trộm!

— Thôi rồi! – Ông rên lên.

Bà ngoại cho tôi xem một cuốn sách dày có hình mấy đứa trẻ mà Bà nói đó là Mẹ tôi và Bác Paul khi còn nhỏ. Tôi khó mà tin được, nhưng rồi tôi nhìn thấy một đứa con gái trên bãi biển, đúng là bãi biển mà Bà ngoại và Ông kể đã đưa tôi đến hôm nọ, và khuôn mặt con bé giống hệt Mẹ. Tôi chỉ cho Mẹ xem.

— Phải rồi, là mẹ đó! – Mẹ nói và lật qua trang khác.

Có một tấm hình Bác Paul đang vẫy tay qua cửa sổ trong một quả chuối vĩ đại mà thật ra là một pho tượng, và một trong hai người đang ăn kem ốc quế với Ông ngoại nhưng trông Ông khác lắm. Cả Bà ngoại cũng vậy, trong tấm hình này thì tóc của Bà màu sẫm.

— Tấm hình có chụp cái võng đâu?

— Lúc nào mẹ và bác cũng cùng ngồi trên võng nên có lẽ không ai nghĩ đến chuyện chụp một tấm hình. – Mẹ đáp.

— Không có tấm hình nào thì thật là tệ quá. – Bà ngoại nói với Mẹ.

— Hình gì hả mẹ? – Mẹ hỏi.

— Hình của Jack khi nó mới sinh và lúc nó mới biết đi. – Bà nói. – Ý mẹ là để ghi lại tuổi thơ của Jack.

Mặt Mẹ trắng bệch.

— Con chẳng bao giờ quên được giai đoạn đó, dù chỉ một ngày. – Mẹ liếc nhìn đồng hồ, tôi không biết là Mẹ lại có một cái, đó là chiếc đồng hồ với những cái kim nhọn.

— Mấy giờ thì con phải quay lại Trung tâm y tế? – Ông kể hỏi.

— Con không còn ở đó nữa. – Mẹ lắc đầu, lấy ra một vật từ trong túi áo và lắc lắc. Đó là một cái chìa khóa. – Đoán xem nào Jack, mẹ con mình đã có hẳn một căn hộ riêng.

— Liệu đó có phải là một ý kiến hay không, con có nghĩ thế không? – Bà ngoại gọi Mẹ bằng cái tên kia.

— Đó là ý của con mà. Sẽ ổn thôi. Vả lại các chuyên gia tư vấn ở đó làm việc hai bốn trên hai bốn mà.

— Nhưng từ trước đến giờ đã có khi nào con sống xa nhà đâu...

Mẹ nhìn Bà ngoại và Ông kể cũng thế. Ông bật ra một tràng cười to.

— Không đùa! – Bà nói rồi đánh mạnh vào ngực Ông. – Nó biết em muốn nói gì mà.

Mẹ bế tôi lên lầu để gói ghém quần áo của tôi.

— Nhắm mắt lại đi Mẹ! – Tôi nói với Mẹ. – Có nhiều điều bất ngờ đấy.

Tôi dẫn Mẹ vào phòng ngủ.

— *Tèn ten!* – Tôi ngừng lại một chút. – Đây là chị Thảo với rất nhiều đồ vật của mình, cảnh sát đã đem chúng lại đây.

— Ừ, mẹ thấy rồi. – Mẹ nói.

— Nhìn này mẹ, bạn Jeep với bạn Điều khiển...

— Mình đừng đem những thứ sút tai gãy gọng theo. – Mẹ nói. – Chỉ lấy những gì mà con thật sự cần đến và cho vào trong cái túi Dora mới của con ấy.

— Con cần hết tất cả.

— Thôi cứ làm theo kiểu con thích đi. – Mẹ thở ra.

Kiểu tôi thích là kiểu gì?

— Có đủ thùng để cho tất cả vào đó mà Mẹ.

— Mẹ đã bảo đồng ý rồi mà.

Ông kể cho tất cả đồ đạc của chúng tôi ra đằng sau chiếc xe hơi màu trắng.

— Con phải làm lại giấy phép lái xe mới được. – Mẹ nói khi bà ngoại lái xe đi.

— Có thể con sẽ thấy mình đã hơi *gỉ sét* đôi chút đấy.

— Ôi, con đã bị *gỉ sét* nhiều lắm rồi. – Mẹ nói.

— Sao mẹ lại bị *gỉ*...? – Tôi hỏi.

— Giống như nhân vật Tin Man^s ấy. – Mẹ quay qua nói chuyện. Mẹ nhấc khuỷu tay lên và nó phát ra một tiếng kít. – Jack này, hôm nào đó mẹ con mình sẽ mua một chiếc ô tô cho riêng mình nhỉ?

— Dạ! Hay mua luôn một chiếc trực thăng đi. Một chiếc siêu trực thăng xe lửa ô tô tàu ngầm.

— Nghe cứ như sắp đi chơi xa ấy nhỉ!

Hàng giờ rồi lại hàng giờ trôi qua mà chúng tôi vẫn còn ngồi trong ô tô.

— Sao xa thế hả Mẹ? – Tôi hỏi.

— Vì mình phải đi bằng qua cả thành phố. – Bà ngoại giải thích. – Gần như là sang đến tiểu bang bên cạnh.

— Mẹ...

Bầu trời tự nhiên tối sầm lại.

Bà ngoại đậu xe vào chỗ Mẹ chỉ. Tôi nhìn thấy một cái bảng to có hàng chữ: KHU DÂN CƯ SUNG TÚC TIỆN NGHI. Bà giúp chúng tôi đem mấy cái hộp và túi vào trong tòa nhà xây bằng gạch màu nâu, chỉ có mình tôi là đẩy cái túi Dora trên bánh xe. Chúng tôi đi vào qua cánh cửa rộng có một người đàn ông được gọi là người gác cửa. Ông mỉm cười.

— Liệu ông ta có nhớ mình trong này không? – Tôi thì thầm hỏi Mẹ.

— Không đâu, chỉ không cho người lạ vào thôi.

Có ba người phụ nữ và một người đàn ông gọi là Nhân viên hỗ trợ. Bất cứ khi nào cần giúp đỡ về bất cứ việc gì, chúng tôi cứ việc nhấn tin xuống cho họ – nhấn tin là giống như gọi qua điện thoại vậy thôi. Tòa nhà này có biết bao nhiêu là tầng và trên mỗi tầng lại có nhiều căn hộ.

Căn hộ của tôi và Mẹ nằm ở tầng thứ sáu. Tôi kéo mạnh tay áo Mẹ thì thầm.

— Năm.

— Là gì hả con?

— Mình có thể đổi sang tầng năm được không?

— Rất tiếc, mình không có quyền chọn lựa. – Mẹ đáp.

Mẹ rùng mình khi cửa thang máy đóng sầm lại.

— Có sao không con? – Bà ngoại hỏi.

— Chỉ là con lại phải làm quen với thêm một thứ nữa.

Mẹ phải gõ một mã số bí mật để làm cho cái thang máy rung chuyển. Trong bụng tôi có một cảm giác kỳ lạ khi nó vọt lên cao. Rồi thì hai cánh cửa mở ra và thế là chúng tôi đã đến tầng sáu rồi, chúng tôi đã bay lên đến tận nơi mà không hề hay biết. Tôi trông thấy một cái cửa sập có ghi hàng chữ LÒ ĐỐT RÁC, khi chúng tôi cho rác vào trong đó thì nó sẽ rơi xuống, xuống mãi, xuống dưới rồi biến thành khói bay lên. Trên các cánh cửa không ghi các con số mà lại ghi chữ, cửa căn hộ của Mẹ con tôi ghi chữ B nghĩa là chúng tôi sống trong nhà Sáu B. Số Sáu không tệ như số chín, thật ra thì nó chính là số chín lộn ngược đầu lại. Mẹ tra chìa khóa vào trong cái lỗ, khi Mẹ xoay chìa thì mặt Mẹ nhăn lại vì đau ở cổ tay. Mẹ vẫn chưa khỏe hẳn.

— Đến nhà rồi! – Mẹ reo lên và đẩy cánh cửa mở ra.

Làm sao là nhà được khi tôi chưa bao giờ sống ở đây?

Căn hộ cũng giống một cái nhà, nhưng tất cả đều bị ép dẹp xuống. Có năm phòng, thật là may mắn, trong đó có một phòng là nhà tắm với cả

bồn tắm cho nên giờ thì Mẹ con tôi có thể tắm trong bồn chứ không dùng vòi sen nữa.

— Con đi tắm được không Mẹ?

— Để sắp xếp đồ đạc xong đã con. – Mẹ nói.

Cái lò ở đây cũng phát ra lửa giống như bếp lò ở nhà Bà ngoại. Kế bên nhà bếp là phòng khách có đặt đi-văng với một cái bàn thấp lè tè với chiếc ti-vi siêu bự bên trên.

Ở trong bếp Bà ngoại đang mở một cái thùng.

— Sữa này, bánh vòng này, mẹ không biết là con đã bắt đầu uống cà phê trở lại... Thằng bé thích loại ngũ cốc có chữ này lắm đây, hôm trước nó giải thích được từ *núi lửa* đấy nhé!

Mẹ quàng tay quanh người Bà ngoại và giữ Bà đứng yên một lúc.

— Cảm ơn mẹ!

— Có cần mẹ chạy đi mua thêm thứ gì nữa không?

— Không đâu mẹ, con nghĩ là mẹ đã tính hết đủ mọi thứ rồi. Chúc ngủ ngon, mẹ nhé!

Mặt bà ngoại nhăn lại.

— Con biết là...

— Sao hả mẹ? – Mẹ lắng nghe. – Có chuyện gì à?

— Mẹ không quên một ngày nào trong đời con cả.

Cả hai người lặng yên không nói gì nên tôi đi lại thử từng cái giường để xem cái nào nhún tốt hơn. Tôi nghe thấy tiếng hai người nói gì đó với nhau nhiều lắm khi tôi đang nhào lộn trên giường. Tôi đi vòng quanh, hết mở ra rồi lại đóng tất cả mọi thứ.

Sau khi Bà ngoại đã quay về nhà Bà, Mẹ chỉ cho tôi cách sử dụng cái chốt cửa, nó giống như một chiếc chìa khóa mà chỉ có hai Mẹ con tôi ở bên trong mới có thể mở hay đóng lại.

Lúc nằm trên giường, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Tôi kéo áo Mẹ lên.

— Ấy, con! – Mẹ kêu. – Mẹ nghĩ là chẳng còn gì trong đó đâu.

— Phải có chứ!

— À, vấn đề của hai cái tí là nếu không ai bú nữa thì chúng sẽ nghĩ rằng *Được rồi, chẳng ai cần đến sữa của bọn mình nữa, thế thì mình ngưng không sản xuất sữa.*

— Thật ngốc nghếch! Con cá chắc là con có thể tìm thấy sữa mà...

— Thôi con! – Mẹ bảo và chặn hai tay lên ngực. – Mẹ xin lỗi, nhưng dứt khoát rồi nhé. Lại đây nào!

Hai Mẹ con tôi ôm nhau thật chặt. Ngực Mẹ đập bùm bùm bên tai tôi, đó là trái tim của Mẹ.

Tôi vén áo Mẹ lên.

— Kìa Jack...

Tôi hôn lên tí bên phải và nói.

— Tạm biệt nhé!

Rồi tôi hôn lên tí bên trái hai lần vì nó luôn luôn béo hơn bên kia. Mẹ ghì đầu tôi thật chặt làm tôi kêu toáng lên.

— Con ngộp thở quá! – Thế là Mẹ buông tay ra.

BỘ MẶT CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI hiện lên, hắt màu đỏ nhạt vào mắt tôi. Tôi chớp mắt cho ánh sáng chiếu vào rồi lại biến đi. Tôi đợi đến khi nghe thấy hơi thở của Mẹ.

— Mình ở trong Khu dân cư này bao lâu hả mẹ?

— Bao lâu cũng được. – Mẹ ngáp.

— Con muốn ở một tuần.

— Mình sẽ ở đây một tuần, rồi sau đó sẽ xem. – Mẹ vươn vai.

Tôi xoắn tóc Mẹ lại như sợi dây thừng.

— Con có thể cắt tóc cho Mẹ và thế là Mẹ con mình lại giống nhau.

— Mẹ nghĩ là mẹ sẽ để tóc dài.

Khi chúng tôi dỡ mấy thùng đồ thì phát hiện một rắc rối lớn: tôi không tìm thấy bạn Răng đâu cả.

Tôi nhìn khắp lượt tất cả đồ đạc của mình rồi lại tìm kiếm xung quanh vì biết đâu đêm qua tôi đã làm rơi bạn ấy. Tôi cố nhớ lại có lúc nào mình đã cầm bạn ấy trong tay hay là ngậm trong miệng không. Không phải tối hôm qua mà có thể là tối hôm kia ở nhà bà ngoại, tôi nhớ hình như lúc đó mình còn mút bạn ấy. Chợt một ý nghĩ khủng khiếp thoáng qua trong đầu, biết đâu tôi đã vô tình nuốt phải bạn ấy trong khi ngủ.

— Nếu mình lỡ nuốt nhầm thứ gì đó không phải đồ ăn thì sao hả Mẹ?

— Ví dụ thứ gì nào? – Mẹ đang xếp mấy đôi vớ vào ngăn kéo.

Tôi không thể nói cho Mẹ biết là có thể tôi đã làm mất một phần cơ thể của Mẹ.

— Giống như một viên đá nhỏ hay là thứ gì đó.

— À, thế thì nó chỉ việc cứ thế mà chui ra thôi.

Hôm nay, chúng tôi không đi xuống đất nên cũng chẳng cần thay quần áo. Hai mẹ con ở trong Khu dân cư Sung túc và học làm quen với mọi thứ.

— Mình có thể ngủ trong phòng này. – Mẹ nói. – Nhưng con có thể chơi đùa trong căn phòng đằng kia để có nhiều ánh nắng mặt trời hơn.

— Chơi với Mẹ.

— Ừ, cũng được, nhưng thỉnh thoảng Mẹ sẽ làm vài việc khác, cho nên có lẽ vào ban ngày thì phòng ngủ của mình sẽ là phòng của Mẹ.

Vài việc khác là việc gì cơ chứ?

Mẹ đổ ngũ cốc ra cho cả hai Mẹ con mà không cần đếm hạt. Tôi tạ ơn Chúa Hài đồng Jesus.

— Hồi ở trường đại học, mẹ đã đọc một cuốn sách nói là mỗi người nên có một phòng riêng. – Mẹ nói.

— Tại sao?

— Để chúng ta suy nghĩ.

— Con vẫn có thể suy nghĩ khi ở trong cùng một phòng với Mẹ mà. – Tôi im một lúc. – Tại sao Mẹ lại không thể suy nghĩ được khi ở chung phòng với con?

— Mẹ có thể chứ, hầu như lúc nào cũng được. – Mẹ nhăn mặt. – Nhưng nếu có được một chỗ nào đó để đôi lúc đến ngồi một mình thì cũng hay chứ.

— Con không nghĩ vậy.

Mẹ thở ra một hơi dài.

— Để thử ngày hôm nay xem sao. Mình có thể làm mấy tấm bảng tên và gắn lên cửa...

— Tuyệt!

Chúng tôi viết lên mấy mảnh giấy những chữ cái với màu sắc khác nhau, đó là *PHÒNG CỬA JACK* và *PHÒNG CỬA MẸ*, rồi dùng băng keo dán chúng lên, tha hồ bao nhiêu băng keo tùy thích.

Tôi phải đi ị. Tôi nhìn vào đám phân nhưng vẫn không thấy bạn Răng đâu cả.

Lúc này hai Mẹ con đang ngồi trên đi-văng ngắm lọ hoa bày trên bàn, nó cũng làm bằng thủy tinh nhưng không vô hình mà có đầy màu xanh da trời và xanh lá.

— Con không thích mấy bức tường này. – Tôi nói với Mẹ.

— Có gì không ổn với chúng sao?

— Chúng trắng quá đi. À, Mẹ biết không, mình có thể mua những tấm gạch gỗ ở cửa tiệm và gắn lên khắp nhà.

— Không đời nào! – Sau một lúc Mẹ mới nói tiếp. – Đây chỉ là mới sự khởi đầu thôi mà, nhớ chưa nào?

Mẹ thì bảo *nhớ vậy* mà Mẹ lại không muốn nhớ Căn phòng.

Tôi nghĩ đến chị Thắm, tôi chạy đến moi chị ra khỏi thùng và kéo lê chị sau lưng.

— Chị Thắm sẽ nằm ở đâu, bên cạnh đi-văng hay là sát bên giường ngủ của mình hả Mẹ?

Mẹ lắc đầu.

— Nhưng...

— Jack này, nó đã xõ tả ra và vấy đầy những vết bẩn sau bảy năm trời còn gì. Đứng từ chỗ này mẹ cũng có thể ngửi thấy mùi của nó. Mẹ đã phải nhìn con tập bò trên đó rồi tập đi, nó cứ làm vướng chân con biết bao nhiêu lần. Con ị lên đó một lần, rồi một lần khác thì bị đổ súp lên, mẹ giặt mãi mà vẫn không sạch được. – Hai mắt Mẹ lấp lánh sáng và to hết cỡ.

— Dạ, và con đã sinh ra ở trên chị Thắm này và con cũng chết trong lòng chị ấy nữa.

— Phải, thế thì điều mẹ thực sự muốn làm là ném nó vào trong lò đốt rác.

— Không!

— Nếu như có lúc nào trong đời con từng nghĩ đến mẹ thay vì...

— Con có nghĩ! – Tôi hét lên. – Con lúc nào cũng nghĩ đến Mẹ mỗi khi Mẹ đi vắng.

Mẹ nhắm chặt hai mắt lại chỉ một giây.

— Biết nói với con thế nào đây... Con có thể giữ nó ở trong phòng riêng của con, nhưng cuộn nó lại và cho vào trong tủ quần áo, rõ chưa? Mẹ không muốn phải nhìn thấy nó.

Mẹ đi vào trong bếp, tôi nghe tiếng Mẹ xả nước. Tôi chớp lấy cái bình hoa rồi ném thẳng vào tường, nó biến thành hàng tỷ mảnh nhỏ.

— Jack... – Mẹ đang đứng ngay đó.

— Con không muốn làm con hổ con của Mẹ! – Tôi quát lớn.

Tôi chạy vào PHÒNG CỦA JACK, chị Thắm bị kéo lê đằng sau và bị vướng vào cánh cửa. Tôi kéo chị vào trong tủ quần áo và quấn chị quanh

người tôi, tôi ngồi trong tủ hàng giờ liền, vậy mà Mẹ vẫn không chịu vào.

Mặt tôi trở nên rít chặt ở những chỗ nước mắt khô lại. Ông kể bảo rằng đó là cách người ta làm muối, họ nhốt sóng biển vào trong những cái ao nhỏ rồi mặt trời sẽ làm chúng khô đi.

Có một tiếng động vang lên nghe rất đáng sợ, *rù rì rù rì*, rồi tôi nghe tiếng Mẹ nói chuyện.

— Vâng, tôi cũng đoán thế, lúc nào cũng được. — Sau một phút tôi nghe tiếng Mẹ ở bên ngoài tủ áo, Mẹ nói.

— Mình có khách đến nhà đấy.

Đó là bác sĩ Clay và bà Noreen. Họ đem đến một món ăn có tên là thức ăn mang về gồm mì, cơm và những thứ gì trơn trơn màu vàng rất ngon.

Đống mảnh vụn của cái bình đã đi đâu mất. Chắc là Mẹ đã hô biến chúng vào lò đốt rác.

Có một cái máy tính cho chúng tôi, bác sĩ Clay đã cài đặt sẵn để hai Mẹ con chúng tôi có thể chơi điện tử và gửi thư. Bà Noreen dạy tôi cách vẽ trực tiếp lên màn hình với cái mũi tên biến thành cây cọ tô màu. Tôi vẽ một tấm hình tôi và Mẹ sống trong tòa nhà Sung túc.

— Cái đám nguệch ngoạc màu trắng này là gì hả cháu? — Bà Noreen hỏi.

— Đó là không gian.

— Là không gian Bên ngoài phải không?

— Không, là tất cả không gian bên trong, là không khí.

— Phải, sự nổi tiếng gây ra một tổn thương thứ cấp. – Bác sĩ Clay đang nói chuyện với Mẹ. – Bà đã nghĩ thêm về chuyện làm các loại giấy tờ mới chưa?

— Tôi không thể nào tưởng tượng ra... – Mẹ lắc đầu. – Tôi là tôi và Jack tên là Jack, đúng không? Làm sao tôi có thể bắt đầu gọi nó là Michael hay Zane hoặc là một cái tên gì đó được?

Sao Mẹ lại gọi tôi là Michael hay Zane?

— Được rồi, vậy thì ít nhất là đặt ra một cái họ mới, được chứ? – Bác sĩ Clay hỏi. – Như thế thì cháu bé sẽ ít gây chú ý hơn khi bắt đầu đi học.

— Khi nào thì con đi học?

— Khi nào con đã sẵn sàng. – Mẹ đáp. – Đừng lo.

Tôi nghĩ tôi sẽ chẳng bao giờ sẵn sàng cả.

Tối hôm đó chúng tôi tắm cùng nhau. Tôi gục đầu lên bụng Mẹ trong làn nước và mơ màng ngủ.

Chúng tôi tập làm quen với việc ở riêng trong hai phòng khác nhau và gọi nhau từ phòng người này sang phòng người kia, nhưng không được quá to vì còn có những người khác cũng đang sống trong các căn hộ không phải Sáu B của tòa nhà Sung túc. Khi tôi ở trong *PHÒNG CỬA JACK* và Mẹ ở trong *PHÒNG CỬA MẸ* thì không đến nỗi tệ lắm, chỉ khi nào Mẹ ở trong những phòng khác mà tôi không biết chính xác ở phòng nào thì tôi khó chịu vô cùng.

— Ổn thôi Jack! – Mẹ an ủi. – Lúc nào mẹ cũng nghe thấy tiếng con mà.

Chúng tôi ăn thêm món thức ăn làm sẵn đã được hâm nóng lại lần nữa trong lò vi sóng, đó là một cái bếp lò làm nóng siêu nhanh bằng những tia

vô hình nhưng có thể gây chết người.

— Con không tìm thấy bạn Răng. – Tôi nói với Mẹ.

— Cái răng của mẹ đó hả?

— Dạ phải, cái răng sâu của Mẹ bị rụng ra và con đã giữ lại. Bạn ấy lúc nào cũng ở bên cạnh con, vậy mà bây giờ đã mất đi đâu rồi. Trừ phi là có thể con đã nuốt nhầm bạn ấy, nhưng mà bạn ấy vẫn chưa chui ra ngoài theo đám phân của con.

— Đừng có quá lo lắng về chuyện đó. – Mẹ khuyên tôi.

— Nhưng mà...

— Trong thế giới này người ta di chuyển liên tục, lúc nào cũng có vật gì đó bị mất.

— Bạn Răng không phải là một vật, con cần phải có bạn ấy!

— Nghe lời mẹ đi, con không cần đâu.

— Nhưng...

Mẹ ôm lấy hai vai tôi.

— Vĩnh biệt cái răng sâu cũ kỹ! Hết chuyện!

Suýt nữa thì Mẹ cười phá lên nhưng tôi thì không.

Tôi nghĩ có lẽ mình đã vô tình nuốt bạn ấy thật rồi. Có lẽ bạn ấy sẽ không chui ra ngoài theo đám phân, có lẽ bạn ấy sẽ trốn vào một góc nào đó trong người tôi và sẽ ở đó mãi mãi.

TRONG BÓNG TỐI, TÔI THÌ THÂM.

— Con vẫn không ngủ được.

— Mẹ biết mà. – Mẹ trả lời. – Mẹ cũng vậy.

Phòng ngủ của chúng tôi là PHÒNG CỦA MẸ trong Tòa nhà Sung túc trên nước Mỹ, nước Mỹ thì dính chặt vào thế giới, và thế giới là một quả cầu có màu xanh dương và xanh lá rộng cả triệu dặm từ bên này sang đến bên kia và lúc nào cũng quay tròn. Bên ngoài thế giới là Không gian vũ trụ. Tôi không hiểu tại sao Mẹ con tôi vẫn chưa bị rơi ra ngoài. Mẹ bảo đó là do trọng lực, là một loại sức mạnh vô hình giữ chúng tôi dính chặt vào nền đất, nhưng tôi không cảm thấy sức mạnh đó.

Khuôn mặt màu vàng của Đức Chúa trời đã lên cao, chúng tôi đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

— Con có để ý thấy mỗi buổi sáng ông lại lên sớm hơn một chút không?

Có tất cả sáu cửa sổ trong Tòa nhà Sung túc của chúng tôi, khi nhìn qua chúng tôi thấy được những bức tranh khác nhau nhưng có vài cánh cửa lại cho thấy cùng một cảnh. Tôi thích nhất là cánh cửa sổ trong phòng tắm vì nó mở ra một công trường xây dựng, tôi có thể nhìn thấy cần cẩu và mấy cái chú công nhân đang lái chiếc máy chuyên đào xới. Tôi đọc hết tất cả truyện về *Dylan* cho các chú nghe, họ thích lắm.

Tôi đang ở trong phòng khách để cài lại khóa dán velcro vì chúng tôi sắp sửa ra ngoài. Tôi nhìn vào khoảng trống nơi trước đây đã từng là cái bình hoa cho đến khi tôi ném nó.

— Mình hỏi xin một cái khác như món quà ngày Chủ nhật Mẹ nhé! – Tôi dặn Mẹ và tôi cũng ghi nhớ điều đó.

Giày của Mẹ có những sợi dây dài và Mẹ đang buộc chúng lại. Mẹ nhìn tôi nhưng không có vẻ giận dữ.

— Biết không, con sẽ không bao giờ phải gặp lại hân ta nữa đâu.

— Lão Nick. – Tôi gọi cái tên đó lên để xem nó có còn gây ra nỗi kinh hoàng nào nữa hay không. Nó vẫn đáng sợ, nhưng không nhiều lắm.

— Mẹ chỉ còn phải gặp lại hấn ta một lần nữa thôi. – Mẹ bảo. – Khi mẹ đến phiên tòa. Nhưng cũng còn phải nhiều tháng nữa kìa.

— Sao Mẹ lại phải đến đó?

— Ông Morris bảo là mẹ có thể dự qua một đường truyền video, nhưng thật ra mẹ muốn nhìn thẳng vào con mắt ti hí bẩn tiện của hấn.

Mắt bên nào nhỉ? Tôi cố và nhớ ra hai mắt của hấn.

— Có thể *hấn ta* sẽ hỏi là *Mẹ con mình* muốn có món quà gì cho ngày Chủ nhật, thế thì buồn cười lắm nhỉ?

Mẹ không cười chút nào cả. Mẹ đang nhìn vào gương để vẽ những đường màu đen quanh hai mắt và màu tím lên miệng.

— Mẹ giống như một anh hề.

— Cái đó gọi là trang điểm. – Mẹ giải thích. – Làm vậy để trông mẹ đẹp hơn.

— Lúc nào trông Mẹ cũng đẹp hơn! – Tôi nói.

Mẹ nhìn tôi cười rặng rở trong gương. Tôi hỉnh mũi lên, đưa mấy ngón tay lên vành tai vấy vấy.

Hai Mẹ con tôi nắm tay nhau, nhưng vì hôm nay trời ấm nên cả hai bàn tay đều trơn nhầy. Chúng tôi nhìn vào cửa sổ các gian hàng nhưng không bước vào mà chỉ đi ngang qua. Mẹ cứ luôn miệng nhắc đi nhắc lại mãi nào là hàng hóa đắt đỏ đến lối bịch hoặc là chúng chỉ toàn là những thứ đồ bỏ đi.

— Người ta bán đàn ông với đàn bà và trẻ em ở đằng kia kìa Mẹ. —
Tôi kể Mẹ nghe.

— Cái gì chứ? — Mẹ xoay vòng quanh. —Ồ, không phải đâu! Con nhìn kìa, đó là một cửa tiệm bán quần áo, vì vậy bằng hiệu để chữ *Đàn ông, Phụ nữ, Trẻ em*, có nghĩa là bán quần áo cho tất cả mọi người.

Khi chúng tôi phải băng qua đường thì chúng tôi bấm nút và đợi người đàn ông bé xíu màu bạc, ông ta sẽ giữ cho chúng tôi được an toàn. Có một thứ gì trông giống như làm bằng bê tông nhưng đám trẻ con bu lại đó kêu lên the thé và nhảy lên để bị ướm hết người, cái đó kêu là tấm nệm tóa nước. Hai Mẹ con tôi đứng nhìn một lúc nhưng không lâu lắm vì Mẹ bảo là làm như thế thì cả hai trông có vẻ kỳ cục.

Chúng tôi chơi trò *Ta là Gián điệp*. Rồi cả hai Mẹ con mua kem là món tuyệt vời nhất trong thế giới. Tôi ăn kem vani, còn Mẹ ăn kem dâu. Lần tới có thể chúng tôi sẽ đổi vị khác, có đến cả trăm loại kem khác nhau. Tôi nuốt một tảng kem to và nó lạnh buốt suốt từ họng đến bụng, còn mặt tôi thì nhức nhối. Mẹ chỉ tôi cách đặt bàn tay lên mũi và hít vào một làn không khí ấm. Tôi mới chỉ ra ngoài thế giới này được ba tuần rưỡi và vẫn chưa biết được những gì sẽ làm mình đau.

Tôi có vài đồng xu Ông kể cho, tôi mua cho Mẹ chiếc kẹp tóc có gắn một con bọ cánh cam trên đó, nhưng chỉ là cánh cam giả vờ thôi.

Mẹ cứ lặp lại câu cảm ơn mãi.

— Mẹ có thể giữ nó ngay cả khi Mẹ chết. — Tôi nói với Mẹ. — Mẹ sẽ chết trước con phải không?

— Kế hoạch là thế đấy.

— Tại sao kế hoạch lại như thế?

— Ừ, vì khi con được một trăm tuổi thì mẹ sẽ một trăm hai mươi mốt tuổi, và mẹ nghĩ lúc đó cơ thể mẹ hẳn là đã khá mệt mỏi rồi. – Mẹ cười.
– Mẹ sẽ ở trên Thiên đường để dọn phòng cho con.

— Phòng của hai Mẹ con mình chứ. – Tôi chữa lại.

— Đồng ý, phòng của mẹ con mình.

Rồi tôi nhìn thấy một phòng điện thoại công cộng và tôi đi vào đó để chơi *Ta là Siêu nhân*. Tôi chui vào và giả vờ là để thay sang bộ quần áo siêu nhân, tôi vẫy tay với Mẹ qua tấm kính. Tôi thấy mấy tấm thẻ nhỏ có hình người đang tươi cười và mấy chữ *Tóc vàng ngực to 18* và *Filipina* *Đàn ông đã chuyển giới*, mấy tấm thẻ này thuộc về chúng tôi vì ai tìm thấy thì được hưởng, ai thua thì ngồi khóc, nhưng khi tôi khoe với Mẹ thì Mẹ lại bảo là chúng bẩn lắm rồi bắt tôi đem vứt vào thùng rác.

Chúng tôi bị lạc đường mất một lúc, nhưng Mẹ nhìn lên tên đường, đúng là con đường có Tòa nhà Sung túc và thế thì không phải là chúng tôi bị lạc. Hai chân tôi mỏi nhừ. Tôi nghĩ hẳn là mọi người trên thế giới này lúc nào cũng cảm thấy mệt mỏi.

Khi vào đến Tòa nhà Sung túc, tôi đi chân trần, chưa bao giờ tôi thích đi giày cả.

Sống trong căn hộ Sáu C là một phụ nữ và hai đứa con gái lớn, to con hơn tôi nhưng cũng không to hơn nhiều lắm. Bà này lúc nào cũng đeo kính mát ngay cả khi đã ở trong thang máy. Bà cầm theo một cái nạng để nhẩy cò cò, hai đứa con gái thì không biết nói, tôi đoán thế, nhưng khi tôi giơ mấy ngón tay lên vẫy với một đứa thì nó cười lại với tôi.

MỖI NGÀY ĐẾN lại có thêm những điều mới.

Bà ngoại mang đến cho tôi một hộp màu nước, đó là mười miếng màu hình bầu dục nằm trong một cái hộp có cái nắp vô hình. Sau mỗi lần tô, tôi lại rửa cọ để cho các màu không bị trộn lẫn vào nhau, đến khi nước đục rồi thì tôi chỉ việc rót thêm vào. Lần đầu tiên khi tôi giơ bức tranh lên khoe với Mẹ, nước màu cứ chảy thành giọt, thế là những tấm sau chúng tôi để nằm yên trên bàn cho đến khi khô hẳn.

Chúng tôi đến căn nhà có cái vũng. Tôi cùng với Ông kể lắp những mảnh LEGO kỳ diệu thành một tòa lâu đài và một chiếc xe *nhãi*.

Lúc này Bà ngoại chỉ có thể đến thăm Mẹ con chúng tôi vào buổi trưa vì Bà làm thêm một công việc ở một cửa tiệm, nơi người ta đến mua tóc mới và tí mới sau khi tóc và ngực của họ bị rụng đi. Khi Mẹ và tôi đến nhìn trộm Bà qua cánh cửa tiệm thì trông Bà chẳng giống với Bà ngoại ngày thường chút nào. Mẹ bảo là ai cũng có một vài con người thật khác nhau.

Bác Paul đến Tòa nhà Sung túc và mang theo một bất ngờ tôi, đó là một quả bóng để đá giống như quả mà Bà ngoại đã vứt lại trong cửa hàng. Tôi đi xuống công viên cùng với Bác, không có Mẹ đi cùng vì Mẹ sắp sửa đến quán cà phê để gặp một người bạn cũ của Mẹ.

— Tuyệt! – Bác khen. – Một cú nữa đi!

— Không, đến lượt Bác. – Tôi nói.

Bác Paul đá một phát vĩ đại, quả bóng nảy bật lên, bay ra khỏi tòa nhà và rơi vào mấy bụi cây.

— Chạy theo nhặt nó lại đi! – Bác la to.

Rồi tôi đá thì quả bóng rơi xuống một cái hồ, tôi hét lên.

Bác Paul lấy một nhánh cây khều nó lên. Bác đá nó bay đi xa thật là xa.

— Có muốn biểu diễn cho bác xem cháu nhanh đến mức nào không?

— Hồi trước bọn cháu có cả một bạn Đường chạy xung quanh chị Giường. – Tôi kể cho Bác nghe. – Cháu chạy được mà, cháu đã từng chạy đến rồi chạy về trong mười sáu bước.

— Ái chà! Bác cá chắc là bây giờ cháu có thể chạy còn nhanh hơn thế.

— Cháu sẽ ngã lăn ra thôi. – Tôi lắc đầu.

— Bác không nghĩ vậy đâu. – Bác Paul nói.

— Đạo này cháu cứ bị ngã suốt, chạy trong thế giới này rất dễ vấp.

— Phải rồi, nhưng cỏ ở đây mềm lắm, giả sử cháu có bị ngã thì cũng không bị trầy trụa đâu.

Bronwyn và Bác gái Deana đang đi đến, tôi phát hiện ra họ bằng cặp mắt rất tinh tường của mình.

MỖI NGÀY TRỜI LẠI CÀNG NÓNG HƠN, Mẹ bảo thật không thể tin nổi, mới sang tháng Tư mà đã nóng đến thế.

Rồi trời lại mưa. Mẹ bảo bây giờ mà mua hai cây dù rồi đi ra ngoài, để những hạt mưa nảy lên trên mấy cây dù rồi bắn văng ra, không làm ướt được người hai Mẹ con thì cũng vui lắm, nhưng tôi không tin.

Ngày hôm sau, trời lại khô ráo nên chúng tôi đi ra ngoài. Có những vũng nước nhưng tôi không sợ, tôi đi đôi giày mềm xốp, nước có thể ngấm vào hai chân tôi qua mấy cái lỗ, nhưng cũng không sao.

Mẹ và tôi đã thỏa thuận với nhau rồi, chúng tôi sẽ đi chơi thử mỗi thứ một lần để xem mình thích thứ gì.

Tôi đã thấy thích đi đến công viên để đá bóng và cho vịt ăn. Lúc này thì tôi đã thật sự rất thích cái sân chơi, chỉ trừ khi cái thang nhóc kia tuột xuống đường trượt ngay sau lưng tôi và cứ đập vào mông tôi. Tôi cũng thích Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên, ngoại trừ những con khủng long vì toàn là khủng long đã chết, chỉ còn toàn xương thôi.

Trong nhà vệ sinh, tôi nghe thấy người ta nói chuyện với nhau toàn bằng tiếng Tây Ban Nha, nhưng mẹ nói đó là tiếng Trung Quốc. Có đến hàng trăm cách nói chuyện rất khác lạ, tôi nghe mà chóng cả mặt.

Chúng tôi vào một bảo tàng khác, đó là bảo tàng tranh, hơi giống như các bức tuyệt tác tặng kèm trong những gói bột yến mạch của chúng tôi, nhưng lại có kích thước lớn hơn rất rất nhiều lần, chúng tôi cũng có thể nhìn được màu sơn nhấp nháy trên đó. Tôi thích băng ngang qua căn phòng đầy những tranh, nhưng tiếp sau phòng này lại có rất nhiều những phòng khác nữa. Tôi nằm xuống một cái ghế dài nhưng có người đàn ông mặc đồng phục bước đến với bộ mặt chẳng thân thiện chút nào, thế là tôi bỏ chạy.

Ông kể đến Tòa nhà Sung túc với một món đồ hết sảy dành cho tôi, một chiếc xe đạp mà Ông và Bà đã để dành cho Bronwyn, nhưng tôi lại được hưởng trước vì tôi lớn hơn. Có những khuôn mặt sáng lấp lánh hiện ra trên mấy thanh cầm xe. Tôi phải đội mũ bảo hiểm, lại còn đeo mấy tấm dán bảo vệ đầu gối và cổ tay khi chạy xe trong công viên để đề phòng trường hợp tôi bị ngã. Nhưng tôi đâu có ngã, tôi lúc nào cũng giữ được thăng bằng, Ông kể bảo là tôi có năng khiếu bẩm sinh. Đến lần thứ ba khi chúng tôi đi xe trong công viên thì Mẹ bằng lòng để tôi không phải

đeo mấy tấm dính bảo vệ đó, sau hai tuần nữa thì Mẹ gỡ mấy cái bánh phụ ra vì tôi không còn cần đến chúng nữa.

Mẹ phát hiện ra là có một buổi hòa nhạc trong công viên, nhưng không phải là công viên gần nhà chúng tôi mà là công viên khác nên chúng tôi phải đón xe buýt để đi đến đó. Tôi thích đi xe buýt lắm. Chúng tôi nhìn xuống những mái đầu đầy tóc của những người ở dưới đường. Quy luật ở buổi hòa nhạc là những người chơi nhạc thì phát ra đủ loại tiếng ồn, nhưng chúng tôi thì không được dù chỉ là một tiếng động nhỏ, ngoại trừ việc vỗ tay khi kết thúc.

Bà ngoại hỏi sao Mẹ không đưa tôi đến sở thú, nhưng Mẹ bảo là Mẹ không chịu nổi khi thấy mấy cái chuồng.

Chúng tôi đến thăm hai nhà thờ khác nhau. Tôi thích cái có những cánh cửa sổ đủ màu sắc, nhưng cây đàn organ ở đó lại quá ồn ào.

Hai Mẹ con chúng tôi cũng đi xem kịch, đó là khi người lớn mặc quần áo trẻ con và làm bộ như họ là trẻ con, còn tất cả những người khác thì chăm chú nhìn. Đó là trong một công viên khác và vở kịch có tên là *Giấc mộng đêm hè*. Tôi ngồi bệt xuống cỏ và nhét mấy ngón tay vào miệng để nhắc nhở nó luôn luôn phải ngậm chặt lại. Vài bà tiên đang cãi nhau về một thằng bé, họ nói nhiều thật nhiều cho đến khi làm hòa với nhau. Thỉnh thoảng các bà tiên biến mất và mấy người mặc toàn quần áo đen lại di chuyển đồ đạc xung quanh.

— Giống Mẹ con mình làm hồi còn ở trong Căn phòng nhỏ. – Tôi thì thăm với Mẹ và suýt nữa thì Mẹ cười phá lên.

Bất chợt mấy người ngồi gần chúng tôi kêu to lên. “Các bạn thấy thế nào,” và “Chào Titania đi chứ!”. Tôi nổi khùng lên và kêu suýt, khẽ chứ, rồi tôi quát lên bảo họ phải giữ yên lặng.

Mẹ nắm tay tôi kéo giạt ra đằng sau đám cây và bảo tôi là cái đó gọi là sự tham gia của khán giả, thế là được phép, và là một trường hợp đặc biệt.

Khi trở về Tòa nhà Sung túc, chúng tôi viết ra tất cả những thứ mà cả hai Mẹ con đã thưởng thức. Bản danh sách càng lúc càng dài ra. Rồi tiếp theo là những thứ mà mỗi người chúng tôi sẽ thử khi chúng tôi có thêm can đảm.

Lên máy bay

Mời mấy người bạn cũ của Mẹ đến ăn tối

Lái xe hơi

Đi lên Bắc Cực

Đi học (tôi) và quay trở lại trường đại học (Mẹ)

Tìm một căn hộ thật sự là nhà của cả hai Mẹ con chứ không phải Tòa nhà Sung túc

Khám phá một vài thứ gì đó

Có thêm bạn mới

Rời nước Mỹ để đến sống ở một đất nước khác

Đến chơi nhà một đứa trẻ khác giống như Chúa Hài đồng Jesus và Thánh John Tẩy giả

Học bơi

Mẹ đi khiêu vũ buổi tối và tôi ngủ trên giường hơi ở nhà Ông kế và Bà ngoại

Tìm việc làm

Bay lên mặt trăng

Điều quan trọng nhất là *tìm nuôi một con chó đặt tên là Lucky*, ngày nào tôi cũng sẵn sàng cho việc đó nhưng Mẹ cứ bảo là Mẹ lúc này bận túi bụi rồi, có thể là đợi đến khi tôi lên sáu hăng hay.

— Khi con có ổ bánh có cắm nến phải không?

— Sáu cây! – Mẹ nói. – Mẹ hứa đấy.

Trong đêm khi nằm trên giường mà không phải chị Giường, tôi chà tay lên tấm chăn lông vịt, nó phồng cao hơn chị Chăn lông vịt. Khi tôi bốn tuổi, tôi không biết gì về thế giới hoặc chỉ nghĩ nó chỉ là những câu chuyện kể. Rồi khi Mẹ kể cho tôi nghe những câu chuyện thật về nó thì tôi tưởng là mình đã biết hết về thế giới rồi. Nhưng bây giờ khi tôi đã hoàn toàn sống trong thế giới thì tôi mới biết là mình chẳng biết gì về nó, lúc nào tôi cũng bối rối.

— Mẹ...

— Gì hả con?

Người mẹ vẫn còn thơm như ngày xưa, nhưng tí của Mẹ thì không còn giống như trước nữa mà chỉ còn là ngực thôi.

— Có khi nào Mẹ ước giá như mình đừng đào thoát không?

Tôi không nghe Mẹ nói gì. Mãi sau Mẹ mới trả lời:

— Không, mẹ chẳng bao giờ ước điều đó cả.

— THẬT LÀ TRỐ TRÊU! – Mẹ đang kể với Bác sĩ Clay. – Trong suốt những năm đó tôi cứ khao khát được bầu bạn. Nhưng bây giờ thì có vẻ như tôi không cần đến nữa.

Ông gặt đầu, họ đang nhâm nhi ly cà phê bốc khói của mình, lúc này Mẹ uống cà phê giống hết kiểu những người lớn uống để có sức mà đi lại. Tôi vẫn uống sữa, nhưng đôi khi lại uống sữa pha sô-cô-la, nó vẫn có vị như sô-cô-la nhưng như thế thì tôi không bị cấm. Tôi đang ngồi chơi ghép hình với bà Noreen, thật khó khi phải xếp hai mươi bốn mảnh của một chiếc xe lửa.

— Hầu như ngày nào cũng vậy... chỉ cần có Jack là quá đủ với tôi.

— Tâm hồn lựa chọn bạn bè cho riêng mình, rồi khép kín cửa lại. — Ông ấy lại ngân nga như thể đang đọc thơ.

— Đúng vậy, nhưng tôi nhớ trước đây tôi không như thế. — Mẹ gặt đầu.

— Bà đã phải thay đổi để có thể tồn tại.

Bà Noreen ngược nhìn lên.

— Đừng quên là dù sao thì chính bà cũng đã thay đổi. Bước vào độ tuổi hai mươi, sinh con, không thể nào vẫn giữ là mình của ngày xưa được.

Mẹ chỉ lặng lẽ nhấp cà phê.

MỘT NGÀY KIA tôi tự hỏi không biết mấy cánh cửa sổ có mở ra được không. Tôi thử với cánh cửa sổ trong nhà tắm, tôi tìm ra cái móc cài và đẩy cánh cửa kính ra. Tôi hoảng sợ khi không khí ulla vào, nhưng đó là lo-cảm thôi. Tôi chồm người ra ngoài, thò hai tay qua khung cửa. Người tôi nửa trong nửa ngoài, đây là lần ngạc nhiên thích thú nhất...

— Jack! — Mẹ nắm lưng áo tôi giật ngược vào trong.

— Úi, đau quá!

— Mình ở tận tầng sáu, con mà rơi xuống thì nát sọ đấy.

— Con không rơi. – Tôi nói với Mẹ. – Con vừa ở trong, lại vừa ở ngoài.

— Con chỉ có vừa ngốc nghếch lại vừa rầy rà thôi. – Dù bảo tôi thế nhưng miệng Mẹ lại hơi mỉm cười.

Tôi theo Mẹ vào bếp. Mẹ đang đập mấy quả trứng vào một cái tô để làm món bánh mì nướng kiểu Pháp. Mấy cái vỏ trứng đã vỡ ra từng mảnh, chúng tôi chỉ việc ném chúng vào thùng rác, chào nhé. Tôi tự hỏi không biết chúng có biến thành những quả trứng mới hay không.

— Sau khi lên Thiên đường rồi thì mình có quay trở lại đây không hả Mẹ?

Tôi nghĩ là Mẹ không nghe tôi hỏi.

— Mình có lại lớn lên trong bụng lần nữa không?

— Cái đó gọi là sự đầu thai. – Mẹ trả lời khi đang cắt bánh mì. – Vài người cho rằng mình sẽ có thể quay trở lại làm khỉ hay là ốc sên.

— Không, phải làm người trong bụng Mẹ cơ. Nếu con lại lớn lên trong bụng Mẹ lần nữa...

Mẹ bật lửa lên.

— Lúc này con hỏi câu gì nhỉ?

— Mẹ có sẽ lại gọi con là Jack không?

Mẹ nhìn tôi.

— Có chứ!

— Hứa nhé?

— Mẹ sẽ luôn luôn gọi con là Jack.

NGÀY MAI LÀ NGÀY MỘT THÁNG NĂM, tức là mùa Xuân đang đến và sắp sửa có điều hành. Chúng tôi có thể ra ngoài, chỉ để xem cho biết thôi.

— Có phải chỉ có ngày Một tháng Năm ở ngoài thế giới thôi hả Mẹ? – Tôi hỏi.

Chúng tôi đang ngồi trên sofa với hai tô granola và cố để đừng làm đổ.

— Ý con muốn hỏi gì? – Mẹ hỏi lại.

— Có ngày Một tháng Năm trong Căn phòng không?

— Mẹ nghĩ là có, có điều là không có ai ở đó để mà tổ chức.

— Mình đến đó đi Mẹ.

Mẹ khua cái thìa trong tô của mình nghe leng keng.

— Jack.

— Mình có thể đi được không?

— Con thật sự muốn đi lăm lăm hả?

— Dạ.

— Tại sao vậy?

— Con cũng không biết nữa. – Tôi nói với Mẹ.

— Con không thích xem ở bên ngoài sao?

— Dạ có. Nhưng không phải tất cả mọi thứ.

— Ừ thì không, nhưng hầu hết thì có thích phải không? Con thích bên ngoài hơn là Căn phòng phải không?

— Gần như vậy. – Tôi ăn hết phần granola^s của mình và ăn luôn chỗ còn lại trong tô của Mẹ. – Mình có thể thỉnh thoảng quay trở lại đó được không hả Mẹ?

— Không phải để sống ở đó.

Tôi lắc đầu.

— Chỉ để thăm lại khoảng một phút thôi.

Mẹ chống cằm lên bàn tay.

— Mẹ sợ là mẹ không thể.

— Được chứ, Mẹ làm được mà. – Tôi đợi một lúc. – Có nguy hiểm gì không?

— Không, nhưng chỉ riêng chuyện nghĩ về nó đã làm mẹ cảm thấy như...

Mẹ không nói cảm thấy như thế nào.

— Con sẽ cầm tay Mẹ.

Mẹ chăm chăm nhìn tôi.

— Hay con đi đến đó một mình, có lẽ được đấy?

— Không.

— Hay là với một người nào đó, mẹ tính thế. Với bà Noreen nhé?

— Không.

— Hay là với bà ngoại?

— Với Mẹ.

— Mẹ không thể đi được...

— Con quyết định cho cả hai Mẹ con mình đấy. – Tôi nói với Mẹ.

Mẹ đứng dậy, tôi nghĩ là Mẹ giận ghê lắm. Mẹ cầm lấy điện thoại trong *PHÒNG CỬA MẸ* và nói chuyện với ai đó.

Khi trời sáng hơn, người gác cửa bấm chuông và báo có một chiếc xe cảnh sát đến đây và đang đợi Mẹ con chúng tôi.

— Cô vẫn còn là sĩ quan Oh chứ?

— Chắc chắn mà! – Cô sĩ quan Oh đáp. – Lâu quá không gặp cháu.

Có nhiều chấm nhỏ li ti trên cửa chiếc xe cảnh sát, tôi nghĩ là trời đang mưa. Mẹ ngồi cắn ngón tay cái.

— Tệ quá! – Tôi nhắc Mẹ và kéo tay Mẹ ra.

— Phải. – Mẹ lại cho ngón cái vào miệng và tiếp tục nhấm. – Mẹ ước gì hắn ta chết quách cho rồi. – Mẹ gần như thì thào.

Tôi biết là Mẹ đang nói về ai.

— Nhưng đừng có lên Thiên đường đấy.

— Không, chỉ cho ở Bên ngoài thôi.

— Cốc cốc cốc, nhưng hắn không thể nào bước vào trong.

— Phải.

— Ha ha!

Hai chiếc xe cứu hỏa hú còi phóng qua.

— Bà ngoại nói là hắn không chỉ có một mình.

— Sao cơ?

— Còn có nhiều người khác như hân trên thế giới này.

— À... – Mẹ đáp.

— Có thật vậy không hả Mẹ?

— Thật con ạ. Nhưng có một điều tế nhị là... còn rất nhiều người đứng ở khoảng giữa.

— Đâu hả Mẹ?

Mẹ nhìn ra ngoài cửa xe nhưng tôi không biết Mẹ đang nhìn cái gì.

— Ở khoảng giữa cái tốt và cái xấu. – Mẹ bảo. – Mỗi thứ một chút hòa trộn lại.

Những đốm nhỏ trên cửa kính hòa lại thành những dòng sông bé xíu.

Khi chúng tôi dừng lại, tôi chỉ biết là mình đã đến nơi bởi cô sĩ quan Oh kêu lên đây rồi.

Tôi không nhớ nổi mẹ đã chạy ra từ căn nhà nào vào cái đêm diễn ra Cuộc Đào thoát Vĩ đại của chúng tôi. Nhà nào cũng có chỗ đậu xe. Không căn nào trông có vẻ đặc biệt bí mật.

Cô sĩ quan Oh nói.

— Lẽ ra tôi phải mang theo mấy cây dù.

— Chỉ là một cơn mưa rào thôi mà. – Mẹ đáp rồi bước ra xe và chìa tay cho tôi.

— Trời sẽ mưa lên người mình mất... – Tôi không tháo đai an toàn ra.

— Cố vào cho xong đi Jack, vì mẹ sẽ không bao giờ quay lại đây nữa đâu.

Tôi bấm nút cho cái khóa mở ra. Tôi cúi đầu xuống và nhắm hờ hai mắt lại, Mẹ dẫn tôi đi. Mưa rơi lên người tôi, mặt tôi ướt dần, cái áo khoác và hai tay tôi thì hơi ướt. Không đau nhưng có cảm giác hơi kỳ lạ.

Khi chúng tôi đến gần sát cửa của một căn nhà, tôi biết đó là nhà của Lão Nick vì có một dải băng màu vàng ghi hàng chữ màu đen *HIỆN TRƯỞNG TỘI PHẠM – CẤM VƯỢT QUA*. Một tấm băng dính thật to có hình bộ mặt một con sói rất đáng sợ với hàng chữ *COI CHỪNG CHÓ DỮ*. Tôi chỉ cho Mẹ thấy, nhưng Mẹ lại bảo:

— Chỉ giả vờ thế thôi.

Ồ, phải rồi, cái mảnh khốe giả vờ có con chó đã lừa được Mẹ vào cái ngày Mẹ mười chín tuổi.

Một chú cảnh sát mà tôi chưa gặp bao giờ mở cánh cửa bên trong, mẹ và cô sĩ quan Oh cúi xuống và chui qua dải băng màu vàng, tôi chỉ việc đi bên cạnh.

Căn nhà có rất nhiều phòng với đủ loại đồ đạc, ví dụ như những cái ghế to bự và một cái Ti-vi siêu vĩ đại mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Nhưng chúng tôi cứ tiếp tục băng qua. Có một cánh cửa khác ở cuối phòng, rồi sau đó là bãi cỏ. Trời hãy còn mưa nhưng tôi vẫn mở to mắt ra nhìn.

— Hàng rào dài mười lăm bàn chân bao bọc khắp xung quanh. – Cô sĩ quan Oh đang nói chuyện với Mẹ. – Hàng xóm ngõ là chẳng có gì bên trong. Họ cứ nghĩ đây hẳn là một người đàn ông thích sự riêng tư, vân vân.

Có mấy bụi cây và một cái hồ với nhiều băng keo vàng dán trên mấy cái que cắm khắp xung quanh. Tôi vụt nhớ lại một điều.

— Mẹ ơi, có phải đó là chỗ...?

Mẹ đứng lại và nhìn chăm chú.

— Mẹ không nghĩ là mình có thể làm được điều đó.

Nhưng tôi đã bước lại sát bên miệng hố. Trong đám bùn hiện lên một vài thứ gì đó màu nâu nâu.

— Có phải đó là những con giun không ạ? – Tôi hỏi cô sĩ quan Oh, trống ngực tôi đập *bùm bùm bùm*.

— Chỉ là mấy cái rễ cây thôi cháu ạ.

— Em bé đâu rồi hả cô?

Mẹ đang đứng bên cạnh tôi, mẹ bật ra một tiếng rên.

— Bọn cô đã đưa em bé lên rồi. – Cô sĩ quan Oh trả lời.

— Tôi không muốn con bé nằm ở đây thêm một giây phút nào nữa. – Mẹ nói, giọng Mẹ run run. Mẹ hắng giọng rồi hỏi cô sĩ quan Oh. – Làm sao các vị có thể tìm ra nơi...?

— Chúng tôi đã dùng dụng cụ thăm dò độ nhạy của đất.

— Mình sẽ chôn em bé ở một chỗ đẹp hơn. – Mẹ bảo tôi.

— Trong vườn nhà bà ngoại được không ạ?

— Mẹ nói con nghe thử xem nhé, có thể mình... mình có thể sẽ thiêu xương em bé thành tro rồi rắc lên đất bên dưới cái vũng.

— Rồi em có lớn lên và trở thành em gái của con không?

Mẹ lắc đầu. Mặt mẹ đầy những vệt nước.

Mưa rơi nhiều hơn lên khắp người tôi. Không giống như tắm trong vòi sen mà nhẹ hơn nhiều. Mẹ quay người lại nhìn vào cái nhà kho màu xám nằm trong một góc sân.

— Đúng là nó rồi! – Mẹ bảo.

— Cái gì hả Mẹ?

— Căn phòng.

— Không phải.

— Chính là nó đấy, Jack, con chưa bao giờ nhìn thấy nó từ bên ngoài mà.

Chúng tôi đi theo cô sĩ quan Oh, lại phải bước qua những dải băng màu vàng.

— Chú ý đến bộ phận của máy điều hòa không khí được giấu trong những bụi cây này đây. – Cô nói với Mẹ. – Và lối vào thì nằm ở đằng sau, khuất khỏi tầm nhìn.

Tôi nhìn thấy một vật bằng kim loại màu sáng bạc, đó chắc là anh Cửa, tôi đoán thế nhưng trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy mặt bên này của anh. Lúc này anh đang mở hé.

— Cô đi vào với hai mẹ con cháu nhé? – Cô sĩ quan Oh hỏi.

— Không! – Tôi hét lên.

— Được rồi.

— Chỉ có cháu và Mẹ thôi.

Nhưng Mẹ đã buông rơi tay tôi ra rồi cúi xuống, miệng Mẹ thốt ra một tiếng kêu rất lạ. Có cái gì đó rơi lên cổ, dính trên miệng Mẹ, tôi ngửi thấy mùi nôn. Mẹ bị trúng độc lần nữa sao?

— Mẹ, Mẹ ơi...

— Mẹ không sao đâu. – Mẹ lau miệng bằng tấm khăn giấy cô sĩ quan Oh vừa đưa cho Mẹ.

— Bà có muốn...? – Cô sĩ quan Oh hỏi.

— Không! – Mẹ đáp rồi lại cầm tay tôi. – Đi tiếp nào.

Chúng tôi bước qua anh Cửa và thấy mọi thứ đều bị đảo lộn. Trông nhỏ hơn Căn phòng và trống vắng hơn, và bốc lên một mùi rất lạ. Chú Sàn nhà nằm trơ trụi, đó là vì không còn chị Thắm, lúc này chị ấy đang nằm trong tủ áo trong phòng tôi trong Tòa nhà Sung túc, tôi quên mất là chị không thể nào cùng lúc có mặt ở đây. Chị Giường thì vẫn còn đây nhưng mà không có tấm trải lẫn chị Chăn lông vịt trên đó. Bà Ghế bập bênh cũng nằm đây và bà Bàn ăn với thím Bồn rửa và cô Bồn tắm và cả anh Tủ ngăn kéo nữa nhưng không còn đĩa với dao kéo trên nóc tủ, rồi chị Tủ đầu giường và Ti-vi cùng với Thỏ Ảng ten Bunny với cái nơ màu tím trên lưng, cả bác Kệ nữa nhưng chẳng còn gì trên đó cả, mấy cái ghế của Mẹ con tôi nằm xếp lại nhưng trông chúng cũng rất khác lạ. Chẳng thứ gì nói với tôi câu nào.

— Con không nghĩ đây lại là Căn phòng. – Tôi thì thầm với Mẹ.

— Phải chứ, là nó đấy.

Tiếng nói của chúng tôi nghe cũng lạ như không phải giọng của Mẹ con tôi.

— Nó có bị co rút lại không?

— Không đâu, lúc nào nó cũng vậy mà.

Cái lúc lắc bằng sợi mì đã biến đâu mất, cả bức tranh con bạch tuộc của tôi, các bức họa tuyệt tác, cùng với tất cả đồ chơi với bác Pháo đài và chị Mê cung nữa. Tôi nhìn xuống gầm bà Bàn ăn nhưng không thấy cái mạng nhện đâu cả.

— Nó tối hơn hồi trước.

— Tại vì hôm nay trời mưa mà con. Con có thể bật đèn lên cho sáng. – Mẹ chỉ về phía ông Đèn.

Nhưng tôi không muốn chạm tay vào. Tôi bước lại gần hơn và cố nhìn xem ông ta ra sao. Tôi nhìn thấy mấy con số ghi chiều cao của tôi vào những lần sinh nhật nằm bên cạnh anh Cửa, tôi đứng dựa lưng vào chúng rồi đưa bàn tay lên đỉnh đầu, tôi thấy mình cao hơn con số 5 màu đen. Có một lớp mỏng màu sạm phủ lên tất cả mọi thứ.

— Có phải đó là bụi tróc ra từ da của Mẹ con cháu không? – Tôi hỏi.

— Là bột lấy dấu tay đấy. – Cô sĩ quan Oh trả lời.

Tôi cúi xuống và nhìn vào bên dưới chị Giường để tìm con Rắn trứng đang nằm cuộn tròn như đang ngủ. Tôi không tìm thấy cái lười của nó đâu cả, tôi cẩn thận cúi xuống cho đến khi sờ được cái mũi nhọn của cây kim.

Tôi đứng thẳng người lên.

— Lúc trước cô Cây nằm ở đâu Mẹ nhỉ?

— Con đã quên rồi sao? Ở ngay chỗ này này. – Mẹ đáp rồi gõ tay lên ngay chính giữa chị Tủ đầu giường và tôi nhìn thấy một vòng tròn có màu đậm hơn những chỗ khác.

Vẫn còn dấu vết của bạn Đường chạy nằm xung quanh chị Giường. Lại có cả một cái lỗ mòn nho nhỏ trên chú Sàn nhà, bên dưới bà Bàn ăn, nơi bàn chân Mẹ con tôi vẫn thường đi qua. Tôi đoán đây đúng là Căn phòng ngày xưa.

— Nhưng không còn là Căn phòng nữa. – Tôi nói với Mẹ.

— Gì hả con?

— Nó không còn là Căn phòng nữa.

— Con nghĩ thế sao? – Mẹ hít hít mấy hơi. – Trước đây thậm chí mùi của nó còn ảm mốc hơn nữa kìa. À bởi vì cánh cửa đang mở ra, tất nhiên rồi.

Có lẽ thế.

— Có lẽ nó đã không còn là Căn phòng nữa khi anh Cửa đã bị mở ra.

Mẹ hé nở một nụ cười bé xiu.

— Con có muốn...? – Mẹ hắng giọng rồi nói tiếp. – Con có muốn đóng cửa lại một phút không nào?

— Không.

— Thôi được. Mẹ muốn đi ra thôi.

Tôi bước lại gần anh Tường bên phía chị Giường và chạm vào anh bằng một ngón tay, tấm gạch gỗ không còn gợi lên cảm giác gì nữa.

— Chào buổi tối vào ban ngày hả Mẹ?

— Hử?

— Con có thể chào buổi tối khi trời chưa tối được không?

— Mẹ nghĩ con nên chào tạm biệt.

— Tạm biệt, anh Tường!

Rồi tôi lặp lại với ba phía tường kia, và tiếp theo đó...

— Tạm biệt chú Sàn nhà! – Tôi vỗ nhẹ chị Giường. – Tạm biệt nhé chị Giường! – Tôi thò đầu vào bên dưới chị để nói. – Tạm biệt, Rắn trứng! – Đứng vào trong chị Tủ áo, tôi thì thầm. – Tạm biệt, chị Tủ áo ơi! – Trong bóng tối, tôi nhìn thấy bức hình của mình mà Mẹ đã vẽ tặng vào ngày sinh nhật, trông tôi thật nhỏ bé. Tôi vẫy tay gọi Mẹ và chỉ vào tấm hình.

Tôi hôn lên khuôn mặt Mẹ ướt đầm nước mắt, đó là vị của biển.

Tôi tháo tấm hình của mình xuống và xếp nó vào trong túi áo. Mẹ đã ra gần đến chỗ anh Cửa, tôi bước vội tới.

— Bế con lên nhé?

— Jack...

— Bế con đi Mẹ.

Mẹ đặt tôi ngồi lên hông Mẹ, tôi rướn người lên cao hơn.

— Cao nữa đi Mẹ.

Mẹ giữ hai bên hông tôi và đưa tôi lên cao, cao nữa, tôi chạm vào gờ bà Mái nhà và nói:

— Tạm biệt nhé, bà Mái nhà!

Mẹ đặt tôi xuống đất đánh phịch một cái.

— Tạm biệt, Căn phòng! – Tôi vẫy tay với chị Cửa sổ trần. – Nói tạm biệt đi Mẹ. – Tôi nhắc Mẹ. – Tạm biệt bạn, Căn phòng ơi!

Mẹ cũng nói, nhưng chỉ nói thầm.

Tôi quay lại để nhìn thêm lần nữa. Nó giống như một cái miệng núi lửa nơi đã phát sinh một vài điều gì đó. Rồi chúng tôi bước ra khỏi cửa.

LỜI TRI ÂN

Tôi muốn dành lời cảm ơn cho Chris Roulston yêu quý và người quản lý của tôi, Caroline Davidson, vì sự hưởng ứng của họ dành cho bản nháp đầu tiên. Lời tri ân này cũng dành cho Caroline (với sự hỗ trợ của Victoria X. Kwee và Laura Macdougall) cùng với người quản lý ở Mỹ của tôi, Kathy Anderson, vì sự tận tâm vô bờ bến của họ dành cho quyển tiểu thuyết này ngay từ ngày đầu tiên. Judy Clain ở Little, Brown, Sam Humphrey ở Picador, và Iris Tupholme ở HarperCollins Canada với phần biên tập rất thông minh của họ. Và cũng xin tỏ lòng biết ơn dành cho các bạn của tôi Debra Westgate, Liz Veacock, Arja Vainio-Mattila, Tamara Sugunasiri, Hélène Roulston, Andrea Plumb, Chantal Phillips, Ann Patty, Sinéad McBrearty và Ali Dover vì đã cho tôi những gợi ý hay về mọi chi tiết từ sự tăng trưởng của trẻ con cho đến sự phát triển của cốt truyện. Và trên hết là người anh rể Jeff Miles của tôi vì lời khuyên sâu sắc và kiên trì của anh về vấn đề thiết thực mà cuốn tiểu thuyết *Căn phòng khóa* đặt ra.